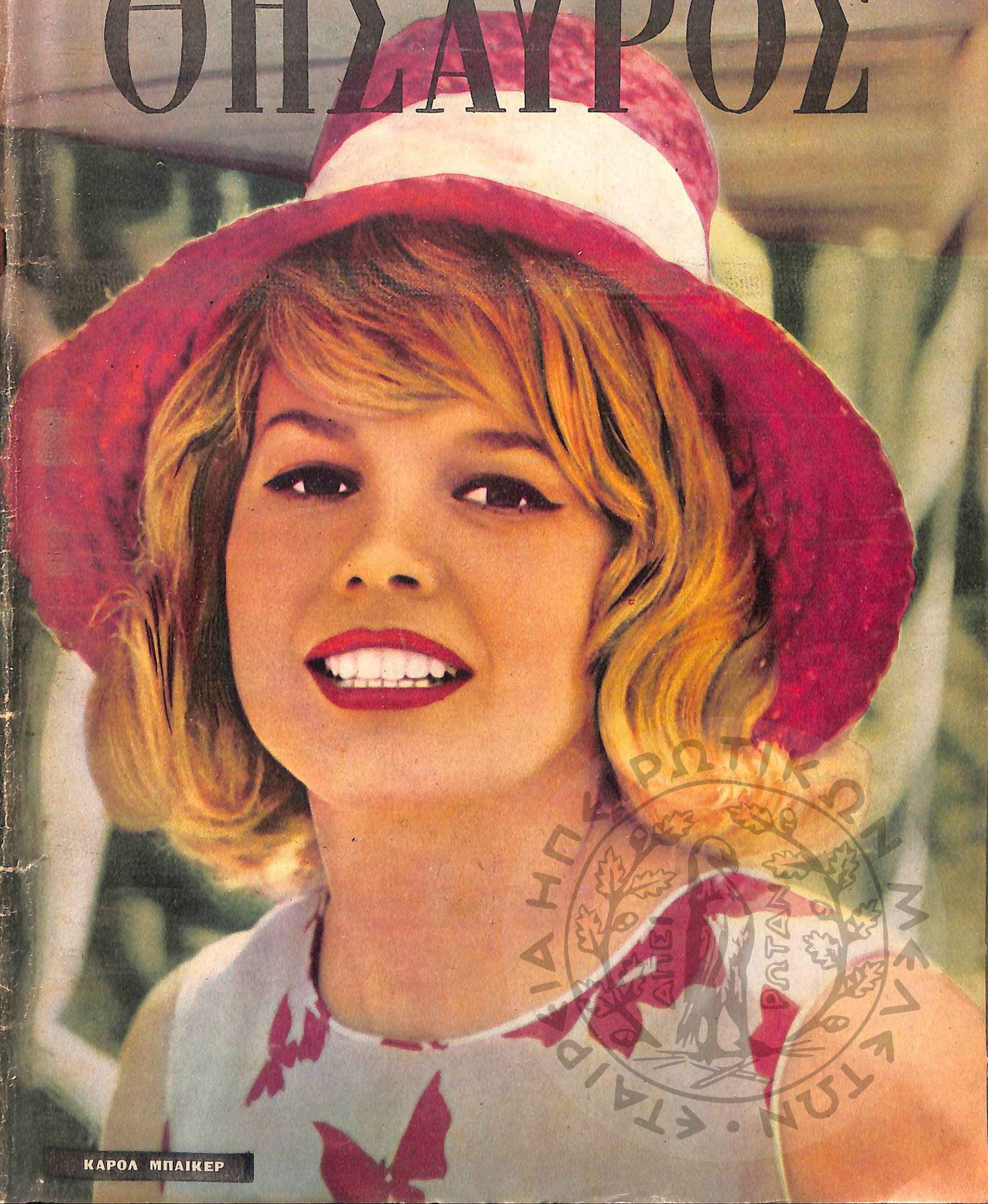


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΚΑΡΟΛ ΜΠΑΙΚΕΡ



Νέο μακιγιάζ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ!

Για τα μάτια, τα φρύδια, το στόμα και τα μαλλιά

Η μόδα του μακιγιάζ αλλάζει διαρκώς, όπως γίνεται και για τα καπέλλα, το χτένισμα, τα φορέματα κτλ. Άλλα ποιές είναι οι βασικές γραμμές του μακιγιάζ, για την περίοδο 1961—62;

Τα μάτια, πρώτα, αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Το βάψιμό τους πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή, σε τρόπο που να παρουσιάζονται σαν ανάγλυφα, αντί να χάνονται μέσα στις κόγχες.

Το στόμα, εξ άλλου, γίνεται πιο «σημαντικό». Ούτε αβάφα, ούτε άχρα χείλη, όπως ήταν η μόδα για το καλοκαίρι. Τα χρώματα της μόδας για τα χείλη είναι το κοραλλί, το «ζεράνιουμ» και το φουξία.

Για το πρόσωπο κυριαρχούν τα ανοιχτόχρωμα «φόν ντε τέν», που μπορεί να έχουν μια ελαφρή απόκλιση προς το ροζ-ντορέ. Ανοιχτόχρωμες ή τελείως άχρες θα είναι επίσης κι οι πούδρες, για να κάνουν το πρόσωπο πιο χολοειδίον και άφρανο.

Άλλα και τα χτενίσματα παρουσιάζουν επίσης μερικές παραλλαγές. Τα μαλλιά μακραίνουν κατά μερικά εκατοστά. Τα χτενίσματα πρέπει να είναι απλά και νεανικά, σε τρόπο που να δίνουν έναν αέρα φρεσκάδας στο πρόσωπο. Τα «κού ντε σολέι», τα μποκλάκια κτλ. δεν είναι πια της μόδας.

Άλλ' ως δούμε τρεις διαφορετικούς τύπους μακιγιάζ με τα ανάλογα χτενίσματα, που παρουσιάζουν τρεις από τους μεγαλύτερους οικους αισθητικής του Παρισιού.

Της **ΟΡΛΑΝ**: Ζωράτα μάτια, απλό χτένισμα.

Μάτια. Η μαύρη γραμμή στην άκρη του επάνω βλεφάρου γίνεται με το πινέλο και η σκιά προς το εξωτερικό μέρος του ματιού με το κατάνηλο μασκαρά (εικ. 1). Για το επάνω βλεφάρο ή «Ορλάν» συνιστά ένα σκούρο γκριζό ύφρο. Το κάτω βλεφάρο θα το περάσουμε με ένα σκούρο κραγιόν. Το βάψιμό του θα είναι πιο αδύνατο από εκείνο του επάνω βλεφάρου. Μασκαρά πράσινο ανοιχτό. Φρύδια σε σχήμα περισπωμένης.

Χείλη. Ανασηκωμένες γραμμές στο κέντρο του επάνω χείλους. Θα πρέπει να σφύσετε τις γωνίες στις δυο άκρες, σε τρόπο που το στόμα να εμφανίζει ένα αρμονικό σύνολο (εικ. 2). Ρουζ κόκκινο ισοπαικό.

Χτενίσμα. Με πολύ ανάλαφρο κυματισμό και χωρίς πούδρες (εικ. 3). Για να το πετύχετε θα χρησιμοποιήσετε μεγάλα μπινγκουνί. Μια λοβή τούφα σκεπάζει το μέτωπο και περνάει ξυστά πάνω από τα φρύδια.

Της **ΕΛΕΝΑΣ ΡΟΥΜΠΙΝΣΤΑΪΝ**: στόμα σε σχήμα παγώδας, μαλλιά στύλ 1800.

Μάτια. Θα περάσετε με το πινέλο ολόκληρο τόν περιγύρο του ματιού, τονίζοντας

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Πώς θα τα αντιμετωπίσετε

Σκασμένοι άγκυρες. Όταν το δέρμα στεγνώσει πολύ στο σημείο εκείνο, από έλλειψη θρεπτικών ουσιών, συγχρόνως δε τεντωθεί δυνατά πάνω στο κόκκο, επειδή δεν υπάρχει αρκετή σάρκα ανάμεσά τους, είναι φυσικό να σκάσει. Τα σκάσματα αυτά είναι πολύ αντιασθητικά. Πώς θα τα εξαφανίσετε, αν έχουν ήδη σχηματιστεί; Κάθε μέρα, επί μια εβδομάδα, ακουμπάτε τους άγκυρες σας για 5 λεπτά της ώρας πάνω σε δυο επίπεδα σφουγγάρια, δουτημένα σε χλιαρό ελαιόλαδο (για να ζεσταθεί αυτό το λάδι, το βάψτε σε ένα κατασρόλακι και το βουτάτε σε ζεστό νερό). Ύστερα τους σκουπίζετε με ταυαρόχαρτο και τους αλείφετε με θρεπτική κρέμα των χεριών. Άλλα κι' αφού τελειώση αυτή η περίοδος της «θεραπείας», πρέπει να εξακολουθήσετε το μούσκεμα με λάδι μία φορά τη βδομάδα, καθώς και το αλείμμα με κρέμα μία φορά την ημέρα.

Διπλόσάγονο. Σημαίνει γενική παχυσαρκία. Αποκλείστε λοιπόν απ' τη διαίτά σας το

περισσότερο την άκρη του επάνω βλεφάρου και κάνοντας ασθενέστερο το βάψιμο του κάτω βλεφάρου. Σκιά σ' ολόκληρο το επάνω βλεφάρο, παχύτερη προς τα έξω. Ανάμεσα σ' αυτή τη σκιά και το μαύρο περιγύρο του επάνω βλεφάρου, θα αφήσετε μια ημισέληνο, που θα την περάσετε με ένα λευκό ύφρο, για να κάμψετε έντοικότερη την αντίθεση (εικ. 4). Μασκαρά βιολετί, για να ζωρήση περισσότερο το μάτι.

Φρύδια σαν φτερό γλάρου, με διεύθυνση προς τα πάνω.

Χείλη. Το επάνω χείλος πολύ λεπτό. Θα τονίσουμε, τουναντίον, το κάτω χείλος, κάνοντας το να φαίνεται πιο παχύ. Οι γωνίες του στόματος θα διεκθύνονται προς τα επάνω, σε σχήμα παγώδας (εικ. 5). Ρουζ σε απόχρωσι φουξίας.

Χτενίσμα. Στύλ 1800 με ελάχιστους κυματισμούς και μια ιδέα χωρίστρας στη μέση. Θα χρησιμοποιήσετε μπινγκουνί μετρίου μεγέθους. Μερικές πολύ ανάλαφρες μπονιές προς τα κάτω (εικ. 6). Τα μαλλιά θα σκεπάζουν στα πλάγια τα αυτιά. Άφρο χτενιστή, συμβουλεύει η Έλενα Ρουμπινστάιν, περάστε τα δάχτυλά σας ανάμεσα στα μαλλιά σας, για να τους δώσετε μεγαλύτερη ζωντάνια. Το χτενίσμα αυτό, για το λόγο ότι δεν είναι πολύ «στύλ», απαιτεί μεγαλύτερη προσοχή. Η αξία του έγκειται στο ότι είναι απλό και σαν καιωμένο στην τύχη.

Της **ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΑΡΝΤΕΝ**: φυσικό μακιγιάζ, μαλλιά σε σχήμα κασέτου.

Μάτια. Σκούρα γραμμή μόνον στον περιγύρο του επάνω βλεφάρου. Ο περιγύρος του κάτω βλεφάρου τελείως άβαφος. Μεγάλη σκιά που πίνει ολόκληρο το επάνω βλεφάρο και σθάνει ως τα φρύδια (εικ. 7). Η Έλισταβέτ Αρντέν προτιμάει μασκαρά πράσινο χρώματος. Ο περιγύρος γίνεται με ένα λεπτό πινέλο.

Φρύδια φυσικά. Θα βγάλετε μόνο τις τρίχες που πετάνονται προς τα πάνω ή προς τα κάτω. Δε θα τα προσκείνετε με το κραγιόν.

Στόμα. Θα βάψετε τα χείλη με τέτοιον τρόπο ώστε να έχουν και τα δυο το ίδιο πλάτος. Στις γωνίες, το βάψιμο του επάνω χείλους θ' αχίστη λίγο προς τα μέσα. Άλλα η διαφορά θα είναι ελαχίστη (εικ. 8). Η Έλισταβέτ Αρντέν προτιμάει το χρώμα «ζεράνιουμ», που ταιριάζει σ' όλα τα πρόσωπα.

Χτενίσμα. Με μεγάλους κυματισμούς, που μικραίνουν όσο προχωρούμε προς τα κάτω. Θα δώσετε στα μαλλιά σας ένα σχήμα κασέτου, φορεμένου στραβά (θα γέρνη προς τα αριστερά) (εικ. 9). Τα μαλλιά αποκτούν έτσι «κίνησι».

ψωμί, τα ζυμαρικά, τις πατάτες, τη ζάχαρη. Τρώτε όσο θέλετε κρέας, ψάρι, αυγά, τυρί και σαλάτες και πίνετε ένα ποτήρι γάλα κάθε μέρα. Ωφελεί εξ άλλου η εξής άσκηση: Πέρνετε λίγο το κεφάλι σας προς τα πίσω και κάνετε πώς μασάζ, αλλά με υπερβολικά ζωήρες κινήσεις (αν θέλετε, μπορείτε να βάλετε στο στόμα σας μια τσίκλα), ενώ συγχρόνως μετράτε με το νου σας άργα ως το 50. Γυρνάτε το κεφάλι σας αριστερά, μασάζετε πάλι και μετράτε. Στρίβετε το κεφάλι δεξιά κι' επαναλαμβάνετε τα ίδια.

Σημάδια στις γάμπες: Μιλονόντι μοιάζουν σαν καψίματα, δημιουργούνται απ' το χειμωνιάτικο κρύο, που κάνει νωθρή την κυκλοφορία του αίματος. Αν καθίσετε τότε κοντά στη φωτιά, η ζέση φέρνει το αίμα κοντύτερα στην επιφάνεια του δέρματος. Επειδή δε η κυκλοφορία που δεν είναι αρκετά ζωήρη, λιμνάζει εκεί και χρωματίζει τοπικά την επιδερμίδα προς το μώδι. Η λύσι που προβάλλεται συνιστάται στην τόνωση της κυκλοφορίας του αίματος. Ύπαρχουν ώριμα μέσα για σ' αυτό το σκοπό, πρέπει όμως να συνδυάζονται και με μια κατάλληλη γυμναστική. Ωφελεί επίσης ένα μασάζ των κνημών προς τα πάνω — μη συγγέετε όμως το μασάζ με το τρίψιμο.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36.781

40 ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΜΙΑ εκπληκτική νίκη του «άσθε-
νους φύλου» —ως πότε αλήθεια,
θα εξακολουθούμε να το ονομάζουμε
έτσι!— σημειώθηκε στις εισαγωγικές
εξετάσεις της 'Αρχιτεκτονικής
Σχολής του Πολυτεχνείου: Από τους
64 υποψηφίους αρχιτέκτονες, που πέ-
ρασαν με επιτυχία τις εξετάσεις, οι
40 ήταν κοπέλλες!

40 με 24 είναι ένα τόσο εύρο
«σκόρ» (ο αθλητικός όρος ταιριάζει,
νομίζω, αφού αναφερόμαστε σ' ένα
μάτς μεταξύ των δύο φύλων), ώστε
να μη μπορή να θεωρηθί σαν τυχαίο.
Αντίθετα, είναι αποκαλυπτικάτα
έκφραση μιας αλλαγής — μιας τε-
ραστικής αλλαγής — που συντελείται
γύρω μας και που δεν έχουμε συλ-
λάβει την έκτασή της.

Από τη μία μεριά, συνιστά μια έ-
πιπλέον διαπίστωση ενός φαινομένου,
που δικαιολογεί κάθε άνησυχία: Οι
νέοι της σημερινής γενιάς, χωρίς να
υστερούν καθόλου σε άλλες μορφές
ζωτικότητας, μειονεκτούν
εμφανέστατα απέναντι
στις προηγούμενες γενε-
ές, σε πνευματικές επιδό-
σεις, εκπαιδώνοντας, στον
τομέα αυτό, αδράνεια, α-
διαφορία, νωθρότητα.

Ανάμεσα σ' εκείνους,
που έρρισκονται σήμερα
γύρω στην ηλικία των 25
ετών, δεν έχει παρουσία-
στη σχεδόν ούτε ένας που
να έχει αποκτήσει κάποιο
δύναμο, που να παρέχη κά-
ποια θετική εγγύηση πως
θ' αποτελέσει αύριο μια
σημαντική φυσιογνωμία
στα γράμματα, στις τέ-
χνες, στην επιστήμη, στη
δημοσιογραφία.

Ακόμη πιο άνησυχ-
στική εμφανίζεται η κατάσταση στους
πολύ νέους, σ' εκείνους που τελειώ-
σαν χθές το σχολείο: Οι νεοφοί των
18 ετών έβρουν απένω τους δίκους,
που περιέχει ένα «τσίκο μπόξ», ε-
ναν λαμπρά καταποτισμένο για τις
άρετες και τα μειονεκτήματα κάθε
μάρκας αυτοκινήτων, οδηγούν δεξιο-
τεχνικά το σκούτερ τους, γνωρίζουν
άπαιστα την σύνθεσι όλων των πα-
δοσφαιρικών ομάδων. Επειδή, ό-
μως, οι δυνατότητες αποθήκευσης
γνώσεων, που έχει το ανθρώπινο μα-
λό, είναι περιορισμένες, μοιραία κά-
ποιες άλλες γνώσεις συσίσχονται, για
να αποκριθούν αυτές που ανέφερα.

Φυσικά, όλ' αυτά δεν σημαίνουν
πως η σημερινή νεολαία — όπως δια-
κρίνουμε με φανατισμό ώριμοίνοι
έμποτες — μειονεκτήματα — αποτελείται
από... «τέντωμένους». Αντίθετα, ε-
ναν ευθύτερη, ελκυστικότερη, ήθικα
υγιέστερη — ακριβώς επειδή ανατρά-
φηκε με περισσότερες ελευθερίες —
από κάθε άλλη προηγούμενη. Το με-
γάλο, το βασικό μειονέκτημα της
είναι ένα και μόνο: η πνευματική ό-
κνηρία. Χωρίς και πάλι αυτό να ά-
δηνι στο συμπέρασμα πως αποκλείε-
ται να ξεπεταχθούν ανάμεσα της
έστω και με κάποια καθυστέρηση, οι
νέδες πρώτης ποιότητας. Όμως, έτσι
η αλλοίωσι, οι μονάδες αυτές θ' απο-
τελούν την εξάρσει, ενώ η πνευματική
οκνηρία της πλειονότητας των ση-
μερινών αγοριών δεν παραμείνη, κι'
όταν ώριμάσουν, αίσθηται καλύτερη
από την αντίστοιχη των γενεών, που
έρρισκονται σήμερα στην ώριμότητα
την έχουν προσπεράσει. Γιατί τα
χαμένα χρόνια της αμέλειας και της
πνευματικής όκνηρίας ποτέ δεν ανα-
πληρώνονται.

Εντελώς διαφορετική, εν τούτοις,
είναι η εικόνα, που παρέχει ο άλλος
κόσμος, ο κόσμος των κοριτσιών. Ύ-
πάρχουν, θέαμα — και σε σημαντικό
ποσοστό — τα κορίτσια, που συμπερι-
ζονται τη νοοτροπία και τον τρόπο
ζωής των αγοριών της γενιάς τους
και που είναι άνακαρα να συζητή-
σουν για ό,τιδήποτε έκτος από μόδα,
ελαφρά μουσική και — ελαφρό επί-
σης — κινηματογράφο. Παράλληλα,
όμως, μ' αυτές, υπάρχουν κι' οι άλ-
λες, που προετοιμάζονται με ύπο-
μονή, αποφασιστικότητα και ήληο,
για να καταλάβουν τις θέσεις, που
ξέρουν ότι θ' αφήση κενές η πνευ-
ματική όκνηρία των αγοριών, και
που συσίσχονται πάνοπλες στις εισα-
γωγικές εξετάσεις των ανωτάτων
σχολών, για να αντιμετωπίσουν νικη-
φόρα, όπως οι 40, που μπήκαν στην
'Αρχιτεκτονική Σχολή του Πολυτε-
χνείου, ένα πολύ μεγαλύτερο, σίγου-
ρα, αριθμό άρρενικών αντιπάλων!

Αν, πριν από λίγα έκομη χρόνια,
τολμούσε κάποιος να διατυπώση την
πρόβλεψη, ότι μια τάξη του Πολυτε-
χνείου θα καταλαμβάνονταν κατά τα
δύο τρίτα από κορίτσια, οι πάντες
θα χαμογελούσαν ειρωνικά για τον
αυδοτο «εξωφρενισμό».

Σήμερα, όμως, ο «ε-
ξωφρενισμός» αυτός ε-
ίναι πραγματικότητα. Και
αν είναι, δεν όφειλεται
μόνο — επιβάλλεται να ά-
ναγνωρίσωμε — στην κάμ-
ψη της ικανότητας και της
διάθεσης για πνευματικό
μόχλο, που έκδηλώνει
το λαχρό φύλο, αλλά
και στην σταθερή άνοδο
των γυναικών της χώρας
μας, άνοδο που γίνεται,
γενεά με τη γενεά — χρο-
νο με τον χρόνο, θα έλε-
γα! — αίσθητοτερη και
άποραστικότερη.

Ξέρω τι θα παρατηρή-
σουν οι άπαισιόδοχοι:
Πώς, από τα 40 κορίτσια, που διεκ-
δικούν τον τίτλο του αρίστου αρχι-
τέκτονος, μερικά θα διακόψουν τις
σπουδές τους στη μέση. Και πως
από εκείνες, που θα πάρουν το πτυχίο
τους, λίγες θα μπορέσουν να σταδιο-
δρομήσουν με επιτυχία, ενώ οι άλλες
θα προσκρούσουν στο τείχος της δυσ-
πιστίας, που περιβάλλει τη γυναικεία
— τεχνική και τη γυναικεία — επιστή-
μονα.

Άλλα η ουσία του ζητήματος δεν
έρισκεται εκεί. Βρίσκεται στο ότι
σαράντα κορίτσια 18 ή 19 χρονών
επιχείρησαν τον δυσκολώτατο άθλο
να μπουν στο Πολυτεχνείο και τα
κατάφεραν. Και πως τα κορίτσια
αυτά, μαζί όλα τα άλλα, που απο-
φασίζουν να εγκατασταθούν, γεμάτα
αυτοπεποίθησι, μπροστά σ' ένα γρα-
φείο ή σ' ένα σχεδιαστήριο, άποτε-
λούν το προξυμίο ενός νέου γυναι-
κειού τύπου, μιας διαφορετικής Έλ-
ληνίδας, που δεν θα έχη, εύτυχώς,
καμιά σχέση με την ρωμαιοτική και
αισθηματολογούσα οπιτόγασσα του
παλιού καρού στυλίου, στην Άρ-
χιτεκτονική Σχολή είναι άποσπασ-
μένη, σε άπαισιότητα στενούς όρι-
ζόντες και κατατρυχούμενη από τον
φόβο του άδελφού, την υποκρίσια —
από ανάγκη επιδείξεως ψευτικής σε-
μνοπρίας — δεσποινίδα, που δεν
είχε άλλο όνειρο παρά μια όσο το
δυνατό πιο διαστική «αποκατά-
στασι»!

Είτε πάρουν είτε δεν πάρουν πτυ-
χίο, είτε κάνουν είτε δεν κάνουν καρ-
πέρα, τα 40 κορίτσια, που μπήκαν
προχθές, με το σπασί τους, στην Άρ-
χιτεκτονική Σχολή, είναι άποσπασ-
μενες, θέαμα πως δε θα γίνουν ποτέ
«δεσποινίδες». Άλλα γυναικές
σωστές, με ολοκληρωμένη προσωπι-
κότητα, που, αν δεν χτίσουν άλλες
και μέγαρες, θα οικοδομήσουν, όμως,
τη δική τους ζωή με κρίσι και με έ-
πγνωσι. ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ



Μερικά από τα περιεχόμενα αυτού του τεύχους

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ	ΣΕΛ. 2
Για τα μάτια, τα φρύδια, το στόμα και τα μαλλιά.	
ΕΝΑΣ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ	» 4
«Ο Έντν Κωνσταντίν άνοιγει την καρδιά του στο «Θραυρό».	
ΒΟΜΒΕΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ	» 8
«Η Γαλλία και ο λαός της Άλγερίας ζουν μια αίμα- τηρή τραγωδία.	
ΠΟΣΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΖΟΥΝ ΠΑΡΑΝΟΜΑ;	» 17
Μερικά χαρακτηριστικά οικογενειακά δράματα.	
ΚΑΝΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΚΙΝΔΥΝΟ	» 32
Δραματικές συνέπειες από την κατάχρησι τους.	
Η ΚΑΙΣΑΡΙΚΗ ΤΟΜΗ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΑΚΙΝΔΥΝΗ	» 33
Δεν άποτελεί δε κανόνα και για τους μελλοντικούς τοκετούς.	
ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ	» 33
«Ο ήπνος, οι καρδιακές κρίσεις, το αλκοόλ και ο πο- νοκέφαλος.	
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ	» 35
Το αίμα τρέχει με ταχύτητα 20 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο.	
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ	» 36
Το «μεγάλο παιδί» του θεάτρου.	
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΑΡΛΑΜΟΣ	» 37
«Ο τραγουδιστής που συνεχίζει με παράδοσι.	
ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΧΡΟΝΙΚΟ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ	» 40
«Ενγλήματα που μένουν άτιμώρητα.	
ΤΑ «ΠΤΑΜΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ»	» 42
«Ενα άποραλτηρο και χαριτωμένο στοιχείο στην επι- πλωσι του μοντέρνου σπιτιού.	
Η ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ	» 49
Τα θεμέλια των παλατιών της κινδυνεύουν να όπο- χωρήσουν.	
ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ ΖΕΥΓΑΡΩΜΑΤΟΣ	» 51
«Ο έρωτας άλλαξε πολύ στην εποχή μας.	
ΕΠΑΝΣΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 55
Σχετσώσιμα ταγίεο. — «Η γραμμή υπλοζών στα φορέματα. — Παράλλαγις στα «ντε-πιδς». — Τσάντες και γοβάκια. — «Η παιδική μόδα.	



Γκάνγκστερ: "Οχι δά! Ένας απλός, καλόκαρδος άνθρωπος, που κατέκτησε την Αθήνα σε λίγες μέρες."

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ,

"Οχι δά. Πιο σωστό θάταν να λέγαμε Ένας «τιμωρός του εγκλήματος» μιά και ο ρόλος αυτός ήρθε στα μέτρα του. Ύστερα από πολύχρονες δοκιμές στο τραγούδι κι' άποτυχίες στο σινεμά, πέρα στο μικρόν Λος Άντζελες, όπου γεννήθηκε.

"Ένας «τιμωρός» σκληρός, που παίζει τη γροθιά, την κλωστή και το πιστόλι σαν μαέστρος, ο πιό αντιπροσωπευτικός τύπος του σύγχρονου σκληρού άντρα, που ωστόσο «έξερει να φέρνεται» στις δυσκολες να ξεδεύη αλύπητα το χρέμα και να πίνει ούισκυ σαν σφουγγάρι από το πρωί, ως το βράδυ κι' απ' το βράδυ ως το πρωί.

"Έτυχε να τον δούμε προχτές, πρωινό και κεφάλτο, στο γραφίο μιάς ελληνικής εταιρείας, που ανέλαβε τη φροντίδα του γυρίσματος ωραιομένων σκηνών στην Αθήνα απ' το φιλμ «Μπαρούτι και βόλια».

Καθόταν γυμνός στην πολυθρόνα και μιά εφημερίδα γαλλική, στην ανάγνωσή της όποιος είχε θυσιάσει, του έκρυβε το πρόσωπο. Έτσι που να φαίνεται μονάχα ο μαλακός παναμάς με τα στενά μπρό, που φορούσε στο κεφάλι.

— Μπουνζού, μεσίε...
"Ο παγκαμάς άνασκηκώθηκε. "Η εφημερίδα έτρεξε. "Ύστερα φάνηκε το εύθ, ψηλό μέτωπο. Ένα φρούδι άνασκηκώμενο. Κατόπιν το μάτι. Τά γείλη σάειαν άνάα, συντά:

— ...ζούσουο!
Ξαναθυθίστηκε στο διάβασμα. Πλησιάζαμε την κορέκλα.
— Λοιπόν, τί λέγαμε;
Πάλι το φρούδι. Και το μάτι. Έλαφρώς άπορημένο και έλαφρώς ειρωνικό.

— Λέγαμε;
— Έχετε δίκιο. Τώρα θα πούμε. Για την άκορέκλα, έσεις θα πητε. Έμεις άπλως θα ρωτάμε.

Κατάλαβε και χαμογέλασε.
— Ζουρνάλιστ; "Ο! Μα αυτό, μόν άμί, δέν είναι συνέντευξη. Είναι... ζοριλήκη.
— Μερσί. Είστε ο πρώτος διδάξας. Τί φτάίμε;

Ξανάβαλε τά γέλια.
Κι' άν είναι, αλήθεια πώς άπό τό γέλιο καταλαβαίνεις την πάστα ένός άνθρώπου, τότε πρέπει να παραδεχτούμε πως ο "Έντυ Κωνσταντίν, είναι ένας άπλως καλόκαρδος άνθρωπος, τό αντίθετο άκριβώς άπό ό,τι τον βλέπουμε στην όθόνη. Ξέρει μά... ύποτάσσεται στα ζοριλήκια με χριστιανική έγκρατέρησι και σωϊκότητα άναγίσου "Ελληνας.

Τού τό λέμε και συμφωνεί.
— Ούί, ούί. Μονάχα που δέν τους ήξερα τους άρχαίους "Ελληνες. "Όσο για τους νέους, τους συγχρόνους...
— Ναί. Πώς τους βρίσκετε;

"Ένας... γκαγκστερ."

Ο "Έντυ Κωνσταντίν άνοίγει την καρδιά του στο «Θησαυρό»

"Η κουβέντα άνοιξε. Παράτησε την έφημερίδα και άνακάθησε. Είχαμε δέκα λεπτά καιρό πρίν ξεκινήσει για τό γύρισμα μιάς σκηνής σ' ένα κεντρικό σημείο της Αθήνας.

— Πώς τους βρίσκω; ("Έξυσε τό πηγούνι και σκέφτηκε. "Ύστερα εξήγησε). Ζωντανούς. Πολύ ζωντανούς.

— Και τίς... "Ελληνίδες ή μάλλον τίς Αθηνάιες;

— Σασιάντ! (Χαριτωμένες).

— Και την Αθήνα;

— Μερβέιγ (θαύμα). "Έχετε έναν ήλιο... σκάνδαλο.

Κάτι θυμάται, και έπαναλαμβάνει γελώντας:

— Πραγματικό σκάνδαλο. Να φανταστήτε, τηλεγράφησα στη γυναίκα μου και τά παιδιά μου ναθούν εδώ για να μοιραστούν μαζί μου τον άραιο ήλιο σας. Λοιπόν, ήρθαν χτές τό βράδυ. Και ό ήλιος σας κούφτηκε κι' ο ύρρανος σας σμυνέφιασε. Κακό παραμύθι μου έσκασε ό Άττικός ούρανός.

Δραστήμεθα της εικαίρίας, που λένε. Και ρωτάμε:

— Σας έχουν σκάσει κι' άλλοι «κακά παραμύθια», στη ζωή σας; Λέω στη ζωή σας γιατί στην όθόνη έσεις συνήθως ασκώτε παραμύθια στους άλλους. Και τί παραμύθια!

— Απαντά πρόθυμα:

— Ναί, μού την έχουν «σκάσει» κι' έμένα. Πρώτα ή πατρίδα μου. Με θεωρούσε άποτυχημένο, έτσι που βόηκα δεύτερη πατρίδα στη Γαλλία. Έκεί πέτυχα.

— Άλλος;

— Κάποιος νεαρός στη Γαλλία. Μού «έκλεψε» τη μεγάλη μου κόρη, την Τάνια, που είναι 18 χρόνων τώρα. Έκείνη τον έρωτεύτηκε και τον άκολουθήσε παρά τη θέλησή μου. Θά τό καταλάβη άργότερα — που θα πάη: Πάντως είμαι στενοχωρημένος άπό αυτή την περιπέτεια.

— Θά περάσει. Οι περιπέτειες περνούν. Πέστε μου όμως... ύπάρχει κανένας που να μη σας έσκασε ποτέ κανένα παραμύθι;

Τό πρόσωπό του φωτίζεται:

— Και βέβαια. "Η γυναίκα μου. Είναι μιά γουσή καρδιά. Και άμορφη, μά δής. Πολύ άμορφη. Τόσο που της φέρνομαι σαν έρωτευμένος μαθητάκος.

— Άλλος;

— Τά άλλα. Είναι πιστά περισσότερο άπ' τους ανθρώπους. Να φανταστήτε έχω ολόκληρο σταύλο.

— Από κεί ξεκινάει τό πάθος σας για τον ίπποδρομο;

— Μάλλον.

— Μάθαμε πως πήγατε χτές στο Φαίηρ-κό Δέλτα και... «γ' άκουμπήσατε κανονικά», όπως λέμε έμείς οι Αθηναίοι. Είναι αλήθεια;

— Απαντά με ύπερκουή:

— Δέν είναι κακό να ξεδεύη κανείς για κάποιον που αγαπάει. Άλλά...

Μιά ματιά στο ρολόι. "Η ώρα πέρασε. Οι τεχνικοί, που έχουν φτάσει έτοιμαζόμνται να ξεκινήσουν για τό «γύρισμα».

— Έπιτρέπεται;

— Φυσικά. Μιά έρωτησούλα και τελειώνουμε. Ποιά είναι ή γνώμη σας για τίς «έμορφες»; Γνωρίσατε καμιά τέτοια, εδώ στην πατρίδα μας;

Τό καλλιτεχνικό «κούς-κούς», που δουλεύει στα άθηνάικα παρασκήνια σαν μυστικός και άόρατος ασύμματος τηλεγράφος, λέει ότι ο "Έντυ Κωνσταντίν, όσες μέρες βρίσκεται εδώ, ήταν φρόνιμο παιδί κι' άπόφυγε την κοσμική ζωή. Έκτός άπό κάποιον άπόγευμα, που «έξασκε» σ' ένα παραβολάσιο κεντράκι, τίς υπόλοιπες μέρες του τίς κύλησε μεταξύ ξενοδογείου και «γυρίσματος».

— Ωστόσο, καλό θάταν να πάση ό ίδιος δροκο γι' αυτό. Απάντησε... διπλωματικά:

— Οι άμορφες είναι... άμορφο πράγμα!

"Ο "Έντυ Κωνσταντίν, όπως τον ήφρε προχτές ο φακός του «Θησαυρού».

— «Νταραβεριστήκατε» εδώ;

— Μά σας είπα. "Η γυναίκα μου είναι ή πιό άμορφη γυναίκα, που έχω γνωρίσει.

— Αυτό δέν άποκλείει...

— Άποκλείει.

— ...Φιλάτε σταυρό;

Δέν σίλησε.

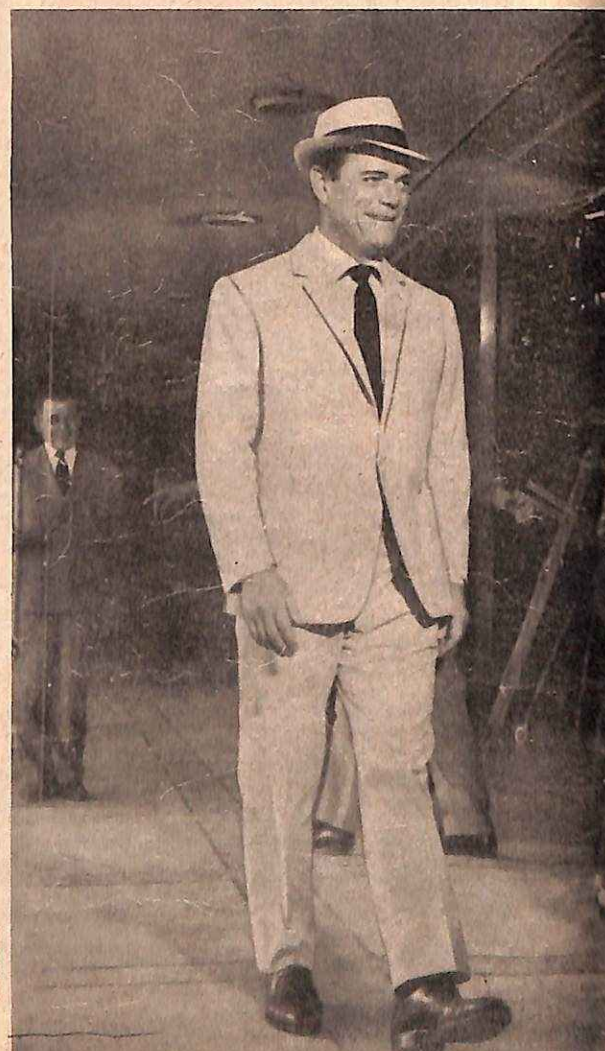
Σκιαγραφήσαμε τον άνθρωπο "Έντυ Κωνσταντίν. "Όσο για τον καλλιτέχνη... τον πήραμε άπό κοντά μαζί με τό κινηματογραφικό συνεργείο της «Ωρίων Φίλμ», για να τον παρακολουθήσουμε πάνω στη δουλειά. Να έξασκωιδάσουμε πως εργάζεται, πως δημιουργεί.

Στό παλιό καφενείο της πλατείας Ρηγίλλης, τό «Βυζάντιο», έχει άποφασιστή να γυριστή ή σμπερινή σκηνή της ταινίας «Μπαρούτι και βόλια». Τό συνεργείο έχει στηθεί σε μιά γωνιά, οι περίεργοι —και οι περίεργες— που έτυχε να βρεθούν εκείνη την ώρα στο καφενείο ή στο δρόμο, και που άντληήθησαν τά συμβαίνοντα, σημάτισαν διαδήλωσι, και ό "Έντυ, μόνος σέ κάποιο τραπέζι πιίνει ένα ποτό, όπως άπαιτεί τό σενάριο. "Όταν θά τελειώση, θά πληρώση και θά σηκωθεί να φύγη μόνος. Την ίδια στιγμή όμως, τέσσερις άλλοι άπ' τους θαμώνες, άπό διαφορετικά τραπέζια ό καθένας, θά σηκωθούν κι' αυτοί, τυχαία ή—θεν, και θά βαλθούν να τον παρακολουθούν.

Πρόκειται για τέσσερις «έχθρους», που άνήκουν σε αντίθετο στρατόπεδο άπό κείνο για τό όποίο δουλεύει ό "Έντυ.

Οι έτοιμασίες για τό γύρισμα διαρκούν μισή ώρα. "Ο σκηνοθέτης Ζάν-Λουί-Ρισό δίνει τίς τελευταίες οδηγίες, ό φακός λήκει στήνεται και τό «γύρισμα» άρχίζει.

"Ο "Έντυ Κωνσταντίν με κατεβασμένο τον παναμά, άδιάφορος άθην, γυιπά τά νέρις



στην Αθήνα!

πληρώνει και σηκώνεται. "Ένα δήμα, δύο, τρία και...

— Στόπ.

"Η έντολή θγαίνει άπό τά χείλη του σκηνοθέτη, και μαρτυρεί ότι «κάτι δέν πήγε καλά». Και πραγματικά. Μέσα στο όπτικό πεδίο του φακού, μπήκαν τά εκπληκτα πράσινα μερικά Ρωμίων που έπαρναν τό καφεδάκι τους στο «Βυζάντιο» και που άθέλητα μεταβλήθηκαν σε κομπάρσους της σκηνής. Χαμογελούσαν οι άθεόφοβοι κυιτάζοντας τον φακό, θέλοντας προφανώς ν' άπαθανασίσουν τά πρόσωπά τους μεθόριυ, όταν θά προβλήθη τό φιλμ, γελαστά και χαρούμενα.

"Ο σκηνοθέτης έπειθαίνει πάλι. Ξανά οδηγίες στους άκούσιους κομπάρσους. Και νέα έναρξη.

— Έμπρός, γυρίζουμε.

"Ο φακός άνοίγει, ό "Έντυ χτυπά πάλι τά χέρια, πληρώνει, σηκώνεται, προγγαρεί. Ένα, δύο, τρία δήματα, φτάνει στην πόρτα, άνοίγει άδιάφορος, δοκιμάζει να την κλείση, και...

— Στόπ.

Για δεύτερη φορά.
"Ο σκηνοθέτης βόηκε πάλι «μπαστούνια» τη σκηνή. Κάποιο λάθος άκούσιο είχε παρεισφύσει. Δυό Ρωμιοί, διάλεξαν την ώρα να «του δίνουν» τη στιγμή άκριβώς, που σηκώνονταν οι «4 έχθροι» του Κωνσταντίν. Έτσι οι έχθροι αούήθηκαν άπό 4 σε 6, πράγμα άπαράδεκτο. Νέα διαφώτισι έπακολουθεί, εκ μέρους του σκηνοθέτη. Και φτού κι' άπ' την άογή. "Ο "Έντυ χτυπά τά χέρια, πληρώνει, σηκώνεται...

Επί τέλους!

"Η ώρα πήγε 3 τό άπόγευμα και ή «σκηνή» ύστερα άπό 6—7 διακοπές, «γυρίστηκε» σύμφωνα με τη θέληση του σκηνοθέτη.

Οι τεχνικοί άνοιξαν να μαζέουν τά σύνεργά τους, ό κ. Ρισό έδειχνε ικανοποιημένος, και οι περίεργοι, πιστοί τόσες ώρες... εις τό

καθίκον άνάσσαν επί τέλους κι' αυτοί, που όλα πήσαν ικανοποιητικό τέλος.

Κι' ό πρωταγωνιστής:

Στό διάστημα των 4 αυτών ώρών που γοιείαστηκαν για τό «γύρισμα» της σκηνής, είδαμε στ' αλήθεια πού βρίσκotan ή πραγματική καλλιτεχνική ιδιοφυία του. Ούτε μιά φο-



Η μέρα τελείωσε. Ο "Έντυ Κωνσταντίν, γυρίζει στο ξενοδοχείο του για να αναπαυθί τη νύκτα. Έτσι όπως θεθαίρει ό ίδιος περνάει όλες τις νύκτες του, στην Αθήνα, σαν καλός άνθρωπος και καλός οκονομειάρχης.

ρά δέν έκαμε λάθος ό ίδιος, ούτε μιά φορά δέν δυσφόρησε για τά λάθη των άλλων, ούτε μιά φορά δέν άλλαξε την παραμικρή λεπτομέρεια στις κινήσεις και στην έκφρασή του.
Και κυρίως, ούτε για μιά στιγμή δέν έδειξε κουρασμένος.

ΤΑ 80 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ "ΠΤΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΘΟΟΗΣ,"

Η καλλιτεχνική σταδιοδρομία της Άστα Νίλσεν

ΜΙΑ συγκινητική γιορτή, όπου οι περισσότεροι άπ' όσους λάβαμε μέρος είχαν άπρα μαλιά, έγινε στις 11 Σεπτεμβρίου, στο Μόναχο, για να τιμηθούν τά γενέθλια μιάς γυναίκας, που την είχαν έπονομάσει άλποτε «Έλεονώρα Ντούζε της όθόνης».

Γεννημένη τό 1881 στην Κοπεγχάγη, ή "Άστα Νίλσεν έμελλε ν' άναδειχτεί σε μιά άπό τίς μεγαλύτερες ήθοποιους στην ιστορία της δέδομης τέχνης, και να καταλάβη, την εποχή που έφτασε στο άποκορύφωμα της δραματικής της τέχνης μιά θέσι άνάλογη μ' εκείνη που άναγνωρίστηκε, τά χρόνια του μεσοπολέμου, στην Γκρέτα Γκάρμπο.

Τά πρώτα ήματά της ή προκάτοχος αυτή της «θείας Γκρέτας» στην κορυφή της κινηματογραφικής Ιεραρχίας τά έκανε στη σκηνή και νεαρώτα, ή άκόμη έπαίξε σημαντικούς ρόλους στο βασικό θέατρο της Δανίας. Την άπόφασί της να εγκαταλείψη τό θέατρο για τον κινηματογράφο, την έπικρίναν όλοι οι φίλοι της, γιατί ό κινηματογράφος θρικόταν άκόμη τότε στα σπάρτανα και κανείς δέ μπορούσε να προβλέψη την εξέλιξή που

Μιά σσηνή άπ' τό φιλμ (Μπαρούτι και βόλια) που γυρίζει στην Αθήνα ό "Έντυ Κωνσταντίν

Καθώς έμπαινε στο άμάξι του, τον ξαναπλησίασαμε.

Χαμογέλασε.

— Πάλι... ζοριλήκη;

— Ένα μόνο. Πόσο θά διαρκέση ή σκηνή, που γυρίστηκε σήμερα, όταν θά παηκή τό φιλμ στην όθόνη;

— Τέσσερα δευτερόλεπτα.

Μείναμε μ' άνοιχτό τό στόμα.

Μιά μέρα δουλειάς, τόσος ιδρώτας, τόσο κόπτος για τέσσερα «παλιοδευτερόλεπτα»;

"Ο "Έντυ Κωνσταντίν μάντεψε τη σκέψη μου.

— Έπαύγγελμα, έ; είπε.

Στή φωνή του ύπηρχε κάτι σαν άδιαφορία.

"Όμως, στο βάθος, μπορούσες να μαντέψης τον τόνο της βαθείας ικανοποίησης. Και της

υπερφαναίας.
Με τό δίκιο του άλλωστε. Δέν είναι μικρό πράγμα να είσαι ένας εύσυνειδητος καλλιτέχνης, στις μέρες μας. Και κυρίως να είσαι Ένας "Έντυ Κωνσταντίν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ρά είχε μέσα σε λίγα χρόνια. "Η Άστα Νίλσεν, όμως, άπόδειξε πως δέν την είχε γελασει τό ενστικτό της.

Έπειτα άπό μιάδυό ταινίες, που γύρισε στη Δανία, έγκαταστάθηκε στο Βερολίνο, όπου ό σύζυγός της Βινγκάρτ ίδρυσε μιά χείρ της μιά νέα κινηματογραφική εταιρεία, ώστε ή "Άστα ν' άναδείξη τό ταλέντο της με έργα «ποιότητας», όπως θα λέγαμε σήμερα. Οι έπιτυχίες της στάθηκαν τόσο μεγάλες, ώστε οι κριτικοί της εποχής να την άποκαλέσουν «Ντούζε της όθόνης» και ένας άπό αυτούς να γράψη στη στήλη του:

«Ός τώρα, ήμουν βέβαιος πως ό κινηματογράφος δέν είναι τέχνη. "Η Άστα Νίλσεν με έπεισε για τό αντίθετο»!

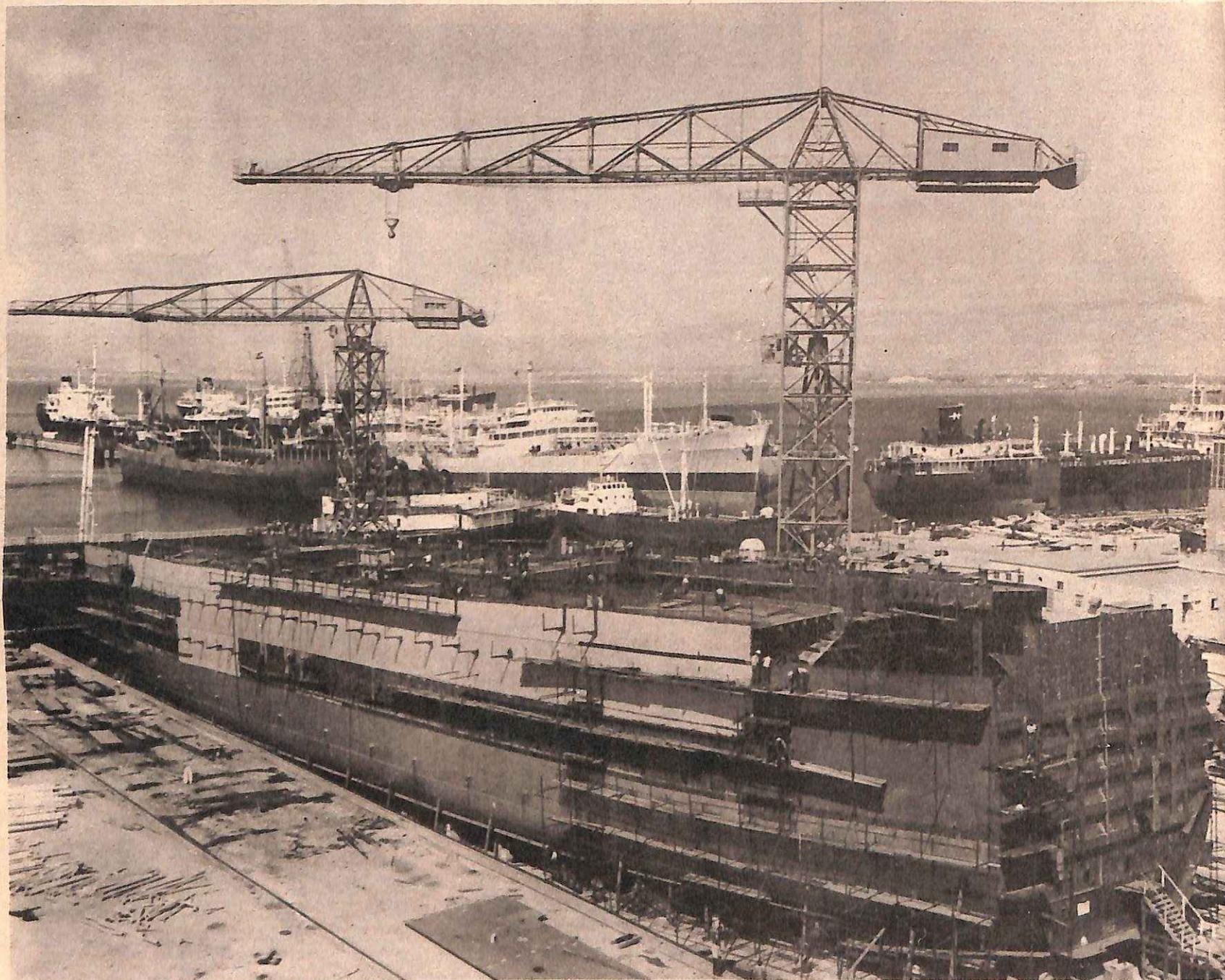
Πολύ πρίν άπό τον σέρ Άλφρενς Όλσιέ, ή "Άστα Νίλσεν άπήρξε ό πρώτος... Άμλετ του κινηματογράφου. Δέν έπαίξε, ωστόσο, πρέπει να εξηγήσουμε, άντρκό ρόλο, γιατί ή ταινία έκείνη, που γυρίστηκε τό 1920, δέν άκολουθήσε τον Σαίξπηρ, αλλά ήταν έμπνευσμένη άπό έναν παλιό δανικό θρύλο, σύμφωνα με τον όποίο ό "Άμλετ ήταν κορίτσι. Τό έργο ήταν εξαιρετό και ή "Άστα Νίλσεν πραγματοποιήσε τον καλύτερο ρόλο της κοριτσίστας της. Άπό έμπορική, όμως, άποψη έφερε την καταστροφή!

Την ίδια εποχή, είχε άποφασιστή να στηθ, στην είσοδο του Ζωολογικού κήπου του Βερολίνου, ένα μνημείο της «Μούσας του Κινηματογράφου» και ό γλύπτης "Εμπερλιν πήρε για μοντέλο του την Άστα Νίλσεν. Τό πρόπλασμα έγινε, αλλά τό μνημείο δέν στήθηκε ποτέ, γιατί προκώπησε αντιζηλίες και διαφωνίες.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ



ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΑΕ.



Το μεσαίον τμήμα του δευτέρου μετασκευαζομένου, εἰς τὰ Ἑλληνικά Ναυπηγεία Σκαρμαγκᾶ, δεξαμενοπλοίου T2 16.000 τόννων, εἰς φορτηγὸν ξηροῦ φορτίου 22.000 τόννων, κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς κατασκευῆς του.

ΚΑΛΟΓΕΝΝΗΜΕΝΗ, καλοπαντρεμένη. Γεμάτο αγάπη τὸ περιβάλλον τοῦ πατρικοῦ τοῦ σπιτιοῦ στοῦ ὁποῖο μεγάλωσε. Ἰσοῦ συντελεῖ αὐτὸ στὴ διαπλάσι τοῦ χαρακίτου καὶ στὴν εὐτυχία τῶν παίδων. Τὰ περισσότερα ψυχικὰ τραύματα τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἀπὸ τὰ πρῶτα τοὺς ὅμιλους. Οἱ ψυχρὲς σχέσεις τῶν γονέων, οἱ συγκρούσεις μεταξὺ τους, ἡ παγερὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ ἀσκοῦν ὀλέθρια ἐπιδράσι στὰ παιδιά.

Ἀκόμη καὶ ὅταν βρίσκονται σὲ νηπιακὴ ἡλικία, τότε πού νομίζουμε ὅτι δὲν ἔχουν ἐπὶ γνῶσι τοῦ περιβάλλοντός τους, τὰ παιδιά ἐμποτίζονται στὸ ὑποσυνείδητό τους ἀπὸ ὅσα γίνονται γύρω τους.

Ἀπὸ τέτοιο δυσχερὲς στάδιο δὲν ἔχει περάσει ἡ σημερινὴ κυρία. Καλὰ τῆς πρᾶν ὅλα. Καλοὶ οἱ γονεῖς. Καλὸ μεταξὺ τους καὶ καλοὶ ἀπέναντί της. Ἀγαπημένοι, μετὰ κατανόησι, χωρὶς αὐστηρότητα, δίχως ὑπερμετρη ἐπιεικεία, πού κάνει ζημιές κι' αὐτὴ. Ἐξασφάλισαν χαρούμενη ζωὴ στὸ κορίτσι τους.

Μὲ σεβασμὸ περιέβαλλε τὴν οἰκογένεια, ἡ κοινωνία τῆς μικρῆς τοῦ πόλεως. Κανεὶς δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτα ἐναντίον της. Οἰκονομικὴ ἀνεοί. Μαζὶ μ' αὐτὴν ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη ἡ κοπέλλα. Εὐαίσθητη, τρυφερή, συναισθηματικὴ, ἀλλὰ καὶ συγκρατημένη, μὲ ἐλεγχὸ τῶν πράξεών της, δὲν ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ σὲ σκόλια εἰς ὄρους της.

Ἡ ἐπαρχία εἶναι αὐστηρή. Μὲ μενεθρυντικὸ φακὸ στὸ χέρι παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῶν ἀνθρώπων. Συνεχῆς κατόπτευται. Ὅλο καὶ κάτ' ἔα θροῦν νὰ πουνε. Ἡ μὴ γίνεταί γκαμήλα. Στὸ πῶς φωνάζει φέρει δίνου τὴν ἐκτασί σκανδάλου. Μήπως καὶ ἐστὶν Ἀθήνα δὲ γίνεται τὸ ἴδιον. Στὶς μεγάλες ὅμως πόλεις χάνονται μέσα στὸ πλῆθος καὶ εἶναι δύσκολο νὰ σὲ παρακολουθήσουν. Στὰ μικρὰ κέντρα οἱ ἀνθρώποι

Ἕνας ναὸς κινδυνεύει

θλέπονται καὶ ξαναθλέπονται ἀπὸ τὸ πῶς ὡς τὸ δρόμο. Ὡστόσο, δὲ θρέθηκε κανεὶς νὰ πῇ κακὸ γιὰ τὸ κορίτσι. Δυσκολὴ τὴν ὀνόμαζαν τὰ ἀγόρια. Κανένας δὲν καυχῆθηκε γιὰ τὴν κατὰ τῆς, γιὰ τὴν ὁποιοδὴποτε εὐνοίᾳ της. Αὐτὸ δὲ οὐκ ἐπείδω κατέβαλλε προσπάθεια νὰ φερτεῖ αὐτὴ. Ἐτοὶ τὸνοῖσθε. Ἦταν στὸν τύπο, στὸ χαρακίτη της. Ἀπλὴ, ἀφελὴς, ἀγαθὴ, πλημμυρισμένη ἀπὸ καλωσύνη, χωρὶς τὰ συμπλέγματα πού περιπλέκουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς κάνουν δυστυχισμένους.

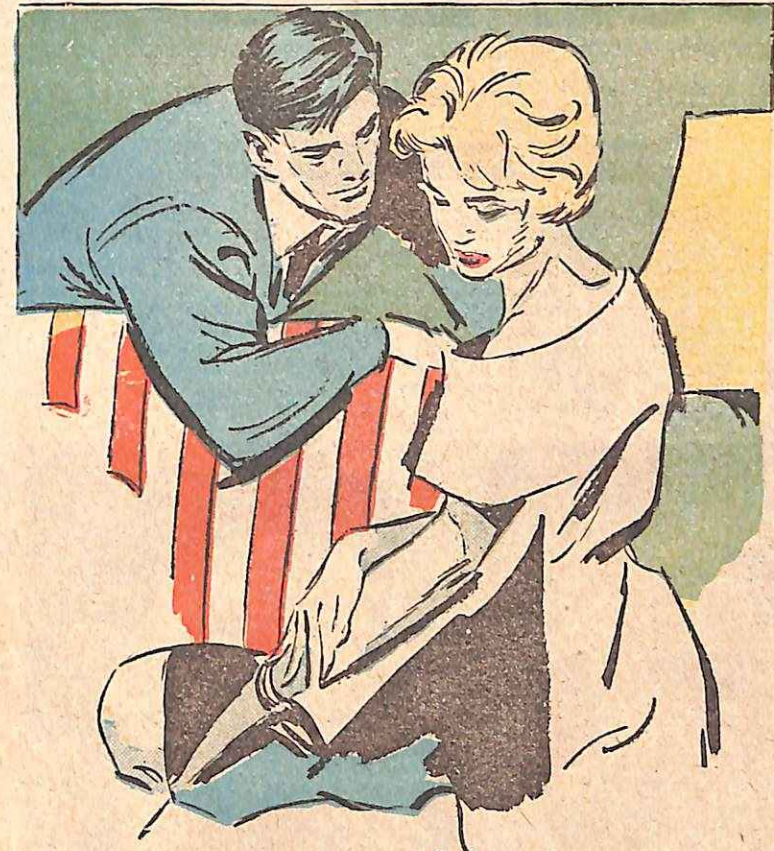
Εὐνοϊκὲς ὄλες οἱ συνθήκες. Τὸ ἴδιο κι' ὅταν πρὸς ἐστὶν Ἀθήνα γιὰ σπουδές. Μόνη καὶ χωρὶς τὴν ἐποπτεία τῶν γονέων ὑποπόρουσε νὰ ζήσει ὅπως ἤθελε. Οὐτε κατὰ χροῖα, οὔτε κὰν χρῆσι ἔκανε τῆς ἐλευθερίας της. Ἕνας μόνον σύνδεσμος. Κι' αὐτὸς κατέλαξε σὲ ναῦο. Ἀπὸ ἓνα γινώριμο πού εἶναι σήμερὰ ὁ σύζυγός της. Ἕνα θαυμάσιο παῖδι. Κατὰ ἐστὶν ὁ κρόνος μεγαλυτέρος της. Εἰκοσι, μὲ εἰκοσιεφτά. Ἐκὼς παρὰ. Ὅσο τὸν γινώριζε τόσο τὸν ἐκτιμοῦσε περισσότερο. Ἐργατικὸς, φιλότιμος, τίμιος, ἀκέραιος χαρακίτης. Συμπόσιος ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ εὐφάνισι, πλούσιος ὁ ψυχικὸς τοῦ κόσμος.

Κάτ' ἀκόμη: οἰκονομικὴ ἀνθρωπότητα. Σεβαστὴ περὶ τοῦ θεοῦ ἐπιείκεια. Δὲν εἶναι καὶ τὰ οἰκονομικὰ μικρὰ παράγον γιὰ τὴν εὐδοκίμησι τοῦ ἐρωτικοῦ ἀνδρός.

Τὴν ἀγάπησε καὶ τὸν ἀγάπησε.

Ὅλα εὐνοϊκὰ. Ὁ καλὸς ἀγγελος πού τὴν παρέλαβε ἀπὸ τὰ

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ



Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.

Ἀκούστε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τὴν ἀφήνησι: «... Ὑπάρχει ἓνα ἄλλο... ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ τελευταῖα δὲν εἶμαι στὰ καλά μου. Ἕνας φίλος στὸ σπύρι. Οὐτὲ πολὺ νέος, οὐτὲ ὁμορφος. Ἰσως οὐτε καλὸς νὰ εἶναι. Ἐκεῖ ὅμως δυνατὴ προσηλυτικότης. ἔχει τὴν δύναμι νὰ διαβάσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου. Μὲ τὴ δύναμι αὐτὴ διάβαζε στὴν ψυχὴ μου ὅτι κινδυνεύω...».

Ὁ κίνδυνος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἀναστατώνεται ὅταν τὸν βλέπει. Δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ τί ἀκριβῶς τῆς συμβαίνει. Τὸ ἔσθαι εἶναι ὅτι κατὰ τῆς συμβαίνει. Τὴ συγκινεῖ ἡ παρουσία του. Τὸ δὲ χειρότερο ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της. Τὸ κατὰ τῆς ὁ ἄλλος καὶ θρασύς καθὼς εἶναι, τῆς τὸ εἶπε. Τῆς εἶπε ὅτι τὸν προσέχει, ὅτι ἡ κλίσι τῆς εἶναι ὁ αὐτὸν, ὅτι τὸν θέλει...

Δυνατὸ τὸν ὀνομάζει. Μάλλον θρασύς καὶ κυνικός, πού ἐπιβεβαιεῖται ἀπὸ τὴν ἀδυναμία της καὶ τὸν συναισθηματισμὸ της. Κάτω ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ θλευμοῦς τοῦ ἐκείνη ἐμολόγησε τὴν ἀδυναμία της. Τὸ πρῶτο καὶ μέγιστο λάθος της. Ἡ ἐμολογία της αὐτὴ τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. (Ἀπὸ μὲν ζητᾷ τίποτε, ὅμως τὸ ζερεῖ ὅτι ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ὑποκύψῃ).

Πῶς φαίνεται ὅτι εἶναι τεχνίτης! Ζερεῖ τὴ δουλειά του. Δὲν ζητᾷ τίποτα. Γιατὶ νὰ διαστῇ; Λύκος πού κρατᾷ στὰ χέρια τὸ ἀρνί, εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ θῆρα μὰ δὲ θὰ τοῦ ξεφύγῃ. Πολλὰς εἶπαν αὐτὰ τὰ «δὲν παύεται νὰ ὑποκύψῃ». Ἐρχεται ὅμως ἡ στιγμή πού οἱ ἀποθνήσκοντες πόθοι οὐρανοῦ τὴν ἀναβῶσι καὶ σὲ τραβῶν στὸν ὀλεθρό.

Ταῖς αἰσθῆσι τῆς ψυχῆς τῆς νέας γυναίκας. Νὰ κοιμηθῇ μέσα στὴν εὐτυχία καὶ νὰ χάσῃ τὴ γαλήνη, τὴν ἡσυχία, τὴ μακαριότητα, τὴν καθαρότητα τῆς σκέψης καὶ τῆς συνειδήσεώς της. Δὲν ἔ-

πέκυψε, ἀμαρτωλὴ ὅμως ἀπέναντί τοῦ ἑαυτοῦ τῆς δὲν κυττάζει ὅπως κυττάζε πρῶτα τὸν ἀνδρα της. Δὲν τολμᾷ νὰ σκεπθῇ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τοῦ.

Δυσχερὲς τὰ προσηλυτισμένα. Ἕνα μόνον τὸ παρήγορο σημεῖο. Ὅχι αὐτὸ πού νομίζει ἡ ἴδια, ἡ δύναμι ὀπλοῦ τοῦ χαρακίτη της. Ὅταν πνεύσουν ἰσχυροὶ ἐρωτικοὶ ἀνέμοι ἡ δύναμι γίνεται τραπουλόχαρτο πού παρσσύρεται ἀπὸ τὴν πνοή τους. Τὸ παρήγορο σημεῖο εἶναι ὅτι δὲ χαλαρώθηκε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησι στὸν ἀνδρα της. «Κάθομαι καὶ τὸν συγκρίνω μετὰ τὸν ἀνδρα μου καὶ βρίσκω ὅτι ὁ ἄλλος δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ πλάι μου. Καμιά συγκρίσι. Χίλιες φορές ἀνώτερός του». Ἡ δ' ἀτήρησι τῆς θερμότητός τοῦ ἐρωτᾷ τῆς γιὰ τὸ σὺζυγο ὅπως καὶ ἡ ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτερότητός του εἶναι μὴ κάποια ἐγγύησι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ λοιδωροῦσιν. Μὴ κάποια ἐγγύησι... Ὅχι κι' ἐκατὸ τοῖς ἑκατο αἰουροῖ.

Τὴ νὰ τῆς συμβαίνει: ἄναρρωτιέται. Γιὰ νάχῃ τὸ νοῦ της ὅτι ἔνα ἀνδρα, πού δὲν εἶναι ὁ ἀνδρας της, σημαίνει ὅτι κατὰ τῆς λείπει. «Ἐμένα ὅμως δὲ μου λείπει τίποτα. Ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ικανοποίησι. Εἶμαι ἀπὸ τὴ φύσιν μου πολὺ θερμὴ ἰδιοσυγκρασία. Ἀλλὰ ὁ ἀνδρας μου μὲ ικανοποιεῖ ἀπόλυτα. Ἡ καλὴ μου τύχη μοῦ ἔδωσε ὅλα τ' ἀγαθὰ. Καλοὶ γονεῖς, καλὸς σύζυγος, καλὰ παιδιά, καλὰ οἰκονομικά, καλὴ ὑγεία. Γιατὶ νὰ θρεθῇ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μπροστὰ μου;»

Ὅσο δὲ περνῶν οἱ μέρες ἡ οἰκειότητα αὐξάνεται, τὸ θράσος τοῦ γίνεται μεγαλύτερο. Τῆς λέει μὲ ὀμότητα: «Ξέρω ὅτι μὲ θέλεις. Κι' ἐγὼ σὲ θέλω. Τὸ ξέρω, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ τὸ λές ὅτι μὲ βλέπεις σάν ἀνδρα, ὅπως κι' ἐγὼ σὲ βλέπω σὰ γυναῖκα».

Μεθοδικὴ πορεία πρὸς τὴν ὀλοκλήρωσι τῶν σχέσεων. Τὰ κατὰ φερει κίολας κάποτε νὰ τὴ φιλήσῃ. Καὶ ἐνῷ προχωρεῖ κανονικὰ πρὸς τὸ τέλος, ἐνῷ ὁλοκλήρωσι καὶ πεισιτικός καθὼς εἶναι, ἐπιμένει νὰ τὴ θεβαινῇ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ.

Πόσο ἀφελὴς πρέπει νὰ εἶναι μὴ γυναῖκα γιὰ νὰ πιστεῖται τέτοιες διαβεβαιώσεις... Ἡ μάλλον πόσο θέλει νὰ κρυθῇ ἀπὸ τὸν αὐτὸ τῆς τὴν ἀλήθεια πού ὠστόσο τὴ θέλει, τὴ διαισθάνεται, τὴν καταλαβαίνει.

Μὴ νελιάστε. Κινδυνος - θάνατος, φοβόμασται ὅτι τὸ κακὸ ὅλα συντελεσθῇ πρὶν δοῦν οἱ γραμμεὲς αὐτὲς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας. Μακάρι, ἂν εἶναι ἀκόμη καίρος. Μακάρι ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἀλλὰ κι' ἂν - ὁ μὴ γένοιτο - συντελεσθῇ τὸ κακὸ, τοῦλαχιστον νὰ σταματήσῃ πρὶν γίνῃ γανγραινα ἡ πληγή, πρὶν ξεσπάσῃ σκάνδαλο, πρὶν τὸ ἀνεπαρκὲς συντρίψῃ τὴν οἰκονομικὴν ἀκὴ εὐτυχία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΓΑΠΗ!

«Ὅταν ἓνας σύζυγος ἐπεχειρήσῃ νὰ μὴ μὲς ὁ ἓνα νοσοκομειακὸν αὐτοκίνητο, πλάι στὴ γυναῖκα του, πού εἶχε τραυματιστῇ στὸ δρόμο ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο, οἱ νοσοκόμοι τὸν ἐπαύσαν ἔξω, ἐπαυροῦντάς του τὴν εἰσοδία. Ἡ γυναῖκα τοῦ ὅμως - ἡ κυρία Ἐλβινὸρ Σκῶτ ἀπὸ τὸ Χάν οὐρανίσκο - τινάχθηκε ὀρθία, σὲ φορεῖο τῆς κι' ἄρχισε νὰ τοῦς κτυπᾷ μετὰ τοῦ παύεται της. Χρεώστηκαν τέσσαρις πόλισμαν γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσουν.

Μὴ ἀλλ... ἡρωικὴ Ἀμερικανίδα, ἡ Πέγκυ. Ἀλλ' αὖ, ὅταν δυὸ γκάνγκστερς ζήτησαν ἀπὸ τὴν ἀνγκυλωτὲς νὰ τοῦς δώσῃ τὸν περτοφῶλόν της, ἐξαγριώθηκε τόσο, πού ἄρχισε νὰ τοῦς κτυπᾷ μετὰ τὰ κούνη τῆς μέχρις ὅτου τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸ δάλουν στὰ πόδια!...

ΒΟΜΒΕΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

Η Γαλλία και ο λαός της Άλγερίας ζουν μια αίματη τραγωδία

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΕΚΘΕΣΗ ήταν μπροστά του, με τα αμείλικτα, τρομερά της νούμερα. Το βλέμμα του, σαν αφήρημένο, κύτταζε την επιγραφή του επίσημου έγγραφου: Γαλλική Δημοκρατία, Έλευθερία, Ισότητα, Δικαιοσύνη. Ξαναδιάβασε το έγγραφο και ξαφνικά ένοιωσε μια απέραντη μοναξιά, ένα αίσθημα όχι κοπώσεως, αλλά την περίεργη, ακαθόριστη εκείνη κατάσταση, που αίσθάνεται ένας μαχητής όταν, για άλλη μια φορά, είναι υποχρεωμένος να αντικρύσει τη μοίρα.

Το γραφείο του μόλις φωτιζόταν από το γκριζοκίτρινο φως ενός φθοινοπρινού πρώιμου του Παρισιού. Ένα μεγάλο φωτεινό άσπρο κύκλο σχημάτιζε η αναμμένη λάμπα του πορτατίφ, πάνω στο γραφείο. Μόλις είχε γυρίσει από μία περιοδεία στις πιο υποανάπτυκτες περιοχές της χώρας, στο κέντρο της Γαλλίας. Τα μάτια του ήταν γεμάτα κόκκοι από τα συμπαγή πλήθη, που κυμάτιζαν στο περσμά του, από τις φυσιογνωμίες που έλμπαν από βαθύ ένδοξασμο, και τότε, αυτή του αντήχουσαν από ισχυρές θρίαιδους. Η κραυγή «ζήτω ο Ντε Γκώλ» τον συνόδευε σε λάιτ-μοτιβ έμβρατριου νίκης. Κι όμως, λίγο πριν ξεκινήσει για την περιοδεία του, επαγγελματίες πολιτικοί, διπλωμάτες της καριέρας, ξένοι δημοσιογράφοι, «έγκυροι» παρατηρητές, επίσημοι, ημιεπίσημοι και ανεπίσημοι κύκλοι, περίμεναν, αν όχι ζωηρές εκδηλώσεις πολιτικής αντίθεσης, τουλάχιστον μία παθητική έκφραση της βαθιάς δυσανεξίας του λαού, μία παγμένη, τυπική, «κατά συνθήκη» υποδοχή του Προέδρου της Δημοκρατίας. Η αγανάκτηση των αγροτών, ο θυμός του Κοινοβουλίου, ο πόλεμος της Άλγερίας...

Ξανακτύπαζε την έκθεση: Στο τελευταίο δεκαπενθήμερο, στο Άλγερ, έγιναν, κατά μέσο όρο, 26 δολοφονικές απόπειρες την ημέρα, δηλαδή σύνολο 426, με αποτέλεσμα 8 νεκρούς και 90 τραυματίες. Στις τελευταίες είκοσιτέσσερις ώρες έγιναν 44 εκρήξεις βομβών σε διάφορα σημεία της πόλεως, με σοβαρές υλικές καταστροφές. Όλες

αυτές οι τρομοκρατικές πράξεις είναι έργο της οργανώσεως της άκρας δεξιάς Ο.Α.Σ. Το ίδιο εικονιζόταν και στην έκθεση. Οι δολοφονίες έγιναν 10 δολοφονικές απόπειρες εναντίον Ευρωπαίων από Άραβες. Η έκθεση είχε και μερικές χαρακτηριστικές λεπτομέρειες. Ένας Ευρωπαίος εργάτης, ηλικίας 40 ετών, γυρίσε από τη δουλειά του με το ποδήλατο. Ένα αυτοκίνητο, τον χτύπησε από πίσω και

νός Γάλλου και έσφαξε όλη την οικογένεια, αφού κακοποίησε διαδοχικά τις γυναίκες... Η Άλγερια, στη δυτική ακτή της Μεσογείου, έχει στην καρδιά της Βόρειου Αφρικής, ανάμεσα στο Μαρόκο και την Τυνίδα, με 10.500.000 κατοίκους, αποτελεί γαλλικό Νομό, σύμφωνα δε με το γαλλικό Σύνταγμα, δεν θεωρείται προτεκτοράτο ή αποικία, αλλά τμή-

και παραπαίει, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις της εκρήξεως. Ο άραβικός πληθυσμός της Άλγερίας, ενώ θεωρητικά αποτελεί τμήμα της Γαλλίας, στην πραγματικότητα υφίσταται όλες τις γνωστές και αγνωστές μεθόδους του αποικιακού πνεύματος. Οι δημόσιες υπηρεσίες τους είναι κλεισμένες, τα ημερομίσθια πολύ κατώτερα των Ευρωπαίων, ή περιφρόνησι και η έγνωση των Γάλλων πανταχού παρούσα...

Αν το σχέδιο των Γάλλων σοσιαλιστών, για σοβαρές μεταρρυθμίσεις — το 1947 — εφημερεύετο, σίγουρα τα μετέπειτα τραγικά γεγονότα θα απέφυγοντο. Το σχέδιο εγκρίθηκε από τη γαλλική κυβέρνηση, αλλά δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Οι γενικοί διοικητές της Άλγερίας, μόλις έφταναν από το Παρίσι, παρά τις ελκρινείς συχνά προσέσεις τους, υφίσταντο την επίδραση του περιβάλλοντος, οι διαταγές τους έμεναν γράμμα νεκρό και τα σχέδια μεταρρυθμίσεων του Παρισιού, έσμιπτοσύντο με βελτιστία στο Άλγερ.

Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Τα τοπικά αποικιοκρατικά γαλλικά συμφέροντα, με την ανακάλυψη πετρελαίου στη Σαχάρα — που αποτελεί τμήμα της Άλγερίας — έγιναν και μητροπολιτικά και μέχρι ένα σημείο διεθνή. Το μεγάλο γαλλικό κεφάλαιο αξιοποίησε, βέβαια, την περιοχή, αλλά και υπέβλεπε από τη μυρωδιά του πετρελαίου. Ένας ύγρος πακτωλός άρχισε να κυλά από την «αγορή» Σαχάρα στις ακτές της Μεσογείου. Πέρα απ' αυτό, οποιοδήποτε έστις κρίσιμος, αυτόματα... υπήνι, μέσα στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου, του ανταγωνισμού Άνατλής και Δύσεως και μοιραία, ο ένας από τους δύο ανταγωνιστές, ο ένας από τους δύο κολασσούς, συχνά υμάλισα και οι δύο συγχρόνως, έχουν συμφέρον ή κρίσι να απλωθεί και να πάση μορφή αίστητο...

ΟΙ ΔΥΟ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Δύο επαναστατικές οργανώσεις προσπαθούν να οδηγήσουν στην κοίτη τους τη δυσφορία του λαού της Άλγερίας: Το μέτωπο εθνικής απελευθερώσεως και το κίνημα της ανεξαρτησίας, το Φ.Λ.Ν. και το Ν.Λ.Α. Η εποχή μας είναι η εποχή των αρχικών ψηφίων των πολιτικών κομμάτων, οργανισμών, επαναστάσεων και κινημάτων...

Οι δύο οργανώσεις χτυπούνται μεταξύ τους άλυπτα, με μεγαλύτερο πάθος απ' ό,τι χτυπούν τους Γάλλους. Και ο αγώνας τους μεταφέρεται και στη Γαλλία, γιατί εκατοντάδες χιλιάδες Άλγερينوί



Το σήμα της Ο.Α.Σ.: «Θα μας νιώσετε...».



Ο στρατηγός Ντε Γκώλ, στην τελευταία του περιοδεία στο κέντρο της Γαλλίας: Περίμεναν παγερή αδιαφορία, ενώ αποθεώθηκε!

Άραβες εργάζονται στα εργοστάσια, στις οικοδομές και στην κατασκευή δρόμων.

Και οι δύο επαναστατικές οργανώσεις δεν έχουν μόνο ανάγκη στελεχών, αλλά και χρημάτων. Μία μηνιαία εισφορά, είναι υποχρεωτική για όλους τους Άλγερινούς, και άριος αγώνας διεξάγεται γύρω από τα τεράστια ποσά, που αποδίδει η άμεση αυτή φορολογία...

Αρκετά γρήγορα η Φ.Λ.Ν. επιβάλλεται — έπειτα από εκατοντάδες δολοφονίες — στελεχών της Μ.Ν.Α., που βέβαια της ανταποδίδει τα ίδια, αλλά σε μικρότερη έκταση...

Η επαναστατική οργάνωση στην Άλγερια τελειοποιείται, ο αριθμός των αντάρτων αυξάνει κι αίματηρες μάχες διεξάγονται με το γαλλικό στρατό, που μόλις αλλωστε έχει «τελειώσει» με την ταπεινωτική περιπέτεια της Ίνδοκίνας...

Ο «ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ» ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Εκεί, αλλωστε, στην Άνω Ανατολή, έχουν τις ρίζες τους ώριμες καταστάσεις, που σφραγίζουν με το ιδιαίτερο χρώμα τους την αλγερινή τραγωδία, αλλά και που άσκουν — και θα άσκησουν — αποφασιστική επίδραση στις εσωτερικές εξελίξεις της Γαλλίας. Ο γαλλικός στρατός, έπειτα από εκατοντάδες θυσιών, κατόρθωσε να εξασφαλίσει την ανεξαρτησία της Νοτίου Ίνδοκίνας, αλλά υπάρχε στα καράβια με το μικρό αίσθημα μιας ήττας, για την οποία υπέκυψε θεωρούσε την πολιτική ήττα των κομμάτων, όλο το μηχανισμό λειτουργίας της τετάρτης γαλλικής Δημοκρατίας, που γεννήθηκε την επάυριο του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Η επαναστατική μέθοδος των Ίνδονησιών κομμουνιστών επαναστατών — μέθοδος υπονομιώσεως του αντίπαλου και προσηλυτισμού των πληθυσμών — κατέπληξε τους Γάλλους αξιωματικούς, που άνακάλυπταν για πρώτη φορά τόσο έντονα όλα τα πολύπλοκα προπαγανδιστικά και κοινωνικοπολιτικά προβλήματα της εποχής μας. Όσοι έμειναν αιχμάλωτοι των «Βιέτ» — των Ίνδονησιών κομμουνιστών — είχαν την ευκαιρία να μελετήσουν ακόμα καλύτερα το μηχανισμό της ψυχολογικής δράσεως των επαναστατών. Πολλοί άρχισαν να μελετούν το μεγάλο θεωρητικό του επαναστατικού πολέμου — τον ηγέτη της Κίνας Μάο-Τσέ-Τούνγκ. Έτσι, γεννήθηκε ένα νέο «είδος» αξιωματικού, που μπροστά μάλιστα στην αλγερινή πραγματικότητα, θέ-

λησε να εφαρμόσει τις επαναστατικές μεθόδους της Ίνδοκίνας, να χρησιμοποιήσει δηλαδή την ομοιοπαθητική μέθοδο εναντίον του επαναστατικού πυρετού των Άλγερινών. Και ποιος ξέρει, ίσως, αν οι Γάλλοι της Άλγερίας μπορούσαν να λυτρωθούν από το σύμπλεγμα της κυριαρχίας, που τους κατατρώνει, ο γαλλικός στρατός, που δε συνδέεται, στη μεγάλη του μάσα, με τα μεγάλα παροσκλητικά συμπεριφέροντα, να κατόρθωνε, με τη βοήθεια και των πιο φωτισμένων Άλγερινών — Γάλλων και Άράβων — να πετύχει με ειρηνικά μέσα τη συνδύεσσι των δύο λαών, και μία μορφή ανεξαρτησίας για την Άλγερια.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Η τετάρτη Γαλλική Δημοκρατία θα πέθαινε άσφαλως από τις εσωτερικές της αδυναμίες, αλλά το αλγερινό πρόβλημα — τραγικό, δραματικό, πολύπλοκο — της έδωσε τη χαριστική βολή. Η ύποψια,

ότι η τότε κυβέρνηση έτοιμαζε να διαπραγματευθεί με τους επαναστάτες, ξεσήκωσε εναντίον της το σύνολο σχεδόν των Ευρωπαίων της Άλγερίας και του στρατού. Στις 13 Μαΐου 1958, η γαλλική Έθνοςυνέλευση παρέδωσε την κυβέρνηση στο Ντε Γκώλ — που επί σειρά ετών στιγμάτιζε τις αδυναμίες και τα τρομερά κενά του «καθεστώτος των κομμάτων».

Οι όπαδοι της Γαλλικής Άλγερίας νόμιζαν, ότι ο νέος πρωθυπουργός ήταν ο άνθρωπος τους. Αλλά ο Ντε Γκώλ, ο ηγέτης της γαλλικής Αντιστάσεως, το πουλί της καταγίδας, που στις δύσκολες ακριβώς στιγμές απλώνει τα φτερά του, δεν είναι ο άνθρωπος κανενός, αλλά μόνο μιας ιδεατής, μεγαλόπνοης, αληθινά φιλελεύθερης και δυνατής Γαλλίας, που στα περίφημα απομνημονευμάτα του τη ζωγραφίζει με τόσο ιερό πάθος.

Ένα δημοψήφισμα με συντριπτική πλειοψηφία, τον εκλέγει, λίγο αργότερα, Πρόεδρο της Δημοκρα-

τίας, ενώ όχι μόνο τα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα περισφίγγουν στενά τη χώρα, αλλά και το πρόβλημα του Άλγεριου συνεχίζει την αίματη τραγωδία...

Η άφομοίσι των Άλγερινών, που πολλοί — μερικοί μάλιστα, όπως ο Σουστέλ, με ειλικρίνεια — προτείνουν, στην πραγματικότητα είναι ένα άπιστο όνειρο. Η στρατιωτική νίκη εναντίον μικρών ομάδων αντάρτων, που τους προστατεύουν οι πληθυσμοί, είναι ένα άλλο φευγαλέο όραμα.

Ο Ντε Γκώλ, με ύπομονη, με μαεστρία, με πιασουργίσματα, αλλά τελικά πάντα με βήματα προς τα εμπρός, προσπαθεί να επιτύχει μία συνεννόηση με τους επαναστάτες, με βάση την αλληλεγγύη, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία ανεπιφύλακτη, αληθινή φιλελεύθερη και δυνατή Γαλλία, που στα περφημα απομνημονευμάτα του τη ζωγραφίζει με τόσο ιερό πάθος.

Αλλά τα πάθη — τα σκοτεινά πάθη — είναι ισχυρότερα από τη λογική.

Οι Γάλλοι της Άλγερίας, οργανώνονται επαναστατικά — έπειτα από το αποτυχημένο κίνημα του στρατηγού Σαλ — και με την οργάνωση Ο.Α.Σ. άρχίζουν μία φριχτή τρομοκρατική δραστηριότητα, με επίκεντρο το Άλγερ, αλλά και όλη τη Γαλλία. Λογυολογών φασιστικά και τυχοδιωκτικά στοιχεία έπωφελούνται για να χτυπήσουν συγχρόνως τη Δημοκρατία. Ο Ντε Γκώλ είναι ο υπ' αοιθών Ι έχθρος τους, ενώ συγχρόνως άοισμένα πολιτικά κόμματα προβλέπουν την πτώση του και ετοιμάζονται για τη διαδοχή...

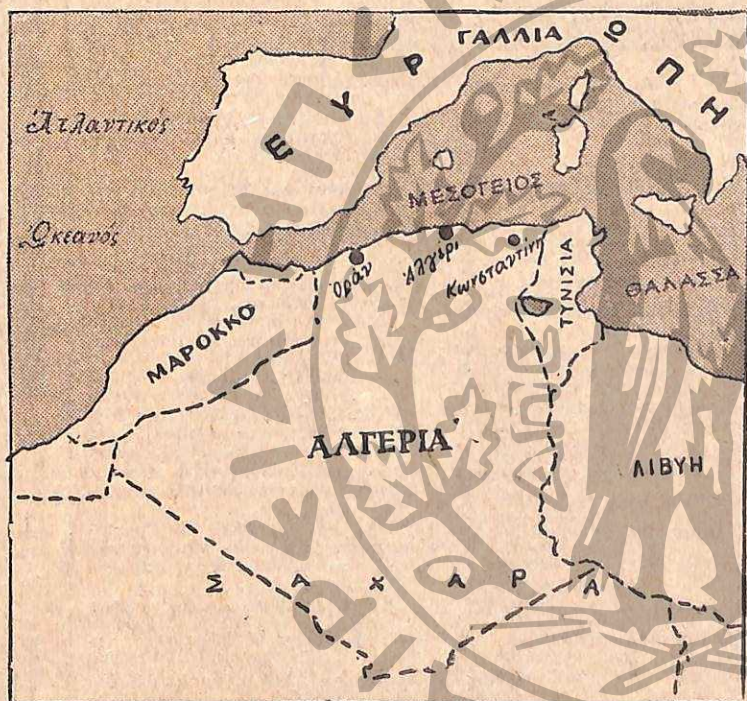
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΦΟΝΙΑΩΝ

Κι' ενώ οι βόμβες δονούν την άτμοσφαίρα του Άλγερ, το μίσος μέσα με την ήμερα αυξάνει και η μοίρα, τόσο του αλγερινού λαού, που πολεμάει για την ελευθερία του, όσο και της Γαλλίας, κινδυνεύει όριστικά να πέσει στα χείρα των φονιάδων. Η ζωή στο Άλγερ, έχει κάτι το απάνθρωπο. Μάλιστα οι γαλλικές δυνάμεις προσπαθούν να ισορροπήσουν την κατάσταση. Η δολοφονία, οι βόμβες, αποτελούν πια τμήμα της καθημερινής ζωής. Οι φονιάδες και οι δυναμιστές, είτε είναι Φ.Λ.Ν. είτε Ο.Α.Σ., στο βάθος βουλεύουν για το άδιέξοδο, για την αίματη ανσυχία, για το σκοτεινό τίποτα... Αλλά η υπερνίκηση του άδιεξόδου, αποτελεί την εκατηγορηματική προσπάθεια κάθε άδρας πολιτικής... Πέρα από τις βόμβες υπάρχει, πάντοτε το χαμόγελο ενός παιδιού, που θα ζήσει αύριο ελεύθερο...

ΕΠ. ΜΕΤ.



Ο στρατηγός Σαλάν, άρχηγός του Ο.Α.Σ.: Από την Ίνδοκίνα, στο Άλγερ, και στο κίνημα έναντι των γαλλικών κυβερνήσεως.



Άλγερια: Έκτασι 207.700 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Κάτοικοι: 10.500.000.



Ο ΚΛΩΝΤ ΓΚΑΡΝΙΕ σταμάτησε, ανήσυχος και παραγμένος... Ένοιωσε ένα γλυκό μεθύσι, κάτι που είχε χρόνια να το αισθανθεί. "Επρεπε να περάσω από κοντά του αυτή η γυναίκα, για να του φανή πως ξαναγιόμαι κατά 15 χρόνια το λιγότερο."

Ανασήκωσε τους ώμους του και χαμογέλασε, όταν διαπίστωσε πως είχε αρχίσει να την παρακολουθού χωρίς να το καταλάβει. Εκείνη ήταν νέα, ψηλή, όμορφη, με κομψό περπάτημα, με μια αριστοκρατική χαρά. Ο Κλώντ βέλησε να ξαναδεί ακόμα μια φορά το συμπληρωτικό προσωπάκι της, με το λείο μέτωπο, τα μεγάλα μάτια, τα καμάκια μαλλιά. Γι' αυτό τάχυνε το βήμα του.

Μά εκείνη δε φαινόταν να τον προσέχει. Μονάχα όταν φτάσανε στην οδό Ρουσσώ, σταμάτησε μπροστά σε μια βιτρίνα. Ο Κλώντ την πλησίασε. Μά δεν τολμούσε να την κυττάξει.

Θα θέλετε, ασφαλώς, να μου προσφέρете ένα τσάι, τού είπε ξαφνικά εκείνη.

Τού μίλησε καθαρά, με θάρρος, κυττάζοντάς τον κατάματα. Ο Κλώντ ένοιωσε κάποια απογοήτευση. Άλλα δεν τόδεixe. "Υποκλίθηκε ελαφρά κι' απάντησε: — "Ναι, μάλλον, αν προτιμάτε, ένα κοκταίλ."

Τό προτίμω. Είχε σαστίσει με την απρόοπτη αυτή ευκολία, που τον ακόλουθούσε ή άγνωστη. Η αρχική λαχτάρα του να τη γνωρίσει, είχε σχεδόν χαθεί τώρα, μπροστά στη συμπεριφορά της. "Οχι όμως κι' ο πόθος του γι' αυτήν."

Τού έκριναν, εξ' άλλου, εντύπωση ο άριστοκρατικός «άερας» της και τό περήφανο βάδισμά της, που συμφωνούσαν απόλυτα με την πρώτη ιδέα, που είχε σχηματίσει!

ΟΙ ΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κατευχαριστημένος

Πρό ημερών μετά ποζών πασιφανών κι' ένγκυρων μετέβην εις την θάλατταν εν μέσω των θαλάσσιων ίνων τό μέν μθανιαρσώ επί κυματων πλέων τό δε δεόντως να χρυσώ ως γόνος των θηλέων. Έφ' ώσ' ατικά εκδύσθεις και τό μαγιώ μου βάλας πρόσ δε βασίμως προσδοκώ εις συναφείς κραυγάλας απ' ύψηλου ημθανίζον άπάσας με λακτάραν δεικνύων μετ' εξάρσεως την βεϊαν μου κορμάραν. Κι' εν τη θαλάσση εισελθών ως γόνος των γονήτων δουτίας τρείς έποίησαν μέχρι θυθών αούτων κι' ηνοιχθην εις τό πέλαγος με πόζας έμνηνευμένας ίνα εκπλήξω συναφώς τάς μθανιαρζομέννας. Κι' αφού έπαναδούτησαν ένδύσεως ως ειός, εις την άμυγδαλή την άκτιν έβηλθον τελεικώς κι' ευελπιστών εις έναγριν έρωτων νυθράλων: — Είστε, τίς ειπον, νόστιμη, ώπερ έλαο (θροούπα)! Πλην αυτή μου άπάντησεν: «Τί θές, μυρό...Λουμουμπα:»

— Έγώ, Λουμουμπα: έκραζον έντός (δευτερολέπιτου, άλλα την όψιν μου ίδων, ώ Ζεφ, έντός (καθρέπτου, —"Ω συμφορά! έβόησαν τετράκις μετά (λύσας, καθ' όσον είχον μαυρισθί εκ βάλας (οίας πίσης... 'Αλλά την όψιν μου ίδων και πάλιν (έπερυσμένως και ών εκ της μαυρίλας μου κατευκα- (ο σπινένος έλαβον πόζαν δόν. Ζουάν και έ- (οιν αϊθόιν και προσεχώς άναχωρώ δια τήν... Νι- (νυρίαν!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μείνετε ήσυχος, είμαι αυτό που ονομάζεται σεξ οι άντρες «τίμια γυναίκα». Θεέ μου, πόσο άστείες είναι οι λέξεις!

Γέλασε, άνασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε:

— Γιατί μία «τίμια γυναίκα» να μη μπορεί να διαθέσει τον έαυτό της όπως κι' ένας τίμιος άντρας... όπως έσεις, άς πούμε;

Υπήρχε στη φωνή της μία πικρή ειρωνεία. Ξανάρχισε να γελάει παράξενα, πονεμένα. Ο Κλώντ έσπυσε να σβύσει τό γέλιο της κάτω απ' τά χείλη του...

★

«Ορθία, μπροστά στον καθρέπτη, ή "Αννα-Μαρία διόρωνε τά μαλλιά της.

— Πότε θα σε ξαναδώ; τή ρώτησε ο Κλώντ.

Εκείνη χάρειψε μ' άπέραντη τρυφερότητα τό ανήσυχο πρόσωπό του.

— Άδριο δεν είμ' έλεύθερη, άπάντησε. Θα σού στείλω ένα μπιλιετάκι.

Κι' έφυγε.

Ο Κλώντ πέρασε μία άνήσυχη νύχτα. Μόνο όταν έμπνησε, ένοιωσε την ψυχή του πλημμυρισμένη από μία άνεγγήγη εύδια-θεσία.

Αργά τό βράδυ, τού φέρανε ένα μπελ μπιλιετάκι. Ήταν ένα ραδιοτηλεγράφημα απ' την "Αννα-Μαρία. Τ' άνοιξε και διάβασε:

«Επί του άτμοπλοίου «Άκου-τάνια». Ποτέ πιά!».

★

Πέρασαν δύο χρόνια. Στις άρχές, ο Κλώντ είχε την έντύπωση πως είχε συμβεί μέσα του μία άπενανόρωτη καταστροφή. Δεν ένδιαφερόταν πιά για τίποτα.

Όλα είχαν αρχίσει να τον έγκαταλείπουν, ακόμα κι' ή ζωή του. Είχε βγη τσακισμένος ψυχικά από κείνη την περιπέτεια, άπελπισμένος, σά νάχε περάσει μία βαρεία άρρώστια.

Όστόσο, μέσα στην άδυναμία του, ροδοχάραιε μία έλπίδα. Ναι, θ' άγωνίστανε! Μόνον έτσι κερδίζει κανείς τό ζή.

Ταχτοποιήσε τίς δουλειές του κι' έφυγε για τό Νότιο 'Αμερική. Γύριζε 15 μίνες, ζητώντας αυτό που δεν εύρισκε: ένα ίχνος τής "Αννας-Μαρίας. «Όταν ά-τελπίσθηκε πιά, ξαναγύρσε στο Παρίσι, για να συνεχίση εκεί τίς έρευνές του.

Ήξερε πως όλα είχαν πια τελειώσει. Όστόσο πίστευε πως μπορούσε να συμβή κάποιο θαύμα...

Έν' απόγεμα, έτυχε να σταματήσει μπροστά στην ίδια βιτρίνα, όπου είχε πρωτομύλησε. Άλολοτε στην "Αννα-Μαρία... Καθώς έκανε ύστερα να φύγη, ζαλιστήκε κι' άκούμπησε στον τοίχο για να μήν πέση.

Μπροστά του στεκόταν ή "Αννα-Μαρία, άναστατωμένη όσο κι' αυτός! "Εμειναν για λίγο έτσι, ο ένας άντίκρου στον άλλο, χλωμοί, σά χαμένοι...Τέλος, ο Κλώντ την έπιασε απ' τό χέρι και την τράβηξε μαζί του.

Μέσα στ' αυτοκίνητο, έκείνη σφίχτηκε πάλι του κι' άρχισε να κλαίει.

— Δεν είχα φύγει! μουμούρισε. Σούστεϊλα έπίτηδες έκείνο τό ραδιοτηλεγράφημα... Δεν ήθελα να συνεχίσουμε... Μά, ύστερα, δε μπόρεσα ν' άντέξω! Σε ζήτησα παντού... άλλα είχες φύγει... Θα σου τά πώ... θα σου τά διηγηθώ όλα...

Εκείνος περίμενε. Θα τά μάθαινε όλα τώρα. Θα την είχε πιά δική του, θα την κρατούσε κοντά του, για πάντα.

Κι' όμως είχε άρχισί κιόλας να μήν είναι γι' αυτόν ή γυναίκα που άγάπησε! "Υπόφερε... Δεν ήταν πιά εύτυχισμένος, άλλα θλιμμένος, άπέραντα θλιμμένος, γιατί ένοιωσε τώρα να σβύνη ή πρώτη έκείνη μεγάλη, παθητική, μυστηριώδης άγάπη του...

ΥΒ ΦΛΩΡΕΝ



ΜΙΑ ΤΟΥΡΤΑ ΜΕ 27 ΚΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

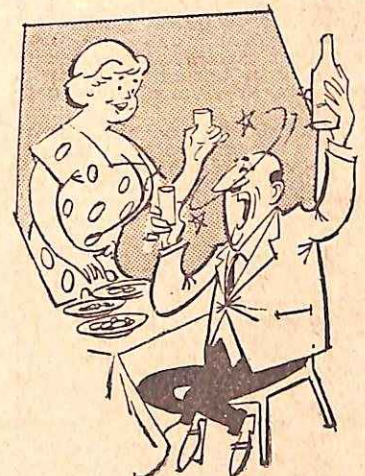
Σε στενό φιλικό κύκλο, ή Σοφία Λόρεν γιόρτασε πρό ήμερών στή Ρώμη την 27η επέτειο των γενεθλίων της. Η γιορτητική 'Ιταλίδα καλλιτέχνης είναι από τις λίγες στάρ τοις κινηματογράφου, που δε διατάζουν ν' άποκαλύψουν την πραγματική τους ηλικία, γιορτάζουν με έπισημότητα την επέτειο των γενεθλίων τους και δάζουν κάθε χρόνο πάνω στην τουρτα, που συνοδεύει τή γιορτή, ένα κεράκι παραπάνω. Από τον άπείρητο κόσμο των εορτασμών δεν έλειπε φυσικά ο σύζυγος της στάρ Κάρλο Πόντι, ο όποιος ως δώρο, για την επέτειο της χάρισε ένα θαυμάσιο άγρόκτημα στή Κορσική.



Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΣΦΟΝΤΟΝΑ

Δεν πρόκειται για κανένα προϊστορικό όπλο, που έρισκεται σήμερα σε κάποιο μουσείο, άλλα για μία τεραστίων διαστάσεων σφοντόνα, τή μεγαλύτερη ίσως απ' όσες κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα, που έπρεπε στή χείρα τής άστυνομίας τού Φοίνικς τής 'Αριζόνας (Η.Π.Α.). Ο 'Αμερικανός αστυνομικός Ράφ Γουάλτον, που την έπιδεικνύει την έρχκε στή χείρα μιάς ομάδος νεαρών τέτνου-μπόυς, οι όποιοι έτοιμάζονταν να την χρησιμοποιήσουν και φυσικά την κατέσχε. Αν άναλαγιστή κανείς τό λιθάρδι, που μπορεί να έκσφενδονιστή με τή σφοντόνα αυτή, θα καταλάβη πόσο έπικίνδυνη γίνεται στή χείρα παιδιών που σκεπάζουν να την χρησιμοποιήσουν έστω και σάν παιχνιδί.

Σ ΚΥΜΜΕΝΗ ώρα στο τραπέζι τής κουζίνας ή κυρία Κούλα λογαριάζει τά όσα χρωστάει στους δασατζήδες κι' έχει πελαγώσει. Και δεν είναι και λίγα. Θέλει κάθε έβδομάδα ένα τρακοσαπεντηνάρι για να πληρώση τίς δόσεις στον έμπορα για κάτι φορεματάκια, στον παπουτοή για κάτι παπουτσάκια. Στον έπιπλοποιό για κάτι έπιπλάκια. Στο χρυσόχοο για κάτι μπιζουδάκια και σε τόσους άλλους για νυχτικές, για κάλτσες, για έσώρρουχα, για πλεκτά, που τάχει πάρει όλα με δόσεις και δεν ξέρει τώρα τί να κάνει και πώς να ξελασπώσει. "Όσο κι' αν κάνη οικονομία απ' τό φαί, παραπάνω από ένα έκατοστάρικο δε μπορεί να έξοικονομήση. Πού έκατό και πού τρακόσιες πενήντα. "Αναγκάζεται να τους κοροϊδεύη όλους με τό σημερα και με τό αύριο. "Ως πότε όμως; Νά! Προηγούμενος είχε έρθει ο δασατζής για ένα κιμονό για-πανεζίκι, που είχε πάρει και έβαλε τίς φωνές, όταν άκουσε πως ούτε αυτή τή φορά θα πληρώνονταν.



—Βάλε να πιά, γυναίκα! Νά πεθάνουν οι έχθροί μας!...

— Τί θα γίνη, μαντάμ; "Ερχομαι Δευτέρα και μού λές, ότι δευτερίαιτικά δεν πληρώνονται χρέη. "Ερχομαι Τρίτη, μού λές τριταίικα, χότεις για γρουσουζιά να πληρώσης. "Ερχομαι Τετάρτη, δε σε βροσκό. "Ερχομαι Πέμπτη, μού λές ότι εισαι στεγνή από λεφτά. "Ερχομαι σήμερα, μού λές να έρθω από Δευτέρα. Τί θα γίνη, λοιπόν, μαντάμ; Τέσσερις έβδομάδες πάω κι' έρχομαι και φράγκο δεν πήρα...

— Καλά, ντέ! Γιατί φωνάζεις; Μπά!... "Ελα την Κυριακή τό μεσημέρι να σε πληρώσω...

— Τέλος πάντων! Θάρρω και την Κυριακή, κι' αν δε πληρωθώ κι' αυτή τή φορά, θα τά ζητήσω από τον άντρα σου...

Κι' έφυγε, βροντώντας την πόρτα, ενώ ή κυρία Κούλα έτεφε σε βαθυστόχαστους συλλογισμούς. "Ι-δως ή άπειλή τού δασατζή πως θα πήγαινε στον άντρα της, την είχε άναστατάσει, γιατί ο Πολύδωρος θα γινότανε άγρια βάλασσα, αν μάθαινε πως είχε τόσο ξανοιχτή με τούς δασατζήδες. Και τώρα, σκυμμένη στο τραπέζι, έψαχνε να βρη καμιά λύση, για να βγη από τό αδιέξοδο. Νά πη την άλήθεια στον Πολύδωρο, θα ήταν χειρότερο.

Γιατί, άράβιμος, όπως είναι αυτός, δεν τό είχε για τίποτα να της κοιματίσση, ότι είχε πάρει από τούς δασατζήδες. Κάτι άλλο έπρεπε να βρη. Και, ξαφνικά, τής ήρθε ή έμπνευση.

— Αυτό είναι!... φώναξε, ένθουσιασμένη, που είχε βρη μία λύση. Κι' ή λύση ήταν απλή σαν τό αυγό τού Κολόμβου. Θα μεθόδε τον Πολύδωρο και θα τον έκανε να πληρώσει άσκήρητι τούς δασατζήδες, γιατί, στο μεθύσι του, ο έζηνατελός ο Πολύδωρος γινότανε χουδαρντάς και σκορποχέρης μέχρι άηδίας. Δύο φορές, που είχε μεθύσει από ζώη του, σκορπούσε τά πεντακοσάρικα, λές κι' ήτανε μα-



ρουλόφυλλα. Τή δεύτερη φορά, μάλιστα, έφθασε μέχρι τού σημείου να πετάγ τα λεφτά του απ' τό παρθέρο στο δρόμο, φωνάζοντας: «Πάρτε, βρέ!... Φάτε, πεινασμένοι!...».

Κι' από τότε, ώρκίστηκε να μην ξαναπι. Άλλά ή κυρία Κούλα είχε τό σχέδιό της. Θα τον πήγαινε λάου-λάου να τον φέρη στο «σα-κί-κέρκι», όποτε θα ήτανε τό χειριού της να τον μεθύση. Έτσι είδοποίησε όλους τούς δασατζήδες να έρθουν την Κυριακή τό μεσημέρι κατά τίς δύο στο σπίτι της, για να τους πληρώση... "Όσο για χρέματα, ο Πολύδωρος είχε πάντοτε στο πορτοφόλι του ένα σοδαρό ποσό για τίς δουλειές του...

Και, την Κυριακή τό μεσημέρι, που γύρισε στο σπίτι απ' τό καφενείο, ο Πολύδωρος βρήκε τό τραπέζι, στρωμένο με πικάντικους μεζέδες. Κι' ενώ έτοιμαζόταν να πέση πάνω τους σά λύκος, νά ή κυρία Κούλα, μ' ένα μπουκαλί ούζο στο χέρι.

— Νά πιούμε ένα ούζάκι, Πολύδωρέ μου, για την όρεξη... "Όσο για ένα ούζο δεν είχε άντήρησι ο Πολύδωρος. Τό κατέβασε μονορούφι. Άλλά τό ποτηράκι του βρέθηκε και πάλι γεμάτο.

— Πάλι ούζο; είπε ελαφρά δυσαναχετώντας.

— Άλλά οι μεζέδες ήταν τόσο όρεκτικοί, που τό κατέβασε κι' αυτό μονοκοπανιά κι' άρχισε να θολώνη. Χωρίς να καταλάβη, ήπια και τρίτο. Αυτό ήτανε. Από κεί και πέρα, ή μπουκαλά πήρε την κάτω βόλτα κι' ο Πολύδωρος άρχισε να βλέπη δυό Κούλες, δυό τραπέζια, δυό ψυγεία και νάχη διάθεση έξωφρενική.

— Βάλε να πιά, γυναίκα! Νά πεθάνουν οι έχθροί μας!...

— Καλέ, μέθυσες; ρώτησε, δήθεν στενωχωρημένη, ή κυρία Κούλα.

— Έγώ μεθυμένος; Βάλε να

πιούμε και μη σε νοιάξη. "Εχουμε λεφτά να φάνε κι' οι γάτες! Κι' άρχισαν τα μεθυμένα κουδαρνταλίκια του. "Εβγαλε τά λεφτά του και τά σκορπίσε στο τραπέζι, φωνάζοντας:

— Φάτε, πεινάλες! Εκείνη τή στιγμή, χτύπησε ή πόρτα κι' έκανε την εμφάνισή του ο πρώτος δασατζής.

— Καλώς τό παιδί! είπε, τύφλα στο μεθύσι, ο Πολύδωρος. "Ελα να πής να τά βλέπης κι' έσύ διπλά. Χά! Χά! Χά!

— Είναι ο έμπορας, Πολύδωρέ μου, παρενέβη ή κυρία Κούλα. "Ερθε να πάρη τή δόσι για κάτι μαλινούλια...

— Και γι' αυτό σκάς; άπάντησε τραυλίζοντας ο Πολύδωρος. Λεφτά να ταΐσουμε και τίς κόττες! Νά, πάρε να ζήσης κι' έσύ!

Και τού πέταξε ένα διακοσάρι. Τό πήρε αυτός και άπληθε πανευτυχής, ενώ έμπαινε έκείνη τή στιγμή ο δεύτερος δασατζής.

— Ξέρεις, Πολύδωρέ μου, έξήγησε και πάλι ή κυρία Κούλα. Από τον κύριο πήρα κάτι πλεκτούλια με δόσεις και ήρθε για τά λεφτά. Έκατον πενήντα δραχμές για τρείς δόσεις...

— Μόνο; είπε κεφάτος ο Πολύδωρος.

Και, παίρνοντας τρία έκατοστάρικά, τού τά πέταξε συμπληρώνοντας:

— Πάρε τριακόσιες να πής και μιά... σουμάδα στην υγεία μου!

Μάζεψε τά λεπτά ή κυρία Κούλα, έδωσε έκατον πενήντα στο δασατζή και τσέπωσε τά ρεστά, ενώ ο Πολύδωρος τραγουδούσε θορυβώδως: «Άποψε, που υπάρχουνε τά τάλανρα...».

Μ' αυτό τον τρόπο παρήλασαν και άλλοι όχτω δασατζήδες, που τούς πληρώσε με τό παραπάνω ο Πολύδωρος, φωνάζοντας κάθε φορά:

— Φάτε λεφτά, πεινάλες!

Κι' αφού ήπια ακόμα τρία ούζα, έπεσε στο τραπέζι ροχαλίζοντας, ενώ ή κυρία Κούλα μάζεμε τά ύπολοιπα λεφτά και τά τσέπωσε καταλλήλως, εύτυχης που τά είχε πάλι καταφέρει μία χαρούλα.

Την άλλη μέρα, ο Πολύδωρος, που δε θυμόταν, έννοιόται, τίποτα από τά χρεσίνα, έδινε άδειο τό πορτοφόλι του κι' έβαλε τίς φωνές:



— Πάρε τριακόσιες να πής και μιά... σουμάδα στην υγεία μου!...

— Τά λεφτά μου! Μού τά κλέψανε τά λεφτά μου! — Ποιά λεφτά, χριστιανέ μου; τον άποπηρε ή κυρία Κούλα. Ξεχνάς, ότι χτες ήσουν τάβλα στο μεθύσι και τό σκορπίσες τά λεφτά σου απ' τό παρθέρο; Σά δε ντρέπασαι να μπικρουλιάζης και να μήν ξέρης τί σου γίνεται.

Ο καμμένος ο Πολύδωρος είχε μαζεψή σά βρεγμένους γάτος, πιεστώντας, ότι όντως μεθυμένος πέτασε τά λεφτά του, ενώ ή κυρία Κούλα συνέχισε τον έξαγλαμο:

— Και στο έλαγα κι' καμμένη. Μην πίνης, Πολύδωρε, κι' άρχισή πάλι τά ίδια. Άλλά πού να ή άκουση τό ξερό σου τό κεφάλι!...

— Καλά, βρέ γυναίκα! "Ό,τι έγινε, έγινε! άπάντησε μονοδιαμένος ο Πολύδωρος.

Και ώρκίστηκε, για δεύτερη φορά, να μην ξαναβάλη ποτέ στο στομά του, ενώ ή κυρία Κούλα μειδούσε ικανοποιημένη, που τά κατάρρε να ξελασπώση για λίγο καιρό απ' τούς δασατζήδες και νάχη και χαρογέλιακι ένάμισον χιλιάρικο. Κι' αν τυχόν και την ξανασφίβουνε πάλι οι δόσεις, δεν έχει άγανάκη να στενωχωρή. Ξαναμπαίει τον Πολύδωρο και ρεφάρει!...

— Άμ' τί!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΓΑΣ

★*

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ

Τό «Μικράλ», ένα νέο φάρμακο, φαίνεται πως παρέχει τή μεγαλύτερη άνακούφιση στή θύμηση της ημικρανίας. Αυτό διαπίστωσαν δύο γιαιρτί του άμερικανικού νοσοκομείου «Εάργιος Ουάσινγκτον». Τό «Μικράλ» περιέχει τή στερεοίση τρυπτική εργοταμίνη, συνδυασμένη με καφεΐνη και μεφεζίνη (φάρμακο κατά της ναυτίας). Μπορεί να χορηγηθή σε δισκία, είτε σε όπιοδετα. Στά άτομα που δοκιμάσθηκε, πρόλαβε τά 80% των κρίσεων ημικρανίας.



ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΑΓΡΕΪΕΙ ΟΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ;

Τί ένστικτο είναι ό έρωσ;

τίποτα άλλο παρά να ζητάπ από τον άνδρα να παραιτηθ ό θαρραλέα από όλους τους διαταγμούς του.

Και ό δόκτωρ Χαϊνζ προσθέτει ακόμ:

«Υπάρχουν στιγμές, που τό έρωτικό ένστικτο στη νέα έκδηλώνεται με τόση βιαστικότητα, που τις είναι αδύνατο να συγκρατηθ. Λέμε τότε ότι ό άνδρας επωφελήθηκε από την αδυναμία της. Άλλω ίσως θά ήταν πιο σωστό αν ύπονοάζαμε την αδυναμία της προκλήσει. Ό άνδρας πού επωφελείται ύπακούει στο ίδιο έρωτικό ένστικτο της νέας».

Άλλά τί είναι έρωτικό ένστικτο;

Δέν είμαστε όμμερα περισσότερο σε θέσι ν' απαντήσουμε. Ό αυτή την ερώτηση από ό,τι ό έρωσιν πού έλεγε πριν από τριάντα δύο χρόνια στους μαθητές του: «Μην ξεχνάτε ότι δέν κατέχομε ακόμη ένα σίγουρο κριτήριο, πού θα μάς επέτρεπε να προσδιορίσουμε με ακρίβεια τό σεξουαλικό ένστικτο. Όι χημικές έλλείψεις πού τήν προσδιορίζουν θ' ανήρουν πολύ ν' ανακαλυφθούν».

Φαίνεται πιθανόν ότι τό έρωτικό ένστικτο είναι μία βιολογική ανάγκη, πού προσδιορίζεται από ώρισμένες χημικές αντιδράσεις και πού δέν έχει καμιά σχέση με τί θέλησή μας. Ό δόκτωρ Λεμπά, εξ άλλου, διακρίνει δύο ωροφές σεξουαλικότητας. Την πρώτη την αποκαλούσε πρωτογονική. Αυτή γεννιέται αμέσως μετά τον έρωσιν από μόνη τή συνείδηση του ότι

άνήκουν σε δύο διαφορετικά φύλα. Είναι ζωική, γιά τό λόγο ότι δέν έχει ανάγκη από ιδιαίτερα κίνητρα. Τή δεύτερη τήν αποκαλούσε άτομική, γιά τό λόγο ότι ήταν διαφορετική σε κάθε άτομο και προσδιοριζόταν από πλείστους παράγοντες: βιολογικούς, νευρικούς, μυϊκούς, ψυχικούς κ. τ.λ. Η συνείδηση της διαφορής των φύλων δέν είναι πια αρκετή γιά να προκαλέσει αυτή τή σεξουαλικότητα, πού έχει ανάγκη από ιδιαίτερα κίνητρα. Αυτά τή κίνητρα ποικίλλουν από τό ένα άτομο στο άλλο.

Από όλα όσα είπαμε παραπάνω, προκύπτει τό συμπέρασμα ότι στη νέα ό αισθησιασμός είναι πού πρώιμος και συνεχίζεται με τό έρωτικό ένστικτο. Αυτό τό πού είναι ανάγκη να τήν ξεχωρίσει απ' αυτά. Αυτός ό πρώιμος έρωτισμός τήν κάνει πού προκλητική.

Άλλ' εδώ γεννιέται τό μεγάλο έρώτημα: είναι έρωτισμός πού έχει κεφαλαίο σημασία γιά τό μέλλον της νέας. Αυτός ό πρώιμος έρωτισμός άρσεν, στους άντρες; Και ποιά ιδέα ιχνηματίζουν νι' αυτήν;

Η έποχή μας, με τόν πυρετώδη ρυθμό της, έφινε από τους ρωμαντισμούς και τις όνειροπαλίες του παρελθόντος. Άλλά δέν έβριζε τόν έρωτα στη βαθύτερη ουσία του. Κι' όρι κ' εν φαίνεται παράξενο, ό στενός περισσότερο σ' αυτόν ό νέος. Κι' είναι σε θέσι πάντα να ξεχωρίζουν τόν έρωτα από τό σε-

ξουαλικό πόθο. Ό πού έπειρος νέος έχει ξεκαθαρισμένες αντιλήψεις πάνω σ' αυτό τό ζήτημα, πράγμα πού δέν συμβαίνει με τις νέες. Η προκλητική νέα είναι πάντα ένας επιθυμητός καρπός γιά τόν άνδρα, πού δε διατάζει να επωφεληθ ό από τήν πρόθυμη ύποταγή της στις απαιτήσεις του. Άλλά μέσα στη σκέψη του τα πράγματα στματούν σ' αυτό τό σημείο και δέν προχωρούν πιά πέρα. Περιορίζονται, δηλαδή, στο έρωτικό πεδίο κι' ή διάρκειά τους προσδιορίζεται από τή διάρκεια της ερωτικής εξέφωσης.

Μόλις αυτή άρχισή να ύποχω, ό άντρας δέν βρίσκει πια ένδιαφέρον στη νέα πού ως προχτές έσφινγε με λαχτάρα στην άγκαλιά του.

Η άπογοήτευση της νέας είναι σ' αυτή τήν περίπτωση πολύ μεγάλη.

«Τού τό έδωσα όλα, σκέφτεται. Πώς μπορεί να μ' ή μ' ή έλ πιά;» Άλλά, αυτά τα «όλα» πού τού έδωσε δέν ήταν παρά τα φλογερά έσφατάσματα του πρώιμου έρωτικού ένστικτου της. Ό άντρας, όμως, δέ μπορεί να ικανοποιηθ' μ' αυτά. Έκείνο πού δέν κατώρθωσε ή νέα ήταν τό να τόν δώσει ψυχικά μαζί της. Γιατί μόνον ό δρομός της ψυχής διαρκούσε. Κι' είναι ό μόνος άκατάλυτος.

Στ' αλήθεια, ό άντρας χαίρονται τήν πρωιμότητά σας και προσπαθούν να επωφεληθούν όσο μπορούν περισσότερο απ' αυτήν. Άλλά αυτή ή πρωιμότητα μιλάει μόνον στις αισθήσεις κι' όχι στην ψυχή τους.

Στό κεφάλαιο αυτό λοιπόν, θά ήταν καλό να τους μιμηθώ. Θά πρέπει, δηλαδή, να προσπαθήσει να ξεκαθαρίσει αυτά τα δύο πράγματα πού λέγονται έρωτας και έρωτική επιθυμία. Τό υπέρβυό τους είναι εκείνο πού σας κάνει δυστυχισμένους. Όταν κατορθώσετε αυτό τό ξεκαθάρισμα, θάκατε κάνει ένα μενέλο θήμα στην κατακτησία του άντρα και ίσως της ευνυχίας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μάθετε να είσα-

είναι σωστή; Η άπάντησι σ' αυτή τήν ερώτησι δέν είναι εύκολη, γιατί κι' όι δύο άπ' αυτές έχουν τόσο τα πλεονεκτήματα, όσο και τα μειονεκτήματά τους.

Ό Έλενός παιδαγωγός Γιούγκ φράζερ έγραφε πριν από λίγο καιρό σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα:

«Θά έπικροτούσα ανεπιφύλακτα τήν αμερικανική άποψη, αν όι Αμερικανοί, χωρίς να λένε τίποτα στα παιδιά τους και χωρίς να μεριμνούν γιά τήν άγωγή τους, τους έδιδαν τό ζωντανό παράδειγμα τους ποιά είναι ό σωστός δρόμος πού πρέπει ν' ακολουθήσουν. Τα παιδιά δέ θά είχαν τότε ανάγκη από ύποδείξεις και συμβουλές. Γιατί θά άντλούσαν μέσα α-πό τήν ίδια τή ζωή τα διδάγματα πού τους χρειαζόνταν. Δέ θά ύπρχε έτσι φόβος να παρεκκλίνουν ή να λαθεύουν στο δρόμο τους. Τα ζωντανά πρότυπα πού θά έβλεπαν όλόγυρά τους θά τους χρησίμευαν σαν οδηγό. Πάνω στα μέτρα αυτά τόν οδηγού θά έρουθύναν και τή δική τους ζωή. Άλλά, από τό άλλο μέρος, θά εύρισκαν τήν ευρωπαϊκή άγωγή σαν τήν ιδεώδη μέθοδο. Αν όι Ευρωπαίοι γα-νέας ήξεραν ποιά συμβουλές να δώ-σουν στα παιδιά τους, αν, μ' άλλους, στενα λόγιο, ή μερίμνα τους ήταν σωστή και αποδοτική. Άλλά, δυστυχώς όι Αμερικανοί γονείς απο-τελούν πρότυπα προς άποφυγή κι' όχι προς μίμηση, όι δέ Ευρωπαίοι πα-ρεργηθούν πολύ συχνά τό ρόλο και, από όδ' γούστι, μεταβάλλονται σε δη-μίους των παιδιών τους. Έτσι, πρέ-πει ν' αναζητήσουμε ένα διαφορετικό δρόμο, όπου τα παιδιά να μπορούν να περιπατήσουν με σίγουρο και σταθε-ρό βήμα».

Ποιά είναι αυτός ό δρόμος; Ό δόκτωρ φράζερ δέ διατάζει να τωσήθ ό εκείνο πού προέχει δέν είναι ή διαπαιδαγώγησι των παιδιών, αλλά ή διαπαιδαγώγησι των γονέων.

Όι γονείς, τονίζεις, θά πρέπει να μάθουν π' ήταν έκείνο πού έπρεπε να κάνουν και τήν ύποταγή. Η μισο-μια αυτή έφτασε κάποτε σε ύπερ-λές, πού έκαναν τήν εξάρτησι του παιδιού από τους γονείς τόσο στενή, ώστε δέν άπόμεινε ίχνος πρωτοβουλίας από αυτός τις δύο άντιλήψεις.

Ποιά από αυτές τις δύο άντιλήψεις είναι σωστή; Η άπάντησι σ' αυτή τήν ερώτησι δέν είναι εύκολη, γιατί κι' όι δύο άπ' αυτές έχουν τόσο τα πλεονεκτήματα, όσο και τα μειονεκτήματά τους.

άπαραίτητα έφόδια γιά να διαπαιδα-γωγήσουν τό παιδί τους. Γιατί όι συμπεριφορές πού θά ταύδι-ναν θά ήταν σωστές, χρήσιμες και γόνιμες. Όταν όμως αυτές όι δύο προτύποι δέν ύπάρχουν, όι γονείς δέν είναι άσφαλώς ό περισσότερο ένδεσμευμένοι γιά ν' αναλάβουν τό έργο τήν διαπαιδαγώγησας των παι-διών τους».

Η άπόλυτη έλευθερία δέν είναι, βέβαια, άδύνατος. Γι' αυτό τό παιδί δέ μπορεί να βρή μόνο του τό δρόμο του και τό πιθανώτερο είναι ότι θά λασθενί. Άλλά κι' ή αυστηρό-τητα δέν οδηγεί σε καλύτερα αποτελέσματα. Γιατί τό παιδί αντίθετά από τή φύσι του σε κάθε είδους κα-ταγκλισμό και προσπάθεια να σπάσει τό δεσμό του.

Τό παιδί δέν είναι, βέβαια, ένας άγγελος γιά να τό αφήσουμε να κά-νι ό,τι θέλει. Άλλά, ούτε ένα θηρίο, πού θά πρέπει να τό πειθαρχούμε. Πρέπει, λοιπόν, να του βρούμε δεσμό, πού να τήν προκαλούν τήν αντίδρα-σί του. Και αυτό τό δεσμό είναι έ-κείνα της αυτοπειθαρχίας. Αντι να προσπαθήσει να κάνει τό παιδί σας πειθαρχικό και ύπακουο, είναι προ-τιμώτερο να τό συνήθιστε να πει-θαρχή στον έαυτό του. Με τις συμ-βουλές και τό παράδειγμα σας, θά τό κάνετε να δημιουργήθ ένα δικό του νόμο πού θά είναι ό γίγνομός ό όλες τις πράξεις του. Στο νόμο α-πό τό θά του είναι εύκολο να άκούει, γιατί θά τόν αισθάνεται σά δικό του, όχι σαν ξένο. Έτσι, ή πρωτο-βουλία του παιδιού δέ θά ζημιωθί. Κι' ό περιορισμός θά του είναι εύ-χρηστος άφού θά προέρχονται από τόν έαυτό του.

Άρχιστε, λοιπόν, από τή διαπαι-δαγωγή του έαυτού σας. Και στα-θείτε κοντά στο παιδί σας σαν φίλοι. Ό σκοπός σας πρέπει να είναι τό να τό βοηθήσει ν' αναπτύξθ, ό,τι καλλί-τερο έχει μέσα του. Ούτε άπαθείς θεσμοί μπορείτε να μινέτε, αλλά, ό,τι είναι σωστό να προκαλέτε με τήν αυστηρότητα και τή βία τήν άνα-γκισή του παιδιού σας. Και στις δύ-ο περιπτώσεις δέ μπορείτε παρά τό α-ποτελέσματα να είναι λέβερ».

Τό αφιναν τό κόττερο στο νησί κάθε χρόνο. Κι' όλο τό χειμώνα ή Νεράιδα τό θυμόταν και τό νοσταλγούσε.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΧΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα της Νεράιδας διαπι-στώνει πως χάθηκε τό δρακίολι της και άναστατώνει τό ξενοδο-χείο. Υπόσχεται μάλιστα δύο κι-λιάρικα σ' όποιον θά τής τό έφε-ρνε. Μα όλες αυτές οι έρευνες, πού γινόντουσαν, πηγαιναν χα-μένες. Ό Πέτρος φτάνει στο νη-σί στο τέλος της εβδομάδος κι' ή Νεράιδα του ζητάει με άγωνία να τής δώση τό δρακίολι της υπέ-ρας της, όπως τής είχε ύποσχε-θώ. Έκείνος όμως τής έδινει πώς δέν είχε λάβει ακόμη χρή-ματα από τόν πατέρα του και σ' υ-περώς δέ μπορούσε να πάρη πιά τό δρακίολι, από εκεί πού τό είχε δώσει. Τής ύποσχεεται ωστό-σο να τής τό δώση στην Άθήνα, όταν θά γυρίσει εκεί με τή μη-τέρα της...

11ον Τή Δευτέρα τό πρωί έφινε ό Πέτρος. Τα τε-λευταία του λόγια ήταν γεμάτα αίσιοδοξία:

— Όπωσδήποτε ως τό άλλο Σάββατο πρέπει ναχω πάρεσι τά λεφτά. Μην άνησυχείς, αγαπούλα, όλα θά πάνε καλά.

Κι' ή καρδιά της κοπέλλας ξε-χειλίζει πάλι από χαρά κι' αίσιο-δοξία.

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ήταν δύο μέρες πριν από τήν άνοχώρησή τους. Είχαν άρχισή πιά να μαζεύουν τα πράγματα, κι' ό καιρός βαρύνει τους έδιω-χνε. Έβρεχε από τό πρωί, λές κι' είχε κιόλας έρθει πρώιμο τό φθινόπωρο.

Η Νεράιδα όμως ήταν σε χα-ρούμενη διάθεση.

— Θάλεια, πρότενε στην ά-δεληή της, έρχεσαι να σε πάω βόλτα με τό κόττερο;

— Με τό βροχή;

— Γιατί όχι; Η θάλασσα εί-ναι καλή.

— Πάμε, άποκρίθηκε ή μεγά-λη, πού έπληγτε αυτές τις ήμέ-ρες, έπειδή όι περισσότερες συν-τροφίες είχαν κιόλας φύγει.

Είπαν στη μητέρα τους πως θάφευγαν γιά κάνα-δύ ώρες, κι' ή Ιρα δέν έφερε αντίρρηση. Τό ύ-φοος της όμως ήταν πάλι θλιμέ-νο, έδειχνε κάποια άγωνία.

— Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε ή Θάλεια με τό ζωηρό της ύφος.

— Όχι... όχι... Τίποτα...

— Παρέξνη είναι όλον αυτόν τόν τελευταίον καιρό ή αμνά εί-πε ή Νεράιδα καθώς άπομακρύ-νονταν προς τήν παραλία.

— Κι' έγώ δέ μπορώ να κατα-λάβω τί της συμβαίνει, συμφώνη-σε ή μεγάλη.

Όστόσο, με τή χαρά της θά-λασσας, τό ξεχασαν. Έφεραν βόλτες κάνα-δύ ώρες, στο τέλος όμως δυνάμωσε πολύ ή βροχή και γύρισαν. Τα μαλλιά τους έστα-ζαν νερό, ήταν όμως εύχαρίστη-μένες. Η Ναυσικά άνδρασε βα-θεία όταν έδεσε τό κόττερο στη θέσι του, στο λιμανάκι.

— Γείω σου, πούλκι μου, τού είπε χαϊδεύοντάς τό σαν να ήταν ζωντανό πλάσμα.

Και πραγματικά τό αγαπούσε σαν ζωντανό, αυτό τό μικροσκο-πικό, αλλά θαυματουργό κόττερά-κι, πού τό είχαν αγοράσει πριν τρία τέσσερα χρόνια σε τιμή ευ-καιρίας.

— Γιατί τό άποχαιρέτας; ρώ-τησε ή Θάλεια.

— Έ... ίσως αύριο να μ' ή ξα-ναπάω περίπατο. Ός τού χρό-νου, πριός έξερ;

Τό αφιναν τό κόττερο στο νησί κάθε χρόνο. Κι' όλο τό χειμώνα ή Νεράιδα τό θυμόταν και τό νοσταλγούσε.



Η ΘΑΛΗΓΑΚΕΪΝΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

σταμάτησε γιά μιά στιγμή τις φωνές, έπειτα γύρισε, τις κύττα-ξε έχθρικά, δίσταςε γιά μιά στι-γμή και στο τέλος φώναξε, στον ίδιο έξαλλο τόνο:

— Καλά είναι; τά λούσα, και τά ακριβά βραχιόλια και τά κότ-τερα. Άν θέλετε όμως να λεγό-σαστε κυρίες, τό πρώτο είναι να πληρώσετε τους λογαριασμούς.

Γιά μιά στιγμή όι κοπέλλες τάχασαν. Τήν άλλη στιγμή όμως, ή Θάλεια πάντα ζωηρή και γρη-γορή, έτρεξε από τήν άποθήκη μπρο-στά στον έξαλλο άνδρα σε στίσι μαχητική.

— Τί τόνος είναι αυτός; ρώ-τησε κοφτά. Τί συμβαίνει; Πώς μιλάτε έτσι στη μητέρα μου;

— Ρώτα τή μητέρα σου να σου πη, άποκρίθηκε βάνασα ό διευ-θυντής.

Γύρισε ή Θάλεια, κύτταξε τή μητέρα της έρωτηματικά. Η Ι-ρα έκανε μιά άόριστη κίνησι, κά-τι πήγε να πη και σταμάτησε. Φαίνονταν έξουθενωμένη.

— Τί σας χρωστάμε; ρώτησε ή Θάλεια πάλι προκλητικά. Μπο-ρείτε να μάς πητε τί σας χρωστά-με και κάνετε τόσο φασαρία;

— Τί μου χρωστάτε; κόγχασε ό άντρας. Δέ ρωτάς καλύτερα.



(Ό Σταμάτης κι' ό Γρηγόρης σε στιγμές που τυμπανίζουν, κριτικάρουνε τά πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ
—Είς τήν κίνησι των δρόμων τήν υπερασυντική, προσετέθη, αυτές τις μέρες και ή προεκλογική...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ
—Πλήρες αίσιοδοξίας απενόχουνε τό μέλλον και πολλοί τους κάνουν κιόλας άνορα ύπνων, καπέλων, γιατί τόχουν δώσει κρηπί-δες... Καλά, λοιπόν, άναστέναζε ή μάνα. Κανέτε μου μιά απόδει-ξη, ότι έσφοδράσαμε.

— Και σεις όι μαρ πουλήσατε τό κόττερο, είπε γρήγορα ό άν-τρας.

Ήταν φανερό πως ήταν εύχα-ριστιμένος από αυτό τό ευτόριο. Ήταν άπόλυτα βέβαιος πως όχι μόνον δέν έκανε, αλλά κέρδιζε, κέρδιζε πολλά.

Τά κορίτσια κυττάχτηκαν πά-λι, αλλά από τήν άγωνία.

— Μαύς, ξεφώνισε ή Ναυσικά. Τό κόττερο μου! Θά πουλήσατε τό κόττερο μου!

— Έκανε ή μητέρα μιά κίνησι ά-πεληγμένη. Ό διευθυντής όμως φώναξε βάνασα!

— Σώπα κι' έσύ, Νεράιδα... Αυτά δέν είναι πράγματα... Άντι να γλεντάς ένα όλόκληρο καλο-καίρι, καλύτερα θά ήταν να δου-



ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ
Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Δέ χρειάζεται άπόλυτη έλευ-θερία, αλλά ούτε και κατα-ναγκασμός

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ γονείς άφινουν ότι τα παιδιά τους έλεύθερα να κά-νουν ό,τι θέλουν. Δέν τά υποβάλλουν σε κανένα περιορισμό, κλείνουν τα μάτια στις άταξίες ή τις άπρεπίες πού κάνουν και δέν άνακατεύονται καθόλου στη ζωή τους. Η αντίληψη πού επικρατεί στις Ηνωμένες Πολι-τείες είναι ότι τό παιδί πρέπει ν' ά-ναπτυχθ μόνο του κι' ότι κάθε τι πού περιορίζει τήν πρωτοβουλία του ή πού αντίκειται σ' αυτήν είναι βλα-βερό και επικίνδυνο.

Στην Ευρώπη, αντίθετα, επικράτη-σε άνεκάνη ή αντίληψη ότι όι γονείς έχουν ύποχρέωση να μεριμνούν γιά τή διαπαιδαγώγησι των παιδιών και πρέπει να τό συνήθισουν στην πειθαρχία και τήν ύποταγή. Η μισο-μια αυτή έφτασε κάποτε σε ύπερ-λές, πού έκαναν τήν εξάρτησι του παιδιού από τους γονείς τόσο στενή, ώστε δέν άπόμεινε ίχνος πρωτοβουλίας από αυτός τις δύο άντιλήψεις.

Ποιά από αυτές τις δύο άντιλήψεις

φε' ἐτέρου ἐπειδὴ στήν
 ἔκοισκε τὸν εὐρύτερον κῦ-
 νά παλαιά της φλέρετ, τὴν
 ἔσθρη ἀκόμῃ ζωῇ της.
 ἵσχι τὸ πειριβάλλον ἦταν
 εἰνόν, τὸ κουτσμπομολί-
 να μεγάλο. Στὴν Ἀθή-
 νην ἔχει ὁρεσί νὰ παρα-
 ῖ τὸν ἄλλον.
 ῖ ἦταν κι' αὐτὴ εὐχαρι-

...α της να τρέμει από ά-
...σία να ξαναδεί τον αγα-
...ης. Οι ημέρες μακρά
...χαν φανεί ατέλειωτες. Κι
...πρόφθασαν να φτάσουν
...ά, και τὸν πήρε στο τι-
...τὸν ἀριθμό πού της είχε
...ἐβρισκόταν ὡς ἐκεί.
...τὸν ἀνὰ τὴν ὁδὸν τ-

ἐπὶ τὰς τοῦ ὤφιντος οὐ-
 πηληρώσει αὐτὸς.
 ἐν λιγάρκι ἡ καρδιά τῆς
 Περιμένης μετ' ὅση λα-
 οῦ ἀκούσι τῇ φωνῇ του.
 ἀνὰ συγγυρίῃ τὰ πράγμα-
 τα· βοήθῃ γιὰ τὸ γενικὸ
 ἀνὰ γὰρ νὰ περάσῃ πρὸς εὐ-
 ρα.

Είχαν απύρηντοι οργανοί, πενιχρή ή τελευταία τους ήταν σχετικά άνεκτη. Ίρα τους είχε πη: «Οσάκις ποτε θά βρούμε κα- Σεπτέμβριο. Εύρισκαν τὸ σπῆτι ο, ἀκατάστατο καὶ ἀν- ἐν ὑπῆρχε νὰ τίς βοη- πιστεύω νὰ τὸ καθαρί- εἶ; εἶπε ἡ Θάλασα κο- μείνῃ ἐστὶ ὥσπου νὰ ἴσως κατέλῃ»

ἡ πίσις νοικοκυρία. Δὲν
 ἤθισται ἀπὸ μικρὰς νὰ βρῇ
 ἔξω τὸς τὸ κρῦο νερό.
 ὡροῦσαν τρομερὸ ἔστω
 ἀσκονίσουν μιὰ καρέκλα.
 ἡ ἴρα δὲν εἶχε διόλου
 πίσις τὸ νοικοκυριό της.
 ἄφηναν ὅλα ὅπως ἦταν
 ὡσαν μόνον τὰ ἀτομικὰ
 γυμνάσια.
 ὅλα κάνουμε, μαμά, γιὰ
 ῥήτση ἡ ὀλῆα.
 ἡ ἡ μᾶνα τοῦ ὡμου

τε ξέρω. Κάποια θα
 στω καί με την ημέρα.
 υρίσουν καλά-καλά στο
 ς, άρχιζαν κιόλας οι δυ-
 ι οι μικροστενοχώριες.
 ε, άντε ποιος σας πιά-
 νει με την δόξα



— "Αὐτήν, καὶ μένε Θεμιστοκλῆ!
Εἶναι ἀρεκτά... ἡλικιωμένη γιὰ τὸ
τὴν κἀνὴς γυναῖκα σου!

Ἀρχισὺν ναυαρχοῦν τὰ πρῶτα
τά της, νὰ βοηθῇ γιὰ τὸ γενε-
συγύρισμα γιὰ νὰ περάσῃ πρὶο ε-
κολὰ ἡ ὥρα.

Ὑπνρέτοια δὲν εἶχαν. Πρὶν φ-
γουν γιὰ τὴν ἐξοχή, τὴν εἶχε δι-
ξεί ἡ Ἰρα. Εἶχαν ἀπορήσει οἱ κα-
πέλλες, ἐπεὶδὴ ἡ τελευταία τοῦ
ὑπνρέσια ἦταν σχετικὰ ἀνεκτ-
Ἄλλὰ ἡ Ἰρα τοὺς εἶχε πῆ:

του τῆς εἶχαν φανῇ ἀτέλειαν. Ἐ-
ξοῖσι, δὲν πρόφρασαν νὰ φτάσῃ
καλὰ-καλὰ, καὶ τὸν πήρε στὸ τε-
λέφωνο στὸν ἀριθμὸ πού τῆς εἶ-
δώσει. Εἶπε ῥοισκοτῶν ὅμως ἐκ-
τός. Τὸν λέαν ὅτι θὰ τοῦ ἀφῆραν σ-
μεῖωσι νὰ τηλεφωνήσῃ αὐτὸς.

Κρύωσε λιγάκι ἡ καρδιά τῆς
κοπέλλας. Πήγμενε μὲ τὸση λυ-
χάρα ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς
ἀδελφῆς. Ὁ πονεὶν τὴν πρῶν.

—Ὁπωδήποτε θὰ βρούμε κ
λύση τοῦ Σαπτιέβριο.

— Τώρα όμως, εὑρίσκαν τὸ σπασκονισμένον, ἀκατάστατον καὶ ὁ θρωπος δὲν ὑπῆρχε νὰ τίς βαρύνῃται.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ καθαίρουμε ἡμεῖς; εἶπε ἡ Θάλεια κοφτά. Ἄς μείνῃ ἔτσι ὥσπου κ' ἔβρουμε κάποιοι κοπέλλα.

Κι' ἡ Νεράϊδα δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ πιάσῃ νοικοκυριά. Ἀπὸ τὴν ἀπορία καὶ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήν της νὰ

Κι' ἡ Νεράϊδα δὲν εἶχε καμμι
διάθεσι νὰ πιάσῃ νοικοκυριά. Δὲν
εἶχαν συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὰς νὰ βρῶ-
ζου νὰ χέρια τοὺς στὸ κούρ νοερ.
Τὸ θεωροῦσαν τρομερὸ ἔσ-
και νὰ ξεσκονίσουν μιά καρέκλ.
Ἡ ἴδια ἡ Ἰρα δὲν εἶχε διόλ-
θεσι νὰ πιάσῃ τὸ νοικοκυριό.
Ἐπὶ τὴν ἑσπέραν, ἔλα ὅπως ἤτ.

— Τί θά κάνουμε, μαμά, γι' ὑπηρεσία; ρώτησε ἡ Θάλεια.
Σήκωσε ἡ μάνα τοὺς ὤμους της.
— Οὐτε ξέρω. Κάποια ἀνταβρομύ, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἡμέραν Πρὶν γυρίσουν καλά-καλά σ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχιὰν κιόλας αἱ διασκόλιες κι' οἱ μικροστρατηγολογίες.

— Άντε, άντε ποίός σας πει-
νει; έπλε; ή θάλασα, για να δώ-
ς κάποια χαρούμενη ατίμωφαι-
μα; και κόρη θα δύνει στην
τοίς άγαπημένους τους. "Ας π-
θανούνε κι' εμείς του δέ μας π-
ρημένοι κανένας.

— Θα τού τηλεφωνήσης, μ-
μά; ρώτησε ή Ναυσικά τή υπ-
ρα της.

— Φυσικά, άποκρίθηκε αυ-
τός.

— Άλλά, θέλω να συμμαρτυρήσω
πρώτα λιγάκι. Πού νάρθη να με
βοηθῇ; αὐτὴ τὴν κατάστασι.
— Ἐμένα δε με νοιάζει γιὰ τὴν
Πέτρο, φάναξ ἡ Νερσείδα. Ἀς
βοηθῇ τὸ σπῆτι στα χάλια του.
— Ἐ, ἐσένα εἶναι νέος, παι;
ἀκούει, δε θὰ παρατηρήσῃ.
Διονύσης διωγὸς εἶναι προσεκτικό
— Καλὰ, μαμά, ἔκανε ἡ Νερ
σικὰ χαρούμενη. Δὲν πειράζει. Ἀ

Κι' ἔτσιως πὼς ἔρχοταν π
κοντὰ στὴ μητέρα της τώρα. Κ
οὐ δύο τοὺς περίμεναν τὴν Ἰδι
εὐτυχία. Τὴν εὐτυχία ποὺ φέρν
σε κάθε γυναῖκα ἡ ἐπιγνώσις πὺ
ὑπάρχει ἓνας ἀγαπημένο- ἄνθρω
πὺ τὴν ποιεῖ μὲν.
Ἦταν πὰς ἀγάτὰ τὸ βράδυ, ἔ
ταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἔτσι

Πρόκειται για μία μεγάλη πινακοθήκη από πορτραίτα δημοφιλών προσωπικοτήτων, που διασώζον στα Γαδύματα και την Τέχνη και που έσθλίσαν με τό πνεύμα τους και τό ταλέντο τους τη ροσταλνική εποχή της παλιάς Αθήνας.

Ξε ή Νεράϊδα. 'Από τούδ χτύπους της καρδιάς της, τὸ ἤξερε πὼς θὰ εἶναι ὁ ἀγαπημένος της.
— Νεράϊδα...
— Ναί...
Δὲ μπορούσε νὰ μιλήσῃ ἄλλο, κοβόταν ἡ ἀναπνοή της.
— Γυρίσατε; Καλῶς ὥρισατε!
— Πῶς εἶσαι, Πέτρο μου;
— Χι... ὄχι καὶ τόσο καλῶς.
— Εἶσαι ἀρρωστος;
— Ὁχι! Ὁτὰ στὰ πῶ.
— Θάρρῃς σπίτι;
— Ναρῶθ σπίτι σου; Ὁχι, ἀ- γάπη μου. Δὲ θὰ εἶσαι μόνη.

— Τί σημασία ἔχει;
— Θάθελα νὰ ἰδωθῶμε μόνον.
— Καλὰ. Τότε, στὸ Ζάμπειο;
Κανόνισαν νὰ συναντηθῶνεν σὲ λίγη ὥρα στὸ Ζάμπειο. Τῆς ἴ- ρας ὅμως τὴς κακοφαίνονταν:
— Γιατί δὲν ἔρχεται σπίτι μας νὰ μᾶς πῇ τὸ καλωσῶριες;
Ἡ Νεράϊδα ὅμως δὲν ἄκουγε. Νωρίς, πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὥρα ξεκίνησε νὰ πᾶν πρὸς τὸν συναν- τήσιον.

Τὸ Ζάμπειο μοσχοβολοῦσε. Εἶ- χε βρέξει τὶς τελευταῖες ἡμέρες καὶ σπὴν Ἀθήνα, εἶχε δροσίσει, κι' ὅλα τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἦ- ταν σὰν βερνικωμένα. Τὸ Στάδιο ἀστράφτε στὴ λευκὴ του λαμπρό- τητα. Ὁ Ἀρχηγὸς τὸ παράστε- κε, σοβαρὸς θαρρεὶς κι' ἀνήμερος, καὶ πέρα ὁ Ὑμηττὸς στεφανω- νόταν με τοὺς μενεξέδες του. Ἦταν ἡ ὥρα πού ἡ Ἀθήνα στολιζόταν γιὰ τὴν βασιλική της γιορτή.

Ὁ Πέτρος τὴν περιεμε κίχας στὸ μέρος πού εἶχαν ὀρίσει. Μό- νον ἡ ντροπὴ τὴν συγκράτησε νὰ πέσῃ σπὴν ἀγκαλιά του. Τῆς φαί- νονταν πὼς ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀρ- χὴ ἡ ἀγάπη τους, τώρα ἐδῶ σπὴν Ἀθήνα.

— Γλυκεῖά μου ἀγάπη, τῆς εἶ- πε αὐτὸς με τὸ τρυφερό του ὄ- φως, σφίγγοντάς την σχεδὸν ἀπά- νω του. Μὲ πεθύμησε ἡ ἀγαπού- λα μου;

— Αἰῶνες μου φάνηκαν οἱ ἡ- μέρες χωρὶς ἐσένα.
— Κι' ἐμένα, κι' ἐμένα Νεράϊ- δα μου.

— Πές μου τὰ νέα σου!
Ἡ φωνὴ της παλλόταν ἀπὸ ἀν- υπομονή. Μ' ὅλη της τὴ λα- χύρα πού τὸν ξανάβλεπε, μ' ὅλη της τὴ χαρὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξε- χνοῦσε τὴν κυριώτερά της ἐγνοία.
— Ἐν τάξει! τῆς εἶπε αὐτός.
Ὅλα προχωροῦνε περὶφημα.
Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν ἀ- πὸ εὐχαρίστησι.

— Δηλαδή... Ἐτοίμο τὸ ὑπο- κατάστημα;

Γέλασε ὁ νέος.
— Ε, μὴ βιάζεσαι καὶ τόσο! Δὲ σοῦ εἶπα ὅτι εἶναι ἔτοιμο, σοῦ εἶπα ὅτι προχωροῦνε ὅλα κανο- νικά. Νά, ἔλαβα λεφτὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ὑπογράφω τὰ συμ- φωνητικά. Ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὑπογράφουμε καὶ τὰ συμβόλαια γιὰ τὸ μέγαρο.

— Βρήκατε;
— Εἰμαστε σὲ διαπραγματεύ- σεις με δυὸ-τρὶς ἰδιοκτίτες. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ λυθὴ τὸ ζήτημα.
— Πέτρο, δὲ φαντάζεσαι τί εὐ- τυχημένη πού με κάνεις!
— Μήπως ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυ- χισμένος; Γλυκεῖά μου ἀγάπη...
Σώπασαν κι' οἱ δυὸ τους κι' ἡ κοπέλλα περιεμε τὴν πρώτη του λέξι. Δὲ μπορούσε παρὰ νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸ βραχιόλι, νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του, νὰ τῆς τὸ δώσῃ. Ὁ Πέτρος ὅμως ἐπίασε ἄλλη συζήτησι:

— Κι' ἐρεῖς τί νέα; Πῶς ἦταν οἱ τελευταῖες ἡμέρες στὸ νησί;
Τὸν ἀγαποῦσε τόσο, πού δὲ θάθελε νάχη μυστικὰ ἀπὸ αὐτόν.
Ἐτσι, με κόπο ἐμπόδισε τὸν ἑαυ-

Ἐπίμαροι θυῖχοι

ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ...

Κῦμα ραδιενεργείας τὴν Εὐρώπη ἀπαχολεῖ καὶ καθὼς ἀνακοινώνουν οἱ ἀρμόδιοι Ἱταλοὶ, ἀπειλεῖ αὐτὸ τὸ κῦμα τὰ μαλλιά νὰ μᾶς μαδήσῃ καί, σὲ λίγες μέρες μέσα, φαλακροὺς νὰ μᾶς ἀφήσῃ...

Πάντως, γιὰ νὰ ποῦμε ὅλη τὴν ἀλήθεια τὴν πικρὴ καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ τῆς πάλι ὥραϊα θὰ τὰ πᾶμε, γιὰτὶ κάλλιο, ἀγαπητοὶ μου, νὰ βροθῶμε... φαλακροί, παρὰ νὰ μᾶς κάνῃ τὴ τέφρα τὰ... μαλλιά μας νὰ τραβᾶμε!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ

Συνελήφθη κάποιος νέος, πού Βολταῖρος ἐλεγόταν καὶ πού γιὰ δεσποινίδουλες δημοσίᾳ ἐφλεγόταν, ἐπειδὴ μὴ κοπελλίσσα ἀφορήτως ἐνοχλοῦσε κι' ἐπεισόδια, σνάρμα, με διαβάτες προκαλοῦσε!

Ἐδικάστηκε, ἐγγονεῖται, ἐπὶ «τεντυμποῖσμι» καὶ μᾶς κάνει τέτοιο πρᾶμα νὰ θλιβόμηνε ἰδιαίτερος, γιὰτὶ χάρις στοῦ καιροῦ μας τὸν «ὕπερμοντενισμὸ», ἐκατάντησε νὰ γίνῃ «τεντυ - μπῶ» καὶ ὅ... Βολταῖρος!

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Βιομηχανοποιήσεις ἀναγγέλλονται σπουδαῖες κι' ἐξελίξεις, σὺν τῷ χρόνῳ, ἀναμένονται ραγδαῖες, γιὰτὶ ἡ χώρα μας θὰ ἔχῃ καὶ μὴ ἀνυχολοῦσε, πού... ὀδοντόπαστες θὰ βγάξῃ σὲ μεγάλη ἀφθονία!

Πλὴν, οἱ ὀδοντόπαστες τῆς οἱ πολλὰς κι' οἱ ἐκλεκτές, στὰ παμπόνηρά μας χρόνια, εἶναι μᾶλλον περριτές, γιὰτὶ οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων ἔχουν πέσει εἰς ἀργίαν καὶ τὰ δόντια τους, μοιραῖως, ἐτεθήκαν «εἰς... ἀργίαν»!

ΤΙ ΚΑΗΜΟΣ!

Ἡ Σοράγια ἡ μοιραία καὶ ἡ γοητευτικὴ, τὴν ἀπόφασι ἐλήρσε τὴν ὀνητὴν ἡ ὀδοντική, τὴ ζωὴ πού κάνει τώρα γιὰ πολὺ νὰ παρατείνῃ καὶ ἀνυπαντῇ καὶ μόνῃ ἐπ' ἀόριστον νὰ μείνῃ!

Ἐτσι σὰν νὰ μὴ μᾶς φτάνῃ καὶ σὰν νὰ μὴ μᾶς ἀρκῇ τῆς ἀκορίδειας μας ἡ ἐγνοία κι' ἡ μεγάλη ἀνιψία, ἦρθε κι' ἡ «φτωχὴ» Σοράγια καὶ ἡ μελαγχολικὴ, νὰ προσθέσῃ στὶς πολλὰς μας κι' ἄλλη μιά... μελαγχολία!

«ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ»

Τὸ φτωχὸ ἐμπορίο μας καὶ ἀσπῆντον ὡς τώρα ἐτοιμάζεται νὰ παρῇ, κατ' αὐτὰς μεγάλῃ φόρῳ, γιὰτὶ παιδεὶ ἡ ἐξαγγελίᾳ μας νᾶναι, ὡς ἄλλοτε, μετρία κι' ἡ Ἑλλάς θὰ στέλνῃ, πλέον... πιπεριές καὶ σπὴν Αὐστρία!

Θᾶναι οἱ συναλλαγές μας, δηλαδή, πὺδ ζωηρὸς καὶ ἀφοῦ οἱ πιπεριές μας θᾶναι λιαν καυτερές, θὰ μπορῇ νὰ πῇ κανένα, μετὰ ἐπιχειρημάτων, ὅτι ἐλύθηκε τὸ πλείστον τῶν... φλεγόντων προβλημάτων.

ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΗ ΑΝΘΗΣΙΣ

«Τριαντάφυλλο γαλάζιο» μὴ Κινέζα, ὀνομαζόταν, πού γιὰ τὴν ἐξωτικὴν τῆς οὐροφία ἐρημιζόταν κι' ἐγκατέλειπε μὴ μὲρα τὴν πατρίδα της, τὴν Κίνα, γιὰ νὰρθῇ καὶ νὰ «ἐξαφρίσῃ» ποιοτοφία σπὴν Ἀθήνα.

Συλλογὴ ποιοτοφολίων εἶχε κάνει ἀληθινὴ, μὰ κατέληξε ἀδόξως σπὴν λεγόμενῃ «στενὴ» καὶ ὁ δεσμοφυλάκιος τῆς θὰ τῆς πῇ τὴν κανταδούλα: «Ἐμαράθηκε τὸ... ὁδὸν τὸ πρῶτὸ μὲ τὴν αὐγούλα»!

ΜΑΘΗΜΕΝΑ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Ἀνηγγέθη, ἐπισήμως, στοὺς ἀγρότες γενικὰ, ὅτι ἐλήφθησαν, αἰσιῶς, νέα «μέτρα καπνικὰ» κι' οἱ καπνοπαραγωγοὶ μας θὰ μποροῦν, ὅπου καὶ γᾶναι, σὰν ἀγάδες καὶ πασάδες τὴ ζωὴ τους νὰ περνᾶνε!

Μά, παρ' ὅλ' αὐτὰ προβλέπονν οἱ καπνοπαραγωγοί, πού καμμιὰ, μέχρι τῆς ὥρας, δὲν εὐρήκαν ἀσπαγή, πὼς κι' ἡ μέριμνα ἡ νέα θὰ τραβήξῃ νὰ τὴ λήθῃ καὶ θὰ ποῦνε πᾶ γιὰ δαῖτην: «Ἦν...καπνὸς καὶ διελύθη»!

ΚΟΙΤΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Στὴ σειρά τῶν ἄλλων μέτρων τῶν λαμπρῶν καὶ σωτηρίων, προσετέθη τελευταῖως καὶ τὸ θέμα τῶν ἐρίων κι' «εἰδικοί» θάροῦνεν ξένοι νὰ μᾶς μάθουν τὴ δουλειὰ καί, περὶπου, νὰ μᾶς ποῦνε πὼς τὰ «ξάινουν τὰ μαλλιά»...

Ἐτσι ἔφτασε ἡ ὥρα, πού μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι γίναμε, προσφάτως, φοβερὰ ξενομανεῖς, κι' ἀφοῦ φέρονουμε ἀπ' ἔξω γένεες, λάδι καὶ μαστίχες, κουνθάλω, ἐν καταλείδει, «εἰδικοὺς» καὶ γιὰ τίς... τοίχες!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

τὸ τῆς νὰ τοῦ κᾶν ἐξομολόγησι, νὰ τοῦ διηγηθῇ τὸ θλιβερό περὶ- στατικὸ μὲ τὸν ξενόδοχο. Ἐξ ἄλλου ὁ Πέτρος ρωτοῦσε, ἀλλὰ ἐπείτα δὲ φαίνονταν νὰ περιμένῃ ἀπάντη- σι. Ἐδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀφορημένος, ὅπως ἦταν κάθε φο- ρὰ πού συναντιόνταν τώρα τε- λευταῖα.

— Τί θέλεις νὰ κάνουμε; τὴ ρώτησε. Θέλεις νὰ φέρονμε βόλ- τες, ἢ νὰ καθήσουμε στὸ κέντρο;
— Ἀς φέρονμε βόλτες, τοῦ εἶ- πε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πᾶν νὰ καθήσῃ ἀκόμη μέσα στὸν κόσμο.

Ἀρχισαν νὰ φέρονουν βόλτες λοιπόν, ἀνασαίνοντας τὸ μυρωμέ- νο αέρα.

Ὁ Πέτρος τῆς ἄρχισε τὰ γλυ- κόλογα.

— Τί ἔκανες τὶς τελευταῖες ἡ- μέρες καὶ ὁμόρφως τόσο; Ποτὶ δὲν ἦσουν πὺδ ὁμορφῇ.

Γέλασε ἡ κοπέλλα.

— Κάθε φορὰ αὐτὸ μοῦ λές.

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἀλήθεια;

Ἀφοῦ κάθε φορὰ ποῦ φαίνεται καινούργια καὶ πὺδ ἐντυπωσιακὴ ἡ ὁμορφία σου;

Κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του χαδιάρικα.

— Ἡ ἀγάπη σου με ὁμορφαίνει. Κλεφτὰ, στὸ μισοσκόταδο τῆς ἔδωσε ἕνα φίλι.

— Ἀγαπούλα. Νάξερεις τί εὐ- τυχησμένο με κάνει κι' ἐμένα ἡ ἀ- γάπη σου...

Περιέμενε... περιέμενε τὴ συνέ- χεια. Διὰ τὸ πρᾶγματᾶ: Νὰ τῆς μι- λήσῃ γιὰ τὸ βραχιόλι καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι ἤθελε νὰ τὴν κᾶν γυναι- κά του. Νὰ τῆς τὸ πῇ φανερά, τυ- πικά. Ὅλα του τὰ λόγια τὸ ὑπο- νοῦσαν. Κάθε του λέξι ἐδειχνε πὼς ἦταν ἀρρωδωνιστικός της. Κι' ὅμως ἐπίσημῃ πρόστασι δὲν τῆς εἶχε κάνει ἔως τώρα. Πάντως ἡ Ναυσικά δὲν καρδιόχτυποῦσε.

Τῆς εἶχε πῇ ὅτι εἶχε λάβε χρή- ματα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Αὐτὸ τὴν καθυσχάλε. Ἦταν σὰν νὰ τῆς εἶχε κίχας ἐπιστράψῃ τὸ βραχιόλι.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσες ὥρες σὲ μὴ γλυκεῖα εὐτυχία, φέροντας βόλτες στὶς μυρωμένες ἀλλέες τοῦ Ζάμπειου. Ἐπειτα τῆς πρότεινε νὰ καθήσουν στὸ κέντρο. Τότε ὁ- μως ἡ Ναυσικά δὲ βᾶσταξε:

— Ἀγαπημένε μου, τὸν ρώτησε σιγανά. Πές μου... τοίχες φέρεῖ μαζὶ σου τὸ βραχιόλι;

Ὁ Πέτρος σταμάτησε. Ἐτσι καθὼς περπατοῦσε, σταμάτησε, σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ ἠλεκτρικὴ ἐκ- κένωσι ἀπάνω του. Τὸ προσώπῳ του πήρε μὴ σφοδρὴ ἐκφόρσι κι' ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε σοδαρὴ κι' αὐτὴ:

— Ὁχι, ἀγάπη μου. Τὸν κῦτταξε με μᾶτια μεγάλᾳ:

— Ὁχι...
— Θέλεις νὰ καθήσουμε ἐδῶ σ' ἕνα πᾶγκο μὴ σιγῇ; Ὁχι, ἀκούσαμε τὸ γνωστὸ δικηγόρο ν' ἀφηνάτῃ τὸ δράμα του:

— Τὸν πρῶτο καιρὸ, μᾶς εἶπε, ζούσα στὸν παράδεισο. Χαίρομουν αὐτὴ τὴν ἐντυπωσιακὴ ὁμορφία σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της. Ζούσα μέσα σ' ἕνα γοητευτικὸ ὄνειρο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ γυ- ναῖκα ἦταν ἡ τρίτῃ σύζυγός μου.

Ἡ πρώτη εἶχε πεθάνει σπὴ γέννα τοῦ παιδιοῦ μας. Ἡ δεύτερη εἶχε πέσει θύμα ἀτυχεῖας τοῦ συστή- ματος. Μὰ τώρα αὐτὴ ἡ τρίτῃ μου εἶχε ὁδοῖ τὴν πραγματικὴ εὐτυ- χία. Ποτὲ δὲ μὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τί θὰ γινόταν, ἀν κάποτε βρισκόμαστε σπὴν ἀνάγκη νὰ χω- ρίσουμε. Σὰ δικηγόρος, ἤξερα τί φουρτούνα θὰ ἔβαλα στὸ κεφάλι μου, μὰ νῆμια, ὅτι δὲν θὰ τὴν πᾶναι σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Ὡστόσο, δὲν ἄρ- γησα νὰ διαφυσθῶ. Μὴ πεντάμορ- φη γυναικὴ δημιουργεῖ μοιραία τὴν ἀσπὴ τῶν θαυμαστῶν της. Κι' ὁ

ΑΝ ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ...

— Ἀγαπούλα... Ὁτὰ σὲ ἐξηγή- σω ὅλα. Ὁπως σοῦ εἶπα, ἔλαβα χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου... Ἀλλὰ, ἔφωσαν πρὶν τὰ πιάσω στὰ χέρια μου. Δηλαδή χρεώστηκαν γιὰ τὴ δουλειὰ μας, ἦταν ἀπαρ- ραίτητα. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ λεπτομέρειες. Δὲν ὑπάρχει καὶ λόγος νὰ ζολίσω τὸ ὄραίο σου κεφάλι. Πάντως τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶναι νὰ μὴν ἀ- νησυχῇς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Πόδες ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ βυθόν θανάτου;..

ΜΕΡΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

σύζυγός της, ὅσο καλὸς κι' ἂν εἶ- ναι, ὑφίσταται τὴ δοκιμασία τῶν συγκρίσεων. Ὁ σύζυγός εἶναι κά- πὺ ὑποκείμετο σέ... φθόρα. Ὁ θα- μαστὴς εἶναι τὸ καινούργιο, τὸ μὴ στήριο, ἡ περιπέτεια.

Ἡ γυναῖκα μου ἄρχισε νὰ δε- χεται εὐχάριστα τὸ λιβανωτὸ τῶν θαυμαστῶν της καὶ τὶς περιποῖ- σεις τους. Ἐπειτα, ἄρχισαν νὰ ἐρχόνται τὰ δῶρα, οἱ τουαλέτες, τὰ κοσμήματα, οἱ περίπατοι με τίς κούρσες, οἱ ἐκδρομές. Ἐνοῶσα, ὅτι ὅσο πῆγαινα, βυθίζομουν πὺδ πολὺ στὸ τέλμα τῆς ἀνυπαρξίας. Εἶχα παῦσει νὰ εἶμαι τὸ ἀφεντικὸ στὸ σπίτι μου. Πολλὰς φορές, καταλάβαι- να, ὅτι ἦμουν ἕνας ἐνοχλητικός...

ἀκόμουν, ὅταν γνώρισα μὴ συμπα- θητικὴ νέα. Ἦταν ἡ καινούργια δε- κτιλογράφος μου, ἕνα φτωχὸ καὶ καλὸ κορίτσι, πού φροντίζε τοὺς γονεῖς του. Συμμερίσθηκε, λοιπόν, ἀπόλυτα τὸ δράμα μου. Σ' αὐτὴν ἔλεγα τὰ βάσανά μου. Κι' ἦρθε ἡ στιγμή, πού συνδεθήκαμε στενῶτε- ρα. Μὲ γνώρισε στοὺς δικούς της. Ἐθὰ πᾶρω διαζύγιο καὶ θὰ τὴν παν- τρεύω, τοὺς ἔδωσα.

Ἀρχίσανε νὰ ζοῦμε μὴ δική μας ζωὴ. Ἦρσαν μοιραῖα στὸν κό- σμο καὶ τρία παιδιά, πού τ' ἀνα- γνώρισα. Ἐκανα ὅτι ἦταν δυνατὸν γιὰ νὰ δώσω τὸ ἀφεντικὸ στὸ σπίτι μου. Πολλὰς φορές, καταλάβαι- να, ὅτι ἦμουν ἕνας ἐνοχλητικός...

Ἐκεῖνη ζήτοσε μοιραία νὰ τὴν παντρεύῃ. Μὰ σταθὴ μ' ἀ- ξιοπρέπεια κοντὰ του, ἀφοῦ ἦταν οὐσιαστικὰ γυναῖκα του. Μὰ ὁ νό- μος ἦταν ἀσπῆρος.

Ἐτσι, ἡ οἰκογένεια αὐτὴ, ἐνὶ ζῇ εὐτυχισμένη, ἐνὶ δὲν τῆς λείπει τί- ποτα, ἐξακολουθεῖ πᾶντοσὸ νὰ εἶναι παράνομη καὶ τὰ πασὰ τῆς δεύ- τερης γυναικας νὰ ντρέπεται, γιὰ- τί χαρακτηρίζονται ὡς ἐξώγαμα.

Ἀλλὰ δραματικὴ περίπτωση εἶ- ναι ἡ ἀκόλουθη: Ὁ ἀντρας εἶναι ἐγώιστης. Ἡ γυναῖκα τὸ θέμα του.

Ἀφοῦ τῆς ἔφαγε τὴν προίκα της, τὴν ἔκανε δυστυχισμένη καὶ τῆς ἀ- ράδιζε καὶ πέντε παιδιά. Τέλος, ξετρελλάθηκε με μὴ ἄλλη γυναῖκα, με τὴν ὁποία ὄχι μόνον ἔκαμε και- νούργιο νοικοκυριό, ἀλλ' ἀπέκτησε καὶ τρία παιδιά. Ἀτυχὴ καὶ δυσ- τυχησμένη ἡ πρώτη ἔδωκε με δέος, ὅτι τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζητήσῃ διαζύγιο. Δὲ μπορούσε νὰ τοῦ πᾶ- ρη διατροφή ἄρκη, πού μ' αὐτὴν νὰ ζῇσῃ τὰ παιδιά της. Ὁ νόμος ἀλλοῦσε θὰ τοὺς τὰ μοιρᾶσε. Ὁτὰ τῆς ἐπαίρνε τὰ ἀγόρια, πού θὰ ἦ- ταν ὑποχρεωμένα νὰ ζήσουν νότω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη τῶν παρᾶνομων πατέρων...

Ἐτσι, βρέθηκε ὁ ἀντρας σ' ἀδι- ἔξοδο καὶ, στὸ τέλος, ἔσκησε μοιρα- στικά τὸ κεφάλι. Δίχως καμμιὰ διασφύρα, ἀναγκάσθηκε νὰ πα- ραδεχθῇ τὴν ἀκόλουθὴ λύσι: Ὁ ἀν- τρας τῆς τρεῖς μέρες τὴν ἐξέδω- δα νὰ ζῇ στὸ σπίτι τους καὶ τὶς ὑπόλοιπες στὸ σπίτι τῆς παρᾶνο- μης! Πολλὰς φορές, ὅμως, ὁ ἀν- τρας τρέφει τὸ μεσημέρι στὸ ἐν- σπίτι καὶ τὸ βῆδον κοιμάται στὸ ἄλλο. Ποῖος πληρᾶνε τὰ ἔξω- δα τῶν δυὸ σπιτιῶν; Οἱ καὶ δὲ δου- λεύουν καὶ ζοῦνε... ἀξιοπρεπῶς!

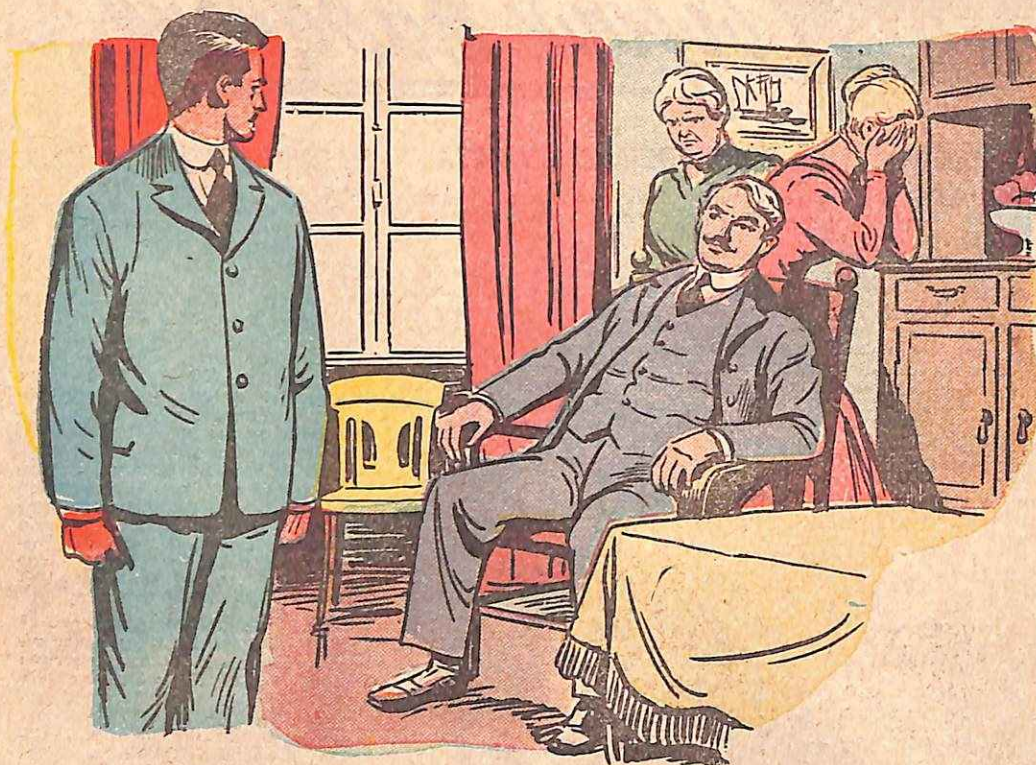
Ἐτσι, ὁ ἀντρας αὐτὸς εἶχε διὰ γυναικας κι' ἕνα σωρὸ παιδιά.

Οἱ περιπτώσεις, λοιπόν, τῶν ἀν- θρώπων, πού γιὰ τὴν μὴ τὴν ἀλ- λῇ δικαιολογημένη αἰτία, συκοῦν παράνομα, εἶναι πολλὰς χιλιάδες. Μόνον οἱ περιπτώσεις τοῦ τετάρ- του γάμου φέρνουν, ὅπως εἶπα- με, τὶς ἐξήντα χιλιάδες. Ἐπε- τε, τὶς ἐξήντα χιλιάδες τῶν συγγε- νῶν εἶναι οἱ περιπτώσεις τῶν συγγε- νῶν ἐκείνων, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲ- καν δεσμεῖν, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲ- καν χαρρὴν ἀδελφὸν γάμου ἢ ἐκκλησί- α. Ὑστερα εἶναι τὰν παντρευμένων, πού δὲ μποροῦν νὰ πᾶσουν διαζύ- γιο κι' ὡστόσο ἔχουν δημιουργηθεῖ νέες οἰκογένειες μ' ἕνα σωρὸ παι- διὰ καί, τέλος, τῶν ἀνθρώπων, πού συκοῦν παράνομα γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ συντάξιν τοῦ!

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίᾳ ἴσπανουν χιλιάδες γυναῖκες, πού, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ συντάξιν τοῦ περᾶντον συζύγου τους ἢ τοῦ σκοτωμένου στὸν πόλεμο, συκοῦν παρᾶνομα καὶ φέρονουν στὸν κόσμο παιδιά...

Ἐτσι, πᾶνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιά- δες ἀνθρώποι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦ- νε παράνομα καὶ νὰ φέρονουν στὸν κόσμο παιδιά, πού χαρακτηρίζον- ται... ἐξώγαμα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ



πώς ο ώριος πραγματευτής είχε τραγουδήσει για την αρχοντοπούλα. Τόμαζε αυτό ο Χρυσοδέρης, ο πατέρας της και σούφρωσε τα φρύδια του.

— Πώς σου φάνηκε η νυχτερινή καντάδα, Μαρία; ρώτησε τη γυναίκα του. Αυτός ο διαβολοπραματευτής έχει φωνή αγγέλου. Θάθελα να τον γνωρίσω από κοντά, να δω τι σόϊ άνθρωπος είναι.

— Και δεν πιάς να τον γνωρίσεις; Νά, εδώ πιά κάτω μένει, στην κυρα-Ανastasώ. Όλη μέρα ταιρίζει την κιθάρα του και ξεμουλίζει τα θηλυκά. Κι' ωστόσο δε φαίνεται νιά μπερμπάντης.

— Έφυγε ο Χρυσοδέρης κι' η γυναίκα του στάθηκε με χέρια σταυρωμένα, προσπαθώντας να μαντέψει τι είχε στο μυαλό του ο άντρας της. 'Από τότε που παντρεύτηκαν, ήταν η πρώτη φορά που έδειξε ενδιαφέρον να γνωρίστη μ' έναν ξένο. Μ' έναν ξένο, περσικό από το νησί. Και νά, ώσπου να καλοσυλέθη από την πρώτη έκκληση, φάνηκε ένα γειτονόπουλο.

— Κυρά αρχόντισσα, της είπε, ο αφέντης πασαγγέλνει να έτοιμαστώ το τραπέζι. Θά φέρη, λέει, μουσαφίρη μαζί του.

Τσακίστηκε η γυναίκα για να τα προλάβει όλα στην ώρα τους. Κατέβηκε κι' η Λουκία να τη βοηθήσει κι' άξαφνα άκουσθηκε στην πόρτα το κλειδί του Χρυσοδέρη που έμπαινε μαζί με το Νικόλα Μαράντα. Φίλησε με σεβασμό το χέρι της αρχόντισσας ο πραγματευτής και χαμογέλασε με συγκίνηση στην κόρη των δεινών του, που τον κυτούσε σιωπηλή, περιέργη, ξεφτισμένη. Αυτός λοιπόν ήταν ο χθεσινός τραγουδιστής; Αυτό το ωραίο παλληκάρι με τα γλαρά μάτια και το ντρίτο κορμί; Θεέ μου! Και χτές που άκουσε τη φωνή του κρυμμένη πίσω από τις γυρίλλες του παραθυριού της, τον περνούσε έντελως αλλοιωτικό. 'Η ρομαντική της φαντασία, μ' όλο που ήταν φορτωμένη από άφηγ'ήματα μεσαιωνικά, δεν τον είδε σαν έναν δυσόμοιο Ιππότη, αλλά σαν τρεβάδο. Σαν ένα τρεβάδο, όπως τον παριστάσαν οι περισσότεροι συγγραφείς της εποχής εκείνης: Καμπούρη, άλλοιθάρ και δυστυχισμένο.

Μά γιατί τον έφερε ο πατέρας της εκεί; Τι είχε αλήθεια στο νου του; Ο Χρυσοδέρης, σ' αν διασάθανε τις σκέψεις της, την κύταξε στα μάτια και της είπε:

— Χτές το βράδυ ο κύριος Μαράντας τραγούδησε κάτω από το παράθυρό σου. Σηκώθηκε τότε και ήρθα κρυφά ως την κάμαρά σου. Ήσουν κρυμμένη πίσω από τις γυρίλλες και τον άκουγες, σ' αν σε είχε μαγέψει.

Νάτι θέλησε να πη' η Λουκία, άλλ' εκείνος τη

Η ευλογημένη "τρέλλα"

— Και πώς δεν την είδα τόσο καιρό; Πώς δεν ήρθε να φωνάξω απ' τις πραγματίες μου;

— Αυτή νάρη; 'Η Λουκία έχει ό,τι λαχταρήσει η ψυχή της. Ο πατέρας της την έχει μη στά-ξη και μη βρέξη.

Ο Νικόλας δεν άποκρίθηκε. Και σ' αν άποτε-λείωσε η λειτουργία κι' ο κόσμος δ'ήγχε τον δρό-μο, άκολουθήσε δ'ήμα προς δ'ήμα τους Χρυσοδέ-ρηδες, για να μωθ' το σπιτι της κοπέλλας. Αυτή ήταν. Το ίδιο βράδυ, πήρε την κιθάρα του κι' ά-φοδ ήπιε μερικά ποτηράκια μαζί με την παρέα του, σηκώκοτο.

— Άπόψε η νύχτα είναι παραμυθένια, είπε. Πά-με για καμιά καντάδα;

— Και πού θά πάμε; ρώτησε ο ένας. Τι έχεις στο νου σου;

Το παλληκάρι γέλασε εύθιμα.

— Εγώ δεν έχω τίποτε στο νου μου, άπάντησε. Έσείς όμως δεν έχετε κοπέλλες να πάμε να τους τραγουδήσουμε;

— Αυτά δε γίνονται εδώ, Νικόλα. Την άγάπη μας την κρατάμε κρυφή, ώσπου νάρη η στιγμή να τη φανερώσουμε.

Ο νεαρός πραγματευτής άνασάκωσε τους ώμους.

— Και δεν πάμε να τραγουδήσουμε κάτω στ' άκροθαλάσσι;

— Όσο γι' αυτό κανείς δε λέει όχι.

— Τότε θά σάς μάθω ένα καινούργιο τραγούδι, που το τραγουδάει όλη η 'Αθήνα.

Το παλληκάρι κατάφερε να τους παρασύρη με πονηριά κάτω από το άρχοντικό της άγαπημένης.

Έκει στάθηκε και καμώθηκε πως κουρντίζει την κιθάρα του. Κι' άξαφνα η φωνή του ύψώθηκε μέσα στην άνοιξιάτικη νύχτα:

«Είν' η άγάπη μου άκριδη σ' αν το μαρογιατάρι.

Άν σκαρφαλώω κι' άνεδη θά κρύψη το σενγάρι.

Το χέρι θά'ω στην καρδιά και λέω τ' όνομά σου.

Μαλώνω μ' όλα τα παιδιά μέσα στη γειτονιά σου...»

Μερικά παράθυρα άνοιξαν ψηλά, μερικά κεφα-λία πρόβησαν. Και μόνο το παράθυρο της Λου-κίας έμεινε κλειστό. Ο Νικόλας έκαψε άπότομο το τραγούδι του και κύταξε την παρέα του.

— Είναι άδρα, είπε. Πάμε να φύγουμε.

— Και η καντάδα που μάς υποσχέθηκε;

— Δέ θαρρώστει! Κι' αύριο μέρα είναι...

Όστόσο την έπομένη κάποιο σούσουρο γίνηκε στη γειτονιά της Λουκίας. Δέν ύπ'ήρχε άμφιβολία

διέκοψε με μία κίνηση του χεριού και συνέχισε:

— Έπειδή αυτό μπορεί να επαναληφθ' κι' αύ-ριο και μεθούριο κι' έπειδή με τη φωνή που έχει, θά τον άγαπήσης όπωσδήποτε, γι' αυτό τον έφε-ρα εδώ να κανονίσω μαζί του από τώρα τους λο-γαριασμούς μου. Δέ μου λές, κύριε Μαράντα, σου φτάνουν δέκα κολλαριστά να πάρης την κιθάρα σου και να φύγης μία για πάντα από το νησί;

Το παλληκάρι έγινε άσπρο σ' αν κιμωλία. 'Η Λουκία, που δεν περίμενε μία τέτοια προσδ'ο-λή από τον πατέρα της για τον ξένο που φιλοξενού-σαν, έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια και έξ-σπασε σ' άναφύλλητα. Ο Νικόλας σηκώθηκε.

— Σ' άναφύλλητα για το τραπέζι σου, κύριε Χρυ-σοδέρη, είπε. Δέν πειράζει, όλοι οι άνθρωποι κά-νουμε σφάλματα. Μά το δικό σου σφάλμα είναι ζοηκότο.

Ο γέρος δε σάλεψε από τη θέσι του.

— Διπλάσιαζω το ποσό, είπε ξερά. Κι' αν έπι-μένης το τριπλασιάζω και το τετραπλασιάζω. Με-σαράντα κολλαριστά, θά μπορούσες ν' άγοράσης τη μωή 'Αθήνα.

Ο Νικόλας Μαράντας χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι.

— Κράτα το θιός σου, άρχοντα! 'Η άγάπη ου-τε πουλιέται, ούτε αγοράζεται. Όλ'ακερο το τη-σαυρό σου κι' αν μου χάριζες, η καρδιά μου, η ψυχή μου κι' ο λογισμός μου, θά είναι πάντα στη θυγατέρα σου. Το ξέρω, είμαι φτωχός. Μά σ' αν φτωχός που είμαι, σου λέω με περηφάνια: Δέν κάνεις καλά τις δουλειές σου. Μπορούσες να πλη-ρώσης μέμένα, αν ήθελες, άλλ' όχι και τη Λουκία. Γεια σας! Κι' εύχομαι ο Θεός να της δώση την ευτυχία, που δνειροπολούσα εγώ να της δώσω.

Το παλληκάρι έκανε να φύγη. Ο Χρυσοδέρης όμως τον έπιασε απ' το χέρι. Το πρόσωπό του έ-λαμπε, δ'ακερο.

— Όταν σέ είδα προχτές στην έκκλησία να κυττάζης τη Λουκία, κατάλαβα πως την άγαπήσες. Κι' όταν έχτες άκουσα το τραγούδι σου, σκέφτη-κα πως δεν έπιασ' εγώ. Άργά η γρηγορά λοιπόν θά σ' άγαπούσε κι' εκείνη. Έτσι, άποφάσισα να σέ φέρω εδώ σ'ήμερα και νά σέ δοκιμάσω. Και σέ δοκιμάσα, παιδί μου. Άφού δε σέ συγκινούν τα χρήματα, έχεις τίμια και καθαρή καρδιά. Και μία τέτοια καρδιά έψαχνα να έρω για τη θυγα-τέρα μου.

Δέν δ'ομώδες άρνότεσος, ο Νικόλας κι' η Λου-κία παντρεύονταν. Κι' όλοι άπορούσαν από νησι κι' έλεγαν πως ο γέρος Χρυσοδέρης είχε τρα-λασή. Μά τέτοια τρέλλα, είναι εύλογημένη από το Θεό.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ



ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΑΛΙΚΗ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΑΝΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΜ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ

Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

16ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Αλίκη, που μένει σε μία έξοχη βίλλα μαζί με μία παρέα από καλλιτέχνες, προσλαμβάνεται στην έφημερίδα «Έσπερινά Νέα». Ο διευθυντής της της αναθέτει μία μέρα να πάρη συνέντευξη από ένα άτομο επίσημο. Η 'Αλίκη χάνει το αεροπλάνο και γράφει μία

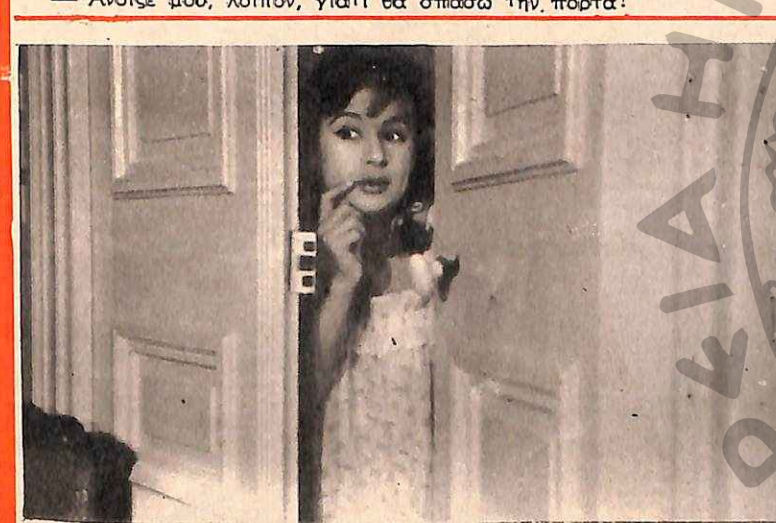
φανταστική συνέντευξη. Όταν ανακαλύπτεται η αλήθεια ισχυρίζεται πως ο επίσημος Φίλων Νικολαΐδης βρίσκεται στην 'Αθήνα και πα-ρουσιάζει το σπιτονοικοκύρη της Νίνο ως άτομο επίσημο. Μία μέρα όμως ο αληθινός Φίλων Νικολαΐδης έρχεται και η 'Αλίκη κατοο-θώνει να τον κρύψη. Η αλήθεια όμως άποκαλύπτεται και η 'Αλίκη άπολύεται.



— Μίλησέ μου 'Αλίκη... Πές μου... Ζής; Ξαναρωτάει ο Δημήτρης, χτυπώντας δυνατά την πόρτα.

— Νάι, άπαντά ψευτοκλαίγοντας η 'Αλίκη και κάνοντας ένα και-νούργιο μορφασμό προς το μέρος της πόρτας.

— Άνοιξέ μου, λοιπόν, γιατί θά σπάσω την πόρτα!



Η 'Αλίκη άκούει τα βήματα του Δημήτρη ν' άπομακρύνονται. Γί-νεται κατόπιν ήσυχία. Πλησιάζει την πόσστα και την άνοίγει άθδ'ορ-βα, για να δ'ή αν πραγματικά έφυγε ο Δημήτρης.

Έκείνος όμως βρίσκεται πίσω από την πόρτα και έπωφελεται, για να μπη στο δωμάτιο...



— Κι' εγώ θά σου σπάσω το κεφάλι!...

— Όραία, άνοιξε και σπάσέ μου το... Κάνε ό,τι θέλεις, άφ'σέ με όμως να σου μιλήσω.

— Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτα. Φύγε, σου λέω!

— Καλά, άφού δε θέλεις, φεύγω...



— Φύγε, σου λέω, φωνάζει η 'Αλίκη... Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτα!

— Δέ φεύγω, αν δε σου πω πρώτα αυτά, που έχω να σου πώ. Τό ξέρω πως έφταίξα. Ξέρω πως κατέστρεψα την καριέρα σου. Είμαι όμως έτοιμος να κάνω το π'αν, για να έπανορθώσω το σφάλμα μου... Τ' άκούς; Τό π'αν!...



— Ναι, τώρα που με απολύσανε... ψιθυρίζει μιζοκλαίγοντας η 'Αλίκη... Τώρα είναι πιά άγιά...
— 'Αν σ' απολύσανε αυτοί, θα σε προσλάβω εγώ για όλη μου τη ζωή και σ' όρκίζομαι πως εγώ ποτέ δε θα σε απολύσω.. Πες μου αλήθεια, θέλεις να νήεις γυναικούλα μου;



— Ποτέ!..
— Τό σκέφτηκες καλά, αυτό που είπες;
— Ναι... ψιθυρίζει η 'Αλίκη.
— Δεν άκουσα.
— Ναι, ξαναλέει διστακτικά η 'Αλίκη.



— Τότε, αφού δε θέλεις, φεύγω!.. Γειά σου, για τελευταία φορά. Φεύγω, είπα... 'Ακουσες;
— Φύγε!
— Γειά σου...
Και ο Δημήτρης στενοχωρημένος κάνει ν' απομακρυνθή.



Ξαφνικά όμως αλλάζει απόφασι και ξαναγυρίζοντας κοντά στην 'Αλίκη, την αποπάζει από τις κοιτίδες και προσπαθεί να τη φιλήση.
— Άσε με!... Άσε με!... φωνάζει εκείνη... Μή με άγγιζης... Οδω φωνάξω βοήθεια!... Βοήθεια!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...
Ο Δημήτρης όμως της κλείνει το στόμα μ' ένα του φιλί.



Τό φιλί αυτό παραλύει κάθε αντίστασι της 'Αλίκης, που δέχεται άδισιμαρτύρητα την παράτασι του.
Στό μεταξύ ο Ντίνος, η Αύρα, η 'Ολγα και ο Φοίβος, που άκουσαν τις φωνές της, φτάνουν έξω από την πόρτα του δωματίου της κολλάνε τ' αυτιά τους σ' αυτή και ρωτούν άνησυχοι:



— 'Αλίκη... Τί έπαδες;... Μας φώναζες;
'Η πόρτα όμως είναι κλειστή, γιατί ο Δημήτρης, μπαίνοντας πρόντισε να την κλειδώση.
— Ύστερα από άρκετη ώρα η 'Αλίκη τους άνοίγει.
— 'Αργήσατε, ψιθυρίζει, ενώ ακτινοβολεί από εύτυχία.

ΤΕΛΟΣ

Καιρικές αστάθειες



Με αστάθειες μεγάλες ο καιρός όλο κυλά κι' όλο πείσματα μας κάνει και μιὰ κλαίει και μιὰ (γελά...)

Μιὰ ο ήλιος μας πυρώνει, μιὰ βροχή μας άπειλεί, μιὰ την νύχτα ξαστερώνει, μιὰ θολώνει πιο πολύ κι' η μεγάλη αστάθειά του που συνέχεια μας δέρνει, τή... γυναίκα του καιρού μας στο μυαλό μας πάντα φέρνει!

Ο καιρός και η γυναίκα συμβαδίζουν δηλαδή και παντού κι' όλες τις ώρες, ο καθένας μας θα δη πλείστες Έδες τωρινές, δεσποινίδες ή κυρίες, που έχουν άρνες φωτεινές κι' είναι σάν... καλοκαιριές! Μα την ώρα, που σάν ήλιος θερινός λαμποκοπάνε, στην κατσούφια και στο κλῆμα της γυναικείας «προτοβρόχια» να ξεσπᾶνε! και προσέχεις, αιδωνίδως «προτοβρόχια» να ξεσπᾶνε!

Σ νυναντᾶς τις ίδιες ώρες και τις ίδιες τις στιγμές, κάτι... «αθέρεις» υπάρχουν, με υπέροχες γραμμές και με μιὰ κορμοστασιά όλο χάρι και... δροσιά! Και λιγάκι πάρα πέρα, βλέπεις κάτι νεαρές, υπερμετρως... φλογερές, που σου προκαλούν έξαψεις και όλόκληρος κοντεύεις, απ' τή... λαύρα τους ν' ανάψης!

Βλέπεις πάντα δεσποινίδες ή κυρίες φιγουράτες, που «άερνες» περνᾶνε κι' ονομάζονται «άερντες» και προσέχεις, ταυτοχρόνως, άλλες νέες πάρα πέρα, που μονάχα τα μυαλά τους παίρνουν πάντοτε... άέρα! Βλέπεις, έπειτα, γυναίκες άρκετα προκλητικές, αλλά κι' επιβλητικές, που μονάχα μ' ένα βλέμμα κι' ένα νεύμα καταφέρνουν τον... άέρα να σου παίρνουν!

Σ νυναντᾶς δεκάδες νέες, ζωηρές και τολμηρές, που στα αίματα σε βάζουν και σε σκέψεις πονηρές, και την γνώμη σχηματίζουν, πως δε θαύρης άντιρρήσεις! αν τις πάσης το κατόνιν και δέοντως τις... πλεονήσεις! Κι' όμως μόνον με τη γνώμη οι μικρές αυτές σ' άφήνουν, γιατί... άέρα σε κανένα συνηθίζουν να μη δίνουν, και αν τις παραζορίσης, σου τραβούν τέτοιο σκαμπίλι, που... αστροάκια βλέπεις γύρω ή τον ουρανό «σφοντήλι»!

Βλέπεις σ' όλα, ανεξαιρέτως της 'Αθήνας τα σημεία, κάτι άθόρυβες κοπέλλες, που θημιούν... νηνεμία. Κι' άκριβώς την ίδια ώρα που κολλάς σ' αυτές τα μάτια, εμφανίζονται, με φόρα, κάτι κομματο - κομμάτια, που θαρρείς πως παρᾶσσουν άντρες, κίοςκια και κολώνες και μπροστά τους τύφλα νᾶχουν και του Τέξας οί... τυ- (κρώνες!)

Ασφαλώς κι' αναγνιζήτως, το μοντέρνο θηλυκό μοιάζει πάντα με δελτίο μετεωρολογικό... Και θα δής, εκτός των άλλων, σοβαρές κοπέλλες μάλλον, που υπόσχονται στον νεο της καρδιάς τους, το πρωί, πως θα του εξασφαλίσουν μιαν «άνεφελή ζωή» και, σχεδόν, το ίδιο βράδυ του αλλάζουν το τροπάρι, να και τον κάνουν τον καυμένο τά... «βρεμμένα του» (πάρη!)

Σ τον καιρό και στη γυναίκα δεν υπάρχει σταθερότης κι' εναλλάσσονται αδομάτως ή θεομότης κι' ή... νυν- (χρότης, πράγμα που το βεβαιώνουν κι' ώρισμένοι παντοεμένοι, που έβγήκαν στις «έρθες τους» τις προβλέψεις γελασμέ- (νοι).

Δηλαδή, πήγαν οι έρμοι κι' εν πολλοίς οι καπεροί, για να βρούνε λίγη... «θέρη» και μιὰ κάπρια θαλπωρή, μα στο τέλος βγήκε τζίφος το μεγάλο τ' όνειρό τους κι' ήδραν τον ψυχρό που λένε και... ανάποδο καιρό τους!

Επισημασμένο
Ανατ. Ταύρος
Συνεχίζεται Γ.



Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ



κατόπιν τὰ ρούχα του κι' άρχισε νά ντύνεται, σάν νά επρόκειτο νά πάη σέ κυνήγι. Φόρεσε στά πόδια του ψηλές μπότες, που έφταναν ώς πάνω από τὰ γόνατα, ένα παντοφύλλι από χοντρό ύφασμα, που ήταν άνευσιμμένο μπροστά και πίσω μέ δέρμα κι' ένα σαρκάκι δερμάτινο επίσης. Έχωσε κατόπιν τὰ χέρια του μέσα σέ χοντρά πένσινα γάντια, που άνέβαιναν πάνω από τόν καρπό. Μέσα στις τσέπες του έβαλε δυό καλά πιστόλια, άφου βεβαιώθηκε πώς ήταν γεμάτα, κι' ένα μαχαίρι.

Κατέβασε άμέσως τó χέρι του και ξανάβαλε τó μαχαίρι στή θήκη του. Έκείνη τή στιγμή, ή «Μινιόν» άνοιξε τὰ μάτια της κι' άναγνωρίζοντας τόν άφέντη της, άρχισε νά κουνά τήν ουρά της. Καί τότε ή σκέψη που τόν άπασχολούσε από κάμποση ώρα, ξαναγύρισε μέ μεγαλύτερη έπιμονή στό μυαλό του.

Αυτό είνε! ψιθύρισε. Γιατί διατάζω;... Μήπως αύτή δίστασε, όταν μου έσχίσε τήν καρδιά μέ τὰ νύχια της; Τό πρόσωπό του συσπάσθηκε από ένα άπαίσιο μορφασμό. — Η μοίρα μου ύπαγορεύει τήν εκδίκησή μου, ψιθύρισε και πάλι. Άς γίνη τó θέλημά της!

Πήρε κατόπιν τó σκυλάκι στα χέρια του και ξαναγύρισε στό δωμάτιό του.

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΠΑΛΗ

Όταν έφτασε εκεί, άπόθεσε τó σκυλάκι στό πάτωμα και, παίρνοντας από ένα κρυστάλλινο δοχείο μερικά ζαχαρωτά, τού τέρριξε γιά νά μή φωνάξη. Έδωσε

Ήταν ή άγνωστη κυρία. Βέβαιη γιά τó δόγμα που θα ξετυλιγόταν, δέν ήθελε νά χάση καμιά λεπτομέρεια άπ' αύτό. Έτσι, ή εκδίκησή της, ή εκδίκησι αύτή που παρασκευάζε ύπομονητικά από τόσον καιρό, θα ολοκληρωνόταν. Μόλις, λοιπόν, ό Μαλέκ κι' οι άνθρωποι της πήραν τόν Σανχέζ γιά νά τόν μεταφέρουν

Ήμέρες πονηρές

Αύτοι που άνακατεύονται μέ τήν πολιτική, κυττάζουν τή «ζυμωσι» τήν προεκλογική κι' έμεις που γιά τó κόμμα δέν πολυσκοτίζομαστε και μόνο γιά τó θράσιο του μούστου μας νοιάζομαστε, στα ταβερνειά θφείλουμε συνέχεια νά τρέχουμε και τήν καινούργια «ζυμωσι» τού οίνου νά προσέχουμε!

Αύτοι που πολιτεύονται κι' οι μέλοντες «πατέρες» γιά έκαλογές αδιάβλητες μιλάνε αυτές τές μέρες κι' έμεις οι θαρσελόφρονες, που έχουμε τήν έννοια μας μονάχα στό ποτήρι μας και στήν κεχειμαρένια μας, τó νού μας πρέπει νά έχουμε στό νέο τó λαγνί, γιά νά μωρέση «αδιάβλητο» από νερό νά μείνι!

Αντίθετα μέ αυτονόους που πονοκεφαλάνε και γιά άλχημίες πύθνες τών έκλογών μιλάνε, έμεις πρέπει νά έχουμε τὰ μάτια μας σαράντα και στό βαρέλι, νάμαστε προσλημμένοι πάντα, γιατί ό ταβερνιάρης μας μπορεί, έν συντομία νά δαλί, πάλιν τού ύδατος και μπόλικη... χμεία!

Ένώ κάθε παράταξι, καθώς και κάθε (κόμμα και γιά τήν καλπονόθευσι λαμβάνει (μέτρα άκόμα, έμεις που περιμένουμε τὰ νέα τὰ (στουπιά, στα ταβερνειά θφείλουμε νά θάλου (με σκοπιά κι' άπικο νάμαστε όλοι μας, μεχρί (νυκτός θαθείας, προτού θρεθούμε θύματα «αίσχρο», (κακοσυνθέσις)! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ό «Ντάιμον», τó σκυλί τού Γκομέζ, άρρωσταίνει βαρεία κι' ό επιστάτης άποφασίζει νά συμβουλευθί ένα κτηνίατρο από τήν 'Αιπούαζ. Μιά μέρα, ό μαρκήσιος βρίσκει ένα άνώνυμο σημείωμα μέσα σ' ένα βιβλίο. Μ' αύτό ό επιστολογράφος τού συνιστά νά έπιπύη τή γυναίκα του και τó Μισέλ ντέ Μοράνγκ. Η άμφιβολία μπαίνει στήν ψυχή τού Σανχέζ. Σε μία νύκτ' ή δίνουν σέ λήνο οι Παρντιέ, ό Μισέλ φέρεται μέ έξαιρετική τρυφερότητα στήν Κλοτίλδη. Τό ίδιο βράδυ, ό Μαλέκ κι' οι 'Ινδοί του κλέβουν τήν Κλοτίλδη, άσού πρώτα τή θυθίζουν σέ νάρκη και τήν άδηγούν στό σπιτάκι που ή άγνωστη κυρία έχει νοικιάσει στή θουλιέρ. Εκεί σκηνοθετούν μέ σατανικό τρόπο μία έρωτική σκηνή ανάμεσα σ' αύτήν και τó Μισέλ ντέ Μοράνγκ. Τή σκηνή αύτή παρακολουθεί από ένα διπλανό δωμάτιό ό Σανχέζ, που τόν άδνει έκει ό Μαλέκ. Οι 'Ινδοί άνθρώποι του ξαναπναιίνουν κατόπιν τήν Κλοτίλδη, στόν πυργο, καθώς και τόν Σανχέζ, που έχει χάσει τίς αισθήσεις του. Ό μαρκήσιος συνέρχεται κατά τὰ επμερώματα τής άλλης άμέρας κι' ή πρώτη του σκέψη είναι νά σκοτώσ' ή γυναίκα του, που πιστεύει πως τόν προδωσε.

11ον Έκείνη τή στιγμή φάνηκε ό Γκομέζ. Κρατούσε τó κυνηγητικό όπλο του στό χέρι.

— Σεις είσαστε, κύριε μαρκήσι; ρώτησε έκπληκτος. — Ό Σανχέζ τόν κύτταξε μέ θυμό. — Τί θέλεις; τού είπε. — Δέν περίμενα ότι θα σάς εύρισμα εδώ, τραύλισε ό Γκομέζ. Τα ρούχα σας είναι μουσκεμένα από τήν πρωινή δροσιά. — Από πού έρχεσαι; ρώτησε ό Σανχέζ. Μήπως τήν παρακολουθούθες; — Ό επιστάτης δέν κατάλαβε καλά. — Πρέπει νά τόν σκοτώσω, είπε. — Ξέρεις, λοιπόν;... — Δέν άκούτε πώς ουρλιάζει; Πραγματικά, άκούγονταν ένα άνατριχιαστικό ουρλιαχτό, όμοιο μ' εκείνο που είχε ξεσχίσει τή σιωπή τής νύχτας και τó περασμένο βράδυ. — Πρέπει νά τόν σκοτώσω, τó φτωχό μου τó Ντάιμον, ξαναείπε ό Γκομέζ. — Ό Σανχέζ προσπάθησε νά τακτοποιήση τίς σκέψεις μέσα στό μυαλό του. Ό Γκομέζ τού μιλούσε γιά τó Ντάιμον κι' όχι γιά τó Σανχέζ. — Ό κτηνίατρος τής 'Αιπούαζ, που είδε τó σκυλί, μέ βεβαίωσε ότι λύσσαζε, συνέχισε ό Γκομέζ. Κι' αύτό ποείπει νά είναι σωστό, γιάτι ό Ντάιμον έσπασε τήν άλυσίδα του και τράβηξε κατά τó δάσος... Τά τελευταία λόγια τού επιστάτη έκομαν τόν Σανχέζ νά συνέλθ' τελείως. — Αυτό είναι τρομερό, είπε. — Πήρα άμέσως τó όπλο μου κι' έτρεξα γιά νά σκοτώσω τó φτωχό ζωό, πρόσθεσε ό Γκομέζ. — Και τó σκότωσες; — Όχι, γιάτι κάθε φορά που τó φώναζα, έφευγε μακριά. — Όστε λύσσαζε ό «Ντάιμον», είπε ό μαρκήσιος μέ παράξενο τόνο. — Δέν ξέρω τί νά κάνω, άπάντησε ό Γκομέζ. Πρέπει νά τόν σκοτώσω πριν έξημερώση, γιάτι, διαφορετικά, άλλοίμονο στούς άνθρώπους και τὰ ζωά που θα συναντήση μπροστά του... — Ό μαρκήσιος έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

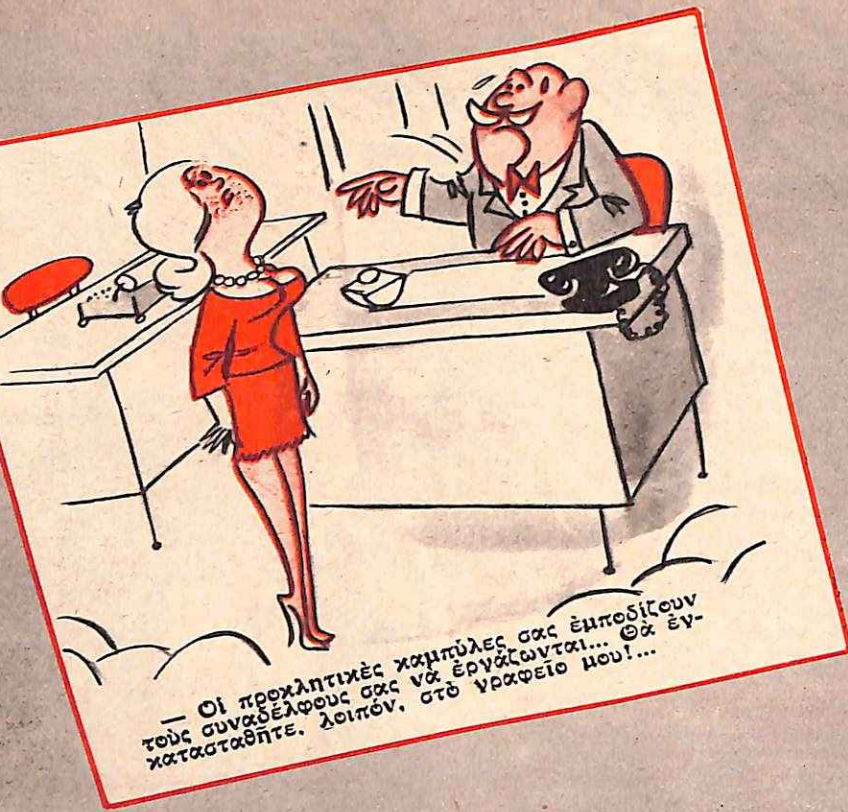


— Ης πληρώνω τὰ φορέματα, άλλα παρευρίσκομαι σ' όλες τές δοκιμές!

ΚΑΜΠΥΛΕΣ



— Ούτε στόν τοίχο σινεμά νά ήμουν δε θα είχα τέση έπιτυχία!...



— Οι προκλητικές καμπύλες σας έμποδίζουν τούς συναδέλφους σας νά εργάζωνται... Θα έγκαταστάθ'τε, λοιπόν, στό γραφείο μου!...



— Έσυ εισαι, μαμά; Δυστυχώς δέν τὰ κατάφερα νά προσληθώ στή δουλειά!



— Τι μου βρίσκετε, γιατρέ μου; — Έν πρώτοις, ένα θανάσιο στήθος!...

«Τὸν πύργο, ξεκίνησε κι' αὐτὴ καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μανουῆλ, μπήκε μέσα, σὰν νὰ ἦταν τὸ σπῆτι τῆς καὶ πῆγε νὰ κρυφθῇ στὸ δωμάτιο τῆς Κλοτίλδης... Ἡ νεαρὴ γυναίκα, πού βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ διπλὴ ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ καὶ τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου, στὸν ὅποιον τὴν εἶχε βυθίσει ὁ Μαλέκ, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ κοιμάται καὶ δὲν ὑπόχεε νόδος νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Προσταγευμένη ἀπὸ ἕνα παραπέρασμα πού τὴν ἐκρύβε ὁλόκληρη, ἡ ἀγνωστὴ κυρία περίμενε. Κι' ἡ ἀνάμνησίς της δὲν πῆγε χαμένη. Γιατί, μάλιστα τὸ πρῶτο ἀδύνατο φῶς τῆς αὐγῆς μπήκε στὸ δωμάτιο, ἐμφανίστηκε ὁ Σανχέλ.

— Ἐπὶ τέλος! ψιθύρισε ἡ ἀγνωστὴ κυρία.

Θὰ χαϊρόταν τώρα τὴν ἐκδίκησίν της.

Εἶδε πραγματικὰ τὸν Σανχέλ νὰ πλησιάζει στὸ κρεβάτι καὶ νὰ βγαίνει τὸ μαχαίρι του.

— Ἀλλά, ξανικά, τὸ χερί του ξανάπεσε.

Εἶχε μετανοιώσει; Ἡ ἀγάπη του εἶχε ὑπερισχύσει, λοιπόν, ἀπὸ τὸν πόθο του νὰ ἐκδικηθῇ τὴν «ἀπιστία» τῆς γυναίκας του;

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία εἶδε κατόπιν νὰ παῖν τὸ σκυλάκι καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἀκουσε σὲ λίγο τὰ βήματά του στὶς σκάλες. Ὁ μαρκήσιος ἔφυγε.

Τί ἐξήμουν ὅλα αὐτά;

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἔτρεξε τότε στὸ παρόντιο πού βρισκόταν στὴν ἀντίθετη πλευρὰ καὶ τὸ ἀνοίξε. Διασκέλισε κατόπιν τὸ πρεβάζι καὶ κατέβηκε ἀπὸ μὴ ἀνεμόκαλα πού κρεμόταν στὸ ἐξωτερικὸ μέρος.

Στὸν κῆπο τὴν περιέμεναν ὁ Μαλέκ κι' οἱ ἄλλοι ὑπηρετές.

— Δὲν τὴ σκότωσε! εἶπε στὸ γέρο Ἰνδός. Καταλαβαίνει τίποτα;

— Τὸν εἶδα πού ἔφυγε, ἀπάντησε ὁ Μαλέκ.

— Πού πάει;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ θὰ τὸν παρακολουθῶ καὶ θὰ τὸ μάθω.

— Θάρῶ μαζί σου...

— Ὄχι. Ξαναγυρίστε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας στὸ σπῆτι. Ὁ Μανουῆλ θὰ φροντίσει γιὰ τὴ σκάλα... Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν ἐκδίκησίν μας.

— Συμβαίνει κάτι πού δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ κυρία. Ὁ μαρκήσιος πῆρε τὸ σκυλάκι τῆς γυναίκας του μαζί του.

— Γιὰ ποῖό λόγο;

— Αὐτὸ ἀναρωτιέμαι κι' ἐγώ.

— Ποῦ περιέρω, εἶπε ὁ Μαλέκ. Κάποτε ὅπως σὰς εἶπα, κυρία... Ἐγὼ φεύγω.

Καί, πραγματικὰ, ἀπομακρύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα.

Ὁ Σανχέλ προπορευόταν κοιμιά διακοσμοῦ μέτρα μπροστά του, ἀλλ' ὁ Μαλέκ δὲν τὸν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε μὲ προσοχὴ τὸν «Ντάιμον» στὸ πόδι, πυροβόλησε.

Ὁ Σανχέλ πῆγε πρὸς τὸν Μαλέκ. Στὸ ἕνα τοῦ χερί κρατοῦσε τὴν «Μινιόν», πού τὴν ἐσπρωχνε σὰν λεία πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ πιστόλι του.

— Ἀλλά καὶ πάλι τὸ σκυλὶ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Δὲ θὰ σοῦ περάσει! βρυχήθηκε ὁ Σανχέλ.

Στὸ τέλος, ὁ «Ντάιμον» ἄρπαξε τὸν Σανχέλ ἀπὸ τὸ πόδι. Ἦταν τὸση ἡ μανία του, πού τὰ δόντια του τρύπησαν τὶς μύτες καὶ χάθηκαν μέσα στὶς σάρκες του.

— Τί θέλει νὰ κάμῃ; ἀναρωτήθηκε ὁ Μαλέκ, πού παρακολουθοῦσε μὲ φοβικὴ αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ὁ «Ντάιμον» χύμισε καὶ πάλι πάνω στὸ Σανχέλ. Μιὰ στιγμὴ ἀκούη καὶ θὰ τοῦ ὤρωνε τὶς σάρκες μὲ τὰ δόντια του... Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος πέταξε τὸ πιστόλι του καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του. Ἐπειτα, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τῶ-χ'ωσε στὸ λαιμὸ τοῦ σκυλίου, πού σφαιρίστηκε κάτω, πλημμυρισμένο στὰ αἷματα.

Ὁ Μαλέκ παρακολούθησε τότε μιὰ ἀνατριχιαστικὴ σκηνή. Ὁ Σανχέλ, ἀδιόφορος γιὰ τὸ τραῦμα του, ἔφερε τὴν «Μινιόν» μπροστά τὸ στόμα τοῦ πληγωμένου ζώου, πού ἀπλώσε τὸ μουςοῦδι του καὶ δάγκωσε τὸ μικρὸ σκυλάκι. Τὸ αἷμα πού ἔχανε εἶχε λιγοστῆναι τὶς δυνάμεις του κι' ἐστὶ ἡ πληγὴ πού ἔκανε στὴν «Μινιόν» ἦταν μικρή.

Φαίνεται πὼς αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο πού περιέμενε ὁ Σανχέλ. Γιατί κατ'ἄφευγε ἀμέσως καὶ δεύτερο χτύπημα στὸ «Ντάιμον» καί, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τοῦ ἔκοψε τὸ λαιμὸ. Τὸ ζῶο ἔμεινε ἀκίνητο, μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ πηχτὸ αἷμα. Ἦταν νεκρὸ.

Ὁ Σανχέλ εἶχε βγάλει ἀπὸ κάμποσες στιγμὲς τὸ μαχαίρι πού εἶχε χάσει μέσα στὸ στόμα τῆς «Μινιόν», γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία. Τὸ σκυλάκι βογγοῦσε τώρα ἀπὸ τὸν πόνο.

— Δὲν ἔχομε πιά νὰ κάνουμε τίποτα ἄλλο ἐδῶ, εἶπε ὁ Σανχέλ σὰν νὰ μίλουσε στὸν ἑαυτὸ του. Πάμε.

Ξαναπῆρε τὸ σκυλάκι στὰ χεῖ-ριοι του καὶ τοῦ ξανάχωσε τὸ μαχαίρι μέσα στὸ στόμα. Ἐπειτα, διεθυνόθηκε μὲ μεγάλὰ βήματα πρὸς τὸν πύργο.

Ὁ Μαλέκ, ὅταν τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται ἀρκετὰ, βῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του καὶ πῆγε κοντὰ στὸ «Ντάιμον». Βλέποντας τοὺς ἀφροῦς πού ἔδωσαν ἀπὸ τὸ στόμα του, κατὰλαβε ἀμέσως τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

— Τὸ σκυλὶ αὐτὸ εἶναι λυσσαμένο! εἶπε.

Καί, ξανικά, μάντεψε τὰ πάντα.

— Ἡ ἐκδίκησις πού ἐπινόησε ὁ Σανχέλ εἶναι πολὺ τρομερώτερη ἀπὸ ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ φαντασθούμε, πρόσθεσε. Ὁ Βράχια εἶναι μεγάλος!

Κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ κάμῃ γνωστὰ τὰ διασέξαντα στὴν ἀγνωστὴ κυρία.

ΟΙ ΤΥΦΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ

Ὁ Μαλέκ ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά στὸ ἀπόμερο σπιτάκι τῆς Φριλιέρ. Ἦταν λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη ἐκφρασι.

— Ὅλα τέλειωσαν! εἶπε στὴν ἀγνωστὴ κυρία καὶ τὸν Μισέλ ντὲ Μοράνγκ πού τὸν περιέμεναν.

— Τὴ σκότωσε; ρώτησε ἡ ἀγνωστὴ κυρία.

— Ὁ μαρκήσιος αὐτοκτόνησε; ρώτησε ὁ Μισέλ.

— Οὔτε τὴ σκότωσε, οὔτε αὐτοκτόνησε, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός. Ἀλλ' ἔκαμε κάτι πού εἶναι πολὺ χειρότερο.

Καὶ τότε ἀφηγήθηκε τί εἶχε γίν-ναι ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο παρακολουθώντας τὸν Σανχέλ.

— Τὸ σκυλάκι αὐτὸ ἀνέκει στὴν Κλοτίλδη, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ κυρία, ὅταν ὁ Μαλέκ τέλειωσε τὴν ἀφήγησί του.

— Ἀκριβώς.

— Ἀν, λοιπόν, ὁ Σανχέλ ἔβαλε

τὸ λυσσαμένο σκυλὶ νὰ τὸ δαγκώσῃ, πρέπει νὰ τὸ ἔκαμε μὲ τὴ σκέψις ὅτι τὸ σκυλάκι αὐτὸ θὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴ φοιχτὴ ἀρρόσ-τια καὶ θὰ δαγκώσῃ μὲ τὴ σειρά του τὴν κυρία του.

— Εἶναι ὁλοφάνερο.

Ὁ Μισέλ ντὲ Μοράνγκ εἶχε γίν-ναι κατακίτρινος.

— Ἡ Κλοτίλδη θὰ πεθάνῃ, λοι-πόν, ἀπὸ λῦσσα! ψιθύρισε. Ὡ, Θεέ μου!

Ἀλλ' οὔτε ἡ ἀγνωστὴ κυρία οὔ-τε ὁ Μαλέκ πρόσθεσαν τὴ λύπη του. Κι' αὐτὴ ἡ λύπη ἦταν πραγ-ματικὴ. Ὁ Μοράνγκ αἰσθανόταν τύψεις γι' αὐτὸ πού εἶχε γίν-ναι. Χωρὶς τὴ δική του συνδρομή, τὰ πράγματα δὲ θάφταναν ἴσως σ' αὐτὸ τὸ σημείο.

— Ἀλλὰ κι' ὁ μαρκήσιος δὲν κινδυνεύει λιγώτερο, πρόσθεσε ὁ Ἰνδός.

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ἡ ἀγνω-στὴ κυρία.

— Δὲ σὰς εἶπα ὅτι τὸ λυσσα-μένο σκυλὶ τὸν δάγκωσε στὸ πόδι;

— Ναί. Τὸ εἶχα ξεχάσει.

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἔμεινε κάμ-ποσες στιγμὲς συλλογισμένη.

— Πές μου, Μαλέκ, σὺ πού ξέ-ρεις τόσα πράγματα, ἕνας ἀν-θρώπος πού τὸν δάγκωσε ἕνα λυσσαμένο σκυλὶ παθαίνει ἀπα-ραιτήτως κι' αὐτὸς λῦσσα; ρώτη-σε ἔπειτα.

— Πρέπει νὰ πᾶθῃ, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός. Οἱ ἐξαιρέσεις εἶναι σπα-νιώτατες... ἀνύπαρκτες σχεδόν.

— Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Σανχέλ κι' ἡ Κλοτίλδη θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴ φοιχτὴ ἀσθένειας;

— Πρέπει νὰ προσβληθοῦν.

— Καὶ θὰ πεθάνουν;

— Μ' ἕνα θάνατο τρομερό.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα νὰ σωθοῦν;

— Μόνον ἂν ὑποβληθοῦν ἀμέ-σως σὲ θεραπεία. Ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ κάμουν... Ὁ μαρκήσιος, τουλάχισ-τον, δὲ θὰ τὸ κάμῃ γιὰ τὴ γυναι-κα του.

— Καὶ πότε θὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ συμπτώματα;

— Πρέπει πρῶτα τὸ σκυλάκι νὰ δαγκώσῃ τὴ μαρκήσια... Ὡ, θὰ χρειαστῇ κατόπιν νὰ περάσουν με-ρικές, ἐβδομάδες.

— Ὁ μαρκήσιος, λοιπόν, πρέ-πει νὰ προσβληθῇ πρῶτα ἀπὸ τὴ γυναίκα του;

— Ἐξαρτάται. Ἡ ἐκδήλωσις γίνε-ται ἔπειτα ἀπὸ 2 ὥς 8 ἐβδο-μάδες. Μπορεῖ, λοιπόν, ἡ ἐκδήλω-σις στὸ μαρκήσιο ν' ἀρχίσῃ ἢ καὶ νὰ γίνῃ πρωτύτερα ἀπὸ ὅ,τι στὴ μαρκήσια. Δὲ μπορούμε νὰ κάμω-με καμμιά πρόβλεψι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ὅθελα ἡ μαρκήσια νὰ πε-θάνῃ πρὶν ἀπὸ τὸ μαρκήσιο... Ὁ Σανχέλ πρέπει νὰ τὴν ἰδῇ νεκρὴ μπροστά τὸν ἑαυτὸ του.

— Ἀς ἐλπίζωμε ὅτι θὰ γίνῃ ἔ-τσι, εἶπε ὁ Μαλέκ.

— Κι' ἐμεῖς τί πρέπει νὰ κά-μωμε τώρα;

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ περι-μένωμε. Ἐχομε, πάντως, ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε.

— Ναί, ἔχομε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε, ἐπανέλαβε ἡ ἀγνω-στὴ κυρία σὰν ἥχῳ.

Τὸ ὕψος της δὲν ἔδειχνε καμμιά συγκίνησι. Ὅ,τι εἶχε γίν-ναι, τὸ εἶ-χε θελήσει, τὸ εἶχε ἐκπληρῇ καὶ τὸ εἶχε προπαρασκευάσει ἀπὸ καιρὸ. Καὶ τώρα εἶχε ἔρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ χαρῇ τὴν ἐκδίκησί της. Μόνον ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκδίκησις θὰ ἦταν πιὸ τρομερὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε φαντασθῇ.

Ἐπακολούθησε μιὰ βαθεῖα σιγ-πή, πού τὴν διέκοψε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά ὁ Μισέλ.

— Αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι φρι-χτός, εἶπε.

Ὁ Μαλέκ κι' ἡ ἀγνωστὴ κυρία

— Ἐμεῖς, ὅμως, τὸν φέραμε σ' αὐτὸ τὸ σημείο.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Ἀλλὰ καθένας μας εἶχε ἕνα ἰσχυρὸ λό-γο γι' αὐτό. Ἐγὼ ἐπιδίωκα ἀπὸ καιρὸ μιὰ ἐκδίκησι, πού ἀξίζε γιὰ μένα περισσότερο ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο στὸν κόσμῳ. Ὁ Μαλέκ δέ-χτηκε νὰ μὲ βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἐκδίκησι, γιατί κι' αὐτὸς εἶχε κά-ποιο κρυφὸ πόνο στὴν ψυχὴ... Ὁ-σο γιὰ σὰς, εἶχατε περισσότερους ἀπὸ ἕνα λόγους. Θέλατε, πρῶτα-

πρῶτα, νὰ ἐκδικηθῇ τὴ γυναίκα πού σὰς προδῶσε καὶ τὸν ἀνθρώ-πο πού σὰς πῆρε ὅχι μόνον τὴν Κλοτίλδη, ἀλλὰ καὶ τὴ μεγάλὴ περιουσία της. Εἶχατε ἀκόμη ἕνα συμφέρον... Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι καθένας μας εἶχε τοὺς λόγους του.

Ὁ Μισέλ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— ἔχετε δίκην, τραλίστε.

— Καταλαβαίνω τὴ λύπη σας καὶ τὴν συμμερίζομαι,

θυμός να, με εξυπηρετήση στην έκδοσή μου.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΝΑΧΟΥΑ

Ο μαχαράγας της Μυσόρης Τίπου-Σαχίπ, που ήταν ένας από τους πλουσιώτερους ηγεμόνες των Ινδιών, είχε εμπιστευθεί από καιρό την τύχη της χώρας του στους "Αγγλους και ζούσε μέσα στο άνακτόρο του, περιτριγυρισμένος από τις γυναίκες του, που ήταν ή μια όμορφη από την άλλη. Πλήρωνε, όμως, ηγεμονικά εκείνους που τον υπηρετούσαν. Κι' ο κυριώτερος ανάμεσά τους ήταν ο σέρ Ουίλλιαμ Βάσιπ, ένας Αγγλος συνταγματάρχης, που τον είχε κάμει άρχηγό του στρατού του και του είχε παραχωρήσει ένα σημαντικό μέρος από τα εισοδήματά του κράτους του.

Μ' αυτά τα χρήματα, ο σέρ Ουίλλιαμ είχε καταστήσει έναν αξιόλογο στρατό από "Αγγλους και Ινδούς μισθοφόρους. Κι' αυτός ο στρατός ήταν απαραίτητος. Γιατί οι όρεινες φυλές της Μυσόρης, αντίθετα με τον ηγεμόνα

τους, μισούσαν τους "Αγγλους και ξεσηκώνονταν κάθε τόσο εναντίον του μαχαράγια, που λεταλάβαινε πως χωρίς τους "Αγγλους θα ήταν χαμένος. Γι' αυτό, είχε δεθεί με τους κατακτητές της χώρας τους κι' είχε εμπιστευθεί σ' αυτούς τα πάντα, το στρατό, τη διοίκηση και την οικονομική διαχείρισή.

Ο σέρ Ουίλλιαμ δεν ήταν πια νέος. "Αλλ' είχε ροδοκόκκινα μάγουλα, φλογερό βλέμμα κι' επιβλητική κορμοστασιά. Κάποτε, λοιπόν, αγάπησε μία νεαρή Ινδή, τη Ναχουά και τη ζήτησε από τους γονείς της για να την κάνει γυναίκα του.

Η Ναχουά ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Δεν αγαπούσε το σέρ Ουίλλιαμ, αλλά δέχτηκε πρόθυμα να γίνει γυναίκα ενός ανθρώπου που ήταν πλούσιος και δυνατός.

Ο γάμος αυτός έκαμε το σέρ Ουίλλιαμ τον πιο ευτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου. Ελάτρενε τη νεαρή γυναίκα του. Κι' αυτή έπιστης δεικνύταν τρυφερό κι' αφυσωμένη στον άντρα της.

Ο σέρ Ουίλλιαμ περιτοχιζόταν από δυο ανθρώπους. Ο ένας ήταν ένας Ινδός υπηρέτης, που λεγόταν Μαλέκ. Ο άλλος ήταν ο Αγγλος ταγματάρχης "Εντουαρντ Χάμπτον, που ο σέρ Ουίλλιαμ τον είχε ονομάσει στρατιωτικό διοικητή της Μυσόρης και τον είχε κάμει το στενότερο από τους συνεργάτες του.

Κι' οι δυο ήταν νέοι. Κι' οι δυο αγάπησαν την όμορφη Ναχουά. "Αλλά καθέναν με διαφορετικό τρόπο.

Ο Μαλέκ, που ήταν αφοσιωμένος στον κύριο του, δε σκέφτηκε ποτέ να τον προδώσει. "Αλλ' έστησε ένα θρόνο μέσα στην καρδιά του κι' έβαλε πάνω σ' αυτόν τη Ναχουά. Μπορούσε τώρα να τη λατρεύει σαν θεά και βασιλισσά του. Του ήταν αρκετό να τη βλέπει, ν' ακούει τη μελωδική φωνή της και να περπατάει σ' ανύψωση που αφήναν τα βήματά της πάνω στο χώμα σαν τον ήχο της. Δε ζητούσε τίποτα άλλο.

Ήταν ένας περίεργος άνθρωπος ο Μαλέκ. Συνδυάζε μια φλογερή ψυχή μ' έναν πνευματικό ι-

δεαλισμό, που μόνον στις Ινδίες μπορεί κανείς να τον συναντήσει. Η αγάπη που ένοιωσε για τη Ναχουά δε λιγόστευε το σεβασμό και την πίστη του στον αφέντη του. Θα μπορούσε να σκοτωθεί σ' ένα του μόνον κεύμα. Μοιρολόι της από ιδιοσυγκρασία και παράδοση, πίστευε πως η μοίρα του ήταν να υπηρετήσει τον σέρ Ουίλλιαμ και να λατρεύει τη Ναχουά.

Ο ταγματάρχης Χάμπτον, όμως, δεν ήταν Ινδός. Και πίστευε πως, από τη στιγμή που αγαπούσε μία γυναίκα, είχε δικαίωμα να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να την κάνει δική του.

Αυτή η διαφορά των αντιλήψεων και της ψυχολογίας επρόκειτο να έχει μοιραίες συνέπειες.

Ο σέρ Ουίλλιαμ έζησε καμπύλο καιρό ευτυχισμένος κοντά στη γυναίκα του. "Αλλά, μία μέρα, άναγκάστηκε να την αφήσει, για να καταστείλει ένα καινούριο επαναστατικό κίνημα, που είχε εκραγίσει στις βόρειες επαρχίες.

Ο σέρ Ουίλλιαμ, χωρίς να υποπτεύεται την αγάπη του υφιστάμενου του για τη Ναχουά, τον κάλεσε προτού φύγει και του είπε:

— Σου εμπιστεύομαι τη γυναίκα μου και πιστεύω ότι δε θα μπορούσα να βρω άλλον καλύτερο από σένα, για να τον παρακαλέσω ν' αγριυνή πάνω σε ό,τι πολυτιμότερο έχω στον κόσμο... Οι Σάνιαρ ξεσηκώναν όλες τις όρεινες φυλές. "Αλλ' έλπίζω ότι θα τους καταφέρω να αποφασιστικό χτύπημα. Θα επιτεθώ εναντίον του φρουρίου Σεριγγατάπκι, που είναι το κέντρο τους. Όταν το φρούριο αυτό πέσει στα χέρια μας, η επανάστασή τους θα διαλυθεί.

Ο "Εντουαρντ Χάμπτον έδειξε πως είχε κολακευθεί από την εμπιστοσύνη του προϊσταμένου του και τον διαβεβαίωσε πως δεν είχε λόγο ν' ανησυχί για τη γυναίκα του, από τη στιγμή που αυτός θ' αγριυνόσε πάνω της.

Την άλλη μέρα, ο σέρ Ουίλλιαμ ξεκίνησε επί κεφαλής του στρατού του, για να χτυπήσει τους Σάνιαρ.

Το σχέδιό του ήταν προσεκτικά μελετημένο. Το φρούριο Σεριγγατάπκι, έπειτα από μία συμμαχημένη επίθεση από όλα τα μέσα, έπεσε.

"Αλλ' ο Βάσιπ έκαμε το λάθος να δώσει σ' αυτή τη νίκη του μεγαλύτερη σημασία από ό,τι έπρεπε. Αντί να κυνηγήσει τους επαναστάτες, κλείστηκε στο φρούριο και περίμενε να έρθουν μόνοι τους για να του δηλώσουν υποταγή. Έγινε, όμως, το αντίθετο. Οι επαναστάτες τον πολιορκήσαν μέσα σ' αυτό το φρούριο και ταυτόχρονα απέκοψαν το δρόμο προς τη Μυσόρη. "Ετσι, ο Βάσιπ δε μπορούσε να υποχωρήσει, αλλ' ούτε και να πάρει βοήθειες.

Η κατάσταση για τους "Αγγλους γινόταν όλοένα και περισσότερο απελπιστική. Μερικές προσπάθειες για να σπάσουν τον κλοιό που τους περιέφειγε απέτυχαν οικτρά. Από τ' άλλο μέρος, τα τρώφια και τα πολυμορφία λιγόστευαν όλοένα. Γιατί οι Σάνιαρ, φεύγοντας από το φρούριο, είχαν πάρει τα πάντα.

Οι "Αγγλοι κατάφεραν, ωστόσο, ν' ανθέξουν έσχα δόκλιχρους μήνες. Στο τέλος, ο μαχαράγας της Μυσόρης αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με τους επαναστάτες και να δεχτεί τους όρους τους. "Ετσι, ο Βάσιπ κι' οι άντρες του μπόρεσαν να βγούν από το φρούριο και να ξεναφάρουν το δρόμο για τη Μυσόρη.

Ο σέρ Ουίλλιαμ έφερε μαζί του τη ντροπή της ήττης. Παρηγοριόταν, όμως, στη σκέψη ότι

γρήγορα θ' ανταπέδιδε στους Σάνιαρ το χτύπημά τους.

"Αλλά στη Μυσόρη τον περίμενε μία δυσάρεστη εκπλήξη. Η γυναίκα του δε βρισκόταν πια εκεί. Ζήτησε τότε τον ταγματάρχη Χάμπτον, που τον είχε επιφορτίσει ν' αγριυνή πάνω της. "Αλλά κι' αυτός έλειπε.

Στο τέλος, έμαθε την αλήθεια. Ο ταγματάρχης Χάμπτον κι' η Ναχουά είχαν φύγει μαζί.

Ο ταγματάρχης "Εντουαρντ Χάμπτον, όπως είδαμε, αγαπούσε από καιρό την όμορφη Ναχουά. Η αγάπη του ήταν βαθειά κι' ειλικρινής. "Αλλ' είχε αρχίσει ν' απελπίζεται, όταν, ξαφνικά, η εμπιστοσύνη του σέρ Ουίλλιαμ του ξανάδωσε το θάρρος του.

Είχε τώρα την ευχέρεια να βλέπει όλες τις όρες της Ναχουά, να τις μιλάει, να την συνοδεύει στον περίπατό της και να της κρατάει συντροφιά όλες τις όρες που του επέτρεπε η υπηρεσία του και που φρόντιζε να τις κάνει όσο μπορούσε πιο πολλές. Δεν της είχε μιλήσει ακόμη γι' αγάπη, αλλά τα βλέμματά του έδειχναν καθαρά ποιά ήταν τα αισθήματά του.

Η Ναχουά, όπως είπαμε, δεν αγαπούσε τον σέρ Ουίλλιαμ. "Αλλ' είχε γοητευθεί από τα πλούτη και τη θέα του. Και τώρα είχε βρεθεί, ξαφνικά, μπροστά στη φλογερή αγάπη του Χάμπτον.

Ο Αγγλος ταγματάρχης ήταν ένας πολύ άρσενος άντρας. Κι' η αγάπη του διέκρινε την ευλωπία που γοητεύει τις γυναίκες.

"Ετσι, η Ναχουά δε μπόρεσε να μείνει άσυγκίνητη κι' οι διαταγές του υπαχώρησαν πολύ γρήγορα... Ο σέρ Ουίλλιαμ βρισκόταν μακριά κι' οι δυο αγαπημένοι δεν ένοιωθαν κανένα εμπόδιο στην ελπίδα τους.

Στη Μυσόρη, όλοι αγωνιούσαν για την τύχη των στρατιωτών που ήταν κλεισμένοι μέσα στο φρούριο κι' όλοι σκέφτονταν με τρόμο τις συνέπειες μιας νίκης των Σάνιαρ. Μόνο ο Χάμπτον κι' η Ναχουά εύχονταν να μην τελειώσει ποτέ αυτή η κατάσταση.

"Αλλ' ο μαχαράγας της Μυσόρης είχε βγει αυτή τη φορά από την αδράνεια του. Δεν τον ένοιωζε η τύχη του σέρ Ουίλλιαμ και των στρατιωτών του. Το μόνο που ήθελε ήταν να γλυτώσει το θρόνο του και ν' απομακρύνει τους Σάνιαρ από την πρωτεύουσά του. "Ηρθε, λοιπόν, σε διαπραγματεύσεις μαζί τους και δέχτηκε πρόθυμα όλους τους όρους τους. "Ενας από αυτούς ήταν κι' η απελευθέρωση των έγκλειστων του Σεριγγατάπκι.

Η είδηση του γυρισμού τους προκάλεσε μεγάλο ενθουσιασμό στη Μυσόρη. Ο Χάμπτον κι' η Ναχουά, όμως, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα τρομερό δίλημμα. Τι έπρεπε να κάνουν; "Αν έμεναν, θα κατάφεραν να κρύψουν την αγάπη τους; Κι' οι κορυφές συναντήσεις τους θα τους έδιναν τη χαρά που ένοιωθαν ως τότε;

Η αγάπη τους είχε ενώσει μ' ακατάλυτα δεσμά. Και καταλάβαιναν πως δε θα μπορούσαν να ζήσουν μακριά ο ένας από τον άλλον. "Επρεπε η να εγκαθίσταντο πάντα η να πεθάνουν.

Η δεύτερη σκέψη τους απασχόλησε για λίγο. Θα ήταν όμορφο να πεθάνουν για την αγάπη τους. Ο θάνατος δεν τους τρομάζε. Θα ήταν, τουλάχιστον, μία λύσι για το δράμα τους.

"Αλλά γιατί άρα γε έπρεπε να πεθάνουν; Δεν είχαν, λοιπόν, το δικαίωμα να ζήσουν και να χαρούν την αγάπη τους;

Αυτή η δεύτερη σκέψη πασαμέρισε την πρώτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΕΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ θα συναντούσε την "Ελενα και τον άντρα της στην "Εκθεσι. Έφτασε όμως αργά και δε βρήκε άμεσα τους φίλους του. Υπόθεσε πως θα είχαν βρεθεί να τον περιμένουν, ή πως θαφταν γρήγορα για να μη βρεθούν μαζί του μπροστά στους πίνακές του.

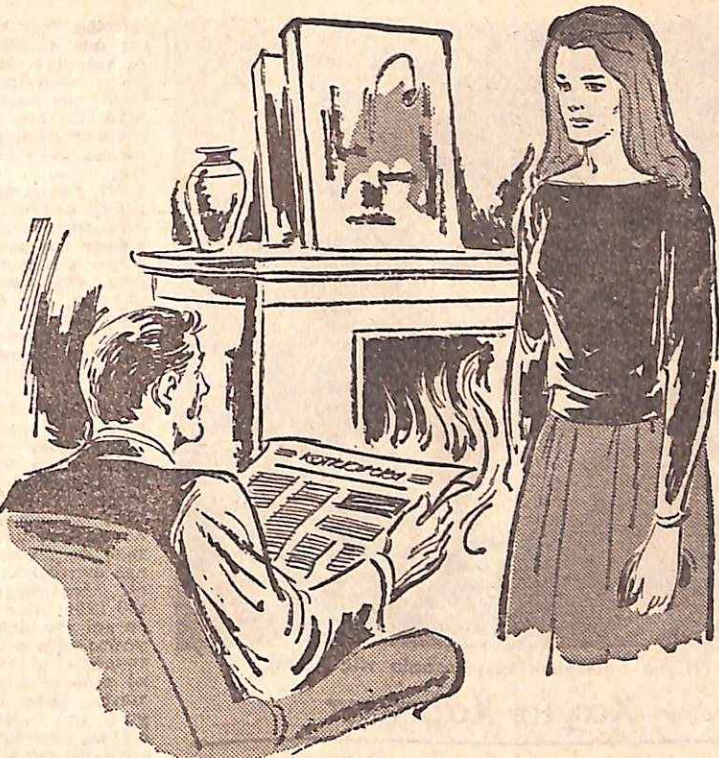
Κι' όμως η "Ελενα είχε άρετο θάρρος να νά του πει ξερά πως τα έβγαζε να μην την άρεσαν. Κι' αυτός την αναπούσε, μ' ένα τρόπο τόσο ήλιθο!

Ναι, ήταν ήλιθος! Πως του κατέβηκε, στα 40 χρόνια του, να έρωτευθαι μία τόσο γυναικα; Γιατί η "Ελενα ήταν τίμια. Δε χωρούσε αμοιβολία... "Ετόσο, πολλές φορές, ο "Ερρίκος έλιπε! Βέβαια, η "Ελενα ήξερε να υποστηρίξει τον εαυτό της: "Ηταν χαμένος κόπος να της κάνει κόρτε, να της προσφέρει πίνακες, να της ζητήσει να ποζάρει για το πορτραίτο της.

"Υπήρχε όμως κάποιος τρόπος: να της στήσει μία παγίδα! Πως; Πότε; Δεν ήξερε ο "Ερρίκος. Μα έρχονταν στιγμές που ένοιωθε πως ήταν ικανός να όλα, ακόμη και να μία ατίμια!...

Είπε την "Ελενα στην αίθουσα που ήταν εκτεθειμένοι οι πίνακές του. "Ενώ ο άντρας της φλυαρούσε με κάτι φίλους του, αυτή στεκόταν λίγο παράμερα, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— "Ακούμ εδώ είσαι, "Ελενα; της είπε. Καλημέρα, Γουστάβο... "Ελα μαζί μου. "Ελενα να κά-



Τόν κύτταζε αμίλητη, σαν να του έλεγε: (Νάμαι, "Εγώ είμαι. Δε μ' αναγνωρίζεις;)

Μία δύσκολη επιλογή

νουμε ένα νύσο... "Αλλ' η νέα γυναίκα απάντησε ήσυχα χωρίς να κουνήσει.

— Είμαι λίγο κουρασμένη. Κύτταζε τους πίνακές σου. Μ' αρέσουν πολύ...

Ο "Ερρίκος πρόσεξε τότε πως ο άντρας της είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω της. "Ακούγε αφηρημένα τους φίλους του και κύτταζε συγχρόνως την "Ελενα. Φαινόταν σθεναρός και χλωμός σαν κι' εκείνη.

— Φεύγω. "Ελενα; της πρότεινε.

— Όχι ακόμη. Είμαι κουρασμένη. "Αρσέ με να ξεκουραστώ λιγάκι.

Ο "Ερρίκος παρατήρησε πως το πρόσωπό της νέας γυναίκας είχε γίνει ακόμη πιο χλωμό...

— Μείνε κοντά μου, μη μ' αφήσεις μόνη! του ψιθύρισε.

"Εκείνος ένοιωσε μία μεγάλη συγκίνηση και τις απάντησε, στον ίδιο τόνο:

— Μένω, φεύγω, κάνω ό,τι θέλεις εσύ, "Ελενα!...

Μα η συγκίνηση του του πέρασε άμεσως, μόλις την είδε να τον κύτταζε αυστηρά, σχεδόν έχθρικά.

— Ναι, έχεις δίκιο, ψιθύρισε. Είμαι ένας ήλιθος. "Ελενα!... "Εκείνη στεκόταν πάντα ακίνητη, ακουμπώντας στον τοίχο, με το πρόσωπο κατάκλιμα, τα μάτια μισκλειστά, σαν κουρασμένα, σφίγγοντας στα χέρια της το μικρό μαύρο τσαντάκι της. "Εμοιαζε σαν δεμένη πάνω σ' ένα σταυρό...

— Τι σου συμβαίνει, "Ελενα; τη ρώτησε ο "Ερρίκος. Ο Γουστάβος είχε απομακρυνθεί λίγο με τους φίλους του, χωρίς να πάρει όμως να κυττάει την "Ελενα.

— "Ερρίκο... όπάντως εκείνη με συγκινούνητη φωνή, ενώ συγχρόνως χαμογελούσε τυπικά σαν να έκανε κάτι έντελως άσημαντο. Τώρα θα τραβήκω, "Ερρίκο. Κάτω απ' το πόδι μου είν' ένα μπλιετακι. Θα σκύψω, θα το πάρω και θα το βάλω στο πορτοφόλι σου, σαν να είμαι κάτι δικό σου. Για κανένα λόγο όμως δεν πρέπει να το διαβάσει ο Γουστάβος!

Ο "Ερρίκος σάπινε.

— Ναι, "Ερρίκο!... τον ρώτησε

πως όντοουλασιόν, το πρόσωπό της χλωμό, χωρίς πούντρα, κι' έλαφρά ύγρο, σαν ιδρωμένο. Το κεφάλι της δλωσδιόλου άβασα, είχαν την ίδια χλωμάδα με το πρόσωπό της.

Καρωμένος απ' την έκπληξη του στην πολυθρόνα, με την έσημερίδα στο χέρι, την κύτταζε... και την έβλεπε τόσο διαφορετική, τόσο αλλανμένη!...

— "Εθθα... του είπε επιτέλους, θα διάβασες, βέβαια, το μπλιετακι. Μου όριζε ένα ραντεβού. Μα το πήρα πολύ άργα και δε μπόρεσα να πάω. "Απ' το νράβι μου θα κατάλαβες πως είναι το Βαλντούγκα. Ναι, αυτόν άναπα!... "Οτόσο δε θα τον ξαναδώ, γιατί σκέφθηκα στο μεταξύ...

»Δεν ξαναλάω τον εαυτό είσαστε. Ξέρω πως όλοι οι άντρες είσαστε ίδιοι κατά βάθος... Κι' ο Γουστάβος δεν έδειξε παραπάνω, μα είν' αν σζνζνός μου και ξέρω τα έθικοντά μου.

»Τώρα που είν' εδω, ανανωτιέμαι αν δε θαταν προτιμότερο να τον άσίσω να διαβάσει το μπλιετακι!... Δε σκέπτομαι τίποτα το προσωπικό για σένα. "Ερρίκο, σου ξαναλέω ένω: όλοι οι άντρες είσαστε ίδιοι κατά βάθος...

Κι' εσεις οι γυναίκες το ίδιο. "Ενν' μοιάζω για τίμια γυναίκα. "Εσως να ήμουν. "Εως να ήμουν, να ήμουν πάντα... θάπρεπε ίσως, "Ερρίκο, να δίνεις έσύ το μπλιετακι στο Γουστάβο!...

— Σαν να μου λέει, "Ελενα πως, αφού έκανα μία ατίμια, μπορώ να κάνω κι' άλλη! "Ετσι:

Η "Ελενα δεν απάντησε. Είχε στραφή και κύτταζε το τζάκι. "Αραγε νάταν ή ίδια ή "Ελενα; "Ετσι, άδασα και κουρασμένη, με τα χλωμά κεφάλι της και τα ύγρα μαλλιά της, δεν τούκανε έντύπωσι. Τόν κοίταζε άλλαν... τε ή σκέψι πως άναπύσε άλλαν... όνν' έκατάλαβες: της σφ' ναζε, όννε άμέσως!

Δεν την ακολουθόσε. Δεν της άνοιξε την πόρτα.

Την είδε απ' το παράθυρο ν' απομακρύνεται, να διασχίζει το δρόμο, λίγο σκυφτή...

"Οχι, δεν τούκανε έντύπωσι, έτσι, άδασα και κουρασμένη. Και δε θα ξανακότανε, γιατί άναπύσε άλλαν. "Εως να μην πιναινε πια ούτε σ' αυτόν τον άλλαν...

Κι' όμως η "Ελενα έσπευγε εύχαριστιμένη!...

Ήταν μία γυναίκα που ήξερε να μην πιάνεται στις παγίδες και να ξεφύγει απ' τις δύσκολες στιγμές που της παρουσιάζονταν στη ζωή της.

Μ. ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Θαμπωρή στο σπίτι
ΜΕ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
ΘΕΡΜΙΣ

4 ΤΥΠΟΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΣ
ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΙΣ Σ'ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΡΜΙΣ
Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΙΔΩΝ ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ

Μία τέλεια θερμάστρα,
αλλά και ένα κομψό έπιπλο

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Κανένα φάρμακο δεν είναι ακίνδυνο!

Δραματικές συνέπειες από την κατάχρησή τους

ΣΕ καμιά εποχή τα φάρμακα δεν είχαν τόσο διάδοσι όσο στη δική μας. Όλοι οι άνθρωποι σήμερα έχουν ο καθένας τα φάρμακά τους, που τα χρησιμοποιούν πολλές φορές χωρίς τη συμβουλή του γιατρού τους, για να θεραπεύσουν κάποια ασθένεια, πραγματική ή φανταστική.

Αλλά πρέπει να ξέρετε πώς κανένα φάρμακο, ακόμη και τα θεωρούμενα ως τονωτικά, δεν είναι ακίνδυνα.

Και να ένα χτυπητό παράδειγμα: οι βιταμίνες. Αναριθμητοί άνθρωποι, είτε επειδή τους τις σύστησε κάποτε ο γιατρός τους, είτε επειδή διάβασαν ή έμαθαν τις πολύτιμες ιδιότητές τους, θεωρούν απαραίτητο να πάρουν κάθε μέρα μερικά χάπια από αυτή ή εκείνη τη βιταμίνη. Ο οργανισμός, ετυχώς, αποβάλλει το πλεονασμα. Αλλά κάποτε δεν γίνεται αυτό. Έχουμε τότε το φαινόμενο της υπερβιταμίνωσης, με αποτέλεσμα μια σοβαρή διαταραχή όλων των λειτουργιών του οργανισμού. Αυτό συμβαίνει γιατί το σώμα μας έχει ανάγκη από ωρίσιμη ποσότητα βιταμινών. Η έλλειψή τους όπως και η υπερβολική ανάλογία τους μπορεί να έχουν πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Το ίδιο συμβαίνει με την κατάχρησι των νεωτέρων φαρμάκων έναντιον της φυσιολογίας. Πολλοί ασθενείς, που πιστεύουν στη θαυματουργή επίδραση της ισοβιταμίνης (οιμιφόν) και που βιάζονται να γίνουν καλά, αντί να εφαρμόσουν μια λογική θεραπεία, καταπίπτουν τεράστιες δόσεις. Η καλύτερη είναι πολύ έντυπωσιακή στην αρχή. Αλλά, σιγά-σιγά, δημιουργούνται βράκκοι που δεν έπηρεάζονται απ' αυτό το φάρμακο. Έχουμε τότε μια ύποπτη της ασθένειας.

Οι ασθενείς αυτοί δεν έγκληματούν μόνο κατά του εαυτού των, αλλά και κατά των άλλων ανθρώπων. Γιατί τα πτελά τους περιέχουν βράκκοι, που είναι ανθεκτικοί στην ιονισαζή. Αν ένας άλλος άνθρωπος μολυνθί απ' αυτούς τους βράκκοι, θα έχουμε μια θεραπευτική μορφή φυσιολογίας, γιατί κανένα από τα γνωστά φάρμακα δε θα μπορεί να την καταπολεμήσει.

Στις ημέρες μας γίνεται επίσης μεγάλη κατάχρησι στα αντιβιοτικά. Πολλοί άνθρωποι για τον πιο έλαφρο πονόλαιμο, καταφεύγουν άμεσα στις παστίλες των αντιβιοτικών. Αλλά τα αντιβιοτικά, πρώτα-πρώτα δημιουργούν επικίνδυνες και δυσκολοθεράπτεες φλογώσεις του πεπτικού συστήματος. Προκαλούν, εξ άλλου, το φαινόμε-

νο της εξεως. Αν παρουσιασθή μια σοβαρότερη πάθηση, τα γνωστά αντιβιοτικά δε θα έχουν επίδρασι στον ασθενή.

Δεν είναι λιγώτερο επικίνδυνη ή κατάχρησι της κορτιζόνης. Όταν απέδειξαν οι γενόμενες τελευταίες παρατηρήσεις, η παρατεταμένη χρήσις αυτού του φαρμάκου προκαλεί μυϊκή ατροφία και προδιαθέτει στα κατάρματα, για το λόγο ότι κάνει εύρωστα τα όστα.

Κι' η ασπιρίνη; Χρειάστηκαν είκοσι χρόνια για να μάθουμε ότι προκαλεί γαστρικά έλκη και αιμορραγίες του στομάχου. Η ασπιρίνη είναι, βέβαια, ένα πολύτιμο φάρμακο. Αλλά δεν πρέπει να κάνουμε κατάχρησι.

Αλλά και ώριμένα απολυμαντικά φάρμακα, όπως η χλωραμφαινικόλη, που χορηγείται στις ρινοφαρυγγίτιδες, μπορεί να προκαλέσουν αλλοίωσι της συστάσεως του αίματος, με άπρόοπτα και πολύ δυσάρεστα φαινόμενα.

Μια άλλη κατηγορία φαρμάκων, που έγιναν της μόδας στις ημέρες μας, είναι τα ηρεμιστικά. Θα χρειαζόταν ολόκληρος τόμος, για να τα περιλάβη κανείς όλα. Και κάθε μέρα βγαίνουν καινούργια. Τα φάρμακα αυτά παρέχουν πολύτιμες υπηρεσίες όταν γίνεται λογική χρήσις τους και σύμφωνα πάντοτε με τις συστάσεις του γιατρού.

Αλλά πολλοί άνθρωποι σήμερα τα έχουν πλάι στο προσκέφαλό τους. Για να κοιμηθούν πρέπει να πάρουν κάμποσα χάπια. Κι' όταν ξυπνήσουν πρέπει να πάρουν άλλα τόσα. Το ίδιο κάνουν και κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Τα φάρμακα αυτά φέρουν, βέβαια, μια κατάστασι ηρεμίας, καταπραύνουν τα νεύρα μας και μας εξασφαλίζουν μια επιφανειακή ευφορία. Η παρατεταμένη όμως χρήσις τους έχει πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα. Έξασθενίζουν τη μνήμη, καθυστερούν τις αντανακλαστικές κινήσεις μας (οι οδηγοί αυτοκινήτων πρέπει να τα αποφεύγουν), επιδραούν τις διανοητικές λειτουργίες, προκαλούν μυϊκή ατονία και μας κάνουν άπρόθυμους σε κάθε προσπάθεια, ακόμη και την πιο μικρή. Έτσι,

Η κανχμυκίνη, ένα νέο αντιβιοτικό

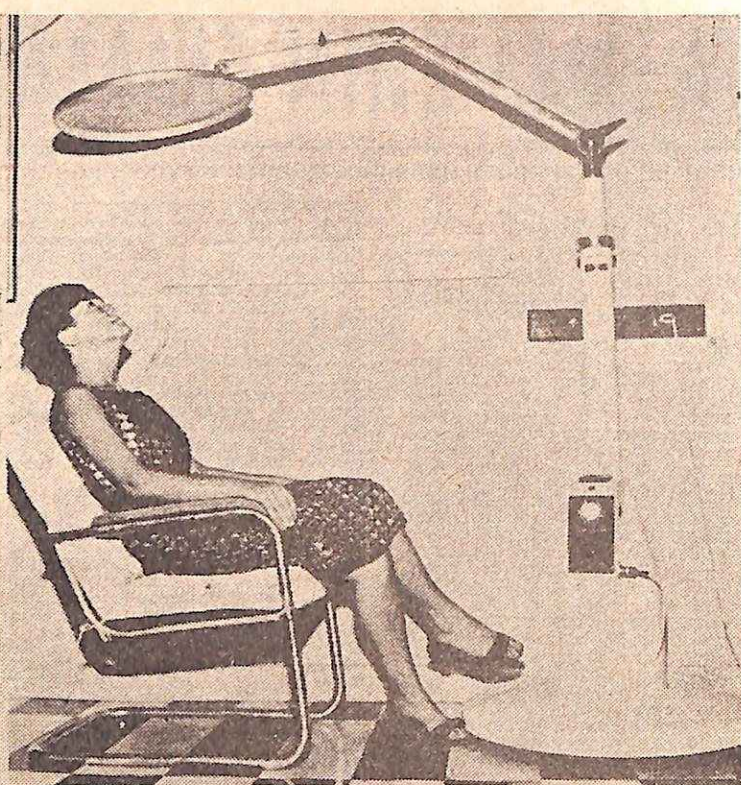
Ένα καινούργιο αντιβιοτικό ανακάλυψε τελευταία, η κανχμυκίνη, που είναι πολύ ισχυρότερο από τα μέχρι τώρα γνωστά. Εισάγεται στον οργανισμό με ενέσεις ενδομυϊκές ή ενδοφλέβιες. Το αντιβιοτικό, όμως, αυτό προκαλεί διάφορες παρενέργειες και γι' αυτό δεν πρέπει να χρησιμοποιείται παρά μόνον όταν τα άλλα φάρμακα αυτού του είδους αποτυγχάνουν.

Η διάγνωση του καρκίνου με υπερήχους

Οι Ρώσοι επιστήμονες χρησιμοποιούν μια συσκευή, που βασίζεται στην ίδια αρχή με το ραντάρ, για την έγκαιρη διάγνωση του καρκίνου. Η συσκευή αυτή λειτουργεί με υπερήχους. Με την ίδια συσκευή μπορεί να εξεκριωθεί η ύπαρξι λίθων μέσα στη χοληδόχο κύστι και τα νεφρά, καθώς και κάθε τροποποίησι, ακόμη κι' η πιο μικρή, των ιστών.

Το Α.Σ.Τ.Η. θεραπεύει τη λιποειδή νεφρώσι

Η λιποειδή νεφρώσι είναι μια ασθένεια της παιδικής ηλικίας, που η επιστήμη δεν διέθετε ως προχτές κανένα αποτελεσματικό φάρμακο έναντιον της. Τελευταία, όμως, επεξεργήθη μια σημαντική πρόδοσι με τη χρήσι του Α.Σ.Τ.Η. που σταματάει την εξέλιξι της ασθένειας και οδηγεί εθιματικά στη θεραπεία. Η θεραπευτική άγωγι πρέπει να συνεχισθί επί



ΙΟΝΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΑΝΑΚΕΙΑ

Η μυστηριώδης επίδρασι των ιόντων επί του οργανισμού του άν. θρώπου μελετάται σήμερα από τους κορυφαίους επιστήμονες όλου του κόσμου και αποτελεί ένα από τα σπουδαιότερα όπλα της σύγχρονης θεραπευτικής. Η ιοντοθεραπεία αποδείχθηκε μέχρι στιγμής εξαιρετικά αποτελεσματική στην καταπολέμησι της υπέρτασης, του σακχαρώδη διαβήτη, των νευρικών παθήσεων, των βρογχικών κλπ. Απεδείχθη εξ άλλου ότι τα ιόντα επιταχύνουν την επώλυσι πάσης φύσεως τραυματών. Στη φωτογραφία μας μια άρρωστη υποβάλλεται σε θεραπεία κάτω από μια συσκευή που παράγει άρνητικά ιόντα. Προβλέπεται ότι πολύ σύντομα οι γιατροί θα πάρουν να είναι επιφυλακτικοί και η χρησιμοποίησι των ιόντων θα επεκταθί και θα γενικευθί.

την κατάστασι της ευφορίας διαδεχεται μια μεγάλη κόπωση, που συνοδεύεται από ανία, πένθιμες ιδέες και ανικανότητα για το κάθε τι.

Τα ηρεμιστικά είναι ένα είδος μορφίνης, αλλά με βραδύτερα αποτελέσματα και εκείνοι που τα χρησιμοποιούν δεν διαφέρουν από

τους τοξικομανείς.

Προσοχή, λοιπόν, στα φάρμακα. Συμβαίνει μ' αυτά ό,τι και με τα μετάλλινα νομίσματα, που έχουν δύο όψεις. Είναι αναμφιστήτητα ωφέλιμα σε πλείστες περιπτώσεις. Αλλά μπορούν επίσης να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες καταστροφές.

Μικρά επιστημονικά νέα

μακρότατο χρονικό διάστημα. Η πλήρης ίασις επέρχεται συνήθως κατά την έφηβική ηλικία. Με το Α.Σ.Τ.Η. πρέπει να συνδυασθί και μια διαίτα πλούσια σε πρωτεΐνες. Τα διουρητικά ωφέλουν επίσης.

Γιατί αυξάνει το άναστημα των παιδιών

Οι Γερμανοί επιστήμονες προσπάθησαν να εξεκριώσουν τους λόγους στους οποίους οφείλεται η παρατηρούμενη κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια αύξησι του άναστηματος των παιδιών. Παρατηρήθηκε π.χ. ότι τα παιδιά του Μονάχου, που γεννήθηκαν το 1950, είχαν όταν πήγαν σχολεία άναστημα μεγαλύτερο κατά ένα πόντο, συγκριτικά μ' εκείνα, που πήγαν σχολείο το 1907. Η αύξησι αυτή δεν μπορεί ν' αποδοθί στην καλύτερη της διατροφής των σημερινών παιδιών, που είναι περισσότερο πλούσια σε λίπη και κρέας, για το λόγο ότι το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και κατά τα πολεμικά έτη, παρά το γεγονός ότι τα παιδιά υπεβάλλοντο σε πολύ μεγαλύτερες στερήσεις. Οι Γερμανοί επιστήμονες αποδίδουν περισσότερο αυτή την αύξησι στις τροποποιήσεις του περιβάλλοντος της σημερινής ζωής, που επιδρά διεγερτικά στις αλδοθήσεις όσο και στο μυαλό. Τα κίνητρα, δηλαδή, είναι σήμερα περισσότερα, στον εξωτερικό κόσμο από ό,τι άλλοτε. Ανάμεσα στα κίνητρα αυτά πρέπει ν' αναφέρωμε τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο και την τηλεόρασι, που αναγ-

κάζουν το παιδί να σηκώνη το κεφάλι του προς τα πάνω. Διεγερτικό ρόλο παίζουν επίσης ο έντονος φωτισμός των δρόμων, οι πολύχρωμες φωτεινές ρεκλάμες και η μεγάλη κυκλοφορία των αυτοκινήτων, που απαιτεί συνεχή προσοχή.

Το φάρμακο, που θεραπεύει το άσθμα

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρεσκεύασαν ένα καινούργιο φάρμακο κατά του άσθματος, που παρέχεται με τη μορφή διαλύων. Το επιστημονικό του όνομα είναι ορολογωρικόν φάρμακον-πρωτοκατεχική αλκοόλη. Το φάρμακο αυτό διαστέλλει ταχύτατα τους βρόγχους και ενδεκνύεται, εκτός του άσθματος, σ' όλες τις περιπτώσεις σπασμού των αναπνευστικών οργάνων, του πνευμονικόν εμφύσημα, τη χρόνια βρογχίτιδα, σε ώριμένες μεταφυματικές καταστάσεις κλπ.

Πώς μπορείτε ν' άρπάξετε... ένα συνάχι

Στην Άγγλια έγιναν τελευταία 55 έθελοντες πειράματα για να εξεκριώθ... ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για ν' άρπάξη κανείς ένα συνάχι. Έξακριώθηκε, λοιπόν, ότι ο ιός του συνάχου «εξοικονομεί» περισσότερο μπαίνοντας από τη μύτη. Σε δεύτερη μοίρα έρχεται ο επιπεφυκός των ματιών (σ' αυτό ίσως οφείλεται το ότι τα μάτια μας διαρκούν όταν συνηθισμένοι). Οι μολύνσεις από το φάρυγγα, τέλος, είναι σπανιότερες.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Ο ύπνος, οι καρδιακές κρίσεις, το αλκοόλ και ο πονοκέφαλος

ΚΑΘΕ άνθρωπος ενδιαφέρεται για την υγεία του κι' έχει ώριμένες απόψεις για τον καλύτερο τρόπο διατήρησής της. Πολλές φορές όμως οι απόψεις αυτές απέχουν πολύ από την πραγματικότητα και οφείλονται σε παλιές προκαταλήψεις, αδόξιμες.

Ας πάρουμε για παράδειγμα μερικές τέτοιες λανθασμένες αντιλήψεις.

1) Έξη ώρες ύπνου είναι άκοκτες για τον καθένα. — Οι περισσότεροι άνθρωποι χρειάζονται ένα έλαχιστο 8-9 ώρες ύπνου για τη διατήρησι της σωματικής και πνευματικής υγείας τους. Αλλά οι πραγματικές ανάγκες ύπνου ποικίλλουν από ένα σε άλλο άτομο, ακριβώς όπως και η όρεξι για φαγητό. Πάντως, μπορούμε να πούμε, ότι ο μέσος όρος είναι οκτώ ώρες.

2) Όταν τα πόδια μας είναι υγρά, παθαίνουμε συνάχι. — Στην πραγματικότητα, το συνάχι προκαλείται από ιούς, που μεταδίδονται από άνθρωπο σε άνθρωπο, απ' το στόμα ή απ' τη μύτη κι' όχι... απ' τα πόδια! Μπορεί όμως να συμβή το εξής, που δικαιολογεί εν μέρει αυτή την παλιά αντίληψι: Τα βρεγμένα πόδια μπορεί να ελαττώσουν την αντίστασι του οργανισμού μας. Έτσι ώστε να συναχωρώμε εύκολότερα, αν τυχόν, νάρθουν σ' έπαφ ή με το σώμα ο ιός. Όπως πιστεύουν δε πολλοί γιατροί, οι ιοί αυτοί δε λείπουν ποτέ. Παραμυθιούνται πάντα στο λαμόμας. Έτοιμοι να επιτεθούν μόλις βρουν κατάλληλη ευκαιρία.

3) Τα χοντρά παιδιά είναι υγιέστερα. — Όσο κι' αν φαίνονται γερά και καλά, οι χοντράκια είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο υπελικάτα απ' τα αδύνατα και γεροδεμένα. Τα πρώτα έχουν άσθμα, λήπας, τα δεύτερα έχουν μύες. Τα παχυντα μαρά είναι πολύ πιο υποκειμένα στις αναπνευστικές ή καρδιακές παθήσεις και παρουσιάζουν λιγώτερη αντίστασι στις μικρές ασθένειες.

4) Όποιοι έπαθε μια καρδιακή κρίσι, είναι πιά καταδικασμένοι. — Μια καρδιακή κρίσι δε σημαίνει πάντα θανατική καταδίκη. Σημαίνει μόνο πως τώ κάνουμε πιο άργα και ήρεμα το ρυθμό της ζωής μας. Αν τρώμε λογικά, παρακολουθούμε ταχτικά

το βάρος μας και αναπαύομαστε αρκετά, δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχώμε ιδιαίτερος.

5) Το αλκοόλ διεγείρει τον εγκέφαλο. — Δίνει αυτή την άπατηλή εντύπωσι, γιατί κατάρχει τους ήθικους περιόρισμους και τις κοινωνικές συμβατικές τακτικές και μας φέρνει μιά προσωρινή ζωτικότητα. Ύστερα όμως επακολουθεί, σαν αντίδρασι, κατάρτασι, ιαθρότης και νύστα.

6) Η ήλιοθεραπεία φέρνει ζωντάνια. — Η πραγματικότητα είναι πως μας προκαλεί μιά ψυχολογική διέγερσι, αλλά έντελως επιφανειακή. Ώς ένα σημείο, οι ήλιακές ακτίνες κάνουν καλό. Αλλά η κατάχρησι τους μπορεί να βλάψη τον οργανισμό μας.

7) Οι έπιμονοι πονοκέφαλοι σημαίνουν πως υπάρχει κάποια ανωμαλία στον εγκέφαλο. — Κάποτε, είναι πραγματικά σύμπτωμα μίας τέτοιας ανωμαλίας. Ετυχώς, όμως, τις περισσότερες φορές, δεν έχουν αυτή την προέλευσι. Οι Ιατρικές έρευνες και στατιστικές έχουν αποδείξει, ότι μόνο 3 περιπτώσεις στις 100 οφείλονται σε όγκους του εγκέφαλου, μολύνσεις ή παθήσεις των ματιών. Τα 90% των πονοκεφάλων προκαλούνται από συναισθηματικές καταπονήσεις (άγωνες, στενοχώριες, θλίψεις, κλπ.). Ειδικότερα, οι χρόνιοι πονοκέφαλοι είναι σχεδόν πάντοτε αποτέλεσμα διαστολής των αιμοφόρων αγγείων ή μυϊκής υπερτασσεως του κεφαλιού.

8) Ένα μήλο την ημέρα διατηρεί την υγεία. — Οι αναλύσεις έχουν αποδείξει, ότι τα μήλα έχουν έλαχιστη θρεπτική αξία. Δε μπορεί, λοιπόν, ποτέ να εξαρτηθί απ' αυτά η υγεία μας.

Αλλά, αν προσθέσουμε και δυο προκαταλήψεις, που η Επιστήμη αποδείξε σωστές.

9) Οι άθληται ζουν περισσότερα χρόνια απ' τους άλλους ανθρώπους. — Οι έρευνες των ειδικών αποκάλυψαν, ότι ο άθλητισμός κάνει την καρδιά πιο γερά και μυώδη. Έρσον, λοιπόν, η κυριώτερη αίτια θνησιμότητας είναι σήμερα οι παθήσεις των σπαστικών αρτηριών της καρδιάς, οι δάλλαι έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες παραμονής.

10) Τα παιδιά, που έχουν διάρρ, δεν είναι υγιέστερα. — Η διάρρ κάνει τα μάτια ευαίσθητα κι' έτσι κοράζονται πιο εύκολα με το διάσπασμα. Μπορεί μάλιστα να πάθουν και μόνιμες βλάβες.

Η καισαρική τομή είναι σήμερα ακίνδυνη

Δεν αποτελεί δε κίνδυνο και για τους μελλοντικούς τοκετούς

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ λέει πως ο Άσκληπιός, δπως και ο Κάισαρ, βγήκαν με καισαρική τομή (ο δεύτερος της έδωσε τ' όνομά του) από την κοιλιά της μητέρας τους, πράγμα που δείχνει, ότι η καισαρική τομή είναι παλιά όσο και ο κόσμος. Αλλά ως προχτές ακόμη, η θνησιμότης απ' αυτή την επέμβασι ανερχόταν σε 2-5%. Σήμερα, ωστόσο, με τη χρήσι των αντιβιοτικών, τις νέες μεθόδους αναίτησης και τα σύγχρονα μέσα άποστείρωσης, οι κίνδυνοι έχουν εξαφανισθί. Η καισαρική τομή παραμένει, πάντως, μιά σοβαρή επέμβασι και γι' αυτό οι γιατροί καταφεύγουν σ' αυτήν μόνο σε περιπτώσις αναπεφικτής ανάγκης.

Οι περιπτώσεις που ενδεκνύεται η καισαρική τομή, είναι οι ακόλουθες:

1) Το δυσαναλόγως μεγάλο κεφάλι του εμβρύου σχετικά με το πλάτος της λεκάνης. Με κανονικές συνθήκες, το οστεώδες χωνί που σχηματίζει η λεκάνη, επιτρέπει το πάρασμα του παιδιού. Όταν, όμως, η μήτρα υπερέχει από ραχισμό, τη νόσο του Πότ, κλπ., η λεκάνη παραμορφώνεται και στενεύει και το παιδί δε μπορεί τότε να βγί κανονικά.

2) Το παιδί δεν παρουσιάζεται κάποτε με το κεφάλι ή την έδρα, αλλά με τον ώμο κι' είναι αδύνατο να το φέρωμε στην κανονική θέσι.

3) Συμβαίνει κάποτε ο όμφαλιος λώρος, με τον οποίο το έμβρυο τροφοδοτείται με αίμα, να συμπίεζεται μεταξύ του κεφαλιού του και της λεκάνης της μητέρας. Αν ο τοκετός δε μπορεί να τερματισθί γρήγορα, ενδεκνύεται τότε η καισαρική τομή, για να σωθί η ζωή του παιδιού.

4) Κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, εμφανίζονται κάποτε καρδιακά φαινόμενα ή κρίσεις έκλαμψης. Η ζωή της μητέρας και του παιδιού βρίσκονται τότε σε κίνδυνο και ο μόνος τρόπος σωτηρίας είναι η καισαρική τομή.

5) Οι αιμορραγίες, κατά τους τρεις τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης, που οφείλονται σε κακή θέσι του πλακούντος. Αυτές οι αιμορραγίες είναι ανώδυνες και επέρχονται χωρίς φανερά αίτια. Όσο πιο χαμηλά βρίσκεται ο πλακώδης, τόσο πιο άφθονες είναι. Όταν ο πλακώδης καλύπτει το στόμιο της μήτρας, η ροή του αίματος είναι συχνότερη και περισσότερο άφθονη.

Στην περίπτωση αυτή, ο τοκετός μπορεί να

προκαλέση άκατάσχετη αιμορραγία, που εκτείνει σε κίνδυνο τη ζωή της μητέρας και του παιδιού. Ο μόνος τρόπος σωτηρίας είναι και εδώ η καισαρική τομή.

Η τεχνική της καισαρικής τομής είναι πολύ απλή. Ο γιατρός, αφού άνοιξη τα κοιλιακά τοιχώματα, κάνει μια τομή στη μήτρα και βγάει πρώτα το παιδί και κατόπιν τον πλακώδη, που αποκολλάται εύκολα. Τα χείλη της πληγής της μήτρας συρράπτονται και η επώλυσι επέρχεται κανονικά.

Όπως είπαμε, η καισαρική τομή δεν παρουσιάζει κίνδυνο χωρίς στη νεώτερη τεχνική των έγχειρησών. Αλλά ποιά θα είναι το μέλλον της μητέρας; Θα μπορούσά να τεκνοποιήσ και πάλι; Και, σε κάθε επόμενο τοκετό, θα πρέπει να υποβάλλεται και πάλι σε καισαρική τομή;

Η απάντησι σ' αυτές τις ερωτήσεις δεν είναι εύκολη. Ούτε μπορεί να δοθί μια καθολική απάντησι, που να ισχύει σ' όλες τις περιπτώσεις.

Είναι αυτονόητο, ότι, αν η καισαρική τομή έγινε αναγκαία εξ αίτιας κακής διαμόρφωσης των οστών της λεκάνης, θα πρέπει να επαναλαμβάνεται και σε κάθε καινούργιο τοκετό, αφού η ανωμαλία αυτή θα εξακολουθήσ να υπάρχει.

Αν, όμως, πρόκειται για μιά κακή τοποθέτησι του πλακούντος (περίπτωση 5), δεν υπάρχει κανείς λόγος να φαντασώμε, ότι το φαινόμενο αυτό θα επαναληφθί και σε μελλοντικές κυφορίες. Το ίδιο και στις περιπτώσεις 2, 3 και 4. Τα φαινόμενα αυτά είναι εξαιρετικά. Δεν πρέπει, λοιπόν, να φοβώμαστε την επανάληψι τους (χωρίς και να μπορούμε να την άποκλείσωμε).

Αλλά ένας καινούργιος τοκετός μπορεί να προκαλέσ ανώμια της καισαρικής τομής; Η περιπτώσις αυτή πρέπει θεωρητικά ν' άποκλεισθί, γιατί συνήθως η επώλυσι είναι πλήρης. Παρατηρήθηκαν ωστόσο παρόμοιες περιπτώσεις σε τοκετούς δυσκόλους και επίπλους. Αλλά το ενδεχόμενο αυτό είναι σπανιότατο.

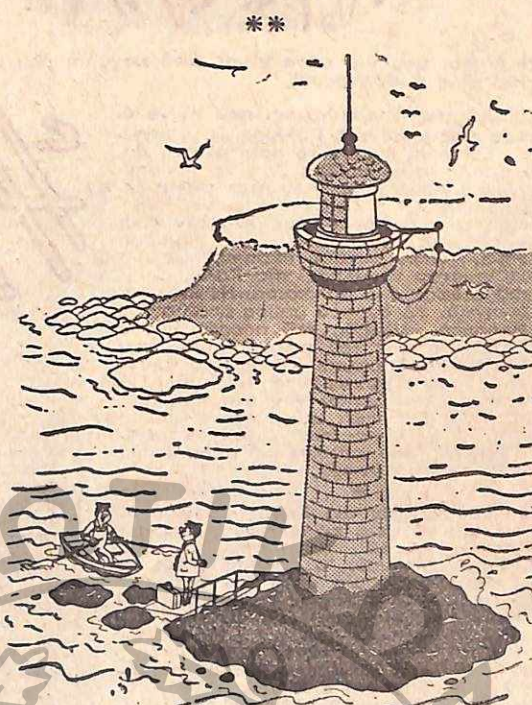
Η πρόληψι, λοιπόν, ότι η μητέρα που υποβλήθηκε σε καισαρική τομή, δε μπορεί να τεκνοποιήσ και πάλι, παρά μόνο με τον ίδιο τρόπο, δεν είναι σωστή. Γιατί όλοι οι μέλλοντες τοκετοί μπορεί να είναι κανονικοί. Κατά τον ίδιο τρόπο, μιά μητέρα, που τεκνοποίησε κανονικά στον πρώτο ή το δεύτερο τοκετό, δεν άποκλείεται να παροστή άγνηκη να υποβλήθι σε καισαρική τομή σ' ένα από τους άπομένους.

Τελωτοθεραπεία



Ο θ υ ρ ο ρ ό ς: Κύριε Στάθη, ξεχάσατε πάλι εκείνα τα κοινόχρηστα!...

(Του Κ. Βλάχου)



Και το σπουδαιότερο: όταν πιά για ύπνο, να μη σβύνεις ποτέ το φως!...



Με το γούμεσο αυτό, στη γιοστή του μαγαζιού, θα χαλάσουμε κόσμο!...



— 'Η αγάπη μου για σένα είναι τόσο μεγάλη, που μου επιβάλλει ν' αρνηθώ αυτή τη θυσία... του είπε η Θρανσουάζ.

Ο ΔΟΥΚΑΣ της Αγγλίας, που έγινε ύστερα βασιλιάς της Γαλλίας ως θρανκίσκος Α', ζύπνισε εκείνο το πρωί μ' ένα παρόξενο θάρος στην καρδιά. Τί είχε τ' όμορφο εκείνο πριγκιπάτο, που ήταν μόλις δεκαοκτώ χρόνων κι' η ζωή του χαμογελούσε: 'Ο θεός του, ο Λουδοβίκος Β', τον είχε αρραβωνιάσει με την Κλαυδία, μιά όμορφη πριγκίπισσα. Ήταν σχεδόν βέβαιος πως μιά μέρα θα γινόταν βασιλιάς της Γαλλίας. 'Η μοίρα του τώδεσε όλα απλόχερα. Νειάτα, δόξα κι' όμορφιά. Τα σγουρά μαύρα μαλλιά του κι' η ευγενική χλωμάδα του προσώπου του έκαναν τις γυναίκες του παλατιού να τον κυττάζουν με καρδιοχτύπι. Κι' όμως ο θρανκίσκος δεν ήταν εύτυχισμένος. Δυό γαλάζια φωτεινά μάτια τοίκεψαν την ευτυχία του. Ήταν τα σταννευτικά μάτια της μικρής θρανσουάζ, της κόρης ενός απλού αβιωματικού της αυλής, που γνώρισε μιά μέρα στους διαδρόμους του παλατιού.

— 'Η θρανσουάζ ήταν μιά λεπτή, ξανθεία όμορφη μ' ένα γλυκύ και' ευγενική έκφραση στο πρόσωπο και με φωνή που έμοιαζε σαν κελόδοιμα πουλού. 'Ο πριγκίπας έμεινε θαμπεμένος! Σε καμία από τις νέες που γνώρισε, δε δρῆκε τέτοια ευγένεια και τέτοια έκθαμβωτική γοητεία. 'Από τη μέρα εκείνη γύρευε με κάθε τρόπο να τη βλέπει, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος το γιατί. 'Εκείνο που ένοιωσε με κάθε τρόπο να τον έλκε, ήταν πολύ πιο ευχάριστο από κάθε άλλη διασκέδαση. Τού φαινόταν πως ζούσε μέσα σ' ένα παραμυθένιο κόσμο. 'Η αρραβωνιαστικιά του, η ψαρία Κλαυδία, που τον αναπαύσε τόσο πολύ, άρχισε να του φαίνεται πληκτική. 'Η θρανσουάζ παρ' όλο που ήταν ακόμη δεκαεφτά χρόνων, δεν άργησε να καταλάβει πως ο νεαρός πριγκίπας ήταν έρωτευμένος μαζί της. Τό γυναικείο ένστικτο την προειδοποιούσε. Τί άλλη απόδειξη ήθελε; Τά μελανχολικά μάτια του θρανκίσκου της το μαρτυρούσαν.

— Ήταν, λοιπόν, τόσο όμορφη, ώστε να σβύσει από τα μάτια του την Κλαυδία; Μα η παιδική αυτή φλορέσκεια δεν κράτησε πολύ. Μιά μέρα η θρανσουάζ ανακάλυψε με τρόπο πως αγαπούσε κι' αυτή το θρανκίσκο. «Τώρα τί θα γίνει; αναρωτήθηκε μ' αγωνία. Πού θα καταλήξω αυτό το ερώτημα;» Ήταν αρκετά έξυπνη για να το καταλάβει. Θα ήταν τρέλλα η κόρη ενός απλού αβιωματικού, να σκώπη τα μάτια της τόσο ψηλά. Και από τη μέρα εκείνη άρχισε να φοβάται μήπως η παράφορη αγάπη, που ένοιωσε για τον ψαριό πριγκίπα, την παρασύρει σε κανένα μοιραίο λάθος. 'Η τιμή της οικογένειάς της θα κληιδωνόταν τότε και η ίδια θα γινόταν δυστυχισμένη.

— 'Οχι! είπε και τα γαλάζια μάτια της έλαμψαν. Πρέπει να δώσω ένα τέλος σ' αυτό τον έρωτα. Κάθε φορά που τον βλέπω ματώνει και πιο πολύ η καρδιά μου...

Χωρίς να του πει τίποτα, έφυγε από το παλάτι και πήγε στον πύργο του θείου της, που βρίσκονταν είκοσι λεύγες έξω από το Παρίσι.

— Όταν ο δούκας έμαθε τη θρανσουάζ, πήγε να τρελλαθεί από τη λύπη του. Έβαλε τους υπηρέτες του να ψάξουν παντού και σε λίγες μέρες έμαθε το κατασύνιο της αναπηρίας του. Με ποιά τρόπο όμως να την πλη-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σπικε να πάει κι' εκείνη να τον περιποιηθεί, να κάνει χρέη νοσοκόμας και να ζενυκτά στο προσέφαλό του. —Τί ευτυχία νάμαι κοντά σου, θρανσουάζ! είπε ο άρρωστος μόλις την αντίκρισε. 'Ας είναι εύλογημένος οί πληνές μου!... Τα μάτια του βούρκωσαν. 'Η νεαρή κοπέλα έτρεψε από το φόβο και από τη χαρά της. Τον κύτταζε τρυφερά κι' ένας ήλιος έλαμψε στα γαλάζια μάτια της. — Γιατί έκανεσ αυτήν την τρέλλα; 'Αν σκοτωνόσουν; του είπε. — Θα πέθαινα για σένα, αγάπη μου!... — 'Ο δούκας άπλωσε το νερό χέρι του και την αγκάλιασε. 'Εκείνη, χωρίς να πει λέξη, έπεσε στο λαιμό του, λαχναρισμένη. Τά χείλη τους έσμιξαν σ' ένα παθητικό φιλή. — Σ' αγαπώ! της ψιθύρισε εκείνος με φλόγα. — Κι' ενώ σ' αγαπώ...

— 'Ο θρανκίσκος ο Α' είπε αργότερα σ' ένα έμπιστο φίλο του, πως θα επιθυμούσε να μη σπικνόνταν ποτέ από αυτό το κρεβάτι. Οί δεκαπέντε μέρες έγιναν τριάντα κι' όμως δεν ήθελε να φύγει από τον πύργο. 'Οστόσο, ο βασιλιάς πρόσταξε να τον μεταφέρουν χωρίς άλλη αναβολή στο Παρίσι. Την παραμονή της μέρας που θαφούνε, ο νεαρός πριγκίπας είπε συγκινημένος στη φίλη του: — Όσο σκέφτομαι πως θα σε χάσω, μουρκεται να τρελλαθώ... Την έσφιξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του. 'Αγαπημένο μου, πρέπει να σου μιλήσω ειλικρινά, του άπάντησε εκείνη, όμως κρατώντας τῆ δακρυά της. Αυτός ο έρωτας θα μῆς θυβίση στη δυστυχία. Δέ μπορούμε να ενώθουμε! 'Όλα μῆς χωρίζουν!

Η μεγάλη αγάπη ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Α'

σίωση: — 'Αν πήγαινε φανερά, θα παρεξηγιόταν και θα δημιουργούσε σκάνδαλο. Μα ο έρωτας είναι έφευρετικός. Ξέρει πάντα να βρίσκει τρόπους και να μηχανεύεται τα πιο τολμηρά μέσα. Μιά μέρα, ένας ψάριος καθαλάρης, που έτρεχε σαν άστραπη, έξω από τον πύργο όπου έμενε η θρανσουάζ, τινάχτηκε ξαφνικά από τ' αλόγο του κι' έπεσε κατά γης. Οί υπηρέτες του πύργου έτρεξαν άμέσως να τον σπικνούν κι' όταν πήγαν κοντά, έμειναν μ' άνοιχτό στόμα. Ήταν ο θρανκίσκος, ο διάδοχος του θρόνου! 'Ο νεαρός δούκας ήταν καταπληγμένος. 'Από το κεφάλι του έτρεχε αίμα κι' ένας δυνατός πόνος σούθλιζε το δεξί του ώμο. Βογγούσε, να τα μάτια του γυάλιζαν πονηρά κι' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο άνθιζε στα χείλη του. Τον σπικνσαν προσεχτικά και τον έφεραν στο καλύτερο δωμάτιο του πύργου. 'Ο γιατρός παράγγειλε να μείνει δεκαπέντε μέρες ακίνητος στο κρεβάτι. 'Όλοι τότε έτρεξαν να τον περιποιηθούν. 'Από το Παρίσι, ήρθε η μητέρα του, η δούκισσα της Αγγουλέμης. Τί να κάνει η δυστυχ θρανσουάζ; 'Αναγκά-

— Γιατί δεν έχεις έμπιστοσύνη στην αγάπη μου, θρανσουάζ; — Τί έμπιστοσύνη; θέλεις να γίνω κρυφή φίλη σου; — Ποτέ, αγάπη μου! Θα παραιτηθώ από το θρόνο και θα σε παντρευτώ... — Σ' ευχαριστώ, είπε τρέμοντας εκείνη. σ' ευχαριστώ. Είναι μιά υπέροχη θυσία, αλλά δεν τη δέχομαι. 'Η αγάπη μου για σένα είναι τόσο μεγάλη, που μου επιβάλλει να αρνηθώ αυτή τη θυσία! Πιστέψ' με. Μου φαίνεται πως η αγάπη δεν ολοκληρώνεται μονάχα στο γάμο. Μῆν τέλεια αγάπη μπορεί να ζήσει θωάρτη, έλευθερη μέσα στις καρδιές μας. — 'Ο θρανκίσκος άκουσε τη φίλη του με θαυμασμό. Κύτταξε το ψαριό κεφάλι της, που είχε γείρει στα πλάγια, τα κατάεξανθια μαλλιά της και τα γαλάζια μάτια της, που είχαν γεμίσει δάκρυα, κι' αναστέναξε. 'Ενοιωσε κι' αυτός την ανάγκη να κλάψει. Μα την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα η δούκισσα που είχε άκουσει τα λόγια τους. — θρανσουάζ, της είπε μ' ένα γλυκό χαμόγελο, θέλω να σου μιλήσω... Και την πήρε στο διπλανό δωμάτιο.

— 'Αναπητή μου κόρη, της είπε η δούκισσα και την έσφιξε στην αγκαλιά της, σε συγχωρώ για τη μεγάλη θυσία σου. Θα ήμουν μιά εύτυχισμένη μητέρα, αν ήσουν στη θέση της Κλαυδίας. 'Οστόσο, για να λείψει το σκάνδαλο από την αυλή, θα σε παρακαλέσω να παντρευτείς τον άνεψό μου, τον κόμη 'Αρμάνδο της Αγγουλέμης. Είναι ένας ψάριος νέος, που σε αγαπάει. 'Ενώ θα σε προικίσω... 'Η κοπέλλα σκέφθηκε λίγο. 'Υστερα υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά στη δούκισσα και της είπε με φωνή, που έτρεψε: — Σας ευχαριστώ. Δέχομαι, για την αγάπη εκείνου...

— 'Υστερα από δύο μήνες, η θρανσουάζ έκανε το γάμο της με το κόμη 'Αρμάνδο ντε Μπάλ, του οίκου της Αγγουλέμης. 'Ετσι έγινε εγγάμωτος ο θρανκίσκος. 'Ο διάδοχος του θρόνου τιμούσε το γάμο με την παρουσία του και πρόσφερε στους νόνιμους θαρύνμα δώρα. 'Όταν η θρανσουάζ, σοβαρά και κατάχλωμη πέρασε από μπροστά του, μαζί με το σύζυγό της, ο θρανκίσκος ένοιωσε στη καρδιά του ένα δυνατό πόνο.

Οί χρονογράφοι της εποχής λένε, πως ο άγνος αυτός έρωτας κράτησε ως το τέλος. 'Η θρανσουάζ στάθηκε η πιο πιστή φίλη του βασιλιά θρανκίσκου Α'. 'Εκείνη έγειρε τις τελευταίες στιγμές στο προσέφαλό του και τον παρηγορούσε κι' εκείνη τοίκεισε τα μάτια του.

ΜΑΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Τά μυβτικά της καρδιάς μας

Τό αίμα τρέχει με ταχύτητα 20 χιλιομέτρων στο 1''

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ καρδιά είναι μεγάλη όσο μιά γροθιά. Ζυγίζει 250—300 γραμμάρια και σε κάθε λεπτό διογετεύει στην κυκλοφορία 4,5—5,5 λίτρα αίματος. Τη στιγμή μῆς μεγάλης προσπάθειας, τῆ διογετευμένο αίμα μπορεί να σπῆσει τῆ 20 και μάλιστα τῆ 40 λίτρα στο λεπτό. (Δέν αῦξάνει η ποσότης του αίματος, που παραμένει πάντοτε σταθερή, ἀλλῆ τῆ ταχύτης της κυκλοφορίας). 'Η καρδιά κάνει 72—80 συσπάσεις στο λεπτό. Στο νεογνό οί καρδιακοί παλμοί ἀνέγονται σε 160, στους 3 μήνες έτάρχονται σε 140 και στο τέλος του πρώτου έτους είναι μόνον 110. Σε μιά ὥρα τῆ αἵμα περνῆει 120 φορές ἀπὸ τῆν καρδιά (2 φορές στο λεπτό). κυκλοφορεί δηλαδή, με ταχύτητα 20 χιλιομέτρων στο 1''. 'Ενα σταμάτημα της κυκλοφορίας προκαλεί τῆ θάνατο, σε νόστο που ποικίλλει κατὰ τῆς ἀγονας. Για τῶν ἑγκέφαλο π.χ. ο θάνατος επέγεται ἔπειτα ἀπὸ 3 λεπτά, για τῆν καρδιά καὶ τῆς κοιλίας μὲλο ἔπειτα ἀπὸ 5 λεπτά, για τῆς ἡπατος καὶ τῆς νεφρῶς ἔπειτα ἀπὸ 15 λεπτά, για τῆς ὄντερας ἔπειτα ἀπὸ 30 λεπτά. Οί ἀρτηριοί αὐτοί ἀποτελοῦν, βέβαια, τῆ ἀνάστα δόξα.

Η κυκλοφορία του αίματος οφείλεται στις συσπάσεις της καρδιάς. 'Όπως είναι γνωστό, υπάρχουν δύο δίκτυα κυκλοφορίας ἡ καλούμενη μικρή κυκλοφορία (δεξιά καρδιά—πνεύμων—ἀριστερά καρδιά) καὶ ἡ μεγάλη κυκλοφορία (ἀριστερά καρδιά, σύνολον τῶν ὀργανισμῶν, δεξιά καρδιά). 'Η ὅλη ἐργασία γίνεται σε τρεῖς φάσεις:

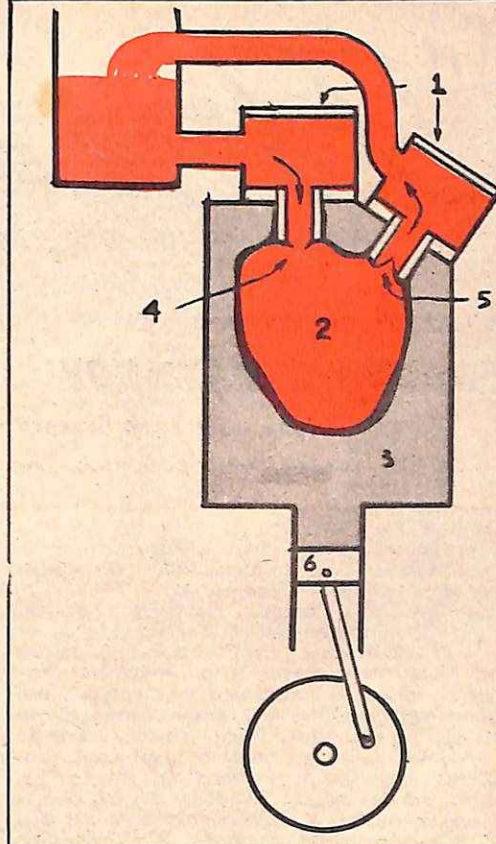
1η φάσι.—Ταυτόχρονη σύσπασι των δύο κόλπων. Τό αίμα ἑκδιώκεται ἀπ' αὐτοῦς καί εἰσχωρεῖ στις ἀντίστοιχες κοιλίες. Είναι ἡ καλούμενη κοιλιακή συστολή.

2η φάσι.—Ταυτόχρονη σύσπασι, ἀλλῆ μεγαλύτερης διακείας καί περισσότορο διαστολής, τῶν δύο κοιλίων. 'Η δεξιά κοιλία διογετεύει τῶν πλεδικῶν αἵμα μέσα στην πνευμονική ἀρτηρία καὶ τῶς κατευθύνει στους πνεύμονες, ὅπου θα ἀνακαλωνηθῇ. 'Η ἀριστερά κοιλία διογετεύει τῶς ἀρτηριακῶν αἵμα μῆς στην ἀορτή καὶ ἀπ' αὐτήν σ' ὅλοκληρο τῶν ὀργανισμό. Είναι ἡ καλούμενη κοιλιακή συστολή.

Οί βαλβίδες, ἑξ ὅλλου, ἐμποδίζουν τῆ αἵμα να σμυρεῖται ἀπὸ τῆς κοιλίας στους κόλπους. 3η φάσι.—Διαστολή τῶν τεσσάρων κοιλιοτήτων της καρδιάς (τῶν δύο κόλπων καὶ τῶν δύο κοιλίων), που ἀναπαύονται στο μεταξύ δύο συστολῶν.

'Αλλά συμβαίνει με τῆν καρδιά ὅ,τι καὶ με τῆς ὅλλας ἀγονας τῶς σώματος. Μπορεῖ να γεννηθῇ καμὶ με καρδιά κακοσχηματισμένη ἡ που ἡ λειτουργία της είναι ἀνωμαλή. Μπορεῖ ἀκόμη να προσλάβῃ κατὰ τῆς διακείας της ζωῆς του ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Για πολὺν καιρό, τῆ μόνο που μπορούσε να κάμει ἡ ἐπιστήμη ἦταν ν' ἀνακουφίσει τῶς ἀσθενείς. 'Αλλά δε μπορούσε να τῶς θεραπεύσει, για-

τί ἀγνοούσε τῆς ἀκριβείς αἰτίες που προκαλοῦσαν τῆς διάφορες ἀσθένειες της καρδιάς... Σήμερα, εὐτυχῶς, δε βρίσκαστε σ' αὐτὸ τῆ σημείον. Χάρη στις νεώτερες προόδους (ἐνδοκαρδιακή ἐξέταση, ἀναπηνὴ με ἀνοικτὸ θώρακα, τεχνητὴ κυκλοφορία, τελειοποιημένη ἀνασπῆσις, ἐξουδετέρωσις τῶν κινδύνων μολύνσεως κλπ.), οί χειρουργοί είναι δυνατόν να ἐπέμβουν στην ἴδια τῆν καρδιά, για να διορθώσουν ἡ να θεραπεύσουν ὀρισμένες ὀργανικές βλάβες ἡ ἀνωμαλίες της καρδιάς. Οί ἐκ γενετῆς ὀργανικές δυσπλασίες της καρδιάς ἀνῆκουν σε δύο κατηγορίες. 'Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τῆς δυσπλασίες χωρίς ἐπικινυνία μεταξὺ δεξιάς καὶ ἀριστερῆς καρδιάς, ὅπως είναι ἡ στένωσις της ἀορτῆς, ἡ στένωσις της μιτροειδοῦς βαλβίδος (που είναι ἡ μοναδικὴ καὶ κατὰ μῆν μόνον διευθύνσι δόξας ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀριστεροῦ κόλπου καὶ της ἀριστερῆς κοιλίας) ἡ μιά ἀνωμαλία τῶς περικαρδίου (καλεῖται ἔτσι τῆ ἐξωτερικὴ περίβλημα της καρδιάς). Στη δεύτερη κατηγορία ἀνῆκουν οί δυσπλασίες που χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐπικινυνία



Οί 'Αμερικανοί ἐπιστήμονες Κέρβ Χάρνκετ καὶ 'Αλτον 'Εβερστ ἐπενόησαν ἕναν πρωτότυπο τρόπο, για να μελετήσουν τῆ λειτουργία της καρδιάς. Πῆραν τῆν καρδιά ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀμέσως μετὰ τῆ θανάτου του καὶ τῆν κρέμασαν ἀπὸ τῆς μεγάλας ἀγγείας μέσα σ' ἕνα ὑγρὸ περιβάλλον (νερό). 'Ενα ἐδικὸ ἔμβολο προκαλεῖ σ' αὐτὸ τὸ νερό ὀρισμένες παλμικές κινήσεις, που ἀκολουθοῦν τῶν φυσικῶν ἐκείνης της καρδιάς. Οί κινήσεις αὐτῆς ἀντανακλῶνται καὶ στην καρδιά, που ἀρχίζει τότε να παλῆται ὡς νῆταν ζωντανή. Με τὸν τρόπο αὐτὸ οί δύο ἐπιστήμονες ἐμελέτησαν ὅλες τῆς κινήσεις της καρδιάς καὶ ἐφωτογράφησαν τῆς διάφορες φάσεις των. 1) 'Υαλινό παράθυρο ἀπὸ ὅπου γίνονται οί παρατηρήσεις. 2) Καρδιά. 3) Νερό. 4) Μιτροειδὴς βαλβίς. 5) Βαλβίς της ἀορτῆς. 6) Ἐμβόλον.

μεταξὺ της δεξιάς καὶ ἀριστερῆς καρδιάς καὶ που είναι οί ἑξῆς:

α) Σε μερικές περιπτώσεις τῆς ἀρτηριακῶν αἵμα εἰσχωρεῖ μέσα στο δίκτυο της μικρῆς κυκλοφορίας. 'Η διεισδυσις αὐτῆς οφείλεται στη διαφορά πίεσεως μεταξὺ μικρῆς καὶ μεγάλης κυκλοφορίας.

β) Σε ὅλλες περιπτώσεις, συμβαίνει τῆ ἀντίθετο. Τῶ πλεδικῶ αἵμα τῆς μικρῆς κυκλοφορίας, δηλαδή, ἀναμειγνύεται με τῶς ἀρτηριακῶν αἵμα της μεγάλης κυκλοφορίας. 'Ετσι, τῆ αἵμα που εἰσχωρεῖ στην ἀορτή δεν είναι πῆς ἐπικρῶς ὀξυγονωμένο, για τὸ λόγο ὅτι περιέχει αἵμα που δὲν ἔχει περάσει ἀπὸ τῶς πνεύμονες. Στην κατηγορία αὐτῆ ἀνῆκει ἡ καλούμενη «μεικτή ἀσθένεια» τῶν παιδιῶν.

Υπάρχει καὶ τρίτη κατηγορία καρδιοπαθειῶν, που περιλαμβάνει τῆς ἐπικτητες ἀσθένειες (που δὲν ἔχουν σῆμα με δυσπλασίες ἐκ γενετῆς). Τέτοιες ἀσθένειες είναι ὅ ἐξεδε νευματισμῶς τῶν ἀδάρων, οί παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν καὶ ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις.

'Αλλά καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐπίσης κατορθώνει με διάφορα φάρμακα να θεραπεύει ὀρισμένες ἀσθένειες, που δὲν ὑπάρχονται στη σφαῖρα της γενεομορφικής, ἡ τῆς καμὶ ἀκρίδων.

'Αν λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τῆ σπουδαιότητα καὶ τῆν εὐσιμότητα τῶν ἀγόνων, τῆς σπῆντικῆς δυσκολίας μῆς ἐγκρίσεως πῶς στην καρδιά ἡ μέσα στην καρδιά τῆς ἀπαραίτητες προφυλάξεις για τῆ τροποποίησις με φάρμακα τῶν πολύπλοκων μηχανισμῶν της καρδιάς, είναι εὐκόλο νῆς ἀντιληφθῶμε πῶς ἀναγκαῖο είναι για τῶς γνατοῦς καὶ τῶς χειρουργοῦς τῆς ἐξέρον ἀκρίδως τῆς φυσιολογία αὐτοῦ τῶν ὀργάνων. Καὶ σήμερα, εὐτυχῶς, ἐξουδετερώνεται ἀκόμη σ' αὐτὸ τῆ σημείον. Οί ἑσμενες, όμως, συνεχίζονται καὶ θα περάσει πολλὲς καιρὸς ἀκόμη ὅπου να μπορέσωμε να μάθουμε τελείως τῆς μυστικῆς της καρδιάς μας.



Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Το «μεγάλο παιδί» του θεάτρου

- ΠΩΣ βλέπεις τους ανθρώπους, 'Α-λέκα;
- Με κάθισαν.
- Κι' εσύ;
- Τους αγαπώ. Είναι καλοί.
- Υπάρχει ένας συγκεκριμένος άνθρωπος, που να σ' «έκαψε» περισσότερο;
- Όχι. Δε μ' έκαψε. Ήρθε και... πέρασε.
- Κι' η αδελφή σου η Στέλλα;
- Τσακωθήκαμε πρωί-πρωί. "Ακου να δες. Κοιμόταν ακόμη κι' όταν κοιμάται, κλει-δομανταλώνει τα παραθύρα και κρεμάει και μαύρα σεντόνια, για να τραβάει, λέει, τη νύ-χτα ως το μεσημέρι. Είναι, ξέρεις, ύπναρο.
- Λοιπόν, έχω εμένα δουλέψει πρωί-πρωί. Ση-κώθηκα, στά μύχια, ντύθηκα κι' άνοιξα την πόρτα για να φύγω. Την ίδια στιγμή άνοιξε τα μάτια της κι' η Στέλλα και έβαλε τις φω-νές. «'Αν ξαναβρίσκω η πόρτα, θα γίνω φόνος εδώ μέσα» είπε. Έτσι ακριβώς. Φόνος!
- Κι' εσύ, ξαναβρίσκεις;
- Ήθελα να τη φιλήσω πριν φύγω.
- Κι' ας γινόταν ο φόνος;
- Ας γινόταν. Νά. όμως, που δεν έγινε.



Η 'Αλέκα Στρατηγού, σε τελευταίο ένωσαν τανέ, σε δρόμο της Αθήνας.

Είναι μια παράξενη κοπέλλα η 'Αλέκα Στρατηγού, η πιο παρόξενη, μπορεί να ήπ' κανείς απ' τις γυναίκες του ελληνικού θεά-τρου. Κι' ο λόγος του χαρακτηρισμού αυτού είναι ο εξής.

Η 'Αλέκα είναι αγαθή, τόσο αγαθή, που όταν μιλάς μαζί της, θαρρείς πως κουβεντιά-ζεις με άνθρωπο μιας εξωτικής χώρας, ρυθι-σμένης στα βάθη του χρόνου, και που οι κά-τοικοί της δεν είχαν σαφή ιδέα του καλού και του κακού, γιατί το κακό δεν είχε γεννηθεί ακόμη.

Απλή, υπερβολικά απλή, ειλικρινής, άδωα θάλαγα, με τα μεγάλα καστανά μάτια της που σε κυττάζουν στα ίσια, καθώς μιλάει, εί-ναι έτοιμη σε κάθε ερώτησι να σου άνοιξη την καρδιά της, σαν βιβλίο, και να σου πη:

— Όρίστε, φίλε μου, Κάθεσαι και διάβασε όσο θέλεις. Κι' όταν βαρεθείς... κλείστο.

Καθώς η ώρα κυλά, φιλικά, άνετα, δίχως δυσκολίες, προσπορίσεις και συμβατικές κου-βέντες, η εντύπωσι που σχηματίσαμε απ' την αρχή, ριζώνει πιο βαθιά. Ναι, η 'Αλέκα Στρατηγού είναι ένα μεγάλο παιδί, ένα παιδί που οι καλές κι' οι μικρομυζέριες της ζωής δεν το «πιάνουν» αλλά γλιστρούν πάνω του σαν νερό πάνω στο λάδι.

- Επιχειρούμε μιά... ρυθιμέτρησι;
- Πότε ακριβώς ένοιωσες πως ήσουν γυ-ναίκα πιά, κι' όχι... παιδί;
- Σκέφτεται. Σαν κάτι να σκαλίζει στα άνοι-χτά συρτάκια της μνήμης. "Υστερα χαμογελά σαν παιδούλα του σχολείου.
- Όταν ήμουν δέκα χρονών.
- Εκπληξή.
- Για φαντάσου!
- Ναι, ναι, προθυμοποιείται.
- Και ξαναβρίσκει το βιβλίο της. Διαβάστε, κύριοι.
- Βασίλειαν, λέει, με τους δικούς της στην Καλαμάτα. 'Ο πατέρας της ο Βασίλης Στρα-τηγός, ήθοποιός και θιασάρχης, η μητέρα της η Αμαλία, ήθοποιός κι' αυτή, ο αδελφός της ο Στέφανος... υποψήφιος ήθοποιούλης, κι' οι άλλες δυο αδερφές της, η Ρένα και η Στέλλα, πιτσιρίκια ακόμη.
- Είχες κάμει τ'ο νταμπούτο σου στο θέα-τρο τότε;
- Ναι. Είχα παίξει στο θέατρο του πατέ-ρα μου, τότε... γινό το Βασιλικά, στην «Ενο-πέφω». Βλέπεις το σπρί μας ήταν... στρα-τηγείο ήθοποιών.
- Καλά, το καλομπούρι σου. Τί έγινε, λοιπόν, στην Καλαμάτα;

τας. τα «Ερωτικά σκάνδαλα», ο «Θύμιος τάχαμε θάλασσα», η «Φλογέρα και αίμα», που παίχθηκε τελευταία στους αθηναϊκούς κινημα-τογράφους.

Τόσο στην όδω, όσο και στη σκηνή, η 'Αλέκα Στρατηγού «έδειξε». «Έδειξε» πως ή-ταν και είναι μια γεννημένη ήθοποιός, με «δι-κά» της προσόντα και «δικά» της προτερήμα-τα. Ένα γνήσιο, πηγαίο ταλέντο, που μπο-ρεί να σκορπάει το γέλιο άβυσσος, φυσικά, σαν αυτός ναταν ο προορισμός της στη ζωή, σαν γι' αυτό το λόγο να γεννήθηκε, εκεί κά-τω στη Μυτιλήνη.

Καθώς άνιστορεί τα πεπραγμένα της, η φωνή της είναι απλή, δροσερή, η καρδιά της άνοιχτη, τα μάτια της γεμάτα ειλικρίνεια κι' εμπιστοσύνη.

- Τη ρωτάμε:
- Και που θα πάη το πράγμα;
- Απαντά:
- Πού άλλου; Στο θέατρο. Δεν υπάρχει για μένα τίποτ' άλλο στη ζωή.
- Ούτε κι' ο έρωτας;
- Χαμόγελο:
- Έ, όσο γι' αυτόν...
- Σ' έκαψε κι' αυτός, όπως κι' οι άνθρω-ποι;
- Σκύβει το κεφάλι.
- Όχι, όχι. 'Ο έρωτας δεν καίει ποτέ.
- Υστερα θυμάται κάποιο τραγουδάκι της, που χαλούσε άλλοτε κάσμο και ντουλάκι και το ξαναφέρει στα χείλη:

«Παλιόζωη, παλιόκοσμο
και παλιόκοινωνία,
ούτε στιγμή δεν έμεινα
με δίχως αγωνία...»

Το σιγοτραγουδάει και χαμογελά. Παλιοκοί- νωνία αντίμα με χαμόγελο.

Αλλά τόπαμε.

Η 'Αλέκα Στρατηγού είναι ένα παιδί. Έ-να μεγάλο παιδί.

- Και λίγα «μικρά μυστικά», σαν φρούτο.
- *Η 'Αλέκα είναι: μυστική άρραβωνισμένη.
- *Εκείνος είναι ήθοποιός.
- *Στις ελεύθερες ώρες της ασχολείται με τα μπάνια το καλοκαίρι και με το νοικοκυριό τον χειμώνα.
- *Αγαπά τα μικρά παιδιά και τα λουλού-δια μέχρις υπερβολής. 'Ιδίως τις μιγικόνιες και τις όρνανσιες.
- *Χρησιμοποιεί άρωμα «'Αλμής».
- *Θεωρεί σαν καλλίτερο νούμερό της το «Γιό σου τολιά μου» που παρούσιάζε με τον Γιάννη Φέρμη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΦΙ ΓΙΑ ΘΑΥΣΕ

Δε θα ξέρετε, κατά πόσον πιθανότητα, ότι σε ώριμες περιφέρειες της αμερικανικής πολιτείας της Γεωργίας υπάρχει άφθονο χρυ-σάφι, σκορπισμένο στους λόφους. Δυστυχώς όμως είναι... πάρα πολύ σκορπισμένο, τόσο που η μικρή περιεκτικότητα άποκλείει τη συ-στηματική εκμετάλλευσή του. Αμέτρητοι ό-μως τουρίστες κάθε Σαββατοκύριακο, πληρό-νοντας 1 δολλάριο μονάχα, άποκτούν το δι-κάμα να ψάξουν για χρυσάφι σ' αυτούς τους λόφους. Έτσι, συνδυάζουν το τερπνό με το άφελιμο. Περνάει δηλαδή την ώρα τους, ενώ συγχρόνως έχουν σοβαρές πιθανότητες να βρουν μικρές ποσότητες χρυσάφι, που μπο-ρούν να το κρατήσουν δικό τους.

Φυσικά, αυτό δεν είναι καθόλου εύκολη δου-λειά! Ένας νέος μόλις μ' αυτό τον τρόπο άρκετο χρυσάφι για να φτιάξη ένα δοχτυλίδι για την άρραβωνιαστική του. Χρειάστηκε ό-μως να διαβάσει γι' αυτό 20 Σαββατοκύ-ριακα!

Κάποιος άλλος ωστόσο είχε την τύχη να βρή μια μικρή φλέβα, που του άπένδωσε χρυ-σάφι αξίας 3.000 δολλαρίων.

σαλόνι

ΑΘΑΝΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΤΕΦ. ΒΑΡΛΑΜΟΣ

Ο συνεχιστής μιας παραδόσεως

ΥΠΑΡΧΕΙ παράδοσι στο έλαφρό τραγούδι; Φυσικά. Και παράδοσι και «σχολές». Η «σχολή» του ρεμπέτικου, η σχολή των τραγου-διών τζάζ, η σχολή της καντάσας, η σχολή των ρομαντιζιέρων.

Κάθε μια έχει τους άρχηγούς της, την Ιστο-ρία της, τα σουξέ της, τους θαυμαστές της και την εποχή της. Σε πολλές όμως συμβαίνει η «εποχή» αυτή να τραβά σε μακρός, μέσα στα κύματα του χρόνου και να συνεχίζεται ως ση-μερα, μ' όλο που οι ρίζες της χάνονται στο πα-ρελθόν.

Μιά τέτοια σχολή είναι των «ρομαντιζιέρων» με κύριους έρμηνευτές της τους βετεράνους του έλαφρου μας τραγουδιού Τάνη Μαρούδα και Σά-το Παναγόπουλο. Είναι, μπορεί να πη κανείς, η σχολή αυτή το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίστηκα το σημερινό έλαφρό τραγούδι, μ' όλους τους μοντερνισμούς, τις τάσεις και τις άποκλίσεις του, τα «χρώματά» του και τις ποικιλίες του.

Αυτό, είπαμε, είναι σήμερα οι στυλοί της Σχο-λής αυτής: 'Ο Μαρούδας κι' ο Παναγόπουλος.

Κι' ένας ο συνεχιστής τους: ο Στέφανος Βαρλάμος.

Εκίνησε, όπως κι' ο Μαρούδας, απ' την Πά-τρα. Απ' τη φτωχική γειτονιά του Παντοκρά-τορα. Οι δικοί του δεν είχαν καμιά σχέση με την τέχνη, ούτε κι' ο ίδιος λογάρισε ποτέ του πως θα γίνει καλλιτέχνης.

— Απλώς άγαπούσα το τραγούδι σαν... Πα-τρίνος, μάς είπε ο ίδιος, κάποιο βράδυ, στο υ-πόγειο κοσμικό κέντρο της όδου Σταδίου, όπου απ' τα μεσάνυχτα ως το πρωί, διασκεδάζει το πλήθος των έτερόκλητων θαμώνων, με τη γλυκιά «τινοροσσηκή» φωνή του.

— Καλά, Στέφανε, τ' αγαπούσες. Απ' την άγάπη όμως ως το επάγγελμα, υπάρχει κάποια άπόσταση, δεν είναι έτσι; Πώς έκάλυψες την ά-πόστασι αυτή;

Γέλασε. Είναι ένας συμπαθητικός, κοντόσω-μος, μελαγχρινός νέος, με μαύρα μαλλιά και έ-μψυχα μάτια, πρόσχαρος, όμιλητικός και πάντα καλοπρόσωπος.

- Λοιπόν, πώς κάλυψες την άπόστασι;
- Νά σου πώ. Φτάνει μιά... καρεκλομαχία.
- Ήταν στο «Τουρλίδα». Ένας δρόμος έξω απ' το Μεσολόγγι, που χωνεται σε λουρίδα δυο χιλιόμετρα μέσα στη θάλασσα. Στο τέμα του τράβανου αυτού δρόμου, που τον παισιώνουν ψαράδικα καλύβια και άποθήκες φρέσκου άλατιού, οι περιλάλητες 'Αλκυές των ελληνικών μονοπω-λίων, βρισκταν ένα κεντράκι, όπου η ξενυχτίσσα νεολαία της Ιεράς πόλεως μοντάριζε τα γλέντια και τα μεθύσια της.

Σ' αυτό, λοιπόν, το έξοχικό κεντράκι, ο Στέ-φανος, έρρατιχνης τραγουδιστής και μαθητής του 'Οδείου Πατρών, είχε αποφασίσει να «τρα-γουδήσει επαγγελματικά» μπροστά σε κόσμο. Νά κάμη το νταμπούτο του, να πούμε.

— Μακρυνά από γνώριμα μάτια κι' ατύα, θόχα περισσοτέρω κουράγιο, εξομολογείται ο ι-διος.

— Λοιπόν;

Λοιπόν, πήγε, ένα Αύγουστιάτικο βράδυ του 1954. Και τραγούδσε μ' έπιτυχία, όπως έδει-χναν τα χειροκρότηματα του κοινού.

Η νύχτα προχώρησε, τα τραγούδια διαδέχον-ταν το ένα τ' άλλο και οι «μιασές» απ' το κο-κινέλι έπίσης. 'Όσπου, αντίκρυ απ' τη Βαρά-σοβα, το γυμνό κακοτράχαλο βουνό, άρχισε να ροιζίζει η αυγή.

Είχαν μείνει στο κέντρο, συνεχίζει τη διήγησί του ο Στέφανος, δυο μεγάλες παρέες, που τα κοπανούσαν ακόμα, αν και είχαν γίνει τάβλα στο μεθύσι. Έγώ τραγουδούσα συνέχεια παλιά τραγούδια του κρασιού — άξέχαστες έ-πιτυχίες του Μαρούδα — και το γλέντι πήγαινε κορόνι, όταν, ξαφνικά, άναψε η σπιθα.

Το πώς και το γιατί δε θέλει ρώτημα. Έτσι συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις. Μιά κου-βέντα, μιά ματιά, ένα τίποτα. Κι' ο καυτός ά-νάβε.

— Άναψε;

Ο Στέφανος Βαρλάμος, ο γλυκός τραγουδι-στής της Πάτρας.



Ο Στέφανος Βαρλάμος με την ορχήστρα του Κήπου του Μουσείου

— Άναψε δέ λες τίποτα! Αυτός δεν ήταν καυτός, αλλά μάχη άνάμεσα στις δυο συντρο-φίες, στην οποία πήραν μέρος κι' οι γυναίκες. Νά φανταστείς, κράτησε μιά όλόκληρη ώρα και δεν έμεινε ούτε μιά καρέκλα γερή στο μαγαζί. Καρεκλομαχία όμηρική!

— Κι' εσύ;

— Έγώ τραγουδούσα ακόμη! Καρεκλομαχία με ύποκρουσι καντάδας. Τό ξανάχτε άκούσει αυτό; 'Όσπου κουβαλήθηκε η άστυνομία και μάς πήγε όλους σηκωτούς.

Την άλλη μέρα, οι τοπικές έφημερίδες έγρα-φαν στα... κοινωνικά τους:

«Άγρία συμπλοκή διασκεδάζοντων εις την Τουρλίδα, με άπολογισμόν 13 τραυματίας. Η συμπλοκή αυτή όφείλεται εις το γεγονός, ότι οι συμπουσιασται περιήλθαν πέραν του δέοντος εις κατάστασιν εύθυμίας, εξ αίτίας των «τρα-γουδιών του κρασιού», που έρμηκευον ο γνωστός εκ Πατρών τραγουδιστής κ. Στέφ. Βαρλάμος».

— Την άλλη μέρα, τελείωσε την άφήγησί του ο Στέφανος, είχα τρεις προτάσεις από κέντρα των Πατρών, για να έμφανιστώ σαν τραγουδι-στής. Δέχτηκε τη μιά.

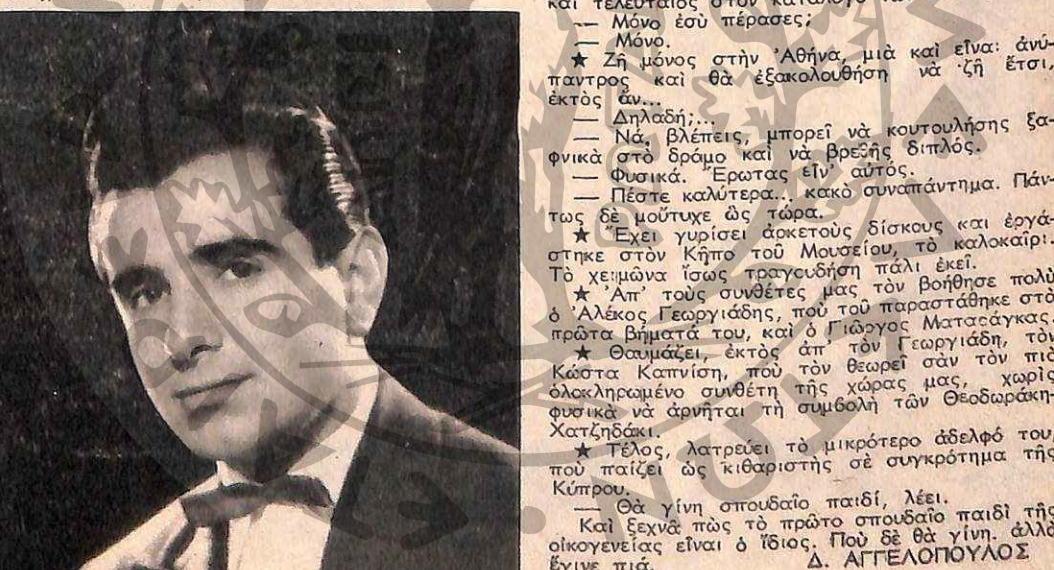
Κι' η καριέρα άρχισε. 'Ο Βαρλάμος ήτανε τότε μόλις 22 χρονών.

— *Μέσ' στην ύπόγειο την ταβέρνα
όλο καπνούς κι' όλο βριατίες
άπάνω στ'αγγιλιζέ η λατέρνα
όλη η παρέα πίνουμε ψές...»

Για την άκρίβεια, στο ύπόγειο κοσμικό κέν-τρο, όπου εργάζεται ο Στέφανος Βαρλάμος ση-μερα, δε στριγγιζέται καμιά λατέρνα, όπως γι-νόταν στα νεότερα του Κ. Βάρναλη.

Από καπνούς όμως και από πισιό, άλλο τί-ποτε. Σύννεφα απ' τ' άναμμένα τσιγάρα, μύρες και ούσκια και γυναίκες προκλητικές, ξενικής προέλευσεσ ό περισσότερες.

Καθώς συζητούσαμε στο «τραπέζακι» μιάς γω-νιάς, κάποια νεόφερτη πλησίασε.



— Μόνο έσύ πέρασες;

— Μόνο.

— Ζη μόνος στην 'Αθήνα, μιά και είναι: άνύ-παντρος και θα έξακολουθήσει να 'ζη έτσι, έκτος αν...

— Δηλαδή;

— Νά. Βλέπεις, μπορεί να κουτουλήσει ξα-φνικά στο δρόμο και να βρεθεί διπλός.

— Φυσικά. Έρωτας είν' αυτός.

— Πάτε καλύτερα... κακό συνπάντημα. Πάν-τως δε μούτuche ως τώρα.

— Έχει γυρίσει άκοκούς δίσκους και έργα-στηκε στον Κήπο του Μουσείου, το καλοκαίρι. Τό χειμώνα ίσως τραγουδήσει πάλι εκεί.

— Απ' τους συνδέες μας τον βοήθησε πολύ ο 'Αλέκος Γεωργιάδης, που του παρασάθηκε στα πρώτα βήματά του, και ο Γιώργος Ματσαράγκας.

— Θουμάει, έκτος απ' τον Γεωργιάδη, τον Κώστα Καντήση, που τον θεωρεί σαν τον πιο όλοκληραμένο συνθέτη της χώρας μας, χωρίς φυσικά να άνητάται τη συμβολή των Θεοδωράκη-Χατζιδάκι.

— Τέλος, λατρεύει το μικρότερο άδελφό του, που παίζει ως κιθαριστής σε συγκρότημα της Κύπρου.

— Θα γίνη σπουδαίο παιδί. Λέει.

Και ξεχνά πως το πρώτο σπουδαίο παιδί της οικογενείας είναι ο ίδιος. Πού δε θα γίνη, αλλά έγινε πιά.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΟΗΤΕΙΑ

6 ΛΕΠΤΩΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ στην εξοχή μαγεία της φεγγαροβραδιάς, το κουδούνισμα του τηλεφώνου άκουστηκε δυνατό, κουρελιάζοντας αλύπητα την ηρεμία του μικρού κοριτσίστικου δωματίου. Ο διαπεραστικός του ήχος έκανε την άρρωστη να βγεί από τη βαθειά της μελαγχολική ρέμβη και ν' ανοίξει τα μισόκλειστα μάτια της. Άπλωσε το χέρι της δίπλα στο τηλέφωνο και σήκωσε κουρασμένα το ακουστικό:

— Λέγετε...
Μιά ζεστή αντρική φωνή έφτασε ως τ' αυτιά της:
— Έσύ είσαι, Κατερίνα;...
— Η Διονυσία έκλεισε τα μάτια της, γεμάτη συγκίνηση: «Αχ! Και νάταν αυτή η Κατερίνα, η άγνωστη εύτυχισμένη, που μπορούσε να περπατάει, να ζει, να την αγαπούν... Κι' όχι η μικρή απόκληρη της ζωής, που από μαωρό ή αδυσώπητη παιδική παράλυση, την είχε σφίξει στα πλοκάμια της, για να ακινητήσει κάθε πέταγμα του παιδεμένου της κορμιού, που διψούσε τόσο για κίνηση...
Κατάλαβε η Διονυσία, ότι η τύχη της έδινε απόψε την ευκαιρία να κλέψει την προσωπικότητα μίας κοπέλλας με υγεία, που μπορούσε ν' αγαπιέται και να της τὸ λένε... Άρπαξε την ευκαιρία και γαντζώθηκε με λαχτάρα άπάνω στο ρόλο που της είχε γενναιόδωρα χαρίσει η έμπλοκή του τηλεφώνου:

— Ναί, εγώ είμαι!... αποκρίθηκε με σιγανή φωνή. 'Η Κατερίνα... Ποιός είναι;...
— Έγώ, ο Κώστας... Μπα, σέ καλό σου!... Δέ με καταλαβαίνεις;...
— Ακόμα πιο σιγά τὸν εἶπε:

— Είναι δυνατό νά φανταστής, ότι δέ σε κατάλαβα;... Μά, ήθελα νά... σου άστειευτώ...
— Έκανε λίγα δευτερόλεπτα ν' άκουστέ ξανά η ζεστή αντρική φωνή. Για νά άκουστέ ύστερα λίγο διασταχτική:

— 'Η φωνή σου μου φαίνεται λίγο αλλαγμένη... Μά, για πές μου, είσαι αλήθεια η Κατερίνα;...
Γεμάτη πανικό μὴν την καταλάβει, είχε τὸν ήρωισμό νά γελάσει:

— Μά, βέβαια... Ποιά θάθελες νάναι;...
Και πιο σιγά τὸν πρόσθεσε:

— Είμαι εγώ, η μικρή έρωτευμένη Κατερίνα σου, που γεμάτη άπληστη δίψα, περιμενε τὸ τηλεφώνημά σου.
— Νά περάσω νά σε πάρω με τὸ αυτοκίνητο, νά πάμε νά αλητέψουμε μέσα στην φεγγαροβραδιά;
Γεμάτη εὐτυχία, παρασύρθηκε από τὸ όνειρο ενός περιπάτου στο πλευρό του:

— "Ελα... Σέ περιμένο, ακριβέ μου!...
— Δέν πιστεύω νά γκρινιάσει πάλι η μαμά σου, καί, ιδίως, δέν πιστεύω νά την άκούσης...
— Δέν άκούω κανένα άλλον από σένα!
— Είσαι δική μου σήμερα, άρραβωνιαστικιά μου, αύριο γυναίκα μου...
'Η φωνή της Διονυσίας ξανάτε σαν ήχώ μελαγχολική τις δυό λέξεις, που κλείνανε έναν κόσμο άπρόσιτο γι' αυτήν:

— Γυναίκα σου!...
Νευριασμένη η ζεστή αντρική φωνή, της πέταξε:

— Δέν είσαι η Κατερίνα!...
Κατάλαβε η φτωχιά, ότι έπρεπε νά τὰ παίξει όλα για όλα... Τσαχπίνια, χαδιάρια, κόλλησε τὰ χείλια της στο ακουστικό:

— Κι' αν πούμε, ότι... δέν είμαι η Κατερίνα;... Θα μου κρατάγατε κακία;...
Γεμάτος επιφύλαξι ο πληθυντικός του, την πόνεσε:

— Και τότε ποιά είσαστε;...
— Μιά όποιαδήποτε νέα γυναίκα που νοιώθει την ψυχή της μεθυσμένη κάτω από τὸν άσημένιο καταρράχτη τὼν ακτίνων της σελήνης...
— Κατάλαβα... "Εγινε έμπλοκή — μιά από τις συνηθισμένες έκπληξεις τὸ Ο.Τ.Ε....
— Εὐτυχισμένη έκπληξι;... Τί λέτε;
— Δέν... δέν ξέρω...
— Μιά καινούργια φωνή, μιά άγνωστη, που κλέβει αδιάδοχά το αίσθηματικό μυστικό σας...
— Είναι δυνατό τὸυλάχιστον νά μάθω τὸ όνομά σας;
— Και τί θά ώφελήσει;... "Εσείς την Κατερίνα αγαπάτε...
— Δέν έχει σημασία αυτό...
— Και τότε τί έχει σημασία;
— "Ελάτε... 'Η γνωριμία μας δέν είναι καν γνωριμία... 'Ιδίως, δέν είναι άπιστία...
— Και τί είναι; Για καθορίστε μου...
— Είναι μόνο μιά τηλεφωνική έμπλοκή...
Γοητευμένος ο άντρας, μουμούρισε:

— Είναι όμορφη η φωνή σας! Κι' αυτά που λέτε είναι δ-

μορφα... Είσαστε, άραγε, όμορφη και σείς;...
— Για πῆτε μου: "Αν ήμουν, θά ξεχνούσατε την Κατερίνα και θάρχόσατε νά πάρτε έμένα αντί για κείνη, για έναν περιπάτο κάτω από την πανσέληνο;...
— Μά... ίσως...
Γεμάτο ίκανοποίησι τὸ γέλιο της, γέμισε κρύσταλλα τὸ ακουστικό...

— Γιατί γελάτε;... τὴ ρώτησε, λίγο δυσανεκτή, η άντρική φωνή.
— Μά είναι νά μὴ γελάσω;... Μὲ ξέρετε λιγώτερο από δυό λεφτά κι' έτοιμαζόσατε νά ξεχάσετε για χατήρι μου εκείνη που έχετε βάλει πρόγραμμα νά παντρευτήτε!...
— Δέν την ξεχνάω... Ποιός σας εἶπε, ότι την ξεχνάω;...
— Καλά... "Ας πούμε, ότι θά τὴ θυμόσατε κοντά μου με τύψεις... Τί ίκανοποίησι για κείνη!

— Είσαστε αλληλέγγυα με τις γυναίκες...
— Είμαι επιφυλακτική με τὸς άντρες. Γι' αυτό κι' εγώ διατάζω νά πιστέψω στην αγάπη τους...
— Δέν έχετε ποτέ αγαπήσει;...
— Δέν άφίνομαι ν' αγαπήσω!... τὸν άπάντησε με ελκρινεία.
— Και στερείτε από τὸν εαυτό σας την πιο δυνατή εὐτυχία της ζωής...
— Ίσως τὸν σώζω από μιά μεγάλη άπογοήτευσι...

— Δέν είναι αἰτία αυτή για νά στερούμε τὸν εαυτό μας... Δέ σκεπτόμαστε, δέν είναι φυσικό νά σκεφτόμε τὸ σκοτάδι μέσα σ' αυτή τὴ γοητευτική φεγγαροβραδιά...
— Δέν τὸν άποκρίθηκε. Τὰ δαχτυλά της είχανε γαντζώσει πάνω στο ακουστικό και τὸ κρατάγανε, σά νά φοβόντουσαν μὴν τὸς ξεφύγῃ...

— Δέ μιλάτε;... τὴ ρώτησε.
— Μιλάω... Για νά πῶ, ότι... χρειάζεται πολύ ήρωισμό μιά γυναίκα για νά νά πῃ "όχι"...
— Και λέτε "όχι";...
— Δέν κυτῶ τὸ φεγγάρι γιατί καταλαβαίνω, ότι θά με νικήσῃ!...

— Γιατί δέν άφίνεστε νά νικήθῃτε;...
— Γιατί... δέ γίνεται...
— Δέ γίνεται;... "Όλα γίνονται, άρκεί νά τὸ θέλουμε... Γεμάτη σπαράγμο η φωνή της μουμούρισε:

— Είναι μερικά πού, όσο και νά τὰ θέλουμε, δέ γίνονται!...
— Δέ σας έννοώ...
— Δέν πρέπει νά με έννοήσετε...
— Γίνετε αἰνιγματική...
— Δέν είναι γοητευτικό τὸ αἰνίγμα;...
— Μιά νύχτα σαν κι' απόψε, "όχι"... "Όλα φωτίζονται άπλετα... Μὴ μένετε στο σκοτάδι μόνο έσείς...
'Η φτωχιά κοπέλλα έκλεισε τὰ δακρυσμένα μάτια της... Κι' η φωνή του άκουστικῆ γλυκύτατος πειρασμός, για νά μεγαλώσῃ τὸ μαρτύριό της:

— "Ελάτε... "Ας βγούμε μαζί...
— Δέν ξέρετε πόσο θά τὸ ήθελα...
— Και γιατί δέν τὸ κάνετε;...
— Γιατί... είμαι αλληλέγγυα με την Κατερίνα!...
— Μὴν παίζετε μαζί μου...
— Δέν παίζω... "Αλλά... προσπαθῶ νά σας πειραχίσω στην όρθοφροσύνη...

— 'Η όρθοφροσύνη, μιά νύχτα σαν απόψε, είναι έγκλημα!...
— Καυμένη Κατερίνα!...
— Είναι δυνατό ν' άφίσετε την Κατερίνα και νά μου δώσετε τὴ διεύθυνσί σας;...
— Για πῆτε μου από πού τηλεφωνείτε; "Από την "Αθήνα;...
— Ναί...
— "Εγώ μένω σέ προάστειο... 'Η συνδιάλεξι μας θά διακοπῇ αὐτόματα σὰ έξη λεφτά...

Γεμάτη αγωνία, η φωνή τὸν νέου, έφτασε ως τ' αυτιά της: "Ελάτε, λοιπόν!... "Αμα διακοπῇ η συνομιλία μας, τελειώσαν όλα ανάμεσά μας! Δέν ξέρετε τὸν αριθμό μου, δέν ξέρω τὸ δικό σας...
'Η Διονυσία, παρασυρμένη, τὸν άπάντησε σιγά-σιγά:

— Έχω αριθμό...
— Δέν πρόφτασε νά τελειώσῃ. Τὰ έξη λεφτά είχανε περάσει κι' η συνδιάλεξι διακοπήκε...
Μελαγχολική η Διονυσία, κύτταξε με άπερίγραπτη τρυφερότητα τὸ άμυχο ακουστικό, που κρατούσε, και πού από μέσα του έφτανε τώρα, αντί για ζεστή αντρική φωνή, ο άντιπαθητικός ήχος της ανοιχτής γραμμής...
— Είναι σοφός ο Ο.Τ.Ε!... μουμούρισε χαμογελώντας με πίκρα. "Υστερ' από τις έμπλοκές, που μάς χαρίζουν λίγη κατά λάθος γοητεία, στέλνει τις διακοπές, για νά μάς γλυτώσουν κάποτε από τὸς πειρασμούς της ζωής...
Και κρέμασε τὸ ακουστικό...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Ναί, εγώ είμαι!... αποκρίθηκε με σιγανή φωνή. 'Η Κατερίνα... Ποιός είναι;...

ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΧΡΟΝΙΚΟ» ΤΟΥ

Το Χόλλυγουντ δεν είναι σήμερα όπως παλαιότερα. Της καλοκαιρίας «χρυσής εποχής». Οι σπουδαίοι ηθοποιοί αποφεύγουν τις «εκκεντρικές» ή «πρόκλητες» ταινίες. Ακόμη κι' όταν γυρίζουν, προσπαθούν να βρουν μια δικαιολογία για τα μάτια του κόσμου. Οι περισσότεροι πηγαίνουν τακτικά στην εκκλησία, πίνουν γλυκούς φρούτων στα διάφορα κέντρα και στις συνεντεύξεις που δίνουν, εξυμνούν την οικογενειακή ζωή.

Κι' ωστόσο, τα σκάνδαλα δεν έλειψαν ποτέ από το Χόλλυγουντ. Η Μέκκα του κινηματογράφου έχει επίσης τα εγκλήματά της. Το αξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι σε καμία περίπτωση οι ένοχοι δεν επιλήρωσαν. Άλλοτε, η αστυνομία κατορθώνει να σκεπάσει τόσο καλά τα πράγματα, που οι ένοχοι παραμένουν άκαταδίκιοι. Άλλοτε τους απαλλάσσουν οι Ένορκοι. Παραμένει, όμως, η ήθικη καταδίκη, που είναι κάποτε φοβερότερη από τη δικαστική.

Κι' αυτό συνέβη σ' όλες τις εγκληματικές υποθέσεις που θα αφηγηθούμε.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΦΑΤΤΥ

Η πρώτη εγκληματική υπόθεση, που συνεπάρσε το Χόλλυγουντ ήταν το σκάνδαλο Φάττυ. Ο Φάττυ Άρμπουκ ήταν ο πιο δημοφιλής κωμικός. Στην πρα-

Έγκλήματα που μένουν ατιμώρητα

γματικότητα, δεν είχε κανένα σημαντικό ταλέντο. Αλλά τα 140 κιλά που ζύγιζε, το δλοστρόγγυλο σαν πανσέληνος πρόσωπό του και το ύψος γνότος που έπαινε, έκαναν τους θεατές να ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Ο Φάττυ όμως παρίστανε τον γνότο και στην ιδιωτική του ζωή. Μάζευε γύρω του νεαρές ήθοιους, που λαχταρούσαν να βγούν στον κινηματογράφο, τους υποσέγονταν την υποστήριξη του κι' είχε έτσι πολλές επιτυχίες. Μια μικρή στάλσε, όμως η Βιρτζίνια Ράπ, του αντιστεκόταν με πείσμα. Ήταν μια πολύ όμορφη ήθοιος, που έδινε πολλές υποσχέσεις για το μέλλον.

Αυτή η αντίσταση είχε θίξει τον Φάττυ στον έγωισμό του, γιατί πίστευε πραγματικά πως ήταν άκαταγνώριστος. Έτσι, ωρκίστηκε να την τιθασεύσει. Μια νύχτα, λοιπόν, αφού εξοργίστηκε το θυμωρό του σπιτιού της, γλύστρησε κουφά στο διαμέρισμά της. Η Βιρτζίνια, όμως, τον ανασκόλησε, εσθίωσε με τις φωνές της στ' πόδι όλους τους άλλους ενόχους κι' έκανε τον Φάττυ καταγέλαστο.

Μεταμελήθηκε, όμως, αργότερα για τη συμπεριφορά της και στις 5 Σεπτεμβρίου 1921 τηλεφώνησε στον Φάττυ, προσκαλών-

τας τον να πάει στο σπίτι της για να συμφιλιωθούν.

Στο σπίτι της Βιρτζίνια βρίσκονταν και πολλοί άλλοι ήθοιοι. Η βραδυά κύλησε «δμορφα», πράγμα που σημαίνει ότι γύρω στα μεσάνυχτα, όλοι οι προσκαλεσμένοι ήταν τυφλά στο μεθύσι και δεν ήξεραν τί έκαναν.

Την ώρα αυτή του γενικού οργισμού, ο Φάττυ βρόθηκε, άγνωστο πώς, μέσα στην κρεβατοκάμαρα της Βιρτζίνια. Μερικές στιγμές αργότερα, άκουστηκαν σπασμωδικές φωνές από το δωμάτιο της ήθοιου. Όλοι έτρεξαν τότε προς τα εκεί, αλλά η πόρτα ήταν κλειστή. Πέρασαν κάμποσες στιγμές ώσπου ο Φάττυ ν' ανοίξει.

«Ελάτε, ελάτε! φώναξε γαρυόμενα, ενώ διόρθωνε τα ρούχα του. Τα φτιάξαμε... Δεν έχουμε τίποτα να σας κούψουμε». Η Βιρτζίνια, αντίθετα, ήταν πεσμένη μπροστά του πάνω στο κρεβάτι και



Άριστερά ο Φάττυ και δεξιά το θύμα του, η χαριτωμένη ήθοιος Βιρτζίνια Ράπ.



βογγούσε σαν τζώ, που το σφάζουν. «Δεν βλέπετε πως πεθαίνει; φώναξε. Βοηθήστε με». Εκείνοι που την άκουσαν, φαντάσθηκαν πως άστειονόταν και βοήκων, υαλίστη, το άστειο της άναστο. Άλλα πρόσεξαν σε λίγο πως τα σεντόνια του κρεβατιού ήταν κατακόκκινα από αίμα. Την έβαλαν τότε σ' ένα αυτοκίνητο και την πήγαν σ' ένα νοσοκομείο. Άλλοι μόνον, όμως, ήταν πολύ άγνα. Η δυστυχισμένη πέθανε σε λίγο από άκατασχετη αιμορραγία.

Τι είχε συμβεί; Η Βιρτζίνια είχε υποβληθεί πριν από μερικές ημέρες σε μια λεπτή γυναικολογική εξέταση, για ν' αποσύρει τη μητρότητα. Άλλ' η πληγή της δεν είχε επουλωθεί τελείως και η θάναυσή επιβεβαιώσε τον Φάττυ προκάλεσε την αιμορραγία.

Ο Φάττυ θεωρήθηκε από όλους ένοχος και παραιτήθηκε σε δίκη. Οι Ένορκοι, όμως, χάρις σε μυστηριώδεις επεμβάσεις, πόν απήλλαξαν. Άλλα το δικαστήριο

Η μικρή Τσέρυλ Κράιν, κόρη της Λάνα Τάρνερ, που σκότωσε μ' ένα μαχαίρι τον γκάνγκστερ Τζόννυ Στομπανάτο, φίλο της μητέρας της.

της κοινής γνώμης τον καταδίκασε ανέκκλητα. Κάποις παραγωγός δεν τόλμησε πια να τον εμφανίσει κι' ο άλλοτε δημοφιλής ήθοιος αναγκάστηκε ν' αλλάξει επάγγελμα.

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

Μια άλλη σκανδαλώδης υπόθεση ήταν εκείνη της δολοφονίας του Ουίλλιαμ Τσίπλορ, διευθυντού των στούντιο «Λάσκυ» και προέδρου της κινηματογραφικής εταιρείας «Σκρήν». Ο Τσίπλορ βρόθηκε την 1η Φεβρουαρίου 1922 νεκρός στο γραφείο του, με μια σφαίρα στην καρδιά.

Οι έρευνες απέκλεισαν ότι συνέβησαν με πολλές νεαρές ήθοιους. Οι τελευταίες του κατακτήσεις ήταν η Μάιμπελ Νόρμαν και η Μίλς Μίντερ.

Η πρώτη ήταν τοξικομανής κι' ο Τσίπλορ πλήρωνε 2000 δολάρια το μήνα για να της προμηθεύει ναρκωτικά. Η ενοχή της αποκλείστηκε από την πρώτη στι-

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

θάρος να κατηγορήσει τη μητέρα της. Η πόλη αυτή με τον έαυτό της έκαμε το λογικό της να σαλέψει.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ «ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΑΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ»

Ένα άλλο πολύκροτο σκάνδαλο ήταν εκείνο της Τζην Χάρλοου, της περίφημης «πλατινένιας καλλονής» που για πολύ καιρό κατείχε τα σκήπτρα της οθόνης. Η Τζην, όπως έγραφε μια αμερικανική έφημερίδα, «είχε τις τσέπες της γεμάτες από θαυμαστές και την καρδιά γεμάτη από ερωτικά είδύλλια», όταν το 1932 παντρεύ-



Άριστερά: Η Λάνα Τάρνερ μιλάει άνω την τηλεόραση. Λίγο καιρό μετά το έγκλημα της κόρης της. Συμφωνά με μια έκδοξη, η μικρή Τσέρυλ αναπαύσε το Στομπανάτο και τον σκότωσε γιατί δεν ανεχόταν να τον βλέπει να περνά τις νύκτες του μαζί με τη μητέρα της. Σ τ η μ έ ο η: Ο Ρέξ Χάρισσον, που θεωρείται υπεύθυνος για το θάνατο της Καρόλ Λάντις. Δ ε ξ ι ά: Ο Πάβ Μπέρν, σύζυγος της Τζην Χάρλοου.

τηκε τον Πάβ Μπέρν. Οι δυο σύζυγοι δεν τα πήγαιναν καλά από τις πρώτες εβδομάδες κι' όλοι περιμεναν πως θα χώριζαν.

Άλλα, ξαφνικά, τρείς μήνες μετά το γάμο τους, ο Μπέρν βρόθηκε νεκρός, με μια σφαίρα στην καρδιά, μπροστά σ' έναν καθρέφτη. Πλάι του υπήρχε ένα σημείωμα που έλεγε: «Δέ μου ευχαίρεσε που το μέσον για να γλυτώσω από τον έρμηνισμό μου».

Όλα, λοιπόν, έδειχναν ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Άλλ' η ιατροδικαστική εξέταση ανέτρεψε αυτό το συμπέρασμα. Η σφαίρα, που βγήκε από το σώμα του είχε διαμέτρημα 9 χιλιοστών, ενώ το πιστόλι ήταν των 6,35 χιλιοστών. Δεν υπήρχε, λοιπόν, αμφιβολία ότι πρόκειται για έγκλημα.

Η Τζην συνελήφθη τότε και, κατά την ανάκριση, περιέπεσε σε τόσες αντιφάσεις, που ο ανακριτής την παρέπεμψε να δικασθεί με την κατηγορία του φόνου εκ προμελέτης. Άλλα το δικαστήριο την απήλλαξε.

Αργότερα ανακαλύφθηκε ότι ο πρόεδρος του δικαστηρίου είχε δωροδοκηθεί και έχασε τη θέση του. Η Τζην πέθανε μερικά χρόνια αργότερα υπό μυστηριώδεις συνθήκες και το πιθανώτερο είναι ότι αυτόκτονισε.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΕΛΜΑΣ ΤΟΝΤ

Ένα από τα μυστηριώδη εγκλήματα του Χόλλυγουντ ήταν επίσης η δολοφονία της ήθοιου

Τέλμας Τόντ, που συνέβη το Δεκέμβριο του 1935. Οι έρευνες συνεχίστηκαν επί 20 χρόνια χωρίς αποτέλεσμα.

Η Τέλμα Τόντ κέρδιζε 4.000 δολάρια την εβδομάδα, ποσό τεράστιο για την εποχή. Ήταν από τις ήθοιους, που, όπως έγραψαν οι έφημερίδες μετά το θάνατό της, τα καπρίτσια της την έπρωσαν στην άγκαλιά του πρώτου τυχόντος.

Το πρωί της 16ης Δεκεμβρίου 1935, η καμαριέρα της άνοιξε τη συνηθισμένη ώρα την πόρτα της κρεβατοκάμαράς της, αλλά την βρήκε άδεια. Το κρεβάτι ήταν ά-

νέπαφο. Έψαξε τότε σ' όλο το σπίτι, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Στο τέλος, έπειτα από πολλές έρευνες, την ανασκόλησε στο βολάν ενός από τα αυτοκίνητά της, μέσα στο γκαράζ. Μια σταγόνα από αίμα ήταν πηγμένη στο κάτω χείλος της.

Η αστυνομία αναζήτησε ένα νέο με τον οποίο η ήθοιος είχε θεαθή την προηγούμενη ημέρα. Άλλα χωρίς αποτέλεσμα.

Οι έφημερίδες άρχισαν τότε αληθινή σταυροφορία εναντίον της ανηθικότητας των ήθοιων του κινηματογράφου. Κι' η σταυροφορία αυτή είχε το αποτέλεσμα της, γιατί η ζωή του Χόλλυγουντ άλλαξε ολόκληρα. Οι ήθοιοι, άντρες και γυναίκες, άφησαν τους εξωφρενισμούς κι' άρχισαν να ζουν ενάρετα (τουλάχιστον φαινομενικά).

ΝΕΚΡΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Πολύ πιο πρόσφατη είναι η περίπτωση της Καρόλ Λάντις. Δολοφονία; Αυτοκτονία; Η νεαρή κι' όμορφη ήθοιος βρόθηκε ένα πρωί νεκρή μέσα στο λουτρό του σπιτιού του Ρέξ Χάρισσον, με τον οποίο συνδεόταν ερωτικά, παρά το γεγονός ότι ο ήθοιος ήταν παντρεμένος με τη Λίλι Πάμπερ.

Ο Ρέξ Χάρισσον παρεμπέμφη τότε να δικασθεί για άνθρωποκτονία, αλλά απήλλαξη για το λόγο ότι δεν υπήρχαν επαρκείς αποδείξεις. Η άτιμωρησία του Χόλλυγουντ, όμως, έγινε, ξαφνικά, πολύ βαρεία για το Χάρισσον, που



Η «πλατινένια καλλονή» Τζην Χάρλοου, που σκότωσε τον άντρα της

αναγκάστηκε έπειτα από λίγο να φύγει για την Εύρωπη.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΤΣΕΡΥΛ

Και το τελευταίο από τα δράματα του Χόλλυγουντ: η υπόθεση της Λάνα Τάρνερ.

Η Λάνα Τάρνερ συνδεόταν ερωτικά με τον γκάνγκστερ Τζόννυ Στομπανάτο. Μια μέρα, ο Τζόννυ βρόθηκε νεκρός μέσα στο σπίτι της διασπινς, θενέττας. Τον είχε σκοτώσει μ' ένα μαχαίρι η κόρη της Τσέρυλ Κράιν, που ήταν τότε μόλις 14 χρόνων. Στο δικαστήριο η Τσέρυλ είπε: «Κακομεταχειριζόταν τη μητέρα μου και γι' αυτό τον σκότωσα». Κι' οι δικαστές την αβώωσαν...

Άλλ' εκτός απ' αυτά τα πολύπλοκα δράματα, υπάρχουν πολλά άλλα, που ξετυλίγονται στο σκοτάδι και που σπάνια έρχονται σε φως. Είναι γνωστό π.χ. ότι πολλοί ήθοιοι του Χόλλυγουντ κάνουν νύχτι μαζωικά κ: οι άλλοι οργανώνουν φρενιστικές διασκεδάσεις... Άλλ' η αστυνομία

κλείνει τα μάτια. Το κοινό δεν βλέπει πια μόνο τη δεινία. Κι' η διτοία παρουσιάζει το Χόλλυγουντ σεμνό, ενάρετο και ήθικό.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Το άγγλικό πανεπιστήμιο του Μπέλφαστ αγόρασε μια έκταση, με το σκοπό να ιδρύσει εκεί ένα ξενοδοχείο. Όλο το προσωπικό του θα αποτελέται από φοιτητές. Αυτοί θα κάνουν τους καμαριέρδες, τα γκαρσόνια, τους μπάρμαν και γενικά κάθε δουλειά. Άλλα κι' οι ένοικοι θα είναι συνήθως φοιτητές. Γι' αυτούς κυρίως προορίζονται τα τέσσερα πολυώροφα και συνεχόμενα κτίρια, που θα αποτελέσουν το ξενοδοχειακό συγκρότημα, με συνολικό άρθμο 750 δωματίων. Το καλοκαίρι, ωστόσο, το ένα απ' τα κτίρια αυτά θα λειτουργεί σαν ξενοδοχείο για τουρίστες.

Η ιδέα προέβλεπε από το Πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης και του άφινε σημαντικά κέρδη, ενώ συγχρόνως οι φοιτητές εξασφαλίζουν στέγη και άμεσα δαπάνια, με τελεία περιποίηση. Το φοιτητικό ξενοδοχείο της Κοπεγχάγης είναι άνοιχτο έλο το χρόνο.



Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Προσπαθώντας ν' ανακαλύψει την αιτία της ξαφνικής τρέλλας της Έλβινας, ο Βιττόριο επισκέπτεται τη Λαλά και μαθαίνει ότι αυτήν την επίσκεψή του φρόντισε και τις πληροφορίες που του έδωσε αυτή για να δει την Έλβινά. Όταν μαθαίνει τώρα το φοβερό αποτέλεσμα, την τρέλλα της άσπας Έλβινας, η Λαλά μετανόει πικρά και εύχεται μέσα απ' την ψυχή της να γιατρευτεί η δυστυχισμένη κοπέλλα. Ύστερα ο Βιττόριο παρουσιάζεται στο Τζούλιο, που γυρίζει στο μεταξύ, και του αναφέρει όλα πληροφορημένα. Την ίδια ώρα φτάνει κι ο φρόντισ, ακίνδυνος, χλωμός σαν πεθαμένος. Η ψυχή του ήταν γεμάτη από γκρίνια.

Πρέπει, λοιπόν, να χωριστώ απ' αυτήν; φώναζε ξαφνικά, με πονεμένο τόνο. — Είπ' ανάγκη, αν θέλουμε να τη σώσουμε, δήλωσε η Άννα. Ο Τζούλιο μου είπε πως κρίνεται τώρα η ζωή της!

Ένα ελαφρό τρεμούλιασμα των χειλιών του Βιττόριο φανέρωσε τη συγκίνησή του. Άσπαστο, με τη δύναμη της θελήσεώς του, κατάφερε να την καταπνίξει, να την κρύψει στο βάθος της ψυχής του. — Ελπίζω να μη γελιέται... είπε με αγωνία. — Όχι, απάντησε σταθερά η Άννα. Πρέπει να του έχουμε εμπιστοσύνη. Δεν είναι τίποτ' άλλο, στο διάστημα του ταξιδιού. Προσπαθούσε ο καθένας τους να κρύψει απ' τον άλλο τον πόνο του.

Η Έλβινά, ξένη σε ό,τι συνέβαινε γύρω της, αναπαύονταν ήσυχά, κλεισμένη στη μυστηριώδη, την αόριστη γαλήνη της. Ο Τζούλιο τους περίμενε, στο ψυχιατρείο. Τά είχε ετοιμάσει όλα, για να δεχτεί την Έλβινά. Φρόντισε να τη μεταφέρουν, κοιμισμένη πάντα, στην ίδια κλίνη, όπου είχε πεθάνει άλλοτε η μητέρα της. Η στιγμή του χωρισμού ήταν οδυνηρότατη για το Βιττόριο. — Μου φαίνεται σα να μην πρόκειται να την ξαναδώ πια! μουρμούρισε. — Εί, λοιπόν, πρόσθεσε εκείνη, θα πάω εγώ να βρω τη Τζέμμα. Θάνα μια ευκαιρία να τη γνωρίσω, να τη μελετήσω... Άφου σ' έκανα κακό χωρίς να θέλω, συντελώντας στη δυστυχία της Έλβινας, θέλω τουλάχιστον να σ' απενοχοποιώ κάπως, με άλλο τρόπο.

Το πρόσωπο του Τζούλιο σκοτείνισε ξαφνικά. Η ξαναγεννημένη αγάπη του για τη Τζέμμα τον έκανε να ξεχνά σχεδόν τη λατρευτή κόρη του, που είχε τόσο την ανάγκη του. — Μα όχι, δε θα παραμελούσε ποτέ το καθήκον του! — Έτσι, αποφάσισε να πάει την Έλβινά στο φρενοκομείο του Κολένιο. Προγραμματικά, αφού θα κανόνισε όλα με τον άρχιτροπο και την αδελφή Νέττα, το ίδιο βράδυ, ένα κλειστό αυτοκίνητο μετέφερε στο ψυχιατρείο τη δύστυχη τρελή. Τη συνοδεύανε ο Βιττόριο κι η Άννα. Ο νέος αξιωματικός ήταν απαρηγόρητος, που θα χωριζόταν απ' τη λατρευτή του, ποιος ξέρει για πόσο καιρό. Γιατί, ως τότε, είχε πετύχει την άδεια να μείνει δίπλα της — κι εκείνη του χαμογέλουσε, χωρίς να τον αναγνωρίζει. Στο ταξίδι απ' το Τουρίνο στο Κολένιο, η κοπέλλα είχε αποκοιμηθεί, με το ελαφρύ κεφάλι της ακουμπισμένο στα γόνατά της Άννας, που απόφευγε να κάνει την παραμικρή κίνηση, για να μη την ξυπνήσει.

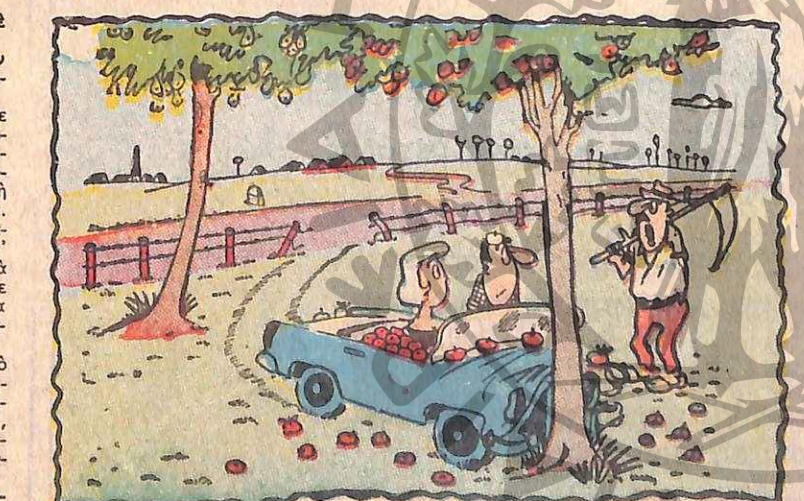
— Είναι εύχισμένη, τις στιγμές αυτές, η καυμένη η μικρούλα, είπε η Άννα, κοιτάζοντάς την με

μένο πάνω της. Έβγαλε μια κραυγή κι' άπλωσε τα χέρια της. — Άδελφή Νέττα! φώναξε, Την είχε αναγνωρίσει. Έκείνη της χαμογέλασε, έσκυψε και τη φίλησε. — Καλημέρα, μικρούλα μου, της είπε. Πώς κοιμήθηκες; — Η Έλβινά κούταξε γύρω της, με ύφος έκπληκτο και γελαστό μαζί. — Πολύ καλά, απάντησε. Τι δεινά που είδα, Θεέ μου!... — Αλήθεια; Μα τώρα σήκω, ύπναρο. Είπ' ώρα να κατεβούμε στην έκκλησία, για την προσευχή. — Να κατεβή στην έκκλησία. Ν' ανάψω τα κερί. Να αλλάξω τα λουλούδια της Παναγίας... Αυτά έκανε η Έλβινά, όταν ήταν κοριτσάκι. Έτσι και τώρα, ξαναγύριζε στην ηλικία εκείνη. Χτύπησε χαρούμενα τα χέρια της, πήδησε απ' το κρεβάτι και στάθηκε να τη ντύσει μια νουσοκόμα, σα νάταν μικρούλα. — Δός μου το πανεράκι μου, φώναξε. Θα πάω να μαζέψω λουλούδια για την Παναγία. Θα το γεμίσω! — Δασκαλεμένη από την προϊσταμένη, η νουσοκόμα της χαμογέλασε, της έδωσε ένα πανεράκι και της είπε: — Έλα, πάμε μαζί. — Η Έλβινά στράφηκε στην αδελφή Νέττα. — Θα με περιμένετε στην έκκλησία; — Ναί, αγάπη μου. Κάνε γρήγορα... — Η νουσοκόμα την πήγε στον κήπο. Κι' η Έλβινά, με το άπλο και άδω ύφος που είχε στα παιδικά της χρόνια, άρχισε να μαζεύει δασ λουλούδια ευρίσκε. Έτρεχε εδω κι' εκεί στα μονοπάτια του κήπου, κυλιότανε στο ύψος χορτάρι, βέβαιη πως ήταν ακόμα μια μικρούλα με κοντά φουσανάκια... — Ύστερα, καταχαριστημένη, πήγε στην έκκλησία και βοήθησε την αδελφή Νέττα να στολίσει την Αγία Τράπεζα. Απαγγέιλε ευλαδικά τις προευές προσευχές. — Θα πάς τώρα να φας με το μπαμπά σου; τη ρώτησε ξαφνικά η αδελφή Νέττα. — Α, ναί! Που είν' ο μπαμπάς; — Θέλω να τον δω. — Κι' έτρεξε προς τη σάλα, όπου εφίσκε συνήθως το γιατρό, τις μέρες που είχε μείνει άλλοτε στο ψυχιατρείο. — Ο Τζούλιο την περίμενε. Βλέποντάς τον, η Έλβινά έβγαλε μια

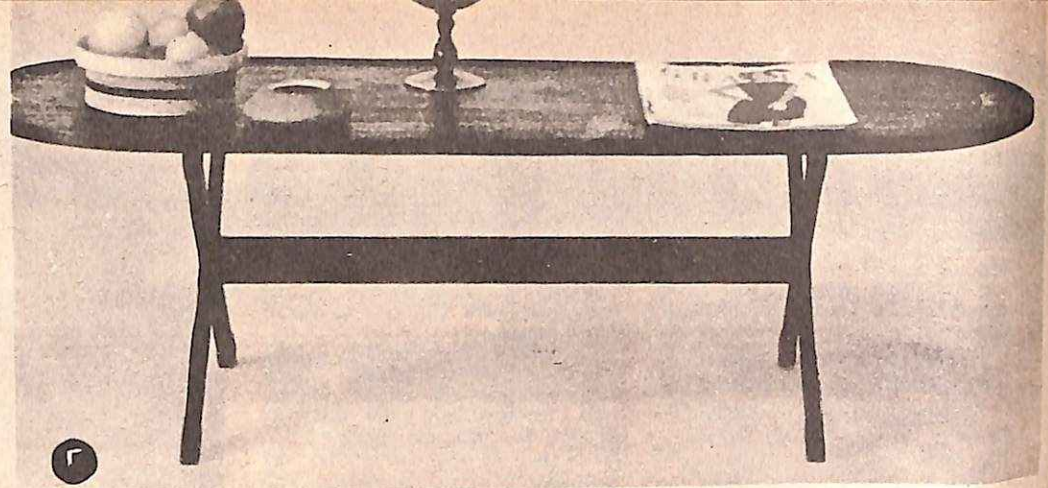
κραυγή χαράς, τον αγκάλιασε και τον φίλησε πολλές φορές. — Τι εύχισμένη που είμαι, μπαμπά! του είπε. Άν έδωλες πόσα λουλούδια έφερα στην Παναγία!... Πεινάω όμως τώρα, πεινάω πολύ. — Φάγανε μαζί. Η Έλβινά φερόταν πάντα σαν παιδάκι κι' ο Τζούλιο μελετούσε προσεκτικά κάθε κίνησή της. Μονάχα κατά το μεσημέρι, καθώς ήταν ξεπλυμένη κάτω από ένα δέντρο, στον κήπο, η Έλβινά έδειξε κάποια ταραχή. Και ρώτησε το Τζούλιο, που διάβαζε λίγα πιδό περά: — Τι είν' αυτά τα ξεφωνητά, μπαμπά; — Ξέρεις πως είμαστε σε ψυχιατρείο. — Σε ψυχιατρείο... επανέλαβε σαν ήχω η Έλβινά. Εδώ δεν πέθανε η μαμά; — Ναί, εδω. — Πώς ήταν η μαμά; — Καλή και όμορφη, όπως εσύ. — Η Έλβινά γύρισε μπρούμυτα, ακουμπώντας χέμα με τους άγκωνες, με το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της. Φαινόταν πως κάτι σκεπτότανε... — Ξαφνικά, τα μάτια της λάμπανε. — Όχι, είπε, η μητέρα μου ήταν κακή γυναίκα. Έδωλες τόσους ανθρώπους... και πέθανε καταραμένη! — Ποιος σου είπε αυτά τα ψέματα; φώναζε ο Τζούλιο. Είναι ντροπή τους να λένε τέτοια πράγματα σε μια μικρή κοπέλλα! — Με τον ενεργητικό του τόνο, φάνηκε να επιβάλλεται στη νέα. Τον κούταξε, φοβισμένη, τρέμοντας, κι' ύστερα έβαλε τα γέλια. — Θέλω ένα φορέμα για την κόουλα μου, φώναξε. Μου το υποσχέθηκε η αδελφή Νέττα. — Κι' έφυγε τρεχοντας. Ο Τζούλιο έμεινε μόνος. Ήταν κατάχλωμος. — Επρέπει να της επιβληθεί σιγά σιγά μια δυνατότερη βέλησι — είπε στον εαυτό του. Θ' άρχισα να με ρωτά. Θάβη η μέρα των εξηγήσεων... Αυτή θάνα η αποφασιστική στιγμή!... Κι' αν μείνει τρελή για πάντα; — Άν έχη σούστη το λογικό της;... Όχι, όχι, είν' αδύνατον... έφωσαν διατηρείται η μνήμη της... Κι' όμως, θα ήταν καλύτερο, αν μπορούσε να ξεχάσει!... Έσκυψε το κεφάλι του και βυθίστηκε σε θλιβερές σκέψεις...

— Η ξαφνική αναχώρησή του φρόντισ, και της Άννας απ' το Τουρίνο, έκαμε έντονη στην Τζέμμα και στη μητέρα της, που δεν το περίμενανε καθόλου. Τότε το ανάγκη να γράψει, φέρνοντας συγχρόνως ένα γράμμα για τη Τζέμμα. — Διάβασε το έσο, μουά, είπε η κοπέλλα, κοκκινίζοντας δίχως να ξέρη το γιατί. — Όχι, παιδί μου. Έσένα μόνο πρέπει ν' αφορά, άλλως θα το στέλνανε σε μένα. Εσύ, λοιπόν, πρέπει να μάθεις πρώτα το περιεχόμενο του. — Η Τζέμμα άνοιξε το φακέλλο, με δάκρυλα που τρέμανε, έβγαλε από μέσα ένα χαρτί — ένα γράμμα του φρόντισ — και διάβασε: — Δεσποινίς. Δε βόρκα το θάρος να σ' απενοχοποιώ, οτι έκανα. Φοβόμουν μη θυμώσετε και δε με συχωρέσετε. — Πήγα στο δόκτορα Τζούλιο και του τ' είπα όλα, για την αθωότητά σας και για τα δικά μου σφάλματα. — Άξιζα με τιμωρία. Αλλάς όμως συχώρεσε, μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και μ' όνόμασε παιδί

— Άν κάνετε διλοταχώς διασθεν θα μαζέμετε και δαχλύδια!



— Άν κάνετε διλοταχώς διασθεν θα μαζέμετε και δαχλύδια!



Τα 'ιπτάμενα' τραπεζάκια

Ένα απαραίτητο και χαριτωμένο στοιχείο στην επίπλωσι του μοντέρνου σπιτιού

ΕΝΑ από τα πιο χρήσιμα, αλλά και πιο χαριτωμένα στοιχεία, στην επίπλωσι του μοντέρνου σπιτιού, είναι χωρίς αμφιβολία τα 'ιπτάμενα' τραπεζάκια. Λέγονται έτσι, γιατί ανήκουν στον τύπο των επίπλων, που μπορούν εύκολα να μετατοπισθούν από το ένα σημείο του σπιτιού στο άλλο και να δώσουν με την παρουσία τους, καινούργια όψη και τόνο στον χώρο όπου μεταφέρονται.

Τα τραπεζάκια αυτά είναι συνήθως μικρών διαστάσεων και προσαπτός απλούστατα στην κατασκευή τους, πάντα έτοιμα να δεχθούν πάνω τους ένα σερίεργο, λίγα περιοδικά, ένα - δυο τασάκια. Ένα ανθοδοχείο ή μερικά μπιμπέλι 'Η απόλυτης της κατασκευής τους δε σημαίνει αναγκαστικά κι' απλό σχήμα. Απειναντίας, πολλά είδη τους παρουσιάζουν μάλλον πολύπλοκη εμφάνιση και μπορούν, πάντα όμως με πολλή ευκολία, ν' αλλάξουν ριζικά μορφή, γιατί είναι λυόμενα ή συρταρώδη.

Οι τύποι αυτών των μικρών και κομψών τραπεζών είναι τόσο πολλοί ώστε οι σειρές των σχεδίων τους, που έχουν επινοηθεί κατά τα τελευταία χρόνια στην 'Αμ'ρική κι' ιδίως στην Εύρωπη, αποτελούν σωστή... εποποιία. Είναι κυριολεκτικά αναρίθμητες οι μορφές που η σύγχρονη μόδα τους έχει δώσει, από τις πιο εκκεντρικές και μοντέρνες ως τις απειμιμωμένες πρωτογόνων, αρχαίων και μεσαιωνικών προτύπων. Φυσικά, δεν λείπουν κι' οι νουταλγικές υπενθυμίσεις σχεδίων που είχαν περάσει κατά τους τελευταίους αιώνες, ιδίως δε κατά την περίοδο του ρομαντισμού.

Σας παρουσιάζουμε ένα δείγμα από τα μοντέρνα μοντέρνα και της παραδοσης. Πλάι στο απλό, όρθιο τραπεζάκι, που ταιριάζει σε μια ασπρονιστική γωνία υπάρχουν τα 'απολυόροφα' τραπεζάκια που μπορούν είτε να τοποθετηθούν σκάμπια ή να ένωθούν το ένα πάνω στο άλλο και να πιάσουν έτσι τον περιορισμένο χώρο ενός μικρού επίπλου. Όλα είναι διαφορετικού στυλ. Άλλα ταιριάζουν σε σύγχρονη κι' άλλα σε παλαιά επίπλωσι. Ανάμεσά τους μπορείτε να βρείτε εκείνο, που θα έναρμονιζόταν στο περιβάλλον του σαλονιού, της τραπεζαρίας ή του λίκιν - ρούμ του σπιτιού σας.

Α) Το σύνολο αυτών των τεσσάρων μικρών τραπεζών που περνούν το ένα κάτω από το άλλο κι' έχουν πόδια λεπτά και σκαλιστά, ονομάζεται 'επ'αργίον'. Φτιάχνεται συνήθως από καρυδιά κι' αποτελεί άνεθίσια εγγλέζικου στυλ, που ήταν πολύ της μόδας τον περασμένο αιώνα σε όλο τον κόσμο. Τα τμήματά του μπορούν να χωρισθούν και να τοποθετηθούν σε διάφορα δωμάτια ή σημεία του ίδιου διαμετίου. Επίσης μπορούν να 'απείσονται' και να γίνουν ένα τραπεζάκι, αν δεν υπάρχει διαθέσιμος χώρος.

Β) Αυτά τα δυο απλούστατα τραπεζάκια σε μορφή δίσκου, μπορούν επίσης να τοποθετηθούν το ένα κάτω από το άλλο, δίνοντας την εντύπωση ενός. Χάρις στην πολύ μοντέρνα γραμμή τους, ταιριάζουν σε χώρους επιπλωμένους με σύγχρονο στυλ, καθώς επίσης και σε παιδικά δωμάτια. Φτιάχνονται συνήθως από φθινό ξύλο ή από φορμαρίκα.

Γ) Το κομψό υπόδειγμα, που βλέπετε στη φωτογραφία, θυμίζει πάγκο μεσαιωνικής ταβέρνας κι' οι άκρες του είναι ελαφρά υψωμένες. Έχει πολύ λιτή γραμμή και μπορεί να τοποθετηθεί, έξ' ίσου έναρμονισμένα είτε μπροστά σ' ένα ντιβάνι, είτε σε μια 'απολυόροφα' γωνία, είτε ακόμω να 'αποκοιμηθεί' από τη μία του πλευρά σ' ένα τοίχο. Φτιάχνεται συνήθως από καρυδιά, αλλά κι' από μαόνι.

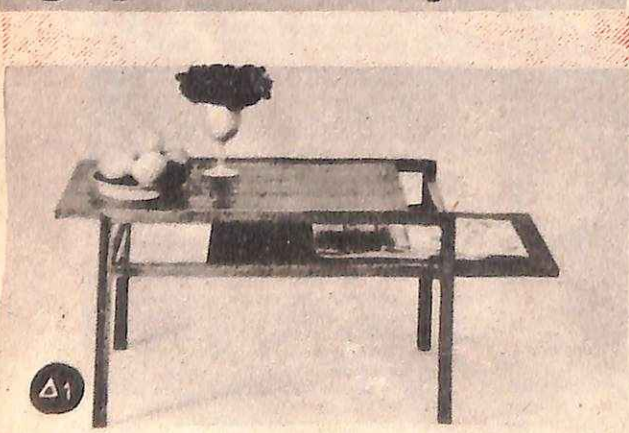
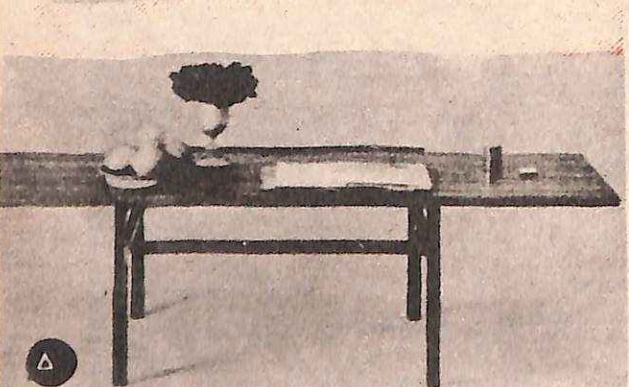
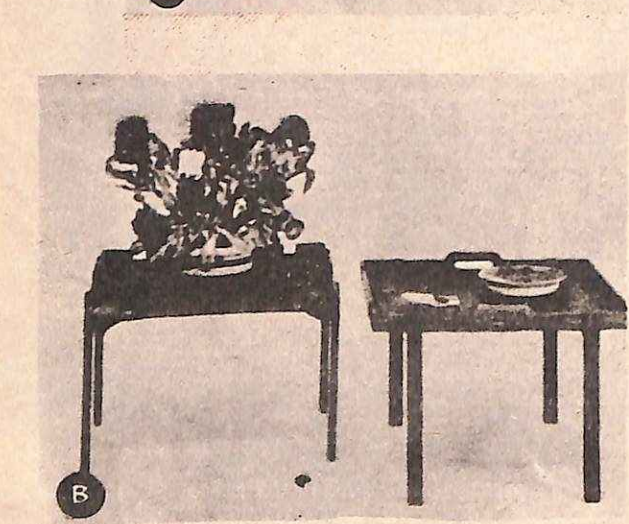
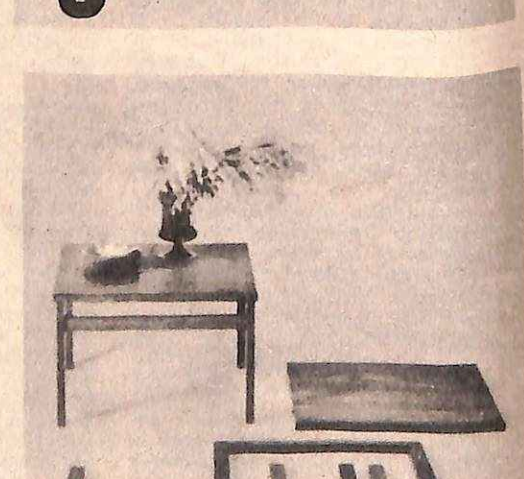
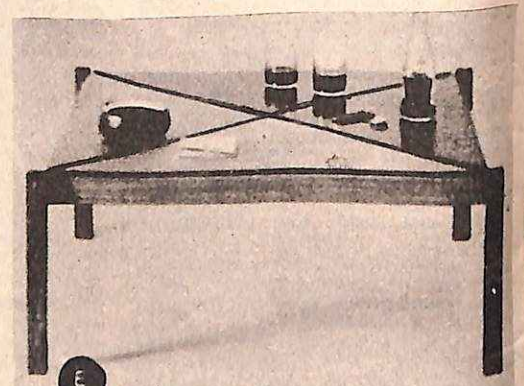
Δ) Γερμανικό σχέδιο, με κύρια χαρακτηριστικά ένα όρθιο υπόστηριγμα και δυο κινητές επιφάνειες. Είναι κατασκευασμένο σε τρόπο που

οι δυο επιφάνειες να μπορούν να τοποθετηθούν ή μια συνέχεια με την άλλη, όπως βλέπετε στη φωτογραφία Δ1, σχηματίζοντας μια επιμήκη επιφάνεια.

Το τραπεζάκι αυτό έχει ύψος 45 πόντους. Στην εικόνα Δ2, το βλέπετε με τις δυο επιφάνειες τοποθετημένες παράλληλα τη μία πάνω από την άλλη. Στις άκρες τους, κατά μήκος, έχουν ένα αλτάκι, που επιτρέπει το συρταρωτό πέραςμά τους στις οριζόντιες πλευρές του υποστηρίγματος. Τα μέτρα κάθε επιφάνειας είναι 70X50 πόντους. Το τραπεζάκι αυτό έχει τη θέσι του μπροστά σε ντιβάνι, λόγω του κάπως μακροστενούς σχήματός του. Ένα όμορφο όπλινο δάκο με λουλούδια, 'γλυκαίνει' τη λιτή και στενή γραμμή του επίπλου.

Ε) Ένα πρωτότυπο τραπεζάκι από καρυδιά, που η επιφάνειά του αποτελείται από τέσσερα άνεθίσια, που τριγωνικά, καμωμένα από ξύλο, και νατρύμνα από πάνω με μαύρη φορμαρίκα. Άνελγοντας τα φύλλα του δίνουμε στο έπιπλο διάφορες όψεις. Οι διαστάσεις του είναι 80X80X35 πόντοι.

ΣΤ) Το τραπεζάκι αυτό διαλύεται έντελώς κι' επομένως είναι πολύ πρακτικό. Αποτελείται από πέντε κομμάτια: μια όρθια επιφάνεια, δυο πλούσια σε σχήμα Y και δυο μονά ξύλα. Τα τέσσερα τελευταία ενώνονται και σχηματίζουν τα πόδια και το υποστήριγμα της επιφάνειας.



του... Ω, έχει ακόμα καλές στιγμές η ζωή! Δεν τόχα καταλάβει ποτέ άλλοτε τόσο, όσο αυτή τη στιγμή. Τώρα που νοιώθω βαρειά τη συνειδήσή μου, δε μπορώ, σαν τίμιος άνθρωπος, να μείνω πιά εδώ.

»Φεύγω, πηγαίνω να πληρώσω την τρελή τολμή μου, που μ' έσπρωξε να γίνω δικαστής των όμοιών μου, να τιμωρώ ακόμα κι' όταν είχα ήδη τιμωρήσει ο Θεός, ν' άγνωστα το θέο νόμο της συγγνώμης. Και ποιά είναι τ' αποτελέσματα; Δεν τιμωρήσα, παρά τον ίδιο τον εαυτό μου. Η εκδίκηση χτυπάει σκεδόν πάντα εκείνους, που την εκτελούν.

»Υποφέρω, χιλίες φορές περισσότερο απ' όσο μπορείτε να υποθέσετε! Ωστόσο, έχω στο βάθος της ψυχής μου κάποια άοριστη ελπίδα, που με συγκρατεί: ότι θα με συγχωρέσουν μία μέρα, όλοι εκείνοι που τούς έβλαψα!

»Πηγαίνω μακριά, πολύ μακριά. Δε θ' ακούσετε πιά τίποτα για μένα, για πολύν καιρό... Ήθελα να φύγω μόνος μου, δεν έννοει όμως να μ' αφήσει η Αντωνία, η καλή μου θεία. Υποχώρησα στη θέλησή της και πιστεύω πως έκανα καλά.

»Η θεία μου ήθελε να σάς αποχαιρετήσω, έσας και τη μητέρα σας. Φοβόταν όμως μήπως δε βρή

τη δύναμη. Κι' ακόμα, ντρεπότανε, γιατί έμαθε πως είχα παραβή τον όρκο που σάς έδωσα, και πως τ' είχα φανερώσει όλα στο δόκτορα Τζούλιο.

»Από καιρό τώρα, Τζέμμα, διάβαζα μέσα στην καρδιά σας, Άγαπάτε πάντα το γιατρό! Σε μία στιγμή ψυχικής καταπτώσεως, πιστέψατε πως τον είχατε ξεχάσει. Μά δεν είν' αλήθεια. Άν γυρίση τώρα κοντά σας, μετανοιωμένος, θα τον διώξετε; Δεν τ' πιστεύω. Μου φαίνεται πως, συγχωρώντας τον, θα συγχωρέσετε και μένα μαζί!

»Εσφαλε απέναντί σας, γιατί σάς αγαπούσε πολύ και σάς ζή-

λευε. Δε μπόρεσε να διαβάσει στα μάτια σας, δεν κατάλαβε πως, φεύγοντας μακριά σας, καταστρεφείς την εύτυχία του... Σκεφθήτε όμως πόσο υποφέρει τώρα, που είναι βέβαιος για την αθωότητά σας! Νόμισα πως θα πείθαινε απ' τη λήψη του...»

»Ήταν βέβαιος για την αθωότητά της ο Τζούλιο; Ά, χρειαζόταν λοιπόν η εξομολόγησή του Φράντς, για να τον πείσει;

Αυτήν, που είχε το θάρρος και την περηφάνεια να τον αντιμετώπιση, αντί να τον Ικετήση, αυτήν, που δεν του είχε παραποιήσει καθόλου για τις προσβολές του, τη θεωρούσε ένοχο! Κι' έπρεπε τώρα αυτή να τον συγχωρήσει;

Μια άστραπη πέρασε απ' τα μάτια της, ενώ τα χείλη της τρέμανε έλαφρά. Όχι, ποτέ! Θα υποφέρει, μά δε θα υποχωρήσει, έστω κι' αν τον έβλεπε να σέβνεται στα πόδια της.

— Τι έχεις, Τζέμμα; την ξαναρώτησε η μητέρα της. Δε μου άπαντας.

— Η κοπέλλα άνασκήρτησε ζωρά. — Τι μου έπες, μαμά;...

— Η κ. Τσάσκα την τράβηξε στην αγκαλιά της, τη φίλησε.

— Δε ζητάω να μάθω τα μυστικά σου, της είπε. Ήθελα μόνο να ξέρω γιατί έφυγε ο Φράντς.

— Δε μου τ' έξηγεί, μαμά, άπάντησε με συγκίνηση η Τζέμμα. Ίσως να μάς τ' οράψη η κυρία Άντωνία.

Και συνέχισε το διάβασμα: «Δεν ταιριάζει όμως σε μένα, το μεγάλο ένοχο, να σάς υποδείξω τί πρέπει να κάνετε. Θέλησα μόνο να σάς προειδοποιήσω. Η θεία μου έχει άφισει στη σπιτονοικοκυρά μας ένα γράμμα για τη μητέρα σας. Θα της τ' φέρη εκείνη, ίσως και σήμερα.

»Δεν έχω να προσθέσω τίποτ' άλλο. Δε σάς εύχομαι να εύτυχήσετε, γιατί μπορεί να σάς φέρη δυστυχία ή ευχή μου. Σας παρακαλώ μονάχα να μη με καταραστήτε».

Αφού διάβασε γρήγορα αυτές τις φράσεις, η Τζέμμα έμεινε σιωπηλή, κατάχλωμη, με τα φρύδια ζαρωμένα.

— Η κ. Τσάσκα την κύτταζε, άνησχη.

— Τι σου γράφει ο κ. Φράντς; τη ρώτησε.

— Μου άναγγέλλει πως φεύγει και προσθέτει πως η θεία του έχει άφισει ένα γράμμα για σένα στη σπιτονοικοκυρά της.

— Τι ιδέα!... Μά γιατί αυτή η εφονική άναχώρησή τους; Σου έξηγεί το λόγο; ρώτησε η κ. Τσάσκα.

— Η Τζέμμα φαινόταν να μη την άκούη. Πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της, σ' ά να προσπαθούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις της. Τά ήξερε, λοιπόν, όλα ο Τζούλιο;...

— Δε στέλνουμε τη Λένα να πάρη το γράμμα; πρότεινε η μητέρα της.

— Ενώ η Τζέμμα ήταν έτοιμη ν' άπαντήσει, μπήκε η γριά Λένα και άναγγείλε πως η ιδιοκτήτρια του άντικρυνού σπιτιού ζητούσε να μιλήσει στην κ. Τσάσκα.

— Ναί, ναί, να περάση, είπαν ητέρα και κόρη μαζί.

Και σηκώθηκαν για να την υποδεχτούν. Η καλή κυρία ήταν κατασυγκινημένη. Μετά τις πρώτες τυπικές φράσεις, τούς έξηγησε το κομ' της επισκέφσεως της.

— Η Άντωνία την είχε ειδοποιήσει, ότι λόγω συμφέροντος άνάγκαζαν αυτή και τον άνηψό της να μ'ούν άμέσως απ' το Τουρίνο. Την γαλαλούσε δε να παραδώση τα λειδιά του σπιτιού στην κ. Τσάσκα, για τ' διάστημα που είχε εληρωθή το νοίκι, και μαζί μ' αυτά ένα άνοιχτο γράμμα με τις έξι λίγες γραμμές;

— Άγαπητή κυρία,

— Η εφονική άναχώρησή μου δε μου επέτρεπε να εροφήσω το χρέος που έχετε, εγώ κι' ο άνηψός μου, άπέναντί σε σάς και την κόρη σας. Σας άφισω, λοιπόν, την έπιπλωσή μου, ειδοποιήσα δε τη σπιτονοικο-

κυρά να σάς δώση τ' ά κλειδιά και να σάς βοηθήσει σ' ό,τι θελήσετε. Μέσα σ' ένα γραφείο, στην κρεβατοκάμαρά μου, θα βρήτε κάτι χαρτιά που σάς άφορούν.

— Με συγχωρήτε, που σάς γράφω έτσι βιαστικά.

— Πάντα δική σας. Ά ν τ ν ι α σ.

— Η κ. Τσάσκα παρανεύτηκε. Μία ματιά όμως της κόρης της σταμάτησε στα χείλη της κάθε παρατήρησι. Μόνον όταν έφυγε η επισκέπτρια, η Λάουρα ρώτησε ζωρά τη Τζέμμα:

— Τι λές, λοιπόν, γι' αυτό; — Είμαι έκπληκτη όσο και σύ, μαμά. Μά ίσως να βρούμε τ' ό κλειδί του αινιγματος σ' αυτά τ' ά χαρτιά, που λείει πως σου άφησε η κ. Άντωνία.

Τά χαρτιά όμως εκείνα δεν ήταν παρά ένα άπλο γράμμα της Άντωνίας, που ζητούσε, όπως κι' ο άνηψός της, συγγνώμη γιατί είχαν φύγει έτσι άπτομα, χωρίς να τις χαιρετήσουν. Έξωκίεζε δε τη Λάουρα να δεχθή, χωρίς να προσβληθή, το μικρό δώρο της: τ' ά λίγα εκείνα έπιπλα, που δε μπορούσε να τ' ά πάρη μαζί της, καθώς και μερικά κοσμήματα για τη Τζέμμα, για να της θυμίζουν πάντα αυτούς που φεύγανε, με την εικόνα της χαραγμένη στην καρδιά τους.

Πρόσθεσε ακόμα η Άντωνία, ότι η κόρη της θα της φανέρωνε ίσως μία μέρα το χρέος εύγνωμοσύνης, που είχαν άπέναντί της, κι' έλπικε πως, τη μέρα εκείνη, δε θα τούς καταριόταν, αλλά θα τούς συμπονούσε.

Κατέληγε λέγοντας πως ήταν πιά γραμμένο το πεπρωμένο της: Ο' άκολουθούσε το Φράντς, ως την άκρη του κόσμου και θα πέθαινε κοντά του, εύλογώντας το Θεό, που της άφηνε την υπέρτατη αυτή παρηγοριά.

— Η Τζέμμα κι' η μητέρα της έκλαψαν, μ' αυτό το γράμμα. — Υστερα η κ. Τσάσκα, που είχε βρή σ' αυτό μεταξύ τις θήκες με τ' ά κοσμήματα, τις άνοιξε κι' έβγαλε μία κραυγή θαυμασμού.

Οι θήκες εκείνες περιείχαν ένα κολλιέ με έπτά σειρές μαργαριτάρια, ένα δαχτυλίδι με μπριλλάντια κι' ένα χρυσό ρολόάκι.

— Μά δε μπορούμε να δεχτούμε αυτά τ' ά κοσμήματα! φώναξε η κ. Τσάσκα, άφου πέρασε η πρώτη έκπληξή της.

— Αυτό ήθελα να σου πω κι' εγώ, μαμά. Δε θ' άγίζουμε, για την ώρα, τίποτε απ' ό,τι βρίσκεται εδώ μέσα. Κι' αν δεν κατορθώσουμε να μάθουμε πού έχουν καταφύγει ο Φράντς κι' η θεία του, θα πουλήσουμε αυτά τ' ά πράγματα για λογαριασμό τους και θα δώσουμε στους φτωχούς όσα θα εισπράξουμε. Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου;

Στά χείλη της Τζέμματος είχε εφανή το χαμόγελο εκείνο που την έκανε γοητευτική.

— Η κ. Τσάσκα την άγκάλιασε και τη φίλησε.

— Ναί, κορούλα μου, της είπε, συμφωνώ κι' εγώ μαζί σου. Γιατί δεν καταλαβαίνω τις υποχρεώσεις, που λένε πως έχουν άπέναντί μας. Το πρόσωπο της Τζέμματος σκυθρόπασε.

— Έχεις τ' ό δικαίωμα να τ' ά μάθης, μαμά, είπε. Άλλ' αν μιλήσω, θα υποφέρης πολύ.

— Και νομίζεις πως δεν υποφέρω αρκετά, νοιώθοντας διαρκώς να με τριγυρίζουν μυστήρια; Γιατί είχα καταλάβει από πολλόν καιρό, ότι ύπάρχει κάποιο μυστικό άνάμεσα σε σένα, το Φράντς και τη θεία του, αλλά δε σου έκανα ποτέ λόγο, για να μη σε στενοχωρήσω.

Τά λόγια κι' ο τόνος της κ. Τσάσκα κάνανε βαθεία έντύπωση στη Τζέμμα. Την άγκάλιασε απ' το λαιμό και της είπε:

— Γιατί να μη μου μιλήσης ναρίτερα, μαμά; Θα σου τάλεγα όλα... Μά δεν άμφέβαλες για μένα, έ; — Δεν ξέρω. Δεν είμαι σ' έθεσι ν' άναλώσω όλες τις σκέψεις που έκανα... Πάντως, όμως, μου φαίνεται πως άξίζα κάποια έμπιστοσύνη εκ μέρους σου.

— Η φυσιογνωμία της φανέρωνε μία μεγάλη θλίψη.

— Ω, μαμά, μουρμούρισε η Τζέμμα, ίσως δε θα σώπαινα τόσο, αν δε μου είχες μιλήσει για τόν πατέρα μου, όταν μου φανέρωσε τ' ά σφάλματά του. Από τότε, διψούσα να μάθω τί είχε άπογίνει αυτός ο άνθρωπος, που είχε άδιαφορήσει πάντα για μάς, σ' ά να μην άποτελούσαμε μέρος της ζωής του.

— Η κ. Τσάσκα άνατριχίασε.

— Και έμαθες;... πρόφερε με κόπο.

— Ναί, χάρις στο Φράντς και τη θεία του.

— Η κ. Τσάσκα δε μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή.

— Τόν είχαν γνωρίσει;... ρώτησε.

— Η Τζέμμα τράβηξε κοντά τη μητέρα της, την έβγαλε να καθήση στο ντιβάνι και της είπε σιγά: — Είναι μία θλιβερή ιστορία, μαμά. Ο πατέρας μου βρέθηκε άνακατεμένος σ' αυτήν, χωρίς όμως να παίξη πολύ σπουδαίο ρόλο. Άκουσέ με...

Και διηγήθηκε όσα είχε μάθει για τ' ζωή του πατέρα της κοντά στην γυναίκα εκείνη που τόν είχε κατακτήσει σκλάβο της — τη μοιραία γυναίκα, που είχε κλέψει ένα ξένο όνομα και τ' είχε κυλήσει στη λάσπη.

— Η κ. Τσάσκα την άκουγε, μ' ένα μίγμα πόνου και πικρίας.

— Ήταν η τιμωρία του!... μουρμούρισε στο τέλος. Μά τόν συγχωρώ, γιατί είμαι βέβαιη πως θα ύπόφερε σκληρά, αν στις τελευταίες στιγμές του μάς θυμήθηκε, έμάς που μάς είχε διώξει και πού δώσσο δε θα διστάσαμε, αν τ' ό ξέραμε, να τρέξουμε κοντά του για να τ' ό κλείσουμε εύλαδικά τ' ά μάτια... Σίγουρα, η άθλια εκείνη γυναίκα, που τόν είχε κατακτήσει άνδρείκελό της, όσο ζούσε, θα τόν άφισε να πεθάνη σ' ά σκυλί, κι' ίσως μάλιστα χάρηκε που τόν είχε ξεφορτωθή!

— Σωστά μάντεψες, μαμά.

— Ώ άκόμη αυτή η γυναίκα; — Όχι, μαμά. Η θεία Δίκη την τιμωρήσε, όπως της άξίζει...

— Ωστόσο, εξακολούθησε να μάς φέρνι δυστυχία!

— Με ποιόν τρόπο; άπόρησε η κ. Τσάσκα.

— Η Τζέμμα της διηγήθηκε τότε με συντομία την ιστορία του Φράντς και της Άντωνίας, τις άναζητήσεις τους και τ' ά αποτέλεσμα, όπου είχαν καταλήξει. Τώρα η κ. Τσάσκα έτρεμε απ' την ταραχή. Τά άχρωμα χείλη της τραυλίσανε:

— Με νόμισαν, λοιπόν, γι' αυτή την πρόστυχη; Και τράβηξες έσύ τις συνέπειες, κόρη μου! Ά, τώρα τ' ά καταλαβαίνω όλα. Έπες όσα όνομα του Φράντς και της θείας του.

Και, σ' ά νάχε ενασβρή εφανικά τ' ός δυνάμεις της, πρόσθεσε όρημτικά:

— Τους συγχωρέσεις, έσύ; — Ναί, μαμά, άπάντησε γλυκά η Τζέμμα. Δεν είχαν ύποφέρει άρεκατά;...

— Μά έσύ, η άθώα κι' άγνή κοπέλλα, έξευτελίσθηκες έξ αίτίας τους! Κι' ο Φράντς, μ' όλο που ήξερε πως σε είχε άφισει ο Τζούλιο, σώπασε.

— Τόν είχα βάλει εγώ να όρκιστή πως δε θα μιλούσε.

— Μά δεν είναι δίκαιο να ύποφέρης έσύ για τούς άλλους! Ο γιατρός εξακολουθεί να σε νομίζει ένοχο.

— Η Τζέμμα κοκκίνισε και κούνησε τ' ό κεφάλι της άρνητικά.

— Όχι, μαμά, ξέρει πως είμαι άθώα.

— Η κ. Τσάσκα άνασκήρτησε. — Ποιός τ' ό τ' όπε; ρώτησε. — Η Τζέμμα της έδωσε τ' ό γράμμα που είχε πάρει απ' τ' ό Φράντς.

— Διάβασε, της είπε μαλακά. Δε θέλω πιά νάχω μυστικά από σένα.

— Εκείνη πήρε τ' ό γράμμα, τ' ό διάβασε γρήγορα κι' ύστερα χλόμιασε κι' έδωσε τ' ό κλάματα.

— Πιστεύεις τώρα, μαμά, πως



Γλυκειά θαλπωρή
στο κρεβάτι
με σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ·ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ Τό καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ Λεπτό και φινό σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

Με ό,τι βάζει ο νους σε βαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΛΕ

ντύνει, ότολίζει, νοιουσιουρεύει!

ΣΤ/44



...να λούζετε τ' ά μαλλιά σας
με τ' ό σαμπουάν **Nemo**

Ο άρωματισμένος
ηλούσιος άφρός του
Nemo καθαρίζει
τελείως τ' ά μαλλιά και
τ' ά κάμνει σιθέριο.

Τό **Nemo** με τ' ό φρέσκο αύγό και τις διταμίνες
που περιέχει τρέφει και δυναμώνει τ' ά μαλλιά
δίνοντας μία άπαλότητα και φυσική γυαλάδα.
Τό **Nemo** άπεδείχθη πλέον ως τ' ό ιδεώδες μέσον
για την περιποίηση των μαλλιών.

*Σας χαρίζει
υπέροχα μαλλιά!*

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛΕΦ. 25-739

...και να σου δω... που-
μύρισε η Τζέμνα.

— Όχι, κόρη μου, όχι. Φαντά-
ζομαι δε ότι, αν ο γιατρός δε ξέ-
ρη τώρα όλα, θα ξαναγυρίσει κοι-
τά σου μετανοημένος.

Η Τζέμνα πάλεψε με τη συγκί-
νησι που φούσκωνε την καρδιά της,
κι' απάντησε δριμυτικά:

— Αφού άφραδα μια φορά για
μένα, δε θα ξαναγυρίσει ποτέ πιά
η καλιά εμπιστοσύνη.

Μην το λές! Ποιος ξέρει πό-
σο θα ύπφερε ο Τζούλιο, απ' τη
φριχτή αυτή αμφιβολία!

Η Τζέμνα ανασήκωσε το κεφάλι
της. Τα ρουθούνια της τρέμανε καί
τα μάτια της λάμπανε.

— Δε λογαριάζεται καθόλου δ.τι
ύπφερε εγώ η άδωα, βλέποντας
τον να με περιφρονεί; διαμαρτυρή-
θηκε.

— Όταν σου έδωκε τον αίτιο
αυτό του άδικου έξευτελισμού σου.

— Αύτος έβριζε περισσότερο τη
συγγνώμη μου, γιατί δε μ' αγα-
πούσε, ούτε μου είχε όρκιστή να
πιστώη έμένα μονάχα!

Η κ. Τσάσκα κούταζε στα μά-
τια την κόρη της.

— Δεν τον αγαπάς πιά, Τζέμ-
να; τη ρώτησε με άπειρη γλάνη.

Η περήφανη κοπέλλα ανασήκωσε
τους ώμους της.

— Έχει πεθάνει για μένα, ά-
πάντησε ήρεμα.

— Όταν, τη βραδυά που βρήκε
αντιμέτωπη με το Τζούλιο, δε μπό-
ρεσε να συγκρατήσει την ταραχή
της. Η μητέρα της το κατάλαβε
απ' το τρεμολιάσισμα του μπρά-
τσου της. Μά δεν είπε τίποτα η
Τζέμνα.

Η κ. Τσάσκα έλπιζε πως ο Τζού-
λιο θα την πλησίαζε. Και στενο-
χωρήθηκε πολύ, βλέποντας ότι να
μην ακίνητος, άκουμπώντας την
πλάτη του στον τοίχο, ας να προσ-
παθούσε να κρυφτεί. Δεν είδε το
χαιρετισμό του, όπως δεν τον είδε
κι' η Τζέμνα.

Η κοπέλλα ταράχθηκε περισσό-
τερο απ' όσο άφηνε να φανεί.

— Όταν λοιπόν, παρ' όλη την έξο-
μολόγησι του φράγκ, ο Τζούλιο δεν
είχε πιστέψει στην άδωσή της!

Γιατί, άλλωστε, θα της ζητούσε
συγγνώμη για την προσβολή, που
της είχε κάνει. Ένώ περσε από
κοντά τους, δίχως καν να τις χαι-
ρετήσει.

Δε συναισθανόταν, λοιπόν, την
καινούργια προσβολή που τους έ-
κανε; Μά τι είδους άνθρωπος ή-
ταν;... Κι' αυτή τον είχε νομίζει
κάποτε ελκινίον, καλό, τίμιο, κι'
είχε δεχτή να εμπιστευθή στα χέρια
του όλη την ψυχή της, το μέλλον
της, τη ζωή της, ενώ εκείνος δεν
τη λογάριαζε και την είχε δει σαν
ένα περαστικό καπρίτσιο του.

Τι άπογοήτευσι!

— Όταν γύρισε σπίτι της και ξα-
ναόρησε την αυτοκρατορία της, εί-
πε στη μητέρα της, χαμογελώντας
με πικρία:

— Είδες πόσο ενδιαφέρεται για
μάς;... πόσο μ' αγαπάει.

— Τό είδα, κόρη μου. Και πεί-
σθηκα τώρα κι' εγώ πως είναι προ-
τιμότερο να τον ξεχάσεις, να μην
ξαναμιλήσεις πιά γι' αυτόν.

Μερικές μέρες έπειτα απ' αυτή
τη συνάντησι, κατά τις 2 τ' από-
γευμα, η Τζέμνα καθόταν κοντά
στη μητέρα της κι' αντήραφε ένα
μουσικό κομμάτι, όταν χτύπησε το
κουδούνι της πόρτας.

ΣΧΟΛΗ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ

— Αρχισαν τα μαθήματα και συνε-
λίζονται οι έγγραφές νέων μαθητών
στην Σχολή 'Ακορντέον

Ε. ΔΑΡΖΕΝΤΑ

Διεύθυνσις: 'Οδός Γκάζη 16.
Τηλέφωνον: 662.020.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ- ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετόικησ δόδος Χαρ. Τρίκουπη 50,
Τηλ. 612.515. *Ωραι έπισκέψεις 11
— 1 και 5—7.

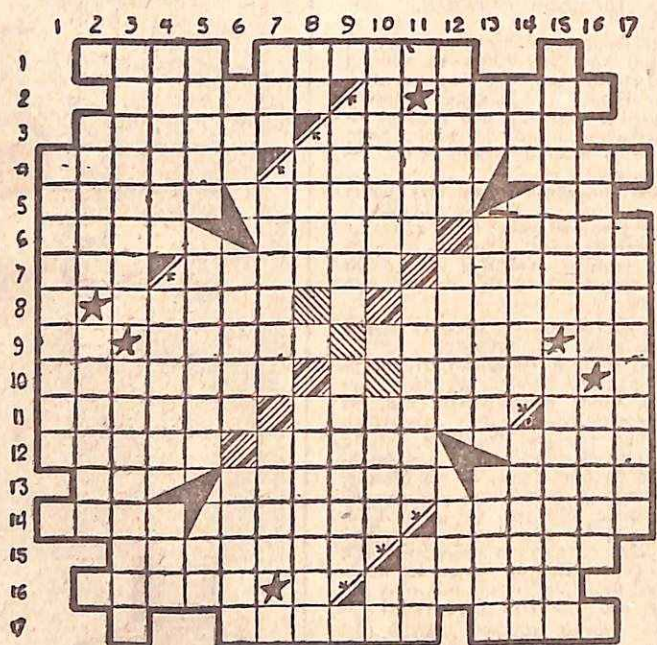
ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΟΔΕΙΟ ΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 872

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Τοπικό έπίρρημα. — Μορφή ό-
πο την οποία μάς προσφέρον-
ται πολλά φάρμακα (πληθ.).
- 2 Παθολογική ρύσεως δυσχε-
ρεια στο πεπτικό. — Η
προσωποποίηση της δικαιοσύ-
νης.
- 3 Ματιά σταθερή προσήλωση
κάπου. — Χώρα της 'Ανω 'Α-
κατολής.
- 4 Το ζυγάρι του είναι άχρηστο.

- 5 μέσως Μύλων. — Σημερινή
ονομασία της θαλασπολέας.
- 6 Διπρόσωπο έθος των Ρωμαί-
ων. — Μαλακό στην άφρη.
- 7 Νότα.
- 8 Καταστροφικό έντομο. — Δι-
κτάτωρ, που ζή σήμερα έξο-
ριστος. — 'Ολοκληρω.
- 9 Ποσοτικός έπίρρημα. — Φτω-
χό. — Προσπάθεια ύπερική-
σεως.
- 10 Τα σταυρώλεα τους χρησιμεύ.



- 1 Χωριό της Κύπρου στην έ-
παρχία Λεμεσού. — Γυνάζα.
- 2 Μέρως, θέσις. — Κάτι που
συνέχεται, ορείεται σ' αυτούς.
- 3 Αφρό.
- 4 Διένεξις, λογομαχία. — Νησι
των Κυκλάδων. — Θεά της
μυθολογίας μας.
- 5 Γενάρης ελληνικής φυλής. —
'Αναλύπη, σιλιπρό. — Αφρο-
γον, άμειπτον.
- 6 Τροπικό έπίρρημα. — Πάνω σ'
ένα γεφύρι του ποταμού αυ-
τού συνέλιφθη ο 'Αθανάσιος
Διάκος.
- 7 Μονάς της ηλεκτρολογίας. —
'Αθήνα, ύπνηλα. — 'Ανο-
στα έπειθό της λείπει δάα-
τι. — Λεπτό νημάτι.
- 8 Μέρως του άνδρος. — Διαφέ-
ρουν σε μέγεθος (οδ.).
- 9 Βρίσκεται στο ίδιο ύψος με
τη θάλασσα (οδ.). — 'Αδυ-
ναμία. — Χλόη.
- 10 Γυναικείο πρόσταγμα. — Μι-
κρό αλογο. — 'Αβυταν'ίζει το
πορτοφόλι των συζύγων.
- 11 Τροφική του 18ου αιώνος. —
Τά νερά αυτά δεν είναι έπι-
κίνδυνα για την υγεία.
- 12 Μας έρωτεύει. — 'Αδωνεί στα
γυναικεία έργαστήρια (καθαρ.).
- 13 Συμβάλλει στην κατασκευή
κοσμημάτων. — Δόφος της 'Ε-
ρουσάλης.

- 14 Γενάρης ελληνικής φυλής. —
'Αναλύπη, σιλιπρό. — Αφρο-
γον, άμειπτον.
- 15 Τροπικό έπίρρημα. — Πάνω σ'
ένα γεφύρι του ποταμού αυ-
τού συνέλιφθη ο 'Αθανάσιος
Διάκος.
- 16 Μονάς της ηλεκτρολογίας. —
'Αθήνα, ύπνηλα. — 'Ανο-
στα έπειθό της λείπει δάα-
τι. — Λεπτό νημάτι.
- 17 Μέρως του άνδρος. — Διαφέ-
ρουν σε μέγεθος (οδ.).
- 18 Βρίσκεται στο ίδιο ύψος με
τη θάλασσα (οδ.). — 'Αδυ-
ναμία. — Χλόη.
- 19 Γυναικείο πρόσταγμα. — Μι-
κρό αλογο. — 'Αβυταν'ίζει το
πορτοφόλι των συζύγων.
- 20 Τροφική του 18ου αιώνος. —
Τά νερά αυτά δεν είναι έπι-
κίνδυνα για την υγεία.
- 21 Μας έρωτεύει. — 'Αδωνεί στα
γυναικεία έργαστήρια (καθαρ.).
- 22 Συμβάλλει στην κατασκευή
κοσμημάτων. — Δόφος της 'Ε-
ρουσάλης.

- 23 Γενάρης ελληνικής φυλής. —
'Αναλύπη, σιλιπρό. — Αφρο-
γον, άμειπτον.
- 24 Τροπικό έπίρρημα. — Πάνω σ'
ένα γεφύρι του ποταμού αυ-
τού συνέλιφθη ο 'Αθανάσιος
Διάκος.
- 25 Μονάς της ηλεκτρολογίας. —
'Αθήνα, ύπνηλα. — 'Ανο-
στα έπειθό της λείπει δάα-
τι. — Λεπτό νημάτι.
- 26 Μέρως του άνδρος. — Διαφέ-
ρουν σε μέγεθος (οδ.).
- 27 Βρίσκεται στο ίδιο ύψος με
τη θάλασσα (οδ.). — 'Αδυ-
ναμία. — Χλόη.
- 28 Γυναικείο πρόσταγμα. — Μι-
κρό αλογο. — 'Αβυταν'ίζει το
πορτοφόλι των συζύγων.
- 29 Τροφική του 18ου αιώνος. —
Τά νερά αυτά δεν είναι έπι-
κίνδυνα για την υγεία.
- 30 Μας έρωτεύει. — 'Αδωνεί στα
γυναικεία έργαστήρια (καθαρ.).
- 31 Συμβάλλει στην κατασκευή
κοσμημάτων. — Δόφος της 'Ε-
ρουσάλης.

Η λύσις του 871
στη σελ. 66

ΑΡΑΓΜΑ ΔΙΧΩΣ ΔΕΣΙΜΟ

ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΕ Ένας καινούργιος
τρόπος για να αράζουν με άσφα-
λεια οι μικρές βάρκες, χωρίς να
χρειάζονται πρέζβιμο. Από την
προκείμενα προέβηκε μια εύλυ-
πη αλλά στερωτάτη βέργα, που
έχει στην άκρη της ένα λοχού-
ρατο μαγνήτη. Πάνω στην πούλη
της βάρκας είναι στερεωμένη έξ
άλλου μια χαλύβδινη αλάνκα. 'Αρ-
κει λοιπόν να φέρη κανείς τη βέρ-
γα κοντά στη βέργα, για να την
σπείσση ο μαγνήτης και να τη
συγκρατήσει ακίνητη σ' αυτή τη
θέσι.

Η κ. Τσάσκα πήγε ν' άνοιξη.
Κι' είδε μια θυμωρή κυρία, όχι πιά
νέα, αλλά με γοητευτικό προφίλ και
με γλυκύτατο χαμόγελο.

— Τι θέλεις, παρακαλώ; τη ρώ-
τησε.

— Να μιλήσω με τη δεσποινίδα
Τσάσκα και τη μητέρα της.

— Έγώ είμαι η μητέρα της
Τζέμνας. Περάστε μέσα, κυρία. Δε
μού είπατε όμως ακόμη με ποιά
έχω την τιμή να μιλώ.

— Είμαι η κόμησης Γκάσκα.
Η Λάουρα χλώμιασε.

Δεν της ήταν άγνωστο το όνο-
μα της κόμησης. Ήξερε πως ο
μακαρίτης ο άντρας της ήταν στε-
νός φίλος με το δικό της.

Μά τι μπορούσε τώρα να θέλη η
κόμησης απ' αυτήν και τη Τζέμνα;
Μήπως στο σαλόνι, κι' η νέα
σηκώθηκε για να χαιρετήσει την έ-
πισκέπτρια.

Η κόμησης ένοιωσε μια παρά-
ξενη συγκίνηση, κυττάζοντας το έ-
ξυπνο εκείνο πρόσωπό της, που το
φώτισαν δυο ύπεροχα μάτια.

— 'Α, είσατε ακριβώς όπως
σας φανταζόμουν, είπε με τη γοη-
τευτική της απλότητα, δίνοντας το
χέρι της στην κοπέλλα. 'Ισως να
με έξερετε έξ' ακοής. Είμαι η κό-
μησης Γκάσκα.

Η Τζέμνα κατακοκκίνισε.

Πόσες αναμνήσεις της έφερε αυ-
τό το όνομα! Θυμόταν τη μέρα
που είχε πάει με το Τζούλιο να έ-
πισκεφθή τη Μπαρέττα και που
είχε ισχυρισθή πως της έστειλε η
φιλήνθρωπη εκείνη κυρία...

Υποκλήθηκε έλαφρά και τραύ-
λισε:

— Είναι πολύς καιρός, κυρία κό-
μησης, που άκούω να εύλογούν τ'
ονόμα σας όλοι εκείνοι που, δίχως
έσας, θα μένανε άδοξόητοι κι' ά-
προσάταυτοι. Δε φαντάζεστε γι' αυτό.
Γιατί, δίχως να σας ξέρω, δεσποί-
νις, θα μπορούσα να έγγυηθώ για
την τιμιότητά σας...

Το πρόσωπο της Τζέμνας φωτί-
σθηκε.

— Ευχαριστώ, κυρία! Ευχαρι-
στώ! φώναξε με θέρη. Δε σκέπτο-
μαι πιά καθόλου όλα όσα ύπόφερα,

πώς, αν σας έδωνα εγώ το χέρι, θα
σας άνοιγαν τότε τις πόρτες τους
όλοι οι ακατάδεχτοι συγγενείς σας.

— Σας εύχριστώ για την κα-
λωσύνη σας, κυρία κόμησης. Θα
ήμουν άληθινα εύχρισμένη αν σας
γνώριζα από τότε και είχα τη φι-
λία σας. Πιστέφτε με όμως, λίγο
μ' ένοιαζε για τη φίλια των άλ-
λων. 'Ημουν τόσο άπογοητευμένη!

Είχαν διαφύσει ο προσφιλέστερος
έλπίδες μου. 'Ημουν ποτισμένη με
τόση πικρία, που άδιαφορούσα για
τίς κρίσεις του κόσμου.

— Ναί, το ξέρω, ύπόφερατε πολ-
ύ. Γι' αυτό θέλησατε ν' άποφύ-
γετε την κοινωνία. Τού κάκου έφα-
γετε λοιπόν να σας βρώ τότε.

— Ναί, έπιθυμούσα να χαθώ
τα ίχνη μου. Είχα πάρει όρκο να
μην ξαναγυρίσω στο Τουρίνο, πα-
ρά μονάχα όταν θα με είχαν ξε-
χάσει και δε θα μιλούσε πιά κα-
νείς για μένα.

— Είχα πεισθή πως δε θα μπο-
ρούσα πιά να σας ξαναδώ. Μια μέ-
ρα, έμαθα τυχαίως πως η κόρη σας
έδινε μαθήματα μουσικής και ξένων
γλωσσών. Συγκινήθηκα. Σε άδω-
σα όμως την έπιθυμία σας να ζή-
σετε έτσι τίμια με την εργασία
σας, ήσυχες και άποταροβημένες.
Καί, σ' όποιον μιλούσα για σας,
σας έπεινούσα πάντα.

— Κυρία κόμησης! ψιθύρισε η
Λάουρα με συγκίνηση, ενώ η Τζέμ-
να κούταζε μ' εύγνωμοσύνη την έ-
πισκέπτρια...

Η κόμησης Γκάσκα πήρε θλιμ-
μένο ύφος.

— Δε φανταζόμουν ποτέ, συνέ-
χισε, πως ύπήρχαν στον κόσμο άν-
θρωποι τόσο μοχθηροί, ώστε να σας
κακολογούν! Έμαθα πως η δε-
σποινίς Τζέμνα είχε άπολυθή από
ένα παρθενάγιο, όπου έδινε μα-
θήματα. Συγκίνησα γι' αυτό.

Γιατί, δίχως να σας ξέρω, δεσποί-
νις, θα μπορούσα να έγγυηθώ για
την τιμιότητά σας...

Το πρόσωπο της Τζέμνας φωτί-
σθηκε.

— Ευχαριστώ, κυρία! Ευχαρι-
στώ! φώναξε με θέρη. Δε σκέπτο-
μαι πιά καθόλου όλα όσα ύπόφερα,



— Είναι ο λογιστής μου. Μου τηλεφώνησε πως δε θάρη
σήμερα στο γραφείο, επειδή είναι στο κρεβάτι με δειξίς ρευ-
ματισμούς!...

έφθον μιά κυρία σαν έσας με θεω-
ρήσει άνίκητη για μια κακή πράξι.
'Α, μόνο οι μεγάλες κι' ανώτερες
καρδιές, σαν τη δική σας, δεν άμ-
φιβάλλουν ποτέ!

— Μά δε μπορούσε παρ' όλη
σας αντάξια της μητέρας σας,
δεσποινίς.

Η Λάουρα δε μπορούσε να μιλή-
ση, πνιγμένη απ' τη συγκίνηση.
Πήρε το χέρι της κόμησης, τόφε-
ρε στα χείλη της και το γέμισε
φιλία και δάκρυα.

Μά κι' εκείνη έκλαιγε, λέγοντας
της:

Δε μου χρωστάτε καμιά εύ-
γνωμοσύνη. 'Ας έζω μάλιστα να με
μαλώσετε, γιατί άδραπε να βρω
μέσως σε σας, να δείξω σε όλους
πως η φίλια σας με τιμούσε. Ψε-
ρισμένες όμως περιπτώσεις, άνε-
ξάρτητες της θελησέας μου, μ' ά-
πομακρύνανε απ' το Τουρίνο. Είχα
ύποσχεθή στη χίρα Μπαρέττα — ότι
την έξερε έσείς, Τζέμνα — ότι

θα τη βοηθούσα να βρή τα ίχνη
της κόρης της, που την είχε έγ-
καταλείψει από χρόνια.

Η Τζέμνα ανασήκωσε... Κοκ-
κίνισε και ξαναχλώμιασε άμέσως.

Η Λάουρα ανασήκωσε το κεφάλι
της, κούταζε την κόμησης και τη
ρώτησε με γλυκό τόνο:

— Την έξαοβήκατε;

— Έκείνη κούνησε το κεφάλι της.

— Όχι, δυστυχώς. Μά θάρη
μαζί με τη μητέρα να σας παρα-
καλέσουμε να συγχωρέσετε!

Η Λάουρα την κούταζε, παρα-
μένη:

— Να συγχωρέσω;... Γιατί;

— Γιατί η κόρη της Μπαρέτα
είναι η γυναίκα που σας έκλεψε τ'
ονόμα σας, που πήρε τη θέση σας
δίπλα στον άντρα σας και που, ό-
ταν αυτός πέθανε, έκανε την άτι-
μία να περάση για χίρα του.

Η Λάουρα ήξερε τη θλιβερή έ-
κείνη ιστορία.

— Τά έχω μάθει, δλ' αυτά, κυ-

ρία κόμησης, είπε μ' άξιοπρέπεια.
Μά, αν η Τζέμνα κι' εγώ ύπόφερα-
με πολύ, έδαχθήκαμε επίσης στο
σχολείο του πόνου το τί αξίζει η
θυσία και η συγγνώμη.

— 'Α, ήσυχάζη η Μπαρέτα! Δεν
πρόκειται να καταστρώσει την κό-
ρη της. Θα παρακαλέσουμε μάλι-
στα το Θεό να τη συγχωρέση, όπως
τη συγχωρέσαμε κι' έμείς.

Η κόμησης, κατασυγκινημένη,
έσφιξε τη Λάουρα στην άγκαλιά
της.

— 'Α, είσατε ακόμα πιό καλή
και μεγαλόμυχη απ' ό,τι πίστευα!

της είπε. Μου έπιτρέπετε να σας
θεωρώ φίλη μου; Και σεις, Τζέμ-
να, θέλετε να μ' άγκαλιάσετε και
να με φιλήσετε, σά να ήμουν δεύ-
τερη μητέρα σας;

— Ευχαριστώ, κυρία!

— Ό, πόσο καλό μου κάνετε!...

Αφού τελείωσαν αυτές οι τρυ-
φές διαχύσεις, η κόμησης είπε
στη μητέρα και στην κόρη, κρα-
τώντας πάντα τα χέρια τους ένω-
μένα μέσα στα δικά της:

— Τώρα, που συνεννοήκαμε,
θα σας πω το σκοπό της έπισκέ-
ψής μου. Ξέρετε, ότι ζω μονάχη
μου, δεν έχω στενούς συγγενείς και
με τριγυρίζουν διάφοροι κόλακες,
με την έλπίδα να μωρέσουν μια
μέρα να βάλουν στο χέρι τα πλού-
τη μου. Τ' όνειρό μου θα ήταν να
έχω δίπλα μου άνθρωπο, που να
μ' αγαπάνε άληθινα και να μωρώ
να τους εμπιστευθώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

'Αναχωρήσεις

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Ω. ΡΟΥΣΣΟΥ

Βασ. Κωνσταντίνου 29 — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ο κ. και η κ. 'Ιωάννου Ρούσου
ανέχωρησαν διά το έτησιον ταξείδιον
των εις Δυτικήν Ευρώπην προς επί-
σκεψιν των ειδικών έργων των και
Οίκων και παρακολούθησιν των συγ-
χρόνων μεθόδων κατασκευής σσιτιέν,
κορσέδων και γυναικείων μαγιώ.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αθλητικές έπιδρομές εν όνό-
ματι του Ο.Η.Ε.

Η φυλή των Λουντοβ. στο πρώην
Βελγικό Κογκό, είχε βρή έναν πρω-
τότυπο τρόπο για να κάνει αθλητικές
έπιδρομές στις γύρω περιοχές. Μερ-

πιά κτηνώδη τρόπο. Άδρα ύστερα τη
νέα μεσοαναστήρησιν σ' αυτό το μέ-
ρος, μπήκε στο αυτοκίνητο κι' έφυγε.
Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, έδωσε
φωτιά σ' αυτό κι' εξαφανίστηκε. Οι
έρευνες της αστυνομίας για την άνα-
καύψιν του τέρατος απέβησαν ως τώ-
ρα άκαρπες.

Τό μισραίο 'όχι, που φέρνει
το θάνατο

Ο Ζάν Καλλάν, ηλικίας 28 χρό-
νων, άκτινολόγος του νοσοκομείου της
Αιόλης, άναπαύσε μια κακή φασα-
ρία, την Κυλέτ Πετι, που είδικεύο-
ταν επίσης στην άκτινολογία. Άλλ' η
Κυλέτ δε φαινόταν ένθουσιασμένη με
την άγασή του. Μια μέρα, ο Ζάν
Καλλάν την προσκάλεσε να βγούν
μαζί περπατών.

— Πρέπει να μου πής καθαρά αν
δέχεσαι να γίνη γυναίκα μου, της
είπε καθώς περπατούσαν σ' έναν κτη-
νικό δρόμο.

— Ναί και όχι, απάντησε γελώντας
η Κυλέτ.

— Η και η όχι, της είπε ο για-
τρός. Θ' άποφασίσση αυτή τη στιγμή.

— Όχι, απάντησε η Κυλέτ.

Ο γιατρός έδωσε άσπασια έ-
να μαγαζί και της τόχωσε στην κορ-
διά. Η Κυλέτ σιωπασθηκε κάτω νε-
κρη. Ο γιατρός έβγαλε κατόπιν ένα
περίστροφο, στήριξε την κάνη στον
κρόταφο του και πυροβόλησε...

— Όλα βελγικών έτι ήταν προπα-
σα, σκεπασμένος ν' έκαθαρίση όσιστικά
το έτήσιον. Και το έκαθαρώσε με
τον τραγικό τρόπο που είδαμε.

Θησαυρός!...

Στην κοίτη του ποταμού Καλύμα,
στη βορειοδυτική Σιβηρία, άνακαλύ-
φθηκε ένας άγκυρος από καθαρό χρυ-
σάφι, βάρους 14 κιλών και 150 γραμ-
μίων.

Πρόσδοος!

Στο Λονδίνο άνοιξε μια σχολή που
διδάσκει σταθε άντρες τις δουλειές
του σπιτιού. Τις δουλειές αυτές δι-
δάσκονται επίσης και οι 'Αγγλοι
πρόσδοοι.

πιά κτηνώδη τρόπο. Άδρα ύστερα τη
νέα μεσοαναστήρησιν σ' αυτό το μέ-
ρος, μπήκε στο αυτοκίνητο κι' έφυγε.
Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, έδωσε
φωτιά σ' αυτό κι' εξαφανίστηκε. Οι
έρευνες της αστυνομίας για την άνα-
καύψιν του τέρατος απέβησαν ως τώ-
ρα άκαρπες.

Τό μισραίο 'όχι, που φέρνει
το θάνατο

Ο Ζάν Καλλάν, ηλικίας 28 χρό-
νων, άκτινολόγος του νοσοκομείου της
Αιόλης, άναπαύσε μια κακή φασα-
ρία, την Κυλέτ Πετι, που είδικεύο-
ταν επίσης στην άκτινολογία. Άλλ' η
Κυλέτ δε φαινόταν ένθουσιασμένη με
την άγασή του. Μια μέρα, ο Ζάν
Καλλάν την προσκάλεσε να βγούν
μαζί περπατών.

— Πρέπει να μου πής καθαρά αν
δέχεσαι να γίνη γυναίκα μου, της
είπε καθώς περπατούσαν σ' έναν κτη-
νικό δρόμο.

— Ναί και όχι, απάντησε γελώντας
η Κυλέτ.

— Η και η όχι, της είπε ο για-
τρός. Θ' άποφασίσση αυτή τη στιγμή.

— Όχι, απάντησε η Κυλέτ.

Ο γιατρός έδωσε άσπασια έ-
να μαγαζί και της τόχωσε στην κορ-
διά. Η Κυλέτ σιωπασθηκε κάτω νε-
κρη. Ο γιατρός έβγαλε κατόπιν ένα
περίστροφο, στήριξε την κάνη στον
κρόταφο του και πυροβόλησε...

— Όλα βελγικών έτι ήταν προπα-
σα, σκεπασμένος ν' έκαθαρίση όσιστικά
το έτήσιον. Και το έκαθαρώσε με
τον τραγικό τρόπο που είδαμε.

Θησαυρός!...

Στην κοίτη του ποταμού Καλύμα,
στη βορειοδυτική Σιβηρία, άνακαλύ-
φθηκε ένας άγκυρος από καθαρό χρυ-
σάφι, βάρους 14 κιλών και 150 γραμ-
μίων.

Πρόσδοος!

Στο Λονδίνο άνοιξε μια σχολή που
διδάσκει σταθε άντρες τις δουλειές
του σπιτιού. Τις δουλειές αυτές δι-
δάσκονται επίσης και οι 'Αγγλοι
πρόσδοοι.

πιά κτηνώδη τρόπο. Άδρα ύστερα τη
νέα μεσοαναστήρησιν σ' αυτό το μέ-
ρος, μπήκε στο αυτοκίνητο κι' έφυγε.
Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, έδωσε
φωτιά σ' αυτό κι' εξαφανίστηκε. Οι
έρευνες της ασ



Η εμφάνισή μιās νέας κι' όμορφης κοπέλλας στή ζωή ενός άνδρα, που διέρχεται την κρίσιμη ηλικία, οδηγεί συχνά στο γκρέμισμα μιās διατάραχτης ως τότε οικογενειακής ευτυχίας.

Έχουν και οι άντρες ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥΣ!..

Διαπιστώσεις των Γερμανών επιστημόνων, που ανακοινώθηκαν στο ιατρικό συνέδριο της Καρλσρούης

ΜΙΑ έντυπωσιακή νέα θεωρία διατυπώθηκε στο ιατρικό συνέδριο της Καρλσρούης, όπου λάβανε μέρος οι επιφανέστερες προσωπικότητες του γερμανικού επιστημονικού κόσμου: Ότι δεν έχουν μόνον οι γυναίκες, αλλά και οι άνδρες επίσης την «κρίσιμη ηλικία» τους.

Ανάμεσα στην ηλικία των 48 και των 55 ετών, δηλαδή στην ίδια ηλικία, που εμφανίζεται, κατά κανόνα, στις γυναίκες η κλιμακτηρία περίοδος με όλες τις γνωστές συνέπειες, οι περισσότεροι άνδρες δέχονται, από μια ανάλογη κρίση, που έχει, όμως καθαρά ψυχολογικές αιτίες.

Βέβαια, το άνοδο φύλο δεν αντιμετωπίζει το συγκεκριμένο γεγονός της κλιμακτηρίας περιόδου και την συνεπακόλουθη απώλεια της γονιμότητας, που παράζει και αναστατώνει τον κόσμο της γυναικείας. Κυριεύονται, ωστόσο και οι άνδρες, από το καταθλιπτικό συναίσθημα πως άσκειται γι' αυτούς μια κάψι, μια χαλάρωση του ανδρικού, μια μείωση των σεξουαλικών ικανοτήτων. Και οι συνέπειες, στις οποίες οδηγεί αυτό το συναίσθημα, είναι πολλές και ποικίλες, φθάνοντας ως την ψύχωση και την απόπειρα αυτοκτονίας.

Ός επί το πολύ, οι εκδηλώσεις, που συνοδεύουν την κρίσιμη ηλικία, διαφέρουν ανάμεσα στα δύο φύλα. Οι γυναίκες καταλαμβάνονται συχνά από μια κλίση προς την υπέρμετρη δραστηριότητα, ζητούν να ασχοληθούν με κάτι έξω από το σπίτι και την οικογένειά τους, ριχνοντας με πάθος στην χαρτοπαζία ή στην λεγόμενη «κοινωνική δράση», στα πλαίσια διαφόρων σωματείων. Πολλές επίσης κυριεύονται από το πάθος του φαγητού και κάνουν λουκουμάκια νευμάτα, με αποτέλεσμα να θάβονται γυναίκες, που φημίζονταν για την κομψότητα τους ως τότε, να κάνουν απότομα τις γραμμές τους και να παραμορφώνονται από το πάθος.

Αντίθετα, στους άνδρες η κρίσιμη ηλικία σπάνια συνοδεύεται από την αλφονδία ανακάλυψη των νεοπροσμοικτών απολαύσεων και ποτέ σχεδόν από την αύξηση της δραστηριότητας. Όχι μόνον αυτό, μάλιστα, μη και η δραστηριότητα τους σημειώνει μια απότομη πτώση, γιατί, καθώς δεν έννοουν να υπολογίσουν ούτε στην ίδια τον εαυτό τους την πραγματική αιτία της κρίσεως που διέρχονται, προτιμούν να την αποδώσουν σε μια επαγγελματική υπερκόπωση και σπεύδουν να μειώσουν τις ώρες και την ένταση της εργασίας τους. Βέβαια, η υπερκόπωση, που αισθάνονται, δεν παύει να είναι πραγματική, δεν όφειλεται, όμως, κατά τους Γερμανούς επιστήμονες στην ίδια την εργασία, αλλά στα καταθλιπτικά συναισθήματα, που έχουν δημιουργηθεί στον ψυχικό κόσμο, επιποδίζοντας την αυτοσυγκέντρωσή και περιορίζοντας την απόδοσή του εργαζομένου.

Η «δευτερογενής» αυτή, όπως θα μπορούσε να αποκληθεί, υπερκόπωση,

σχηματίζει συχνά στους διερχομένους από την κρίσιμη ηλικία άνδρες την έντελως απατηλή εντύπωση πως, παράλληλα με τις σεξουαλικές, έχουν μειωθεί και οι πνευματικές ή διοικητικές τους ικανότητες, με παρεπόμενο αποτέλεσμα να γίνονται σκληροί και απότομοι στους υφιστάμενούς τους, γκριζιάρηδες, δόξυμοι, ευερεδιστοί.

Στις περιπτώσεις αυτές — τόνισαν οι Γερμανοί επιστήμονες στο συνέδριο της Καρλσρούης — χρέος του κάθε γιατρού είναι να υποδείξει στον πελάτη του την πραγματική αιτία της κούρασης που αισθάνεται και να του υπενθυμίσει πως οι πνευματικές δυνάμεις δεν παρουνιάζουν καιμιά χαλάρωσι σ' αυτή την ηλικία, αλλά αντίθετα είναι όσο ποτέ σφριγμένες και άκμαies. Αυτό θα έχει συνάμα το ευεργετικό αποτέλεσμα να καταπραυνή το «άγχος του χρόνου», που δοκιμάζει στην κρίσιμη ηλικία ο άνδρας και, κυρίως να του αποκαταστή την εμπιστοσύνη στην ανδριότητα του, που το ισχυρό φύλο δεν τον βλέπει μόνον σε σχέση με τις γυναίκες, αλλά και σε σχέση με τις επισημ με την πνευματική και επαγγελματική του απόδοσι. Άπο την στιγμή, μ' άλλα λόγια, που θα οσσανθεί ικανό τον εαυτό του για την εργασία του ή μια ερασιτεχνική πνευματική απασχόλησι ένας άνδρας διερχόμενος την κρίσιμη ηλικία, θα άρχισή να αποδίδει μικρότερη σημασία στον σεξουαλικό παράγοντα και να μη θεωρή σαν ένδειξη γενικώτερης καταπτώσεως του οργανισμού του την σεξουαλική «άδυσφορία» που τον κατέλαβε.

Φυσικά, αυτό δεν είναι κανόνας απόλυτος, γιατί δεν παίζει στη ζωή των ανδρών τον ίδιο ρόλο ο σεξουαλικός παράγοντας. Υπάρχουν άτομα με γνησιώς «ερωτική» ιδιουγκρία, που δε μπορούν να δεχτούν τίποτε άλλο σαν υποκατάστατο των σκέσεων τους με το ώραίο φύλο. Στις περιπτώσεις των ατόμων αυτών, παρουσιάζεται η πιο επικίνδυνη ανάμεσα σ' όλες τις εκδηλώσεις της κρίσιμης ανδρικής ηλικίας: Η «ζαφνικός», θίσιος έρωτας για μια τριτή — μια πολύ νέα και πολύ όμορφη κοπέλα, συνήθως — που οδηγεί σε διάλυσι και άρμονική συμβίωσι και μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Ο έρωτας αυτός είναι περισσότερο μια αυταπάτη. Ο ώριμος άνδρας, που δοκιμάζει το δύσνηρο συναίσθημα, που συνοδεύουν την κρίσιμη ηλικία, δεν ερωτεύεται, μια συγκεκριμένη γυναίκα για το θέλημά της και για τις χάρες της, μ' ερωτεύεται για τον έρωτα. Στο πρώτο νέο και σφριγηλό κορίτσι, που θα φανερωθή στή ζωή του, είναι έτοιμος να δώ την εικόνα της νεότητας του, που χάνεται, τη συμπύκνωσι όλων των περιπετειών που έζησε — κι' εκείνον που δεν έζησε — και να την αγαπήσει — ή, μάλλον, να νοιώσει πως την αγάπησε — με όλο το απελπισμένο πάθος ενός ανθρώπου κατεχόμενου από το τυραννικό «άγχος του χρόνου». Από την στιγμή εκείνη, θ' αγωνιστή να την κατακτήσει, όχι επειδή αυτή ακοιθώς η κοπέλλα κι' όχι μια άλλη είναι απαραίτητη στή ζωή του, αλλά, πρώτον, γι' η απόδειξη στον εαυτό του πως είναι ακόμη μένους για μια τέτοια κατακτσή και, δεύτερον, γιατί πιστεύει πως η ανάγκη της νέας κοπέλλας θάνα γι' αυτόν σαν ένα μαγικό λούτρο, που θα του ξαναφέρει τα χαμένα του νεάτα.

Στο όψιμο αυτό πάθος, που έχει τις αιτίες του στα συναισθήματα της κρίσιμης ηλικίας, όφειλονται τα περισσότερα από τα διαζύγια ώριμων ζευγαριών, που κάνουν τους τρίτους να απορούν και να μη μπορούν να τα εξηγήσουν. Κατά κανόνα, η κρίση της κοινωνίας είναι αμελίκτα αυστηρή για τον άνδρα, που με τον «άκαιρο» και «ανάρμοστο» έρωτά του, θά γίνει η άφορη αυτού του χωρισμού. Όμως, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός, ό τι φθάνουν συχνά σε τέτοια ζήτημα τα συναισθήματα της κρίσιμης ηλικίας, ώστε ο άνδρας να είναι ολοκληρωτικά σκεδόν ανίσχυρος να αντιδράσει με τη λογική, στο απελπισμένο πάθος που θά τον κυριεύσει.

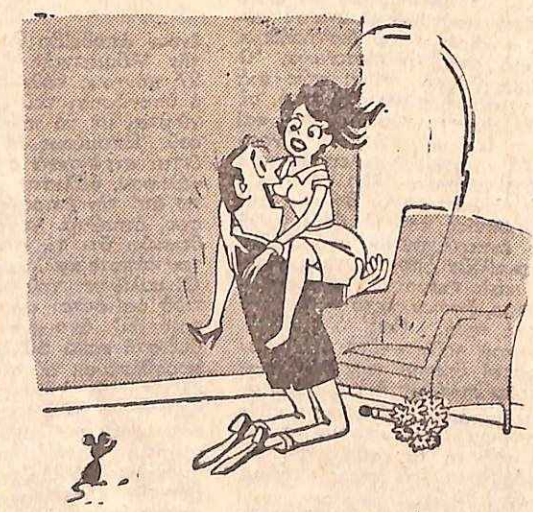
Τις περισσότερες φορές — καταλήγει οι διαπιστώσεις των Γερμανών επιστημόνων — ο γιατρός, πολύ μικρό βοήθεια μπορεί να προσφέρει σ' εκείνον, που υφίσταται τις πολύμορφες ανδρικές συνέπειες της κρίσιμης ηλικίας. Τα μόνα, που έχουν ένα κάποιο ευεργετικό αποτέλεσμα, είναι η συχνή επαφή με τη φύσι, με μακρινούς περιπάτους στην έξοχή και μπάνια θαλάσσια, καθώς και η απόκτησι ενός «χόμπυ», δηλαδή η ασ συστηματικές ερασιτεχνικές απασχολήσεως, που να γεμίζουν τις άδειες ώρες και να βοηθή το μυαλό να ξεφυγί από τις φάυρες σκέψεις.



— Και ο διευθυντής μας δε φαίνεται να ξαναγνοίξη με μεγάλη προθυμία στα σχολεία!..



— Για να βάλω μέσα το πλοίο, πρέπει πρώτα ν' αδειάσω το μπουκάλι!



— Ποτέ δεν περίμενα, αγάπη μου, πως θα δεγρόσουν με τόσο ένθουσιασμό την πρότασί μου για το γάμο μας!

Το παιγνίδι ΤΟΥ ΖΕΥΓΑΡΩΜΑΤΟΣ

Ο έρωτας άλλαξε πολύ στην εποχή μας!...

Οι αντιλήψεις για τον έρωτα και το γάμο έχουν υποστεί μια ριζική αλλαγή τα τελευταία είκοσι χρόνια.

Όταν μια μητέρα λέει στην κόρη της: «Έγώ στην ηλικία σου...» χάνει άδικα τον καιρό της. Η κόρη της είναι πολύ πιο ώριμη, πολύ πιο στυακάκι απ' όσο ήταν εκείνη στα χρόνια της.

Ας δούμε, όμως, ποιές είναι οι σωστές και ποιές οι λανθασμένες γνώμες, γύρω απ' το παιγνίδι του ζευγαρώματος:

Οι σημερινοί νέοι είναι επιπώλαιοι και παντρεύονται πριν της ώρας τους.

Λάθος. Παντρεύονται πολύ νωρίς, όχι όμως από επιπολασιότητα, αλλά επειδή ώριμαίζουν γρήγορα. Τα κορίτσια φτάνουν στην έφηβητα νωρίς, μήνες νωρίτερα κάθε γενιά. Προτιμώτερο, λοιπόν, να βρουν σύζυγο, παρά φύλο.

Εξ άλλου, στην εποχή μας τα άγρια είναι περισσότερα απ' τα κορίτσια της ηλικίας τους. Αναγκάζονται, λοιπόν να διαλέγουν το ταίρι τους από τις άμείδους των μικρών, τερν κοριτσάτων, που προσορίζονται κανονικά για τους συνομηλικούς τους.

Οι γάμοι μεταξύ νέων δεν έχουν εντυχιμένο τέλος.

Σχεδόν σωστό. Το ποσοστό των διαζυγίων μεταξύ άνηλικων συζύγων είναι διπλάσιο από εκείνων, που παντρεύονται μετά τα είκοσιέτηνα.

Τα παιδιά δύναντο χρόνια της συμείωσης είναι τα πρώτα. Απολύτως σωστό. Άσχετα με την ηλικία των συζύγων, τα περισσότερα διαζύγια συμβαίνουν μεταξύ του τρίτου και του όγδόου χρόνου, μετά το γάμο.

Οι παραστρατημένες κοπέλλες γίνονται υποδειγματικές σύζυγοι. Λάθος. Η κατηγορία των γυναικών, που καταλήγει συνήθως στην αβυσσο του δικαστηρίου διαζυγίων αποτελείται από κοπέλλες, που περιμεναν παιδί πριν απ' το γάμο τους.

Η νέα γενιά δε θέλει παιδιά. Λάθος. Οι γεννήσεις αυξάνονται κατά ένα ποσοστό περίπου 40.000 το χρόνο.

Κανείς δεν ενδιαφέρεται πια για την εδλογία του έρωτα.

Λάθος. Ένα 25% των νέων ζευγαριών όφειλεται στον πολιτικό γάμο. Τα υπόλοιπα, όμως, παντρεύονται στην εκύκλησι, με την επισημοτήτα, που παντρεύονται κι' οι γονείς τους: άσπρα πέπλα, άσθη λεμονιάς, κλπ.

Οι κοπέλλες προτιμούν τους ψηλούς κι' όμορφους άντρες.

Σωστό και λάθος. Τα γραφικά συνοικειών δυσκολεύονται πολύ να βρουν νύφες για κοντούς γαμπρούς. Φαίνεται, όμως, πως η όμορφιά του μέλλοντος συζύγου δεν ενδιαφέρει καθόλου τις κοπέλλες, ενώ αντίθετως επιμένουν να είναι εύχρηστος, περιποιητικός και να έχει φαντασία.

Ο γάμος έπαυσε να θεωρείται «μυερίδα».

Σωστό. Πέρασε η εποχή που οι άντρες απέφευγαν το γάμο σαν σκληρά και που μια σίτις πέντα κοπέλλες έμενε στο ράφι. Σήμερα το ποσοστό των γυναικών που κλείνουν τα πηνήτα χωρίς να βρουν σύζυγο, περιορίστηκε σ' ένα 6%.

Οι γυναίκες προτιμούν τα μικρά μαλλιά.

Σωστό, προσηνώς οι μορφωμένες. Αυτό όφειλεται στο γεγονός ό τι τα κορίτσια ώριμαίζουν πνευματικά και κοινωνικά νωρίτερα απ' τα αγόρια. Έπίσης, οι κοπέλλες ζέρουν πως γερνούν γρηγορώτερα απ' τους άντρες. Άλλος ένας λόγος είναι το ό τι οι άρριοι άντρες κερδίζουν περισσότερα χρήματα από τους νεαρούς.

Οι άντρες έχουν άδυναμία στις έμπετες γυναίκες.

Σωστό. Οι άδο στις φρέις γυναι-

σμένες εξακολουθούν να υπάρχουν. Αυτό όφειλεται επίσης στο γεγονός ό τι και οι έμπετες οι γυναίκες, που δοκίμασαν τη συζυγική ζωή, δε μπορούν να συνήθισουν να ζουν μόνες τους.

Η νέα γενιά τα ξέρει όλα. Σωστό. Μόνο το ένα τέταρτο των ζευγαριών χρειάζεται συμβούλες την παραμονή του γάμου.

Τα οικονομικά προβλήματα καταστρέφουν το γάμο.

Σωστό. Οι κυριώτερες αιτίες που φέρνουν σε σύγκρουσι τους νεόπαντρους είναι το νοικοκυριό και τα πεθερικά.

Το ζευγάρι που παντρεύεται σε σύγματο χρονικό διάστημα είναι καταδικασμένο.

Λάθος. Πολύ νωρίς την εποχή που οι κοπέλλες ήταν φυλακισμένες μέσα στο σπίτι και δεν έβλεπαν τον άρραβωνιαστικό τους παρά μερικά λεπτά της ώρας και πάντε μπροστά σ'ε τρίτους, έπρεπε να περάσει καιρός, ώσπου να καταλάβουν το χαρακτήρα του και ν' αποφασίσουν αν τους ταίριαζε για σύζυγο. Σήμερα, όμως, τα πάρτυ, οι εκδρομές, η δουλειά πλάι-πλάι στα θρανία ή στα γραφεία, επιτρέπουν στο ζευγάρι να γνωρίσει γρηγορώτερα.

Ο έρωτας έχει το στρατηγείο του στην πίστα του χορού.

Πολύ σωστό. Είκοσιπέντε τοις εκατό δηλαδή περισσότερα όπια έκαν στα τέσσερα ζευγάρια, που παντρεύτηκαν από το 1950 μέχρι σήμερα, γνωρίστηκαν σ' χορούς. Δέκα τοις εκατό γνωρίστηκαν σ' πάρτυ κι' άλλο ένα δέκα τοις εκατό σε φιλικές συγκεντρώσεις. Μόνο 15% των ζευγαριών, που έφτασαν μέχρι το γάμο, ήταν συνάδελφοι.

Τα παιδιά δύναντο τους συζύγους.

Λάθος. Οι στατιστικές δείχνουν πως μόνο το ένα στα τρία χωρισμένα ζευγάρια είναι άδωχο.

Να μη γερνοδωσ ποτέ! Νά είχα πάντα όμορφο νεανικό πρόσωπο, λαιμό λεύκο, χέρια άσπρα...

Οι άρχαιοι Έλληνες και όσοι ήταν λένε, άγέραςτοι, γιατί τρεφόνταν με άμβροσία και νέκταρ. Δέν υπάρχει άραγε σήμερα κάτι άνάλογο, που να με διατηρή νεανικά νέα;

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».

Εμπιστεύσου την όμορφή σου στο νέκταρ της Μοσε, σπην άμβροσία του δέρματος της Crème και Neige Φυλλίς και το άπιδανο άδειρο δά γίνη ζωντανή πραγματότης.

Βεβαίως υπάρχει. Και μάλιστα γυνήδες όπην Έλλάδα, όπως και οι πανέμορφες δεές των άρχαιών. Είναι:

το καλλυντικό «Φυλλίς».



Ένα μυστηριώδες έγκλημα

ΕΚΕΙΝΗ τη μέρα, ό Ζεφυρέν από κάθε άλλη φορά... όπλαδ ή κυριολεκτικά σκνίπα! Τα λεφτά που κέρδιζε κουβαλώντας βαλίτσες απ' το σταθμό του τσαινου, τα κατέβατε εύσυνειδήτα στις διάφορες ταβέρνες που σταντούσε στο δρόμο του, δοκιμάζοντας να βρη ποιά είχε το καλύτερο κρασί!

Στά κάλια που είχε, πως να συλλογιστή τη γυναίκα του που τον περιμενε στο σπίτι: Προκαρούσε τρεκλίζοντας και μονολογούσε:

— Του υπάρμπα - Ροσκέν, το κρασί είναι το καλύτερο... κι' άς πικρίξη λιγάκι... Έκείνος ό Ζεφυρέν το νερώνει... Τελος πάντων, ό κόσμος νέμισε κατεργαρέους! Δέν είναι πια να χή ένας τίμιος άνθρωπος... Πρέπει ν' α ύ τ ο - x θ ο ν ή σ ω!

Σιγά - σιγά, η αυτοκτονία του έγινε έμμονη ιδέα. Πως να πην παναμοιόποιήση όμως:

— Θα πέσω στο ποτάμι... Μα

Αυτό χωροφύλακες περνούσαν από κει, με τα ποδήλατά τους και με το λαγωνικό τους. Σαφνικά, το σκυλί χάρηκε σ' ένα χαντάκι και ξαναγύρισε κρατώντας στα δάγνια του ένα μακαρίσι.

— Υποπα πράγματα! μου, μουρίσε ό ένιωστός της. Τι είναι αυτός ό σκούρος λεκές, πάνω στή λεπίδα; Σίγουρα, αίμα!

Τό σκυλί είχε στραμμένη πέρα σ' ένα σημείο κι' έσκαψε το χώμα με τα νύχια του. Δέν άφρονσε να ξεθάψει έτσι ένα κομμάτι πην από πούκαμισο, με μια κόκκινη κηλίδα.

— Κι' άλλο αίμα!

Ο ένιωστός της έσκαψε, έθαξε και θόκη ένα μονοκύλιό κόκαλο άπονημμένο από το κρασί.

— Φρικιαστικό έγκλημα! φιδύρισε ό χωροφύλακας. Κόψανε το θύμα κομμάτια και το θάψανε έδω... Πάμε να είδοποιήσουμε τον είσανελά!

Μόλις μεθευτίστηκε στο χωριό πως είχε εξαφανιστή ό Ζεφυρέν, σκέφθηκαν όλοι πως αυτός έβγαν ό σκοτωμένος. Τό σπίτι του ήταν κατάκληστο κι' έλειπε και η γυναίκα του.

— Θα πους σκότωσαν και τους δυό! είπαν οι νέιτρες σπην εσανελά.

Κ' ό άνακοιτής συμπήνσε μ' αυτή την έκδοχή γιατί τό πανί φαίνονταν πως προσκοτόταν από γυναίκα πούκαμισο. Όσο για το κόκκαλο που είχε βρεθή, ό λατροδικαστής άποφάνθηκε πως ήταν από άνδρώπινο μπόρι.

Δε χωρούσε άμφωλά! Η δικαιοσύνη είχε να έρευνά ένα μυστηριώδες έγκλημα.

Μα τό πρόγραμμα δέν έληφσαν ν' άλλεξουν... κατά τόπο δουάρεστο για τό δούλοπο Ζεφυρέν. Ένώ έξοκλόουθεσε τό μακαρίσι όπνο του, τον άνακόλυψε ό άντροφύλακας.

— Άνθρωπος που κομμάτι σ' ένα χαντάκι, δε μπορεί νάχη φουχά τη συνείδησι του! έ σκέφθηκε.

Και τον ζήτησε με μια κλειστό ά.

— Τι κάνεις αυτό; του φάνηξε άνοια.

— Ήσουν... μεθυμένος... τρούλιος ό Ζεφυρέν.

Εκείνη τη στιγμή, έκανε να



ΕΥΧΥΜΗ

πάλι επιτρέπεται σ' ένα κρασί, πατέρα να πιη νερό! Όχι, καλύτερα να κρασάται... Νά, σ' αυτό έδω το δέντρο...

Μά οι σκέψεις αυτές φαίνεται πως όλοόσανε άκόμη πιο πολύ το θαλωμένο μυαλό του, ό τι έτοιμ ενέδη το μοιραίο: Ό Ζεφυρέν έχασε την ίσορροπία του, άφισε το δέντρο όπου άκούμπουσε, και κολίπτηκε κάτω...

Βλαστήμισε, έκανε ν' άνασπική, μ' όλες τις προσπάθειές του αυτές κύλησε σπην κατήφορο. Εύτυχώς, τον σταμάτησε μια ριζα. Έμεινε εκεί, έπλημμένο, και σε λίγο είχε άποκοιμηθή και ροχαλίσε...

Έν' αυτοκίνητο έφτασε, τρέχοντας σαν άδαιμονιμένο. Σαφνικά, με μια στραβοτιμιόνα, πήδησε τό διπλανό χοντάκι. Κι' ό σωρό είδε κι' έπαθε για να ό σταματήσει μπροστά στο δέντρο όπου άκούμπουσε πριν ό Ζεφυρέν.

Μια γυναίκα κραυγή φούρξε άκούστηκε από μέσα:

— Κυττάκε αυτόν τον άνθρωπο... μέσα στο χαντάκι! Έμεινε θά τον χτυπήσαμε! Θά τον σκοτώσαμε!... Ό, είναι φρικτό! Έκτωρ, πήγαινε να δες.

— Όχι, άπάντησε ό κύριος. είμαι πολύ άδιστικός.

Και διάταξε τό σωφέρ:

— Πήγαινε. Ζυλίε, και θάλε του σπην τσέπη αυτά τα δυό κιλάκια, γι' άποζημιώσι. Δέν πιστευώ νάπαθε τίποτα σοδάρω...

Κάνε γρήγορα, γιατί δε μπορώ να περιμένω!...

Αυτό χωροφύλακες περνούσαν από κει, με τα ποδήλατά τους και με το λαγωνικό τους. Σαφνικά, το σκυλί χάρηκε σ' ένα χαντάκι και ξαναγύρισε κρατώντας στα δάγνια του ένα μακαρίσι.

— Υποπα πράγματα! μου, μουρίσε ό ένιωστός της. Τι είναι αυτός ό σκούρος λεκές, πάνω στή λεπίδα; Σίγουρα, αίμα!

Τό σκυλί είχε στραμμένη πέρα σ' ένα σημείο κι' έσκαψε το χώμα με τα νύχια του. Δέν άφρονσε να ξεθάψει έτσι ένα κομμάτι πην από πούκαμισο, με μια κόκκινη κηλίδα.

— Κι' άλλο αίμα!

Ο ένιωστός της έσκαψε, έθαξε και θόκη ένα μονοκύλιό κόκαλο άπονημμένο από το κρασί.

— Φρικιαστικό έγκλημα! φιδύρισε ό χωροφύλακας. Κόψανε το θύμα κομμάτια και το θάψανε έδω... Πάμε να είδοποιήσουμε τον είσανελά!

Μόλις μεθευτίστηκε στο χωριό πως είχε εξαφανιστή ό Ζεφυρέν, σκέφθηκαν όλοι πως αυτός έβγαν ό σκοτωμένος. Τό σπίτι του ήταν κατάκληστο κι' έλειπε και η γυναίκα του.

— Θα πους σκότωσαν και τους δυό! είπαν οι νέιτρες σπην εσανελά.

Κ' ό άνακοιτής συμπήνσε μ' αυτή την έκδοχή γιατί τό πανί φαίνονταν πως προσκοτόταν από γυναίκα πούκαμισο. Όσο για το κόκκαλο που είχε βρεθή, ό λατροδικαστής άποφάνθηκε πως ήταν από άνδρώπινο μπόρι.

Δε χωρούσε άμφωλά! Η δικαιοσύνη είχε να έρευνά ένα μυστηριώδες έγκλημα.

Μα τό πρόγραμμα δέν έληφσαν ν' άλλεξουν... κατά τόπο δουάρεστο για τό δούλοπο Ζεφυρέν. Ένώ έξοκλόουθεσε τό μακαρίσι όπνο του, τον άνακόλυψε ό άντροφύλακας.

— Άνθρωπος που κομμάτι σ' ένα χαντάκι, δε μπορεί νάχη φουχά τη συνείδησι του! έ σκέφθηκε.

Και τον ζήτησε με μια κλειστό ά.

— Τι κάνεις αυτό; του φάνηξε άνοια.

— Ήσουν... μεθυμένος... τρούλιος ό Ζεφυρέν.

Εκείνη τη στιγμή, έκανε να

πάλι επιτρέπεται σ' ένα κρασί, πατέρα να πιη νερό! Όχι, καλύτερα να κρασάται... Νά, σ' αυτό έδω το δέντρο...

Μά οι σ

Ξαναπερνούν από κεί οι δυο χωροφύλακες.
— Γραπώστε τον και πάρτε τον μέσα, τὸ φίλο, τὸς εἶπε ὁ ἀνθρωφύλακας.
— Ὁ εἰσαγγελέας, πού περίμενε ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα νὰ τοῦ φέρουν τὸ πτώμα τοῦ Ζεφυρέν, τάχασε ὅταν τὸν εἶδε μπροστὰ του... ζωντανό!
— Πῶς! Δὲν πέθανε; φώναξε.
— Ἐτσι φαίνεται, κύριε εἰσαγγελέα.
Οἱ χωροφύλακες ἀναφέρανε πῶς καὶ πού τὸν εἶχαν θρῆ. Κι' ὁ εἰσαγγελέας ἀκρόθηκε μὲ τὴ δικαστικὴ λογική.
— Ἄφου δὲν εἶναι τὸ θῦμα, πρέπει νὰ εἶναι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Σκότωσε τὴ γυναῖκα του!
— Ψάχτε τον! διάταξε τοὺς χωροφύλακες.
Ἐκεῖνοι ὑπακούσανε καὶ θγάλανε δυο χιλιάρικα ἀπ' τὴν τσέπη του.
Ποῦ-ἂ θρῆκες, αὐτὰ; τὸν ρώτησε αὐστηρά ὁ εἰσαγγελέας.
— Μὰ δὲν εἶναι δικὰ μου... διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Ἐγὼ δὲν εἶχα δεκάρα...
— Κακοῦργε! Σκότωσε τὴ γυναῖκα σου, νὰ νὰ τῆς κλέψης αὐτὰ τὰ δυο χιλιάρικα!
— Τί ἔκανε λέει;
— Ναί, μέσα στὸ δάσος. Νὰ καὶ τὸ μαχαίρι πού ἔκανες τὸ φόνο... Τὴν ἔκοψες κομματάκια κι' ὅστερα τὰ ἔθαψες. Ὁσολόγηση, νὰ νὰ ἐλαφρύνῃς τὴ θέση σου!
Μὰ τὸ μόνο πού μπορούσε νὰ ἀμολογήσῃ ὁ Ζεφυρέν, ἦταν πῶς εἶχε μεθύσει...
Ὁ εἰσαγγελέας ἦ-αν νραφτὸ νὰ μπερδεύτῃ ἀκόμη πὺς πολὺ σ' αὐτὴν τὴν υπόθεση.
Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἐπισκέφθηκε μιὰ γυναῖκα, κλαίνοντας μὲ λυγμούς.
— Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ Ζεφυρέν Πατόν, τοῦ ἐξήγησε.
— Πῶς!... Μὰ δὲν πέθανε;... φώναξε ὁ εἰσαγγελέας.
Κι' ἡ ματιά του πῆς ἔλεγε: «Κάνετε πολὺ δόχια! Καταρρίπτετε τώρα ὅλο τὸ κατηγόρητο».
— Εἶμαι πᾶσι στὴ χώρα, στὴν ἀδελφὴ μου, εἶπε ἡ γυναῖκα. Ὁταν γύρισα, τάμαθα ὅλα κι' πῆθα νὰ δῶ τὸν ἀντρα μου...
«Κάποιον ἄλλο θὰ σκότωσε, ὁ παλινάνθρωπος!» σκέφθηκε ὁ εἰσαγγελέας.
Ὁ «παλινάνθρωπος» ἦταν, φυσικά, ὁ Ζεφυρέν.
Ὁ εἰσαγγελέας διάταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.
— Μπορεῖ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε νὰ μᾶς φανερώσῃ πού ἔθαψε τὰ ὑπόλοιπα κόκκαλα, εἶπε στὸν ἀνκριτῆ.
Ὅταν φτάσανε ἐκεῖ, εἶδαν ἕνα ἄνθρωπο, νονατισμένο, νὰ ψάχνει μέσα στὸ χορτάρι.
— Τί γυρεύεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ εἰσαγγελέας.
— Τὸ μαχαίρι μου. Τόχασα ἀπὸ κτῆς, ὅταν αἶμα τὸ μεσημέρι μὲ τὴν γυναῖκα μου πάνω σ' ἕνα χορταράκι. Κόβοντας ψωμί, ἔκοψα καὶ τὸ δάκτυλό μου, κι' ἡ γυναῖκα μου μού τῶσε μ' ἕνα κομματάκι ἀπ' τὸ παλὸ μου ποικάμισο, πού τὸ εἶχε πάρει μαζί της νὰ νὰ τὸ μπαλώσῃ.
Ὁ δικηγόρος τοῦ Πατόν — πού τὸν εἶχαν διορίσει «ἐξ ἐπαγγέλματος» — φώναξε:
— Αὐτὸ τὸ μαχαίρι θρῆκαν οἱ χωροφύλακες. Θὰ τὸ ἀνταρρίψῃ ὁ μάρτυς.
Καὶ πραγματικά, τ' ἀναγνώρισε.
— Μὰ... τὸ κόκκαλο; ρώτησε ὁ εἰσαγγελέας.
— Ἐνὰ ἀρνίσιο μοῦτι. Τὸ φάγαμε καὶ πετάξαμε τὸ κόκκαλο.
Ὁ εἰσαγγελέας στραβοκύνταξε τὸν ἱατροδικαστὴ, πού εἶχε μείνει... κόκκαλο!
Ὁ Ζεφυρέν ἀποδείχθηκε ἀθῶος 100%. Καὶ τοῦ δῶσανε πίσω τὰ δυο χιλιάρικα. Καθὼς πῆγαινε ὁμως νὰ τὰ θάλλῃ στὴν τσέπη του, ἐπενέβη ὁ δικηγόρος:
— Σκενῶς τὸ λογαριασμό μου, εἶπε. Μοῦ κρωστὰς 1.997 φράγκα.
— Καὶ τί θὰ μοῦ μείνουν ἐμένα;
— Τρία φράγκα... νὰ νὰ πῆς ἕνα κοσμί!

Ζ. ΜΠΡΙΝΤΙΣ

Γιὰ μικροὺς

Ἡ κρυμμένη παρρημία

Στὴ στήλη «Α» τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε 17 λέξεις τῶν ἑξῆ γραμμάτων, τῶν ὁποίων σὰς δίνουμε πὺς κάτω τὶς σημασίες. Ἀκολουθῶς θὰ πάρετε τὰ δυο πρῶτα γράμματα ἀπὸ τὴν κάθε λέξι καὶ θὰ τὰ

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			

θάλετε στὴ στήλη «Β», ἔτσι ὥστε διαβάζοντάς τα στὴ σειρά καὶ ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, νὰ σχηματίζετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.
Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι θὰ τοποθετηθοῦν στὴ στήλη «Γ», σχηματίζοντας λέξεις τῶν τεσσάρων γραμμάτων, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ ἔρῃτε πὺς κάτω τὶς σημασίες.

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Χρονικὸ ἐπὶρρημα, σχετικὸ μὲ τὸ ἄμεσο μέλλον.
- 2) Λέγονται καὶ ἄρμενα.
- 3) Σχετίζεται μὲ χώρα τῆς Ν. Ἀσίας (θηλ.).
- 4) Κουλούρα ἀπὸ σῦρμα ἢ σκοινί.
- 5) Βρίσκεται μετὰ τῶν δέκα πρώτων.
- 6) Χώρα τῶν παλαιστολογικῶν χρόνων, πού παραχρῆσται τὴ θέση τοῦ σημερινοῦ Αἰγίου πελάγους.
- 7) Συνοδεύουν τὴ λῦπη.
- 8) Εὐλινὸ ὄργανο, πού παράγει ἕνα ξερὸ καὶ ἐκνευριστικὸ θόρυβο.
- 9) Ἔντομο, πού διαταράσσει τὸν ὕπνο μας.
- 10) Τὰ ἐλπίμο μετὰ τὰ μάτια κλειστά.
- 11) Ζώδιον τοῦ ὡροσκοπίου.
- 12) Χώρα τῆς Ν. Ἀσίας.
- 13) Ἀπογραφικὴ συστρόφη τῶν ἐντέρων.
- 14) Σιὲς κατεργασμένου ἐρίου ἢ θάμβε-κος (καθαρ.).
- 15) Μεταλλικὴ πηγὴ τῆς Ἀνδρου.
- 16) Συνοδὸς τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ γυναῖκα στρίγγλα.
- 17) Αἰφνίδια, σφοδρά.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

- 1) Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
- 2) Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου στᾶρ.
- 3) Ἀποστέλει στὴν ἀπονομή δικαιοσύνης.
- 4) Φρούτα τῆς ἐποχῆς.
- 5) Ἀρὶς ἐδάφους.
- 6) Ἀπόλυτη ἡσυχία.
- 7) Προσφώνησις γυναῖκός στὰ χωριά.
- 8) Στὴν πόλι αὐτὴ ἔκανε ὁ Χριστὸς τὸ πρῶτο τοῦ θαύμα.
- 9) Ἀπαραίτητο σ' ἕνα ἱστιοφόρο.
- 10) Πρῶτες ὄλες γιὰ μιὰ ὑφαντουργία.
- 11) Κίνησις ὕγρου.
- 12) Ὁμοία.
- 13) Ἡ παραμονὴ κοντὰ τοῦ θάξαι σὲ κίνδυνον τὴν ὑγεία.
- 14) Ψυχικὸς πόνος.
- 15) Τὴν ἔχει κάθε φυτὸ.
- 16) Βιολικὸ θουνό.
- 17) Φρούτα στὴν καθαρεύουσα.

Φίλμ καὶ ὅπλα

Σὲ πολλοὺς τίτλους κινηματογραφικῶν ἔργων συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ὀνομασία τῶν ὁπλων, πού χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ φίλμ. Σὰς δίνουμε πὺς κάτω τοὺς τίτλους μερικῶν φίλμ, πού ἀσφαλῶς θ' ἀκούσατε κατ'

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΩΣ

ἐπανάληψιν, ἔστω κι' ἂν δὲν τὰ ἔχετε δῆ. Προσπαθήστε νὰ συμπληρώσετε στὸν καθένα τὸ ἢ τὰ ὅπλα πού τοῦ λείπουν:

- 1) «Τὸ σπασμένο...».
- 2) «Ὁ πόλεμος τῶν...».
- 3) «Ἐξαπολύσατε τὶς...».
- 4) «Τὸ... τοῦ Ρομπέν τῶν Δασῶν».
- 5) «Τὸν λόγο ἔχουν τὰ...».
- 6) «Τὰ... ἐξορμούν».
- 7) «Τὰ... τοῦ Νασαρόν».
- 8) «Σταυρὸς καὶ...».
- 9) «Τὰ... τῆς ἐκδικήσεως».
- 10) «Ὁ Ντάνυ στὰ...».
- 11) «Πυρωμένα...».
- 12) «... καὶ ρούζ».

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε, δάζοντάς τα στὴ σειρά:

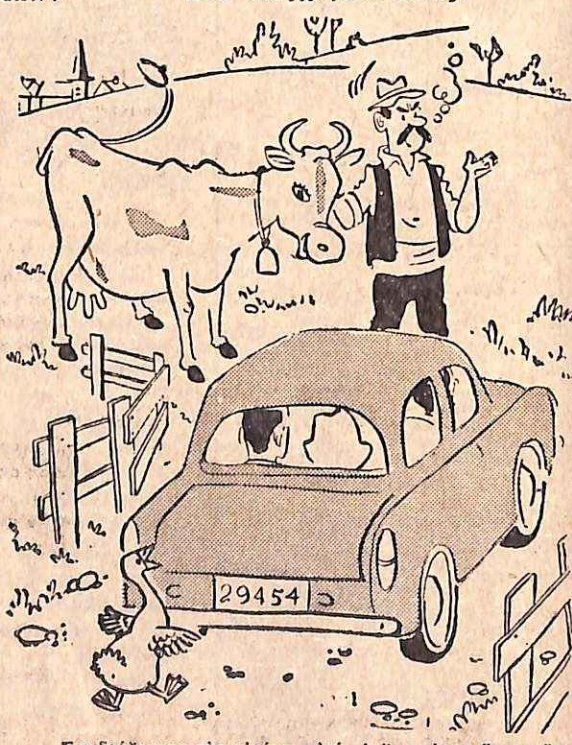
- 1) Μιὰ μπλεγμένη υπόθεσις: ΛΙΜΠΕΡΤΥ — ΧΟΡΔΕΣ — ΥΠΟΔΕΙΚΤΗΣ — ΠΟΥΛΙΑ — ΠΟΡΕΙΑ.
- 2) Κάτι πού ὠφελεῖ τὸ καλοκαίρι μικροὺς καὶ μεγάλους: ΚΟΜΠΑΡΣΟΣ — ΑΜΑΘΕΙΑ — ΜΕΡΙΣΜΑ — ΔΗΜΟΣΙΟΝ.
- 3) Κάτι πού ἐνώνει δυο κομμάτια ἀπὸ τὸ ἴδιο μέταλλο: ΠΑΡΟΣΥΣΜΟΣ — ΑΝΤΙΓΟΝΗ — ΣΤΟΚΟΣ — ΕΛΛΗΝΕΣ — ΦΑΣΙΣΜΟΣ.

Κρυπτογραφικὸ

- | | | |
|-------------------|---|--|
| 1 2 3 4 5 6 7 8 9 | = | Πεδινὸς κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. |
| 2 7 2 4 1 8 | = | Οἰκονομικὴ δυσχέρεια. |
| 3 5 1 5 1 5 | = | Γαλλικὸς καλλιτεχνικὸς ρυθμὸς τοῦ 18ου αἰῶνος. |
| 4 2 3 5 6 7 2 9 | = | Ποταμὸς τῆς Ν. Γαλλίας. |
| 5 3 2 4 4 8 9 | = | Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ν. Ἀφρικῆς. |
| 6 9 1 2 | = | Χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνυσμα στὸ τσακμάκι. |
| 7 2 3 1 8 | = | Ὑπόβιο ὄπλο. |
| 8 4 5 6 7 | = | Δηλαδὴ. |
| 9 1 5 6 7 2 | = | Ἰστιοφόρο. |

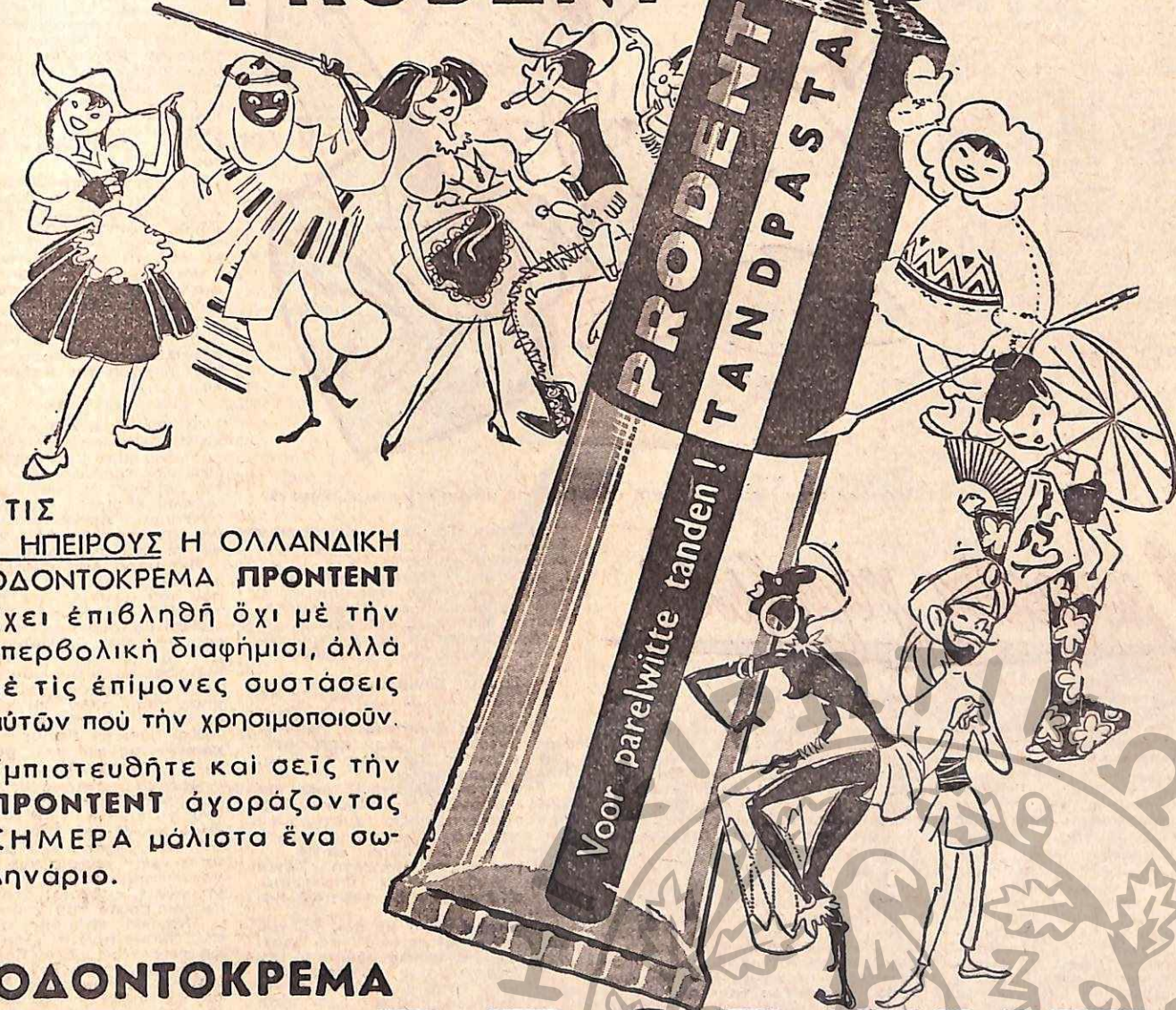
Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμὸ.

Ἐνὰ ἀσυγχώρητο λάθος



Σχεδιάζοντας τὴν εἰκόνα αὐτή, ὁ ζωγράφος ἔκανε ἕνα σφάλμα, ἕνα ἀσυγχώρητο λάθος. Ἄν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύσεσθε γιὰ τὴν ἀντίληψι καὶ τὴν παρατηρητικότητα σας, πρέπει νὰ ἔρῃτε τὸ λάθος αὐτὸ μέσα σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό.
Τονίζουμε ὅτι δὲν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ κάτι τὸ ἀπίθανο, ἀλλὰ γιὰ κάτι, πού εἶναι τελειῶς ἀδύνατο.
Οἱ λύσεις στὴ σελ. 66

Ἐμπιστευθεῖτε τὴν PRODENT



ΣΤΙΣ
5 ΗΠΕΙΡΟΥΣ Η ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΠΡΟΝΤΕΝΤ
ἔχει ἐπιβληθῇ ὄχι μὲ τὴν
ὑπερβολικὴ διαφήμισι, ἀλλὰ
μὲ τὶς ἐπίμονες συστάσεις
αὐτῶν πού τὴν χρησιμοποιοῦν.
Ἐμπιστευθεῖτε καὶ σεῖς τὴν
ΠΡΟΝΤΕΝΤ ἀγοράζοντας
ΣΗΜΕΡΑ μάλιστα ἕνα σω-
ληνάριο.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

PRODENT

(ΕΙΣ) DISPERGON-A

Τὸ DISPERGON-A εἶναι ΑΥΤΟ πού καθιστᾷ τὴν ΠΡΟΝΤΕΝΤ ἄσυνα γώνιστη στὴν προστασία τῆς ὑγείας τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ - ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΥΟ μήνες μόνο ήταν που ο κύριος Δημητράκης είχε έλθει σ' αυτή την καινούργια γειτονία και τα παιδιά, οι γειτόνισσες του, δείχναν όμως την αγάπη τους. Τα πρώτα προσπαθούσαν να τον εξυπηρετήσουν, κάνοντάς του θαλάμους, τότε στο περίπτερο για τα γυναικεία, τότε για την εφημερίδα και οι γειτόνισσες πάλι με το χαμόγελο στα χείλη τον ρωτούσαν διαρκώς μήπως είχε τίποτα ανάγκη για το νοικοκυριό του.

Μια κι' εκείνος μοίραζε καρσμέλλες στα παιδιά και διάφορα μικρά δώρα σ' εκείνες, που έδειχναν την προθυμία τους να του σφουγγαρίσουν το σπίτι ή να του γλύνουν κανένα ρούχο.

Το σπίτι, που είχε αγοράσει ο κύριος Δημητράκης, ήταν μικρό, αλλά το καλλίτερο της γειτονιάς. Είχε τρία δωμάτια, όλες τις σπιτικές ανέσεις κι' έναν ωραίο κήπο.

Μια μέρα, περνώντας απ' αυτή τη γειτονιά, είδε στην εξώπορτα τη πινακίδα: «Πωλείται». Πλησίασε, σημείωσε, που έπρεπε να ρωτήσει και την επομένη ξαναπέρασε μ' ένα δεικνύον, πληρεξούσιο της οικογένειάς, το επίσημο και τ' ανόριστος έτοιμο έπαιξε βρισκόταν με τα έπιπλα του.

Από το δικηγόρο έμαθε ότι το σπίτι ανήκε σε μια χώρα, που είχε πεθάνει πριν από έξη μήνες κι' ότι μόνη κληρονόμος της ήταν μια πλούσια κόρη της, που ζούσε στο εξωτερικό.

Η κόρη αυτή μάλιστα, δεν είχε έρθει στην κηδεία της μητέρας της γιατί έμενε σε πολύ μακρινό τόπο, στο Όκλιντ της Αμερικής. Γι' αυτό ανάθεσε, στο δικηγόρο να το πουλήσει όπως βρισκόταν.

Η τιμή δεν ήταν ακριβή. Μά δεν ήταν αυτή που τράβηξε τον κύριο Δημητράκη να τ' αγοράσει, όσο μια μεγάλη φωτογραφία κοσμημένη στον τοίχο...



Πέρασαν στην 'Ιταλία και στη Γαλλία τρεις μήνες γεμάτους ευτυχία!

Ο μαρτυρικός γυριμός

Στάθηκε, την κύτταζε με συγκίνησι μια δεν είχε τίποτα και προσάφθηκε, γυρίζοντας άλλο το πρόσωπό του, να μη δείξει τίποτα στο δικηγόρο.

Η φωτογραφία αυτή ήταν η... δική του!

Δεν ρώτησε ούτε πώς τη λέγανε την ιδιοκτήτρια, ούτε πώς λέγανε την κόρη της.

Υπόγραψε το συμβόλαιο για την πώληση του σπιτιού, πλήρωσε και την επομένη κοιτάχτηκε δυο θαλάμους μενέλες, γεμάτες κι' ένκαυστο ξύλο.

Ο κύριος Δημητράκης σκόρπισε το χαμόγελό του και τις ευγενικές του κουβέντες στα παιδιά και στις γειτόνισσες κι' έτσι έγινε ο καλλίτερος φίλος της γειτονιάς.

Εκείνη, που τον βοήθησε πιο πολύ ήταν η κυρά Μαρινώ, που προθυμοποιήθηκε να του ξεκολλήσει, να του σφουγγαρίσει το σπίτι και να το βάψει σε τάξι, γιατί είχε μείνει έξη μήνες κλειστό.

Η κυρά Μαρινώ, λοιπόν, του διηγήθηκε, πως η μακαρίτισσα η κυρία Σόνια είχε κτίσει αυτό το σπίτι έξι και δέκα χρόνια, κι' είχε πάει να καθίσει εκεί με το κοριτσάκι της, που ήταν τότε δεκάξη χρόνων.

Πώς το λέγανε το κοριτσάκι;

— Θανάη! Ήταν πολύ όμορφο, με ξανθές μπούκλες...

— Κι' ο άντρας της;

— Ο άντρας της, όπως μάς είχε πει, πέθανε σ' ένα ταξίδι του, γιατί ήταν ναυτικός.

— Και γιατί δεν ξαναπαντρεύτηκε;

— Γιατί... όπως έλεγε αναποφώνη τον άντρα της. Έπειτα, φοβότανε από κάποια της και το

σπούδασε. Το κορίτσι έγινε χημικός, πήρε μια υποτροφία για την Αμερική, έφυγε, και δεν ξαναγύρισε. Μου είχε πει, πως το κορίτσι της αγάπησε στην Αμερική έναν επιστήμονα και τον παντρεύτηκε. Κάθε μήνα όμως ο ταχυδρόμος χτυπούσε την πόρτα της κυρίας Σόνιας. Ήταν για την έπιταγή που της έστελνε τακτικά η κόρη της.

— Και πώς πέθανε;

— Τι να σας πω, κύριε Δημητράκη... Ήταν η καλλίτερη γειτόνισσα, που είχα. Μου μιλούσε πάντα με το χαμόγελο στα χείλη. Αυτό το χαμόγελο όμως μόνον ενώ το καταλάβαινα. Ήταν ποτισμένο με πόνο! Ναι, τον άνα πούσε τον άντρα της, τον διαρκώς κρυφαναστενάζε. Λοιπόν, νομίζω πως πέθανε από τον καυμό του άντρα της. Τον άναπνυσε η αμοιρία... Την έφαγε κι' η μοναξιά... Έτσι, όλα μαζί, την έφεραν στον τάφο...

Ο κύριος Δημητράκης, όταν έφυγε η γειτόνισσα, γύρισε σ' όλα τα δωμάτια, άνοιξε τα ντουλάπια, τα συρτάρια. Όλα βρισκόταν στη θέση τους: τα ρούχα, τα εσώρουχα, τα μικροπραγματάκια. Σ' ένα συρτάρι ήταν άθικτα τα ρούχματα της κόρης της.

Διάβασε αυτές τις επιστολές και βόηκε μέσα σ' αυτές όλη την αγάπη και τη στοργή της κόρης για τη μητέρα της. Επίσης πολλά ενδιαφέροντα λόγια για το μέλλον, πολλές ελπίδες και πολλές υποσχέσεις.

Ούτε λέει διωξε για τον πατέρα της!

Σήκωσε το κεφάλι ο κύριος Δημητράκης, κύτταξε τη μεγάλη φωτογραφία του στον τοίχο, πήρε στα χέρια του τις φωτογραφίες της μακαρίτισσας και της κόρης.

Τις φίλησε. Τα μάτια του νέμισαν δάκρυα και το στήθος του σούσκιωσε από λυγμούς. Βρισκόταν, τυχαία, στο σπίτι της γυναικάς του, το γυρισμένος από τις αναμνήσεις ενός παρελθόντος, μα δίχως οικογένεια. Ακούμπησε το κεφάλι του πάνω στα χέρια του ψιθυρίζοντας με πόνο: — Σόνια! Σόνια!...

Ο κύριος Δημητράκης ήταν ένας άντρας με γερό κορμίσιο, σιά, ξανθός με γαλανά μάτια, πολύ συμπαιδικός.

Δεν ήταν παραπάνω από πενήντα χρόνων. Οι κακουχίες δεν τον είχαν πειραχίσει. Διατηρούσε μάλιστα μια εξαιρετική σφριγηλότητα και μια ζωηρή ματιά. Όταν παντρεύτηκε τη Σόνια στην Αγγλία, ήταν υποπλοίαρχος σ' ένα μεγάλο φορτηγό καράβι.

Υπόφερε πολύ ως πού να του τη δώσουν οι νονές της, γιατί δεν ήθελε να παντρεύουν την κόρη τους με ναυτικό, παρ' όλο που αυτοί ήταν φτωχοί και εργατικοί άνθρωποι. Ούτε η θεία, ούτε τα λεφτά του Δημητράκη τους θάμπωσαν.

Μα η Σόνια, τον άναπνυσε και για να μη χάσουν την κόρη τους, που είχε άρρωστησει, δέχτηκαν αυτό το νόμο.

Τους πρώτους τρεις μήνες, πούχε πάρει άδεια ο Δημητράκης, τους πέρασαν οι νεόνυμφοι στην 'Ιταλία και στη Γαλλία. Ήταν τρεις μήνες γεμάτοι ευτυχία! Ξαναγύρισαν κατόπιν στο νησί τους κι' ο Δημητράκης άρχισε να μακρύνει ταξίδια του που έκαναν τη Σόνια να μελαγχολάει και να πικραίνεται.

Έπειτα γεννήθηκε το πρώτο τους παιδί και το μοναχικό κι' ο Δημητράκης τους νέμισε δώρα.

Είχαν περάσει έτσι πέντε χρόνια από το γάμο τους, όταν μια μέρα η Σόνια έλαβε ένα συνημμένο ρούχμα με μια έπιταγή για χίλιες λίρες. Το ρούχμα, λινόλογο, έλεγε:

«Γι' αγάπη για τη Σόνια και τη θανάη».

Τίποτ' άλλο.

Ο Δημητράκης τότε ήταν καπετάνιος σ' επιβατικό πλοίο. Μά η Σόνια παραξευτέθηκε για το μεγάλο ποσό, που της έστειλε ο άντρας της, καθώς και για το λιγότερο ρούχμα του από το Λονδίνο, όπως είδε στη σφραγίδα του φακέλλου.

Και δεν είχε άδικο, γιατί ύστερα απ' αυτό το ρούχμα, η Σόνια δεν έλαβε άλλο. Τότε αναγκάστηκε ναρθ στην Αθήνα, για να πάρει πληροφορίες από το πρακτορείο. Κι' εκεί έμαθε πως ο καπετάν Δημητράκης είχε δώσει την παραίτησή του κι' ούτε ήξεραν τί είχε άπονινει. Κατάλαβε, λοιπόν, τι έσημαινε αυτό το μεγάλο ποσό, που είχε λάβει και το λιγότερο ρούχμα του...

Περιμενε ώστόσο η Σόνια υπομονετικά και για να μη χαλάσει τα ρούχματα της έπιταγής, γιατί τάρχε για τις σπουδές της κορούλας της, άρχισε να έργάζεται στην Αθήνα, ως μοδίστρα και να κερδίζει όσα της χρειαζόνταν για τη ζωή της.

Τι να έλεγε στο κορίτσι της, που μεγάλωνε; Τι να έλεγε και στις γειτόνισσες; Έλεγε πως πέθανε ο άντρας της σ' ένα ταξίδι του!

Τα χρόνια περνούσαν. Το κορίτσι σπούδασε, η Σόνια με ταξίδι είχε φτιάξει το σπίτι της. Ζούσε, λοιπόν, από τους τόκους των χρημάτων, που περισεφάν κι' από τη δουλειά της, μα η αγάπη της για το Δημήτρη την έσπελνε μέρα με την ημέρα πιο κοντά στο θάνατο.

Ήταν εύχαριστημένη όμως, που σπούδασε τη θανάη, που την έστειλε στην Αμερική και που εκεί η κόρη της καλοπαντρεύτηκε.

★

Ο κύριος Δημητράκης δεν ήταν κακός άνθρωπος. Ήταν όμως πολύ νέος που παντρεύτηκε. Η ζωή των λιμανιών που ξεμάρκαρε, με τους πειρασμούς της, τον παρέσυρε συχνά σε τρελές περιπέτειες. Ακούσε μια αφορμή για να απατήσει τη γυναίκα του κι' άς την αγαπούσε.

Μια μέρα έμπεξε με μια δμορφη και πλούσια τυχοδιώκτρια, που τον μάνεψε με τη νοστινιά της. Για να του κλονήσει και τον τελευταίο δισταγμό του του παρέδωσε ένα διδύλιό έπιταγών μ' ένα πολύ μεγάλο ποσό.

Πρώτη φορά μια γυναίκα γνώριμα στο βαπόρι του τον συνκίνησε τόσο πολύ και τον άμυσε με τα πλοήθη της.

Και λύνισε! Παραίτηθηκε από καπετάνιος και την ακολούθησε στην Άρνετινίη.

Μετάνοιωσε άργότερα, μα ήταν πιά άργα. Ήξερε πούταν τη γυναίκα του, το κορίτσι του, όλο τον κόσμο! Κι' έζησε μικρά από την Ελλάδα, όπου μια μέρα πέθανε η τυχοδιώκτρια και τότε έκενος λυτρώθηκε. Μα τί να την κάνει την έλευθερία, όταν θεωρούσε τον εαυτό του ντροπισμένο;

Άρνησε να πάρει μια απόφαση. Έκανε πρώτα μερικά ταξίδια, ως τουρίστας μα η Ελλάδα τον τραβούσε διαρκώς! Και γύρισε. Μα δυο χρόνια τώρα δε μπορούσε να μάθει τίποτα, ούτε για τη γυναίκα του, ούτε για την κόρη του. Είχε αλλάξει τ' όνομά του, κι' έτρεπε μήπως άπαντήση εσφικά μπροστά του τη Σόνια. Κι' ώστόσο την άναζητούσε παντού.

Η μοίρα τέλεσε, τον ώδήγησε, στη γειτονιά εκείνη, όπου βρήκε το σπίτι της γυναικάς του.

Και τώρα, μόνος κι' έρμος, ζούσε με τις αναμνήσεις του, και κουδεντάζοντας με τις φωτογραφίες των άναμμένων του. Περιμενε έτσι τη μοίρα στυγνή, που θα ξανάβλεπε την κόρη του...

MIFANTA

✱✱

Οι σουλτακίβες δεραπέουν τη μηνινγίτιδα

Σε μερικές περιπτώσεις, η πени-κίλιν και η στρεπτοκοκκική φέρουν άποτέλεσμα στη μηνινγίτιδα. Στις περιπτώσεις αυτές συνιστώνται οι σουλτακίβες, που έχουν κάποτε κεραμνοβόλτα άποτέλεματά.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ καινούργιο σας επανωφόρι θα κάνει την εμφάνισή του με τις πρώτες δοοσιές. Άλ-ια πως άραγε θα είναι αυτό το επανωφόρι; Η μόδα εύνοει ιδιαίτερος φέτος τα τρυφί. Είναι: δε η αλήθεια ότι παρουσιάζουν και πολύ μεγάλη ποικιλία σε γράμματα και σε είδη. Το υπέξ σε διάφορους τόνους έχει τα πρωτεία, δεν άποκλείονται όμως και άλλα σκουρότερα γράμματα.

Η ριγτή γραμμή θα φορεθί πολύ, δεν έ-πεται όμως ότι θα συνοδεύεται και από την εύθεια γραμμή. Έντελώς το αντίθετο, τα φε-τεινά επανωφόρια θα έχουν φάρδος προς τα κάτω, αλλά χωρίς υπερβολή.

Μά κόψι, πολύ της μόδας παρουσιάζει το επανωφόρι μ' ένα φύλλο μπροστά, που καθώς κατεβαίνει φαροδίνει, ενώ στη μέση είναι στε-νό. Το φύλλο αυτό ένώνεται στο επανωφόρι με διπλό έξωτερικό γαζί, που σηματοείζει ένα σταυρωτό κλείσιμο με τρία κουμπιά, τοποθε-τημένα σε μεγάλες άποστάσεις. Το πρώτο ζευγάρι είναι τοποθετημένο πολύ ψηλά, άμέ-σως κάτω από το γακά.

Τα μανίκια είναι ραγκλάν με ραφή καπά μήκος στο επάνω μέρος. Όσο για το μάκρος, παραιμένη πάντα το τρουά-κάο.

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Η μόδα βρίσκει σε κάθε εποχή κάτι και-νούργιο να παρουσιάσει για να ποικίλλη τις έμφανίσεις της. Αυτό ακριβώς συμβαίνει με τα ταγιέρ, που άλλοτε διατηρούν την κλασ-σική τους απλότητα και άλλοτε πάλι με το ένα ή το άλλο σκέρτσος άναενώνονται και πα-ρουσιάζονται με νέα εμφάνιση.

Η φαροειδής φούστα στα ταγιέρ είναι το κυριώτερό τους γαρακτηριστικό. Το φάρδος αυτό έπιτυγχάνεται ως επί το πλείστον με πιέττες.

Ένα γαριτωμένο μοντέλο παρουσιάζει ά-κοιώς τη φούστα του με πιέττες κουφωτές στη μέση και πλανιαστές από τη μιά μεριά και την άλλη. Όλη η πρωτοτυπία τους συνί-πταται στο ότι οι πιέττες αυτές είναι γαζω-τές στην έξωτερική τους τσάκιση με δυο γαζα ή κάθε μία. Το ίδιο διπλό γαζί θέλουμε και στο κλείσιμο της θέτσος.

Η ίδια ή βέστα κουμπώνει σταυρωτά με γρία ζώνη κουμπιά. Είναι μάλλον κοντή και έλαφώς μεσατή. Το άνοιγμα του λαιμού έχει ήν κλασσική εμφάνιση του μικρού γιακά, που τον συνοδεύουν επίσης μικρά ριβέο.

Τα μανίκια είναι άετα επάνω και στενέ-ουν κάτω σε μάκρος πάντα τρουά-κάο.

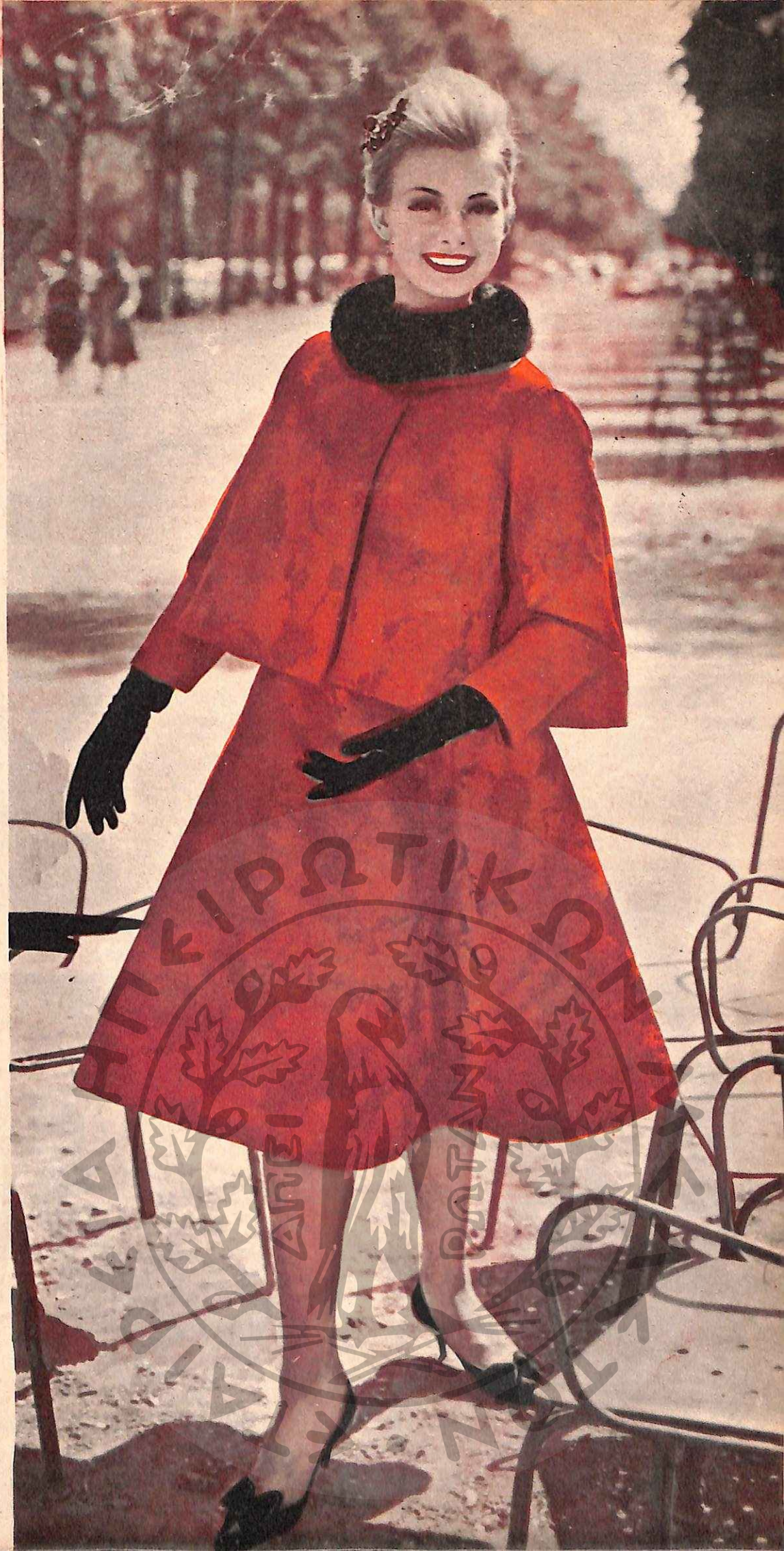
ΤΑΓΙΕΡ ΣΠΟΡΤΙΦ

Το σπορτίφ ταγιέρ γαρακτηρίζεται πάντα από το φατακί ύφασμα. που αυτό πρώτο, πούν άκόμη από την κόψι, του προσδίδει τον ιδιαίτερο γαρακτηρία.

Τα πτί-καρώ και τα καντριγιέ θα νοση-μοποιηθούν ιδιαίτερος για τα σπορτίφ ταγιέρ. Θα έχωμε κι' έδω την άνετη φούστα με στενές κουφωπιέτες. Η βέστα, που θα την συνοδεύει θα είναι μάλλον μακροειά, ριγτή, αλλά με κά-ποιο τονισμό της μέσης. Το κλείσιμο μπορεί να έχη στοογγυλιμένα τα κάτω άκρα.

Οι έξωτερικές τσέπες της βέστας θα είναι άκοκτα μεγάλες και θα τελειώνουν στο τέλος

Ντέ - πιές από μπροκάο, γαριτωμένο στο γακά με μαύρη γούνα.





Επανεμφάνιση απορτίω από τουίντ και κομψό ταγέρ με φαρδιά φούστα.

της θέστας. Ο γιακάς θα είναι κλασσικός με ρεβέρ και το κλείσιμο θα γίνεται με τρία κουμπιά. Για τα σπορτίο ταγίερ είναι πιο κατάλληλα τα μακρὰ μανίκια.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΜΠΛΟΥΖΟΝ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η γραμμή στα φορέματα παρουσιάζει φέτος μεγάλη ποικιλία και μας δίνει έτσι την ευκαιρία να διαλέξουμε ό,τι μας αρέσει πιο πολύ ή ό,τι προσαρμόζεται στη σιλουέτα μας. Ανάμεσα από τις διάφορες γραμμές, πολύ της μόδας θα είναι πάντα η γραμμή μπλουζόν. Με τον προσδιορισμό αυτόν καταλαβαίνετε ότι έχουμε ένα κορσάκι με αρκετά τονισμένο μπουφάν.

Πώς συνεχίζεται όμως η φούστα; Κάτω από τη μέση, και στο μεγαλύτερο μέρος του μήκους της, θα είναι εφαρμοστή στο σώμα, παρουσιάζοντας έτσι μια χτυπητή αντίθεση με το κορσάκι, που είναι άνετο.

Ας μη λησμονούμε όμως ότι χαρακτηριστικό της φετεινής μόδας είναι η άνεση της φούστας, ιδίως κάτω. Έτσι από τα δύο τρίτα του μήκους της και κάτω θα κάνουμε κουφωτές πιέττες με προσθήκη ύφασματος έστωτε-δικώς.

Το κομψώμα του κορσάκι συνεχίζεται με-ρικές φορές και στη φούστα. Ένδ δηλαδή θα έχουμε τέσσερα κουμπιά στο κορσάκι, τα άλλα δύο θα τοποθετούνται από τη μέση και κάτω. Το μυτερό άνοιγμα του λαιμού συμπληρω-

νεται με γιανθοδάκι και μικρά ρεβέρ.

Τα μανίκια θα είναι άνετα και θα τελειώνουν σε φαρδιά πουανιέ, ώστε να μπορούν στην ανάγκη να σηκώνονται και να γίνονται τρουά-κάρι.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΡΑΓΚΑΤ

Τα δεσίσματα στον τύπο της ραγκάτ, που στολίζουν ένα κορσάκι, είναι μια μόδα, που θα επικρατήσει φέτος. Ας δούμε όμως πρώτα ποιά κόψιμω μπορείτε να ακολουθήσετε για ένα τέτοιο φόρεμα. Είναι πολύ ταιριαστή η κόψιμω κιμονό στο κορσάκι με τα μανίκια κοντά ως απάνω από τους αγκώνες. Το ίδιο το κορσάκι θα φορμάρεται το σώμα με ελαφριά σούρα, που θα συγκεντρώνεται στη μέση. Για τη φούστα του φορέματος θα ακολουθήσετε τη μοδάρτη γραμμή του εφαρμοστού άφ' ενός και τού έ-βαζε άφ' ετέρου προς τα κάτω. Μπορείτε κι' εδώ να σημειώσετε τη φούστα όλο με στενές κουφωτές πιέττες, γαλαζμένες όμως ως αρκετά χαμηλά, ώστε το άνοιγμα της φούστας να γίνεται μόνο στο κάτω μέρος.

Για να έρθουμε στην ραγκάτ, θα πάρουμε μια φάσα μακροειδή, σε διαγώνια κόψιμω και με αυτήν θα σχηματίσουμε ένα μικρό γιανθο γύρω στο λαιμό, με μυτερό άνοιγμα. Ως συνέ-γεια, η φάσα θα κάνει ένα δεσίτιο με τα άκρα, που θα πέφτουν ως τη μέση, όπου μια στενή

Φόρεμα με μπλουζόν κορσάκι.

ζώνη από το λαινάκι του φορέματος συμπλη-ρώνει την κομψή εμφάνισι. Ένα παρόμοιο φόρεμα από λεπτό λαινάκι σ' ένα ντύσιμα της εκλογής σας θα σας προσφέρει μια χαριτω-μένη τουαλεττίτσα.

Η ΕΥΘΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΕΙ

Με όλο που η μόδα κλίνει φέτος προς την άνετη γραμμή, εν τούτοις θα δούμε και φορέ-ματα, που θα συνεχίζουν τη μόδα της ευθείας γραμμής. Έτσι σ' ένα μοντέλο από μελανζέ λαινάκι, βλέπουμε το κορσάκι να παρουσιάζει μια τονισμένη άνεση σε κόψιμω κιμονό, με τα μανίκια λίγο κάτω από τους αγκώνες κι' ένα ελαφρό μπουφάν πάνω από τη μέση.

Η φούστα αντίθετως, καθώς είπαμε, θα εί-ναι έντελώς ευθύγραμμη και μάλλον στενή, με το κανονικό μήκος κάτω και όχι επάνω από τα γόνατα.

Κάποιο σκέρσο όμως προσδίδει αέρα στην ίσια αυτή γραμμή της φούστας. Είναι ένα φύλλο μπροστά, αρκετά φαρδύ στο μέγιστο της φούστας, που πέφτει ελεύθερο, πιασμένο μόνο στη μέση.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΠΡΕΝΣΕΣ

Νά και μια άλλη γραμμή που σας είναι θέ-βαινα γνωστή. Αλλά η μόδα μας την παρουσιάζ-ει με κάποια παραλλαγή.

Δηλαδή στη μονοκόμματη γνωστή γραμμή έχουμε τη μέση φορμαρισμένη. Αλλά από εκεί και κάτω το φόρεμα συνεχίζεται σε σχήμα κλός, αρκετά φαρδύ κάτω.

Ένα τέτοιο φόρεμα, που μπορεί να αποτε-λή μια απογευματινή τουαλεττίτσα δεν απο-κλείεται να κλείνει μπροστά ως τα μισά της φούστας, με μεγάλα κουμπιά βολιμένα σε μια φάσα. Το άνοιγμα του λαιμού θα είναι μικρό και στρογγυλό με γυριστό γιανθοδάκι.

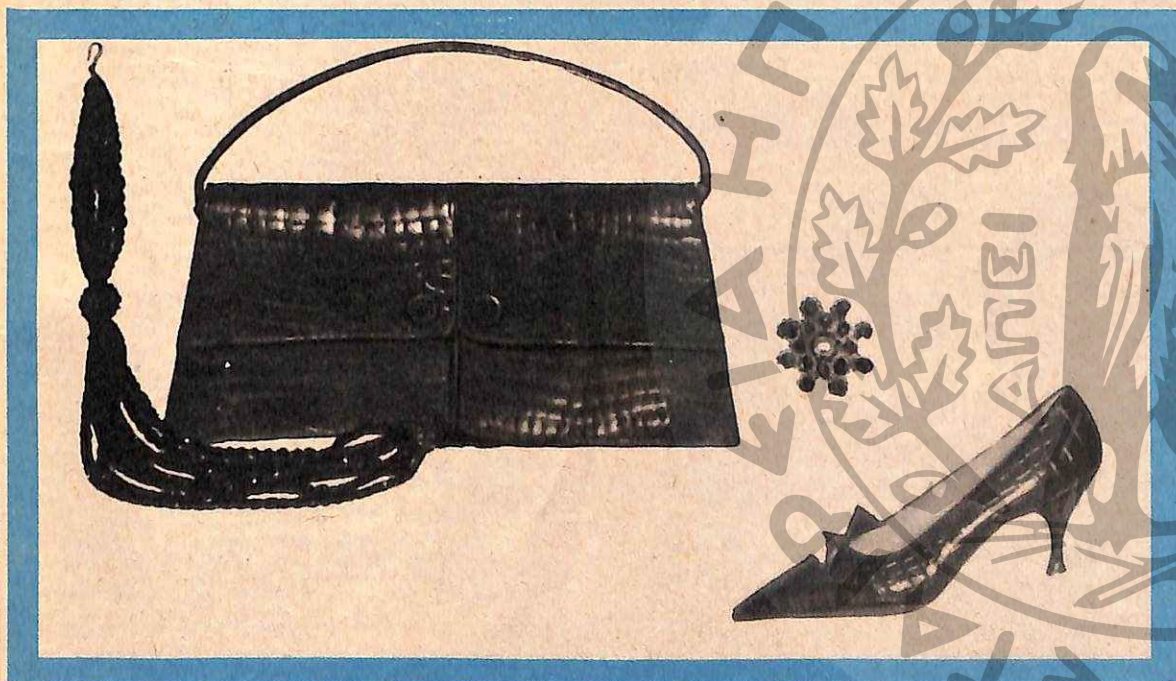
Τα μανίκια θα εσπερινούν τους αγκώνες.

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές θα εμφανισθούν κι' αυτά το χειμώνα με πολλές παραλλαγές. Σε σύνολο φορέματος και πτί-μαντώ, σε σύνολο φ-μα-



Αριστερά: Φόρεμα από φανταζι λαινάκι. Μέσων: Ντε - πιές με πλάγιο κλεί-σιμο. Δεξιά: Φόρεμα σε γραμμή πρενσές εκμοντερνισμένη.



Επάνω: Ταγίτα και γόβα από μαύρο δέρμα κροκοδείλου. Δεξιά: Ταγίερ απορ-τίω πτί - καρρὼ με κλασσική θέατα.





Άγριόστοκο πουλόβερ ραγκλάν.

τος και θέστας. σε σύμβολο θέστας και φούστας και ούτω καθ' εξής.

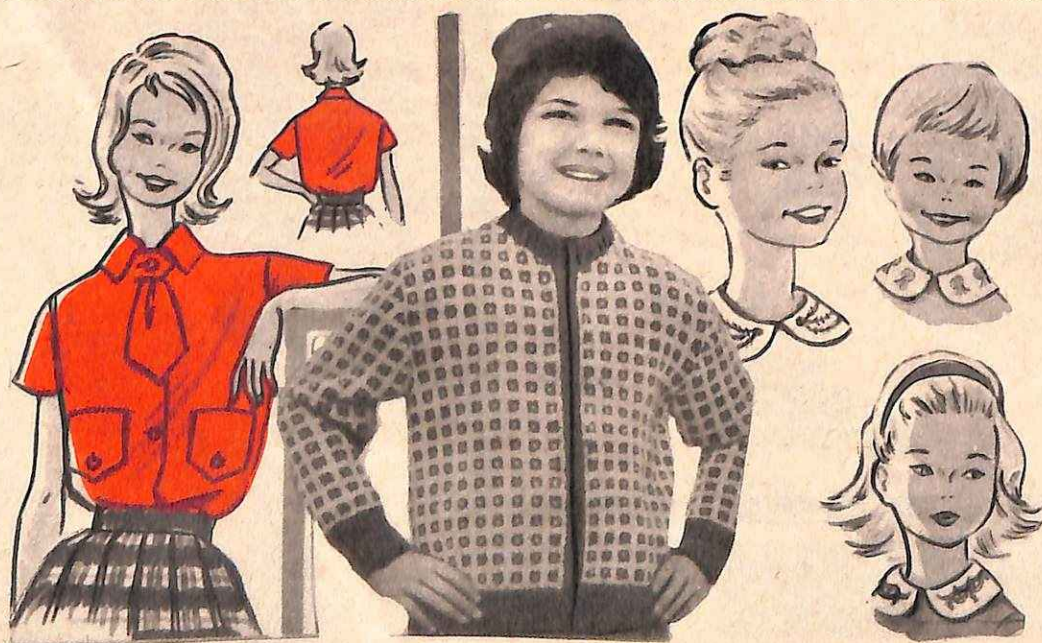
Ανάμεσα σε όλα αυτά θα είναι πολύ της μόδας το σύνολο φούστας και θέστας με πλάγια γραμμή κλεισίματος. Θα έχουμε δηλαδή σ' αυτό το μονότονο ντε-πιές τη φούστα σε μία γραμμική ροκέτα εδαφέ, που θα κλείνει πλαγίως σαν φάκελλος. Η θέστα θα είναι κομωμένη στ' όν τύπο καζάκας και θα κλείνει κι' αυτή στο πλάι. Στην ίδια ακριβώς γραμμή με τη φούστα. Το μακρὸς της θα είναι περιωρισμένο, θα συμπιασμένη μέση και το τελειωμά της, ακολουθώντας την ανετη φούστα, θα είναι ελαφρώς εβαξέ. Τα μανίκια της θέστας θα είναι ως επάνω από τους αγκώνες. Το σκετσόζικο αυτό ντε-πιές θα ένη επί πλέον το στόλισμα των εξωτερικών γαζών και στή φούστα και στή θέστα.

Το κομψοπαι και στή δυο θα είναι κρυφό. ΤΣΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΓΟΒΑΚΙΑ

Τα νωμάτια του χειμώνα, είναι πολλά και όλα σε φωτεινές αποχρώσεις.

Το μαύρο ωστόσο εξακολουθεί να διατηρεί το προσβάσιμα. Ιδίως όταν πρόκειται για απιγιγί εμφανίσεις. Η μόδα επεκτείνεται: στίς τσάντες και στή γοβάκια.

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Κορσιτσικό σύνολο για εκδρομές. Μ έ σ ο ν : Σπορτίφ μπλουζίτσα από φανέλλα. Δ ε ξ ί α : Τρία χτενίσματα για διάφορες ηλικίες.



Οι πρώτες σε σχήμα φακέλλων ή και μεγάλες κρεμαστές, από δέρμα μαύρο κροκοδείλου. Τα γοβάκια το ίδιο, πάντα μυτερά, αλλά με κάπως χαμηλότερα τακούνια.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Για την άνοιξη του χειμώνα, προτού έγκαινασούν οι κοπελλίτσες την καθημερινή τους περιβολή με τα πουλόβερ και τα σουέτερ, θα τους είναι πολύ χρήσιμες οι μπλουζές από λεπτή φανέλλα σε διάφορα χρώματα. Μαζί με τις σκωτσέζικες πλισσεδωτές φουστίτσες, αυτές οι μπλουζές θ' αποτελούν ένα χαριτωμένο σχολικό κοστούμι. Η κόψη τους θα είναι έντελως απλή και θα ένη τὸν τυπικό σπορτίφ χαρακτήρα.

Ένα ωραίο σκέτσος είναι το κλείσιμο του λαιμού ως τη ρίζα με μία πλάτ κάτω από το γαστράκι. Κάτω δε από αυτό ξεπροβάλλει μία κοντή ρογκάτ από το ίδιο ύφασμα. Η μπλουζά κομψότητα εύθυγραμμία με μία σειρά κομψιὰ και, ναυπηλά τοποθετημένες, είναι δύο εξωτερικές τσέπες.

Τα μανίκια υπολείπεται να τα κάνουν κοντά ή μακρά με τελείωσι πουνιέ.

ΤΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Για τ' αγόρια σας θα είναι πολύ της μόδας τα πουλόβερ που φοριούνται πάνω από το ποκάμισο. Γίνονται από άδοο μαλλι σε πλέξι κάλτσας, αλλά πλεγμένο με χοντρές βελόνες για να είναι άραιο το πλέξιμο. Η κόψη που προτιμάται είναι η ραγκλάν γιατί αυτή ταιριάζει πιδό πολύ με τὸν σπορτίφ χαρακτήρα.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό και τελειώνει με μία πλεντή φάσα λάστιχο, το ίδιο και το τέλος τὸν μανικιόν.

ΕΚΔΡΟΜΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Όπως στίς μαιμάδες έτσι και στίς κορούλες τους το παντελόνι άντ καθιστά τη φούστα στίς εκδρομές.

Αλλά το παντελόνι της μικρούλας, μολοντί εύθυγραμμο θα είναι άσκητὰ άνετο και μόνον έντελὸς κάτω θα στενεύει. Πάνω από το παντελόνι ή μικρή θα φορή ένα πουλόβερ ή ένα σουέτερ, που θα κλείνει μπροστά με έ-κλεισι.

Το πλέξιμο ζακάρο είναι ένδεδειγμένο για τα παιδικά πλεντά, γιατί επιτρέπει τὸν συνδυασμό πολλών χρωμάτων. Ωστόσο, στο λαιμό, στή γραμμή του άνοιγματος και στο τέλος τὸν μανικιόν θα ύπόσχη γωνιορίσιμα με μονόχρωμο μαλλι σε πλέξι λάστιχο. Ένα πλεχτό σκουφάκι συμπληρώνει την εμφάνισι της μικρούλας.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τα παιδικά χτενίσματα έχουν κι' αυτά τη μόδα τους. Για τις πολύ μικρούλες συνηθίζεται το κόψιμο τὸν μαλλιών ά-λά-πάξ. Για τα κάπως μεγαλειώτερα κοριτσάκια συνηθίζεται το χτενίσμα πρὸς τα πίσω και δίνεται μία κορδέλλα γύρω στο κεφάλι. Άλλο χτενίσμα είναι να σπικάνωνται ψηλά όλα τα μαλλιά και να δένονται στην κορυφή, άφίνοντας τις άκρες τους να συμπιαζόουν υποκλιμένες.

ΕΣΙΜΕΡΑΛΔΑ



ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

΄Ασπρα χέρια

Ένα ωραίο, άσπρο και άπαλό χεράκι. Είναι το συμπλήρωμα της όμορφιάς σας. Να λοιπόν μία συνταγή για να το άποκτήσετε:

Ανακατέυετε καλά 50 γραμ. λαβλίνη με μίαμιση κουταλιά της σούπας (20 γραμ.) ά-γινό τριανταφυλλόκερο. Προσθέτετε 1 γραμ. άρωμα γερανιού. Άφου άνακατέψετε καλά, επί 20 λεπτά το λιγώτερο, προσθέτετε λίγο, λίγο 5 γραμ. ύδαο Λαμπαράκι. Ανακατεύετε λίγο άκόμη, κι' ή άλοιφή είναι έτοιμη. Κάνετε ένα έλαφρό μασάζ μ' αυτήν πρωί και έράδυ, άφου πρώτα πλύνετε τα χέρια σας με χλιαρό νερό.

Άλοιφή για τα χέρια

Και μία άκόμη άλοιφή, που άσπρίζει τα χέρια:

Παίρνουμε 125 γραμ. άμυγδαλόλαδο. Άνακατεύουμε διαρκώς, προσθέτετε σιγά σιγά 30 γραμ. φανίνα άρίστης ποιότητος. Έπειτα από 10 λεπτά άνακατέψα προσθέτετε 12,50 γραμ. φλωρεντινής ίριδος 12 γραμ. τριμμένο άσπρο σαπούνι Μασσαλάς, 13 γραμ. βαζελίνη και 30 σταγονίς κολώνια. Ανακατεύετε πολύ καλά επί μισή ώρα. Χρησιμοποιείτε αυτή την άλοιφή τη νύχτα, καθώς και κάθε φορά που θάχετε κάμει κάποια άσχερά δουλειά.

Άπαλά σά μεταξύ

Θέλετε να γίνη το χέρι σας άσπρο σαν κρίνος και άπαλό σαν μετάξι; Χτυπάτε καλά 4 κροκάς αλγών και προσθέτετε σιγά σιγά 20 γραμ. άμυγδαλόλαδο. Άφου άνακατέψουν καλά προσθέτετε μίαμιση κουταλιά της σούπας άγινό τριανταφυλλόκερο και μισό κουτάλακι του καφέ θάμμα δένζης. Ανακατεύετε άρκετη ώρα και το χρησιμοποιείτε άμέσως. Είναι άρκετη κι' ή μισή δόσι.

Άντι νιά μασάζ

Άν θέλετε να περιποιηθήτε τα χέρια σας, αλλά δεν έχετε καιρό να κάνετε μασάζ με πομάδες, τα πλένετε κάθε έράδυ με χλιαρό νερό και τα άλείφετε με το έξής υγρό: Ρίχνετε σ' ένα μπουκάλι 2 κουταλιές της σούπας γλυκερίνη 25 γραμ. τρυκαίν 80 και μισό γραμ. έσάνς ντε πρί γκραίν. Κουναίτε καλά το μπουκάλι, άρκετη ώρα, για να διαλυθή το έξ.

Για τα ποτήρια

Δυσκολεύεσθε να καθαρίσετε καλά τα ποτήρια; Ζητήστε άπ' το φαρμακείο λίγη άνθρακική σόδα (καρμινάτ) και διαλύστε την σε χλιαρό νερό. Πλένετε τα ποτήρια μ' αυτή τη διάλυσι και τ' άφινετε άναποδογυρισμένα για να στραγγιζούν. Έπειτα τα σκουίζετε μ' ένα μαλακό άσπρο πανί.

Μπισκότα με πορτοκαλί

Υλικά: 300 γραμ. άλευρι, 3 αυγά, 250 γραμ. ζάχαρη ψιλή, 75 γραμ. βούτυρο φρέσκο, 3 πορτοκαλλία, 300 γραμ. σταφίδες μαύρες και έσάνθες ή φλούδα ενός πορτοκαλιού και μισή κουταλιά σόδα.

Δουλεύετε τη ζάχαρη με το βούτυρο, προσθέτετε τ' αυγά και ζαναδουλεύετε. Ρίχνετε ύστρα τις σταφίδες, τη σόδα και τη φλούδα του πορτοκαλλιού. Ανακατεύετε καλά. Σπάζετε μέσα το ζουμί τὸν πορτοκαλλιόν, ζαναδουλεύετε και προσθέτετε το άλευρι. Άδειάζετε το μίγμα σε βουτυρωμένη και άλευρωμένη φόρμα και ψήνετε σε μέτριο φούρνο, ως 40 λεπτά. Ξεφορμάρετε και πασπαλίζετε με ψιλή ζάχαρη.

Καλοί τρόποι

Σε πολλά μεγάλα στίτια υπάρχει καπνιστήριο, όπου περνάει οι κύριοι να πάρουν τὸν καφέ τους, μετά το γεύμα, και να καπνίσουν το τσιγάρο τους; Πρόκειται λοιπόν, να πάνε εκεί κι' οι γυναίκες, μία που καπνίζουν σήμερα σχεδόν όλες; Όχι. Το σωστό είναι αυτές να περάσουν για καπνισμα στο σαλόνι. Έπιωφελούνται δε άπ' αυτή την εύκαιρία για να πουνταριστούν λίγο και να φρεσκάρουν τα χείλη τους, διακριτικά και δίχως θέατες. Μετά το καπνισμά τους, οι κύριοι γυρίζουν στο σαλόνι και έθιασκουν τις κυρίες.

Για να έχετε ώραια έπιδερμίδα

Θα πίνετε κάθε πρωί νηστική ένα κοκτάιλ από καρόττα, που θα το φτιάχνετε ως έξης: Θα άναμιζετε μία κουταλιά της σούπας χυμό λεμονιού και έπτά κουταλιές χυμό καρόττων.

Για τα σκασίματα

Το κρύο κι' ο άέρας κάνουν το πρόσωπο να σκάβη κατά το χειμώνα. Στην περίπτωση αυτή, θα σας κάνουν καλό οι κομπρέσες με μολόχα, που πρέπει να τις βάζετε πολύ ζεστές.

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥ!



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κόρριντον πηγαίνει στο σπίτι της άδελφής του Μάλλοου και της παρουσιάζεται σαν φίλος του άδελφού της. Εκείνη τὸν δηλώνει τότε ότι, όπως τὸν πληροφορήσαν έπ' όλης άπ' τὸν Ύπουργείο, ο άδελφός της είχε σκοτωθεί άπ' τὸν Γερμανό, σε μία άπόπειρα άποδράσεως του. Ο Κόρριντον τὸν θρίσκει πολύ συμπαιτική και νιώθει άμχανία μπροστά της. Δυσκολεύεται να τὸν πη ψέματα. Ωστόσο τὸν βεβαιώνει ότι ζή ο άδελφός της, πράγμα που αυτή δε θέλει να τὸ παραδεχτή. Τη στιγμή εκείνη, φάνει ο Ράνλεϋ. Είναι σαν τρελός, γιατί τὸν κυνηγάει ή άστυνομία, ως συνένοχο της δολοφονίας τὸν δυό άστυφυλάκων, που τὸν σκοτώσε ο Γιάν όταν πήγαν να πιάσουν τὸν τρελὸν στο ξενοδοχείο. Ο Κόρριντον τὸν κρύβει, δέχεται αὐτός τὸν άστυνομικούς που τὸν κυνηγάνε, και τὸν πείθει ότι δε θρίσκει εκεί ο Ράνλεϋ. Ωστόσο ένας γείτονας, ο Χολρόντ, ύποπτευεται βλέποντας εκεί τὸν Κόρριντον, ένα άγνωστο άνθρωπο. Έπειτα άπ' αυτό, ο Κόρριντον άποφασίζει να φύγει άμέσως για τὴ Σκωτία, μαζί με τὸ Ράνλεϋ, για να θρύνει εκεί το Μάλλοου, στο νησί που Ντάνμαρ. Σαφνικά, όμως φάνοιεν ή Ζάν κι' ο Γιάν, που είχαν παρακολουθήσει τὸ Ράνλεϋ, και τὸν δηλώνουν πως θα πάνε κι' αὐτοί μαζί τους στη Σκωτία. Είναι όμως δύσκολο να φύγουνε από κεί, γιατί ή άστυνομία έπιβλέπει τὸν νύρω δρόμο.

— Ναι. Τότε, λοιπόν, δε μπορούμε να τὸν άφίσουμε έδώ.

Ο Κόρριντον ήξερε πως είχε δικιο ή Ζάν, αλλά άστροπούσε να τὸ παραδεχθή.

— Μά, αν τὸν πάρουμε μαζί μας στο Χολρόντ, θα μπλέξουμε περισσότερο τὰ πράγματα, παρατήρησε.

— Προσοχή! Ο Χολρόντ! τὸν δέκαψε σαφνικά ο Ράνλεϋ, δείχνοντας πρὸς τὸ παράθυρο. Κυττάζει κατά δώ...

Μέσα άπ' τὸ τζάμι κι' άνάμεσα στην άραιή κουρτίνα, μόρεσαν να διακρίνουν τὴ σιλουέττα του Χολρόντ, που στέκοταν στην πίσω πόρτα του άντικρουού περιπτέρου του και κυττάζε έπίμονα, με ζωηρή περιέργεια.

— Τὸν άναλαμβάνω εγώ, αὐτόν. δέλασε ή Ζάν. Έσεί, πάρτε τὴν κοπέλλα κι' ακολουθήστε με. Προπάντων μη ξεχάσετε τίποτα έδώ!

Βγήκε άπ' τὸ δωμάτιο, άνοίξε τὴν έξοπορτα και προχώρησε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος του Χολρόντ.

Ο Κόρριντον δε στάθηκε να δὴ τί θα συνέβαινε. Πέρασε άμέσως στην κάμαρα της Άνν.

Η κοπέλλα βρισκόταν πάντα πάνω στο κρεβάτι. Άπ' τὴν άκαταστασία όμως που είχαν τὰ σκεπτάματα, ο Κόρριντον μάντεψε πως είχε έπιχειρήσει ν' απαλλαγί άπ' τα δεσμά της. Τὸν κύτταξε μ' άνησυχία. Κι' εκείνος τὴς είπε, σκύδοντας πάνω της:

— Τὰ γεγονότα πήραν γρηγορώτερο ρυθμό. Δε μπορώ ακόμα να σας λύσω... Έχουν μαζεντή όλοι έδώ, ή Ζάν Περινιό, ο Πολωνός ο Γιάν... Μπορεί νάβη πάλι ή άστυνομία. Θα πμε λοιπόν όλοι μας στο Χολρόντ. Μην κάνετε φασαρία!

Τὴς έλυσε μόνο τὰ πόδια και τὴ βοήθησε να σταθί όρθια.

Ο Ράνλεϋ παρουσιάστηκε στην πόρτα.

— Έλάτε γρήγορα! είπε. Η Ζάν μπήκε...

— Πάρτε σείς τὸ καπέλλο και τὸ πανωφόρι μου, τὸ σύστησε ο Κόρριντον. Μην ξεχάσετε και τὴ βαλίτσα μου.

— Έπιασε άπ' τὸ μπράτσο τὴν Άνν και πρόσθεσε:

— Μη φοβάσαστε, δεν πρόκειται να σας πειράξη κανείς, όσο εἰμ' εγώ έδώ.

Αλλ' αυτή τὴ φορά, αντί νὰ καθισχυάση, ή κοπέλλα έλευθερώθηκε μ' ένα τινάγμα.

— Πρόκειτ να φανήτε λογική... τὴς σύστησε ύπομονετικά ο Κόρριντον.

Ο Γιάν μπήκε όρμητικά, σπρώχνοντας και παραμερίζοντας τὸ Ράνλεϋ.

— Χάνετε άδικα τὸν καιρό σου! τὸν είπε, θυμωμένος. Σου είπαμε να τὴν πάρης από δώ. Τί κάβεις;

Και φοβέρισε με τὸ ρεβόλβερ του τὴν Άνν, που έμεινε άκίνητη βλέποντάς τον.

— Έλάτε, μικρή μου, τὴς είπε μαλακά ο Κόρριντον. Όλα θα πάνε καλά, αν δε μας φέρετε δυσκολίες.

Ο Γιάν δεν ξεκολλούσε τὰ μάτια του άπ' τὴν κοπέλλα.

— Βγάλ' τὴς τὸ φέματρο, διάταξε. Μπορεί να τὴ δὴ κανείς, τώρα που θα βγούμε... Άν φωνάζει, θα τὴν πυροβολήσω! Ρίχτης ένα παλτό στους ώμους της.

Ενώ ο Κόρριντον έπαιρνε ένα παλτό άπ' τὴ ντουλάπα, ο Γιάν πλησίασε τὴν κοπέλλα. Τὰ μάτια του ήταν κρύα, παγωμένα.

— Άν μὰς κάνης κανένα κόλλη, χάθηκε! τὴς είπε. Δε θα με στενοχωρήσει καθόλου, αν σκοτώσω τὴν άδελφή ενός προδότη!

Ο Κόρριντον μπήκε στή μέση κι' έσπρωξε με τὸν ώμο του τὸ Γιάν. Έβγαλε τὸ φέματρο τὴς νέας και σκέπασε τὸς ώμους της με τὸ παλτό, έτσι που να κρύβη τὰ δέμένα χέρια της.

— Μην τὸν άκούετε! τὴς είπε, πιάνοντάς τὴν άπ' τὸ μπράτσο. Έλάτε...

— Κουήσουν και σύ! φώναξε ο Γιάν στο Ράνλεϋ.

Εκείνος βγήκε πρώτος. Ο Κόρριντον κι' ή Άνν τὸν ακολουθήσαν.

Β.

Τὸ περίπτερο του Χολρόντ ήταν βρώμικο, παραμελημένο, γεμάτο από φριχτές άκουαρέλες. Υπήρχαν παντού τέτοιες — καμιά έκαστο στή τὸ λιγώτερο, καταδικασμένες να μείνουν πάντα κρεμασμένες εκεί, άπόλλυτες.

Ο Κόρριντον κάθισε σε μία παλιά σκονισμένη πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι.

Η Ζάν είχε καθίσει άντίκρου του, πάνω στο μπράτσο μιάς άλλης πολυθρόνας, με τὰ γέρα και ήλιο-καμμένα χέρια της ένωμένα, πάνω στα γόνατά της. Ήταν σκεπτική, καμώκερη. Κυττάζε μ' άνησυχία πότε τὸν Κόρριντον και πότε τὸ παράθυρο.

Ο Ράνλεϋ έτοιμάζε κάτι για να φάνε, στή μικροσκοπική κουζίνα. Η μυρωδιά τὸν φημένου μπέικον θυμίσε στον Κόρριντον πως πεινούσε.

Δίπλα, στήν κρεβατοκάμαρα, ο Γιάν φύλαγε τὴν Άνν και τὸ Χολρόντ.

Όταν ή κοπέλλα είχε μπή μαζί με τὸν Κόρριντον, είχε άντικρύσει τὸ Ζάν. Οι δυό γυναίκες κυττάχτηκαν μία στην άλλη. Η Ζάν είχε χλωμάσεις, τὰ μάτια της είχαν αστράψει από έκδητικό μίσος. Κι' ο Κόρριντον βιάστηκε να σπρώξει τὴν Άνν μέσα στην κρεβατοκάμαρα.

Ακόμα και τώρα, ή Ζάν δεν είχε ζαναδρή ακόμα τὴ συνηθισμένη πικρή ήρεσία της. Ο Κόρριντον τὴν κύτταξε, νιώθοντας μία άόριστη κακοδιάθεσι.

Ηξερε πως δεν έπρεπε ν' άφισή τὴν Άνν μοναχή μαζί της. Ήταν τόσο μεγάλο τὸ μίσος τὴς για τὸ Μάλλοου, ώστε δε θα κατάφερε άφασλάς να συγκρατήσῃ μπροστά στην άδελφή του!

Σὰ νάχε μαντέψει τὴς σκέψεις του, ή Ζάν τὸν είπε σαφνικά: — Καλύτερα να τὴς μιλήσετε σείς. Ρωτήστε τὴν πού βρίσκεται εκείνο τὸ νησί... Θα τὴν πάρουμε μαζί μας.

Ο Κόρριντον είχε καταλάβει πια πως ήταν άναπόφευκτο αὐτὸ τὸ ταξίδι. Τὸν άνησυχούσε πολύ... μὰ δε μπορούσε να γίνη άλλως. Δεν ήταν δυνατό ν' άφίσουν πίσω τους τὴν Άνν. Όταν ίκανή να ύποδείξη τὰ ίχνη τους στον πρώτο άστυνομικό, που θα τὴ ρωτούσε.

Έβγαλε τὰ τσιγάρα του και πέταξε ένα στή Ζάν.

— Και τὸ Χολρόντ; Τί θα τὸν κάνουμε; ρώτησε.

— Δε χρειάζεται να τὸν πάρουμε, αὐτόν. Δεν έχει ποιοί είμαστε. Άλλωστε, είναι άπαραίτητο να δὴ κάποιος τὴν Άνν Μάλλοου να φύγει μαζί μας. Θα τὸ μάζει εἶτοι ο άδελφός της και θ' άρχισή να ψάχνει να τὴ βοή... Θα τὴ χρησιμοποίησουμε δηλαδή για δόλωμα, στήν παγίδα που θα τὸν στρώσουμε.

— Πως είμαστε τόσο σύγουρη,

— Θαρῶ πως ή μικρή Ίταλιδούλα, που περιμένετε, ήθελε!

τρείς άλλους να γίνω σ' ένα μέρος καλά γνωστό στον αδελφό μου. Δε φαντάζεστε τί επικίνδυνο που είναι αυτό το νησί, για όποιον δεν το ξέρει σπιθαμή προς σπιθαμή!... Έχει ένα σωρό κρυψάνες. Χάνεται ξαφνικά κάτω από πυκνή ομίχλη. Είναι μοναχικό, άκατοίχτο, γεμάτο από κρημνούς βράχους και κινούμενες θύμους. 'Ο Μπαράν κι' εγώ το ξέρουμε καλά...

Τα μάτια της σπίθισαν, καθώς πρόσθεσε:

— Αυτοί όμως δεν ξέρουν τί τους περιμένει! Ναί, βέβαια, θα τους οδηγήσω ως εκεί... Μά θα το μετανοήσουνε πικρά, σ'αί τ' όρκίζομαι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Περιμένα να νυχτώση, στο βρώμικο ατέλει. 'Ο Γιάν άκουμπούσε την πλάτη του στον τοίχο, κοντά στο παράθυρο, με τα χέρια χαμένα στις τσέπες της γκαμπαρτίνας του κι' ένα τσιγάρο κρεμασμένο απ' τα λεπτά του χείλια.

Κοντά του, η Ζάν μισοκοιμότανε σε μία πολυθρόνα. Κάθε φορά που κόντευε να βυθισθή στον ύπνο, τινάζονταν δόκλιχη και ζυγνύονσε.

'Ο Ράνλευ καθόταν άντικρυ τους, αμίλητος, με το πηγούνι του άκουμπισμένο στη φούχτα του, προσπαθώντας να ξεχαστή... Είχε προφέρει μόλις λίγες λέξεις, όλο εκείνο το ατέλειωτο απόγεμα.

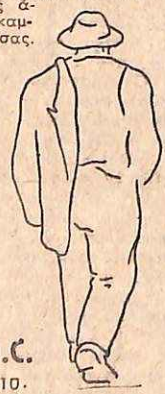
Στην άκρη της κάμαρας, ο Κόρριντον κι' η Άνν είχαν καθήσει κι' οι δυο στο ντινάν, πίσω από ένα πολύ φανταχτερό και πολύ βρώμικο παρτέν.

Η άτμόσφαιρα ήταν φορτωμένη με ηλεκτρισμό. Κι' ο Κόρριντον είχε προσπαθήσει, όσο το δυνατόν, να μη βλέπει η Ζάν την αδελφή του Μάλλορν. Διαισθανόταν ότι, αν ξαναβρίσκονταν αντιμέτωποι οι δυο γυναίκες, θα ξεπούσε μια τρομερή σκηνή.

Με τη βοήθεια της Άνν, είχε καταστρώσει το δρομολόγιο του ταξί-

ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

με σπουδή στο σπίτι σας, και να κάμετε ακίτσα έκφραστικάτα είτε και να ζωγραφίζετε, αρκεί να το θέλησετε. Θα το πετύχετε γρήγορα, με το παγκόσμια γνωστό Σύστημα της Σχολής Α.Β.Σ. του Παρισίου. Στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν το αναλυτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία. Στείλτε στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Μπορείτε να έγραψετε και σεις, όποια και αν είναι η ηλικία σας, με το ωραιότερο αποτέλεσμα. Μη το αναβιάσετε. Ζητήστε μας πληροφορίες άμεσα, χωρίς καμμίαν υποχρέωσή σας.



Σχίστε μα-

θητού μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Πανεπιστημίου 10.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—

ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 1
έχειται καθ' έκαστην 10—12 και 5—7
ώς και επί συνεντεύξεων.
Τηλέφωνον 810.760.

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΛΟΥ MOSKY

Β.σ.σ. Σοφίας 9 — Τηλ 621-900

(Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΘΕΙΣΑ)

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ



Όλοι οι μαθήτριά του παρελθόντος σχολικού έτους έπ'τυχον και έλαβον πτυχίο από τού 'Υπουργείου Παιδείας.

διού τους ως το Ντάνιμαρ. Τέλος, είχαν συμφωνήσει όλοι πως έπρεπε να πάνε απ' τον άμαξιτό δρόμο, χρησιμοποιώντας τ' αυτοκίνητο της Άνν. Στο Ντάνιμαρ — τούς είχε πη η Άνν — θα βρίσκανε μία μικρή βενζινακάκι της, με την οποία θα κάνανε τη διαδρομή απ' την άκρη μέχρι το νησί.

Δεν έμεινε πιά, παρά να περιμένουν να νυχτώσει. Η άστυνομία δεν είχε ξαναφανή εύτυχώς. 'Ο Κόρριντον έδωξε το συμπέρασμα πως οι δυο άστυφύλακες, που του είχαν μιλήσει, μαζί με το Χολρόντ, δεν τον είχαν συσχετίσει καθόλου με την περιγραφή του, που είχαν δώσει η άστυνομία και οι έφημερίδες.

Κάθε μισή ώρα, κανονικά, ο Γιάν άπομακρυνόταν απ' το παράθυρο, δέσχιζε το ατέλει κι' έμπαινε στο άλλο δωμάτιο, όπου ο Χολρόντ ήταν δεμένος στο κρεβάτι. Κάθε φορά, περνούσε μπροστά απ' την Άνν και τον Κόρριντον κι' έβριχνε στην κοπέλλα μία ματιά σκληρή, γεμάτη μίσος.

Λίγο μετά τις 7, όταν είχε πιά σουρουπώσει, ο Ράνλευ σηκώθηκε και είπε πως θα πήγαινε να ετοιμάσει κάτι για να φάνε. Μπήκε στην κουζίνα.

'Ο Κόρριντον, που είχε νευριάσει απ' την τόση άναμονή, σηκώθηκε κι' αυτός, τεντώθηκε και πήγε να σταθεί κοντά στο Γιάν, μέσα απ' το παράθυρο. Η Ζάν άνασκήρτησε.

— Είναι ώρα; ρώτησε.
— Όχι ακόμα; απάντησε ο Κόρριντον, ενώ ο Γιάν τον κτύπαζε φιλόποτα. Πρέπει να κάνουμε ύπομονή άλλη μία ώρα, ώσπου να σκοτεινιάσει έντελώς.

Κτύπαζαν κι' οι τρείς τον ούρανό. Βαρύα σύννεφα άνδαιναν σιγά-σιγά απ' τον όρίζοντα, πάντα απ' τις σκεπές των σπιτιών. Είχε άρχισει να βροσίξει.

— Θα βρέξει, πρόσθεσε ο Κόρριντον. Άν έχουμε λίγη τύχη, θα βρούμε άδειους τούς δρόμους.

Οι δυο άλλοι σώπαιναν, φανερά έχθρικοί. 'Ο Κόρριντον άνασκήρτωσε τούς ώμους του μ' άνυπομονσία και μπήκε στην κουζίνα όπου βρίσκονταν ο Ράνλευ.

— Πώς πάτε; τον ρώτησε. Θέλετε καμμία Ρούβει; — Δε μου μιλάνε σχεδόν!... μουρ-

μούρισε εκείνος μ' άγωνία. Τώρα καταλαβαίνω τί θα ένοιωθε ο Κριού!

Μη χολοσκάτε έτσι, του σύστησε ο Κόρριντον.

Έρριξε μία ματιά πίσω του, απ' την άνοιχτή πόρτα της κουζίνας, και είδε τη ράχη του Γιάν, που κτύπαζε προς το παράθυρο.

— Είναι δυο, κι' έμεις τώρα είμαστε τρείς, πρόσθεσε. Έχουμε μαζί μας και την Άνν.

— Τί μπορεί να κάνει αυτή; είπε άδιόφορα ο Ράνλευ.

— Θα μάς φανή χρήσιμη, όταν θα φτάσουμε στο νησί.

— Άν φτάσουμε ποτέ... Τους έβρε καλύτερα από σάς! Τίποτα δε μπορεί να τους σταματήσει. Δε μου έχουν έμπιστοσύνη...

Σταμάτησε άπότομα. Είχε άκουστή μία άδύνατη κραυγή.

Μ' ένα πήδημα, ο Κόρριντον βρέθηκε στο κατώφλι της κουζίνας.

Η Άνν είχε σηκωθεί απ' το ντινάν, για να νάρθει να τον βρή, κι' έτσι είχε βρεθή αντιμέτωπη με τη Ζάν. Τη στιγμή, που ο Κόρριντον όρμούσε μέσα στο δωμάτιο, η Ζάν, χλωμά και με τα μάτια άστραφτερά, άρπαξε την Άνν απ' το μπράτσο. Τα χαρακτηριστικά της είχαν μία έκφραση μανίας.

'Ο Κόρριντον, δέσχιζε άσπρα-πίατα το ατέλει, έπιασε απ' τον ώμο τη Ζάν και την άνάγκασε ν' άφισή το μπράτσο της Άνν και να γυρίσει προς το μέρος του.

— Φτάνει πιά! της είπε ξερά. Ήσυχία! Να λείπουν οι σκηνές εδώ μέσα!

Έκείνη τον κτύπαζε για ένα δευτερόλεπτο, σά να μη την άναγνώριζε. Ύστερα, το μπράτσο της τεντώθηκε σαν από ένα ελατήριο.

'Ο Κόρριντον πρόλαβε να την άρπάξει απ' τον καρπό και την έσπρωξε προς τα πίσω, ως τον τοίχο.

— Άρκει, είπα! της φώναξε έπιτοκτικά. Καταλαβαίνετε;

Η Ζάν άκούμπησε στον τοίχο. Θέλησε να μιλήσει, άλλ' η φωνή της πνίγτηκε. Άρχισε να λαχανιάζει. Ύστερα της συνέβη κάτι φοβερό: Τα μάτια της φάνηκαν να χάνονται βαθιά μέσα στις κόγχες.

Η άναπνοή της έπληνε ένα σφύριγμα ύποκοφο. Μέσα σε μερικά δευ-

τερόλεπτα, είχε χάσει κάθε ανθρώπινη εμφάνιση.

— Προσέχετε! φώναξε ο Ράνλευ. Δεν είναι η πρώτη φορά, που τη βλέπω σε τέτοια κατάσταση!...

'Ο Κόρριντον έκανε ένα γρήγορο βήμα προς τα πίσω. Η Άνν τον μιμήθηκε.

Το μίσος που διαβάανε μέσα στα μάτια της Ζάν, τούς άναστάναξε και τούς δυό.

Τα δάχτυλά της λύγισαν, σαν άρπάγες, και τα χέρια της ύψώθηκαν, άπειλώντας τόν Κόρριντον. Θάλεγε κανείς πως έτοιμάζονταν, πως ύπολόγιζαν την άπόστασι, πριν του έπιθεθούν και τον ξεσκίσουνε...

'Ο Γιάν, που είχε παρακολουθήσει ως τότε αμίλητος αυτή τη σκηνή, ρίχτηκε ξαφνικά ανάμεσα στη Ζάν και στον Κόρριντον. Κατάφερε άδίσταχτα μία γροθιά στο στήθος της Ζάν. Εκείνη έπεσε προς τα πίσω, άλλ' ο Γιάν τη συγκράτησε και την άπόθεσε χάρμα μαλακά.

— Ύστερα, με μία τρυφερή στοργή, άνασκήρτωσε το ένα βλέφαρό της, έξέτασε το σφυγμό της, άνασκήρτωσε και είπε στο Ράνλευ:

— Φέρε ένα μαξιλάρι.

'Ο Κόρριντον τούδωσε το κοντινότερο μαξιλάρι, ενώ ο Ράνλευ, με τα μάτια γεμάτα φρίκη, άνίκανος να κινήθ, περιοριζότανε να κυττάζει τη Ζάν, που ήταν ξαπλωμένη χάρμα άναίσθητη.

'Ο Γιάν έβαλε το μαξιλάρι κάτω απ' το κεφάλι της νέας γυναίκας. 'Ο Κόρριντον έδωσε το μαξιλάρι του και σκούπισε το πρόσωπό του. Ήταν τώρα βέβαιος πως είχε μαντέψει σωστά: Η Ζάν ήταν τρελή!

— Να της φέρομε να πιη τίποτα; πρότεινε, σαν παραχάλισμένος.

Τάχανε πάντα, όταν έβλεπε άρρωστο άνθρωπο.

— Όχι. Θα της περάσει... απάντησε ο Γιάν.

Ωστόσο τα γουρλωτά μάτια του είχαν μία έκφραση άνησυχίας. Τα χτοποίησε καλύτερα το μαξιλάρι με

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ... ΔΟΝΤΙΑ

Είναι γνωστό πως η έλλειψη καθαριότητας και φροντίδας εκθέτει τα δόντια άλλα και όλόκληρη την στοματική κοιλότητα ευκολώτερα στις διάφορες μολυσματικές παθήσεις. Η έπιστήμη έχει κάνει πολλές έρευνες μέχρι σήμερα για την άποτελεσματική προστασία των δοντιών. Έτσι και στα έπιστημονικά έργαστήρια Beiersdorf έμελετήθη και παρασκευάσθη η νέα 'Οδοντόπαστα Νιβέα μία τέλεια όδοντόπαστα που διατηρεί τα δόντια καθαρά, άπολυμαίνει την στοματική κοιλότητα και δίνει μία ευχάριστη φρεσκάδα στην άναπνοή. Χρησιμοποιείτε την 'Οδοντόπαστα Νιβέα καθημερινά για την περιποίηση των δοντιών. Η ένέργειά της είναι άπαιλή και άποτελεσματική. Η 'Οδοντόπαστα Νιβέα πωλείται παντού σε σοληνάριμικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών έπισητητικών υποθέσεων, γάμων διαλύσεων, έπιτηρήσεως άνηλικών, άναζητήσεως πραγμάτων ή ποσ κατ'αρχήν κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Περυσσοού 2 (πλ. Κλαυδίου), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των έργασίων μας έγγυάται η πολυτής ευόκτιμος δημοσία πρόσηπτα μας.

τά άδέξια χέρια του και συνέχισε:

— Θα κοιμηθ' λιγάκι. Παθαίνει κάπου-κάπου τέτοιες κρίσεις. Δεν είναι παράξενο, έπειτα απ' όσα τράβηξε!

Λοζοκτύπησε την Άνν, που είχε τραβήξει πίσω, κατάχλωμη, κι' έμεινε με τα μάτια καρφωμένα στη Ζάν.

— Λίγες γυναίκες θ' άντεχαν ως το τέλος, όπως αυτή, πρόσθεσε.

— Μά είναι σοβαρή η κατάσταση; της, παρατήρησε ο Κόρριντον, πλησιάζοντας την Άνν.

Προπάντων, μην της κάνετε καθόλου λόγο γι' αυτό, όταν συνέλθει! Δε θα θυμάται τίποτα πιά...

— Όχι, δεν είναι σοβαρό... Νεύρα... Θα περάσει.

'Ο Γιάν προσπαθούσε να δείξει ά-δισφορία. Άλλ' ο Κόρριντον τον δέκοψε, ξερά:

— Μη λέτε άνοησίες! Φέρθηκε σαν επικίνδυνη τρελή. Έχει ανάγκη από φροντίδες και έπίδλεψη.

— Δε συμφωνώ, είπε ο Γιάν, χαμογελώντας. Η ζωή που περάσε, την έχει ταράξει. Μά θα της περάσουν όλα, όταν άχουμε ξαναδρής το Μάλλορν.

Και χαμογέλασε πάλι, μ' ένα χαμόγελο ψυχρό, κακό, που έκανε την Άνν ν' άνατριχιάσει ως το κόκαλο.

Β'.

Όταν η Ζάν ξανανοιζε τα μάτια της, ο Γιάν ήταν γονατισμένος δίπλα της και την κουνούσε έλαφρά.

— Σήκω πάνω, της έλεγε. Πως ηγιάσεις;

Η φωνή του φαινόταν νάρχεται από πολύ μακριά...

Η νέα γυναίκα ένοιωθε ένα βουβό πόνο στο κεφάλι και μία άνησυχαστική κοράσι. Έβλεπε θολά. Δεν ξεχώριζε ακόμα καθαρά το στογγυλό πρόσωπο και τα γκριζά μάτια του Πολωνού. Ωστόσο, η παρουσία του την άνακούφιζε.

Προσπάθησε ν' άνακαθήσει. 'Ο Γιάν τη βοήθησε στοργικά.

— Είμαι πολύ καλά, απάντησε, φέρνοντας το χέρι της στο κεφάλι της. Κοιμήθηκα.

Παρατήρησε ξαφνικά πως καθότανε χάρμα. Άρπάχτηκε τότε απ' το μπράτσο του Γιάν, κυττάζοντας τον με τρόπο και δυσπιστία.

— Τί συνέβη; τον ρώτησε. Τί έκανα;

— Λιποθύμησα; απάντησε εκείνος, με τον τόνο που μιλάμε σ' ένα άρρωστο. Μείνε ξαπλωμένη ακόμα, αν θέλεις. Έχουμε καιρό...

'Ο Κόρριντον πήγε να φέρη τ' αυτοκίνητο.

— Λιποθύμησα;... Λες ψέμματα! Έσφιξε σπασμωδικά το μπράτσο του Πολωνού κι' έπείμεινε:

— Τί συνέβη; Λέγε!

— Λιποθύμησε, ξανάπε ήσυχα εκείνος. Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχής.

Ήταν σίγουρη πως της έλεγε ψέμματα. Κι' άρχιζε να φοβάται...

— Πες μου τί συνέβη, Γιάν! έπείμεινε. Έπαθα πάλι κρίσι;

Τον τραβούσε απ' το μπράτσο, τον κτύπαζε μέσα στα μάτια, προσπαθώντας να διαβάσει την αλήθεια στο στογγυλό πρόσωπό του.

— Όπως και την τελευταία φορά, έ; Πες μου! Πρέπει να μάθω! 'Ο Γιάν δίσταζε. Κι' αυτό έπιθεβαίνονσε τις ύποψίες της.

— Ήταν μεγάλη κρίσι; ρώτησε, πριν ακόμη άποφασίσει εκείνος να μιλήσει. Πόσο κράτησε;

— Δεν ήταν τίποτα το σοβαρό, την καθησύχασε ο Γιάν. Στην αρχή, μού φάνηκε πως είχες άπλως λιποθύμησει...

Βλέποντας όμως την άηδία και τη φρίκη στα μάτια της νέας γυναίκας, έσπευσε να προσθέσει:

— Ίσως νάναι η τελευταία φορά... Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχής έτσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχισα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ (Πινελόππ) είχε σπρώξει άγκυρα. Ήταν έτοιμο να έγκαταλείψη το λιμάνι της Τουλώνας, φεύγοντας για την Άνω Ανατολή. Οι δάρκες με τούς συγγενείς των έπιδοτών είχαν άπομακρυνθή όλες. Μία μόνο έμεινε κοντά στη σκάλα του καραβιού. 'Ο άσκήρτης της είχε άρπάξει ν' άνυπομονή, θέλοντας ότι έπρεπε η νύχτα.

Τέλος, άργά, φάνηκε στο κεφαλόσκαλο μία νέα γυναίκα. Ήταν μελαχρινή, κομψή, με μαύρα μαλλιά και μεγάλα γαλάζια μάτια. Σπριζόταν στο μπράτσο του καπετάνιου. Πίσω τους ένας νεαρός άξιωματικός έκανε ύποκλίσεις με το πηλίκιο στο χέρι.

— Άντιο! Άντιο! ψιθύρισε ο πλοίαρχος, με τρεμάμενη φωνή.

Και σφίγγοντας το χέρι της γυναίκας του, την ώδηγισε ως κάτω στη σκάλα.

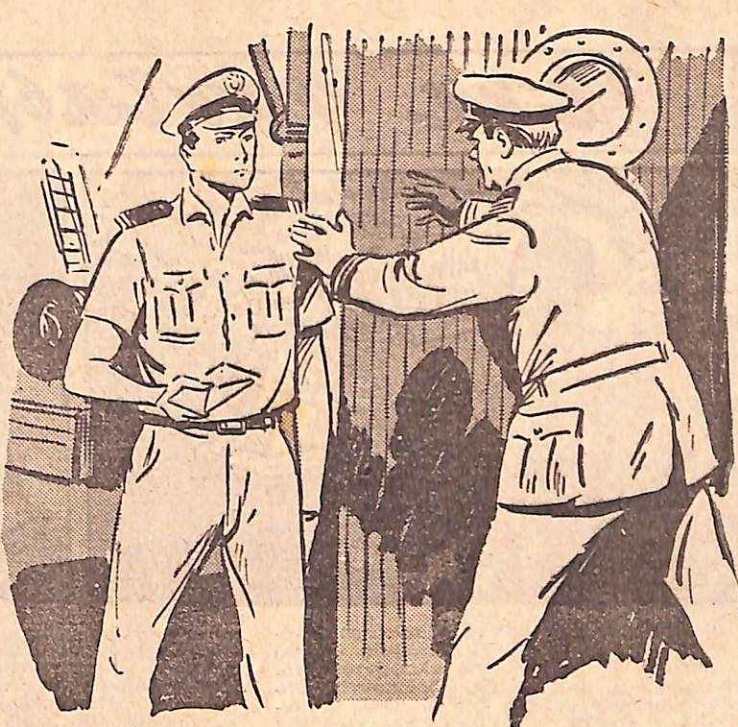
Έκεί, ριχνοντας της ένα βλέμμα γεμάτο πάθος, της ψιθύρισε ξανά:

— Άντιο!...

Όταν πιά η γυναίκα του καπετάνιου βρέθηκε στη θάρα, έκανε μία κίνηση με το χέρι της. Και φώναξε:

— Ροδεβούαρ, φίλε μου!... Ροδεβούαρ, κύριε ντε Μάρν!...

Κι' η θάρκα άπομακρυνόθηκε. Άπάνω στο καράβι ήταν όλα έτοιμα. Δεν περίμεναν παρά τη θάρκα με το ταχυδρομείο. Σε λίγα λεπτά έφτασε κι' αυτό. Άνά-



— Πιάστε τον! Σκοτώστε τον! Είναι αυτός!... φώναξε ο καπετάνιος

Τό άνάνυμο χρέυμα

μέσα στα γράμματα ήταν κι' ένα, που άπευθυνόταν προσωπικά στον καπετάνιο...

— Έκείνος το πήρε, κτύπαζε το φάκελλο και το πέταξε στο τραπέζι του. Δεν είχε καιρό να το διαβάσει. Κι' άνέθηκε στη γέφυρα προστάζοντας να ξεκινήσει το καράβι.

Άμέσως η έλικα άρχισε να κτυπάει τα νερά, σηκώνοντας θούνα άφρο. Κι' η (Πινελόππ) άφου έκανε μία στροφή, άπομακρυνόθηκε.

— Έπειτα από δυό ώρες ο καπετάνιος ξαναγύρισε στην καμπίνα του. Ήταν άποσμένος σε σκέψεις και μελαγχολικός, πού έφαινε.

Ο άναμνήσεις από τα περασμένα του έφαιναν την καρδιά. Το ταξίδι του αυτό θα βαστούσε δυό χρόνια. Δυό οίωτες καλλίτερα, μακριά από τη μοναδική άνάπη της ζωής του...

Κάποιο με το κεφάλι σπριγμένο στο ένα χέρι και με το άλλο πήρε μηχανικά το γράμμα, πού βρισκόταν στο τραπέζι.

— Έσκιζε το φάκελλο και κτύπαζε να βρη ύπογραφή.

— Άνώνυμο γράμμα! είπε περιφρονητικά.

Κι' έτοιμάστηκε να το πετάξει, χωρίς να το διαβάσει. Μά οι πρώτες λέξεις του, τον έκαναν ν' άπορησεί.

Τις ξαναδιάβασε δυό φορές, νομίζοντας πως ύνειρευσται η πως είχε τρελλαθεί!

Μά όχι! Δε μπορούσε ν' άμφισβάλει. Ήταν ζήτημα και κρατούσε στο χέρι του το καταραμένο αυτό χαρτί!...

Το διάβασε μονομιάς, χωρίς να πάρη άνασα. Δυό σταγόνες ιδρώτα κύλησαν κι' έπεσαν πάνω στο γράμμα.

Νά τί έγραφε:

«Άγαπητέ μου καπετάνιε, είστε χωρίς άλλο πολύ κοντός άνθρωπος, γι'ατί εσείς μονάχα δεν έχετε ότι η γυναίκα σας σά άπαταί από εδώ κι' έξη μήνες μ' ένα γελοίο ύποκείμενο, πού σας κοροϊδεύει.

— Άν είστε τόσο καλός καπετάνιος, όσο και σκύλος, σίγουρα θα φωνάζατε πολύ γρήγορα το καράβι σας!... Σας τα γράφω αυτά για να σας άποδεί-

ψω σε μικρά - μικρά κομματάκια!...

Φεύγοντας ο κ. ντε Μάρν ψιθύρισε:

— Είναι τάχα αυτό άρκη τρέλας ή μήπως έέρει τίποτα;... Μά ποιος θα μπορούσε να τού άποκαλύψη αυτό το μυστικό, εδω άνάμεσα στον ούρανό και στη θάλασσα;

— Έπειτα από δυό μήνες ταξίδι (Πινελόππ) έφτασε στο πρώτο λιμάνι της Κίνας, το Χαϊφόνγκ. Έκει μία θάρκα έφερε το ταχυδρομείο. Άνάμεσα στις άλλες έπιτολές, ήταν και μία για τον κ. ντε Μάρν. Αυτός την πήρε και πήγε ίδια στην καμπίνα του. Μά καθώς πηγαινε διασχίζοντας, σκόνταψε πάνω στην καπετάνιο, πού έρχόταν απ' την αντίθετη μεριά και το γράμμα τούπεσε από τα χέρια του. 'Ο καπετάνιος έσκυψε μηχανικά για να το πάρη, μά ο άξιωματικός έσκυψε πιο γρήγορα. Ήταν έτοιμος να πιάσει το γράμμα, πού τον έπαιρνε τώρα μακριά, από εκείνη. Θα ήθελε ν' αλλάξει δρόμο, να ξαναγύριζε στην Τουλώνα. Κι' εκεί, αν ήταν άληθινή η κατηγόρια, να πνίξη την άπιστη μέσα στην άγκαλιά του φίλου της!...

Μά η φωνή του καθήκοντος, η φωνή που ύπόκαμε σ' αυτήν, έίκοι χρόνια τώρα, τον μίλησε πιο δυνατά απ' τον πόνο του...

'Ο καταδότης ωστόσο τον είχε καταδικάσει στο πιο τρομερό μαρτύριο. Άπό την ημέρα εκείνη έγινε άνώνυμος.

— Έμεινε διαρκώς μόνος στην καμπίνα του, δε μιλούσε παρά μόνο για τα ζητήματα της ύπηρεσίας. Είχε γίνει σκληρός, δούλος, άπληστος...

— 'Ο καπετάνιος είναι χωρίς άλλο άρρωστος, έλεγαν οι άξιωματικοί.

Κάθενας έλεγε το δικό του. Σε μία γυνία ο Μάρν έστεκε θουδός, κατάχλωμος, με το άμαρτυλό γράμμα της άπιστίας στο χέρι. Έμοιαζε με κερνίνο άναλμα.

Μερικοί ναύτες, άφοσιωμένοι στον καπετάνιο τους, κλάιναν σαν μικρά παιδιά.

Κι' ο άγέρας πού φυσούσε, έμοιαζε σαν να θοηνούσε υπέλπιση.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.

Κι' άξαφνα άντήχησε μία φωνή. Ήταν ο δευτερός καπετάνιος. Έδωσε το καπέλλο του. Και άδειάζοντας το νεκρό άνώτερό του, φώναξε:

— Κατέδασε τη σημαία μερσί, σιό! 'Ο καπετάνιος πέθανε!...

Ζ. ΤΖΑΛΛΙΑ

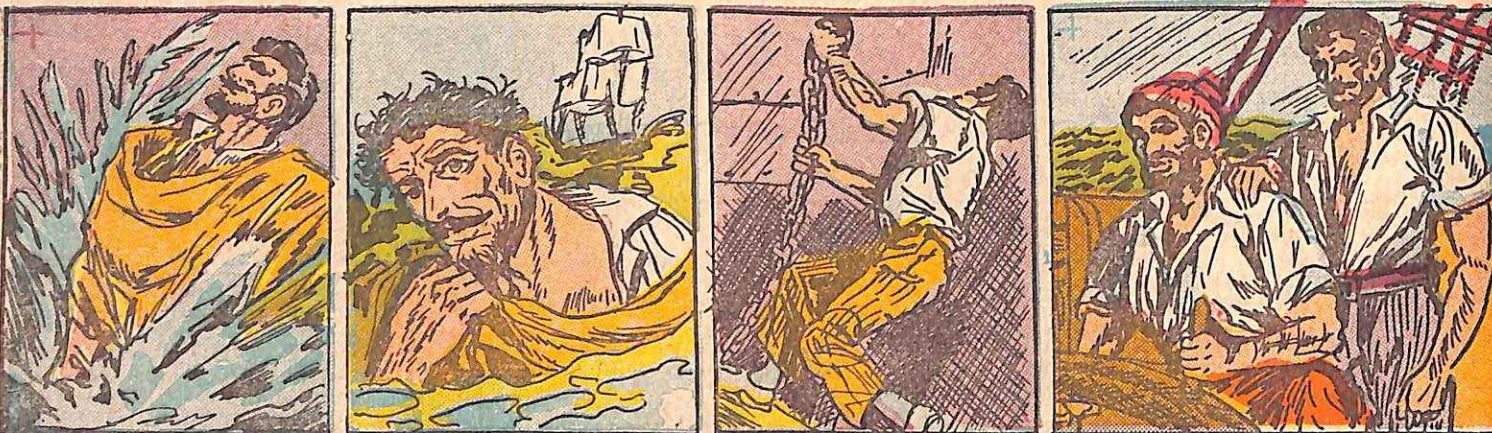
Ένα φάντασμα στο τιμόνι



Το καλοκαίρι του 1839 το «Βουλκάν» έφτασε στο Καπ Νέγκρο της Ν. Αφρικής, για να παραλάβει ένα φορτίο από ελαιαντόνιο. Δυστυχώς, οι κυνηγοί δε βρίσκονταν στο προκαθορισμένο σημείο και το πλοίο αναγκάστηκε ν' ανέβει το ποτάμι ως το χωριό τών Ιθάνων. Παραδόξως βρέθηκαν στο χωριό αυτό δυο μόνο από τους κατοίκους του...

... που απαντώντας σ' ερωτήσεις τους, τους αποκάλυψαν πως είχε πέσει μιά επιδημία χολέρας και πως γι' αυτό είχε δεσμευτεί το χωριό. Μόλις άκουσε τη λέξη χολέρα, το πλοίο του «Βουλκάν» ξαναμπήκε στις εσάρες, γύρισε στο πλοίο και απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Τρεις μέρες αργότερα ο Γουάλτερ Άντισον άρρώσθηκε...

Πα' όλο που οι συνάδελφοί του τον άγαποσαν πολύ, κανείς δε θέλησε να τον πλησιάσει, γιατί όλοι είχαν πανικοβληθεί. Ο άρρωστος παρουσίαζε όλα τα συμπτώματα της χολέρας: ζαλάδες, ρίγη, πονους στην κοιλιά. Την άλλη μέρα ο Άντισον βρέθηκε νεκρός στο κρεβάτι του, ενώ το πλοίο αναχωρούσε από το χωριό.



Όταν ο πλοίαρχος ζήτησε μερικούς άνδρες για να εκπληρώσουν τις τελευταίες υποχρεώσεις απέναντι στο νεκρό συνάδελφό τους, όλοι αρνήθηκαν δηλώνοντας πως δεν ήθελαν να κολλήσουν την τρομερή αρρώστια. Έτσι ο πλοίαρχος κι' ο δεύτερος κάπτανος το νεκρό, πάνω σ' ένα σαβίδι και τον έρριξαν στη θάλασσα, ύστερα από μία σύντομη προσευχή.

Ο Άντισον δεν ήταν όμως νεκρός. Είχε πάθει μόνο νεκροφάνεια και η επαφή του με το κρύο νερό τόν έξηγνησε από το θάτο του ληθαργό. Κι' έτσι ανήσυχος γύρω του και είδε το «Βουλκάν» ν' απομακρύνεται. Ευτυχώς ο αέρας είχε πέσει και το πλοίο έφθινε πολύ άργα. Έκανε να φωνάξει βοήθεια, μα η φωνή του πνιγνκε στο λαρυγγί του. Είχε μείνει άφωνος.

Συνκεντρώνοντας τότε όλες του τις δυνάμεις άρχισε να κολυμπάει και με υπεράνθρωπες προσπάθειες κατόρθωσε να φτάσει, ύστερα από ζοκετή ώρα, το «Βουλκάν». Ήταν πιά νύχτα και μιά και δε μπορούσε να φωνάξει, για να ζητήσει να τον βοηθήσουν, πιάστηκε από μιά αλυσίδα κι' άρχισε να σκαρφαλώνει. Όταν έφτασε στο κατάστρωμα, πλοίασε στον τιμονιέρη.



... Έκείνος, όταν ένοιωσε στον ώμο του ένα παγωμένο χέρι γύρισε απότομα, είδε τον Άντισον και τσάκισε, φωνάζοντας: —Βοήθεια!... Το φάντασμα του Άντισον!... Το φόβο του πληρώματος δυνάμωσε μιά ξαφνική κακοκαιρία. Ή μανιασμένη θάλασσα απείλησε τώρα να καταποντίσει το ακυβέρνητο πλοίο. Ο Άντισον όμως ώρμησε και γαντζώθηκε στο τιμόνι...

Με νέες υπεράνθρωπες προσπάθειες κατόρθωσε να ξαναφέρει το πλοίο στον κανονικό δρόμο και ν' αποτρέψει τον κίνδυνο. Συγχρόνως, άρχισε να τους λέει με την εξασθενημένη φωνή του: —Βοηθήστε με... Θά λιποθυμήσω!... —Μας έσωσε!... Μιλάει!... Μα τότε δεν είναι φάντασμα!... Τον πλησίασαν άρνα και διαπίστωσαν...

... πως πραγματικά, ο Άντισον ήταν ολοζώντανος. Ντροπιασμένοι όλοι τον μετέφεραν στην καμπίνα του και άρχισαν να τον περιποιούνται. Είχε σ' αλήθεια προσβληθεί από χολέρα, μα έγινε γρήγορα καλά, χωρίς να μεταδώσει την αρρώστια σε κανένα. Όταν έφτασαν στο Λονδίνο το πλήρωμα διοργάνωσε μιά μεγάλη γιορτή προς τιμή του αναγνένου του «φαντάσματος».



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Έκλεισε την τύχη του...

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας ράφτης, που είχε γυναίκα και πέντε παιδιά. Έργαζόταν νύχτα-μέρα για να τους θρέψει, μα η τύχη του δεν τον βοηθούσε να δει μιά καλή μέρα. Ο ράφτης αυτός είχε μιά συνήθεια. Όταν έσραβε σκυμμένος πάνω σε κανένα σακκάκι, συνήθιζε να τραγουδάει και να λέει: «Έκλεισε την τύχη μου, μόνος μου την έκλεισα!»

Μιά μέρα, όμως, περνούσε έξω από το σπίτι του ο βασιλιάς και τον άκουσε να τραγουδάει. Μπήκε τότε, στο σπίτι του και τον ρώτησε:

—Γιά πές μου, τί σημαίνουν αυτά τα λόγια του τραγουδιού σου;

Τότε ο ράφτης, κρατώντας πάντα το βελόνι στα δάχτυλά του, άρχισε να του λέει:

—Πολυχρονούμενε μου βασιλιά, πάει πολύς καιρός, που μιά νύχτα, εκεί που πλάγιασα για να κοιμηθώ, παρακάλεσα το Θεό να μου δείξει την τύχη μου. Έτσι, όταν αποκοιμήθηκα, είδα στ' όνειρό μου, πως βρίσκόμεν σ' ένα κάμπο, που είχε χιλιάδες βρύσες. Άλλες τρέχανε πολύ νερό, άλλες λιγότερο, άλλες σταλαγματιά σταλαγματιά κι' άλλες δεν είχαν καθόλου νερό.

Τη στιγμή εκείνη περνούσε ένας άνθρωπος από εκεί και τον ρώτησα τί ήταν οι βρύσες αυτές. Έκείνος, τότε, με πληροφόρησε πως κάθε μιά τους αντιπροσώπευε την τύχη ενός ανθρώπου.

Τον παρακάλεσα, λοιπόν, να μου δείξει ποιά ήταν η δική μου βρύση. Και μου την έδειξε.

Η δική μου έσταζε πού και πού κι' από μιά σταγόνα νερό. Νόμισα τότε πως ήταν βουλωμένη και πήσα ένα ευλαράκι για να την ξεφορτώ. Το ευλαράκι όμως, έσπασε μέσα στη βρύση και τη βούλωσε εντελώς. Έτσι, δεν έτρενε πιά από αυτήν ούτε μιά σταγόνα νερό.

—Α! φώναξα, μονάχος μου την έφραξε!

—Και έζητησα.

Από τότε τα λόγια αυτά μου έμειναν δοθεία ναραγμένα στο μυαλό και τα έκανα τραγούδι, που το λέω μέρα-νύχτα, όταν δουλεύω.

Ο βασιλιάς έφυγε δίχως να πει τίποτα, μα...

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τα δαμάσκηνα του παπά

Ο ΠΑΠΑΣ του χωριού είχε μιά δαμάσκηνα που απ' αυτήν έλειπαν κάθε τόσο αρκετά δαμάσκηνα. Παραφύλαξε, λοιπόν, κι' είδε από μακριά κάποιο παιδί να τριγυρίζει το δέντρο. Μά δεν το γνώρισε. Έπρεξε τότε στο δάσκαλο και του μίλησε για την κλοπή.

—Κάποιος μαθητής θάνα, είπε. Γιά φροντίστε να μάθετε τον κλέφτη.

Ο δάσκαλος, την άλλη μέρα, αντί να διδάξει Γεωγραφία, άρχισε να λέει στην τάξη:

—Υπάρχει στο χωριό ένα κακό παιδί, που συμπεριφέρεται σαν κλέφτης. Τον έρω, αλλά δε θέλω να φανερώσω το όνομά του. Αυτός κλέβει τα δαμάσκηνα του παπά. Απαίτώ, λοιπόν, για να γίνω δεκτός στο σχολείο το απόγευμα, να πρέξει, μόλις σχολάσουμε, στη δαμάσκηνα και να κρεμάσει στο λαιμό του με κόκκινη κλωστή ένα δαμάσκηνο...

Το απόγευμα ο δάσκαλος περιμένει να μπούν στην τάξη οι μαθηταί. Κατάπληκτος όμως, βλέπει, ότι απ' όλους, μονάχα τρεις δεν έχουν κρεμασμένο δαμάσκηνο στο λαιμό.

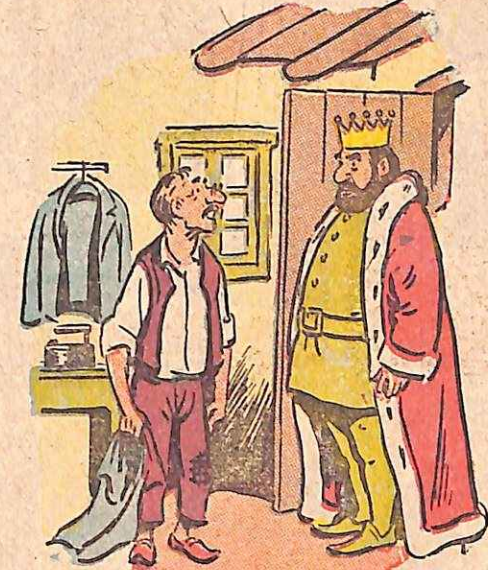
Κι' εκεί που ήταν έτοιμος να τους συγχαρή, φτάνει ο παπάς λαχανιασμένος.

—Κύρ-δάσκαλε, είναι τρεμέρο! φωνάζει. Το πρώτο δαμάσκηνο μου είχε 35 δαμάσκηνα και τώρα δεν έχει κανένα!

—Εννέ, ο δάσκαλος τάχει χαμένα, οι τρεις μαθηταί έσπασαν τα κλάμματα, φωνάζοντας:

—Εμείς σάσαμε τελευταίοι, κύριε! Είμαστε τριανταστώ παιδιά κι' η δαμάσκηνα δεν είχε παρά... τριάντα πέντε!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ



—Γιά πές μου, τί σημαίνουν αυτά τα λόγια του τραγουδιού σου; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

Το ίδιο βράδυ έστειλε στο ράφτη ένα ταψί με υπακλαβά.

Ο ράφτης ευχαρίστησε τον άπεσταλμένο του βασιλιά, μα σκέφτηκε ότι με το υπακλαβά δε θα γέμισε το στομάχι των παιδιών του.

Πήρε, λοιπόν, το ταψί, όπως ήτανε και το πήνε στο φούρνο σ' του.

—Αν σού δώσω αυτό το ταψί με το υπακλαβά, πόσα ψωμιά μου δίνεις; τον ρώτησε.

—Δέκα ψωμιά! του απάντησε ο φούρναρης.

Έτσι ο ράφτης πήρε ευχαρίστημένος τα δέκα καρβέλια και τάφερε στα παιδιά του, που άσπρισαν να χορτασθούν από τη χαρά τους.

Ο φούρναρης πήγε το υπακλαβά στο σπίτι του κι' όταν ήθελε ή ώρα να τον κόψει για να τον φάει μαζί με τη γυναίκα του, είδε



Η ζωοφιλή.

πως η γέμισι του υπακλαβά ήταν γεμάτη από χρυσά φλουριά!... Πονηρός όμως όπως ήταν δεν είπε τίποτα, την άλλη μέρα στο ράφτη.

Την άλλη μέρα, πέρασε πάλι ο βασιλιάς έξω από το σπίτι του ράφτη και τον άκουσε, να τραγουδάει πάλι, το ίδιο θλιβερό τραγούδι. Το βράδυ, λοιπόν, του στέλνει μιά κόττα ψητή.

Ο ράφτης ευχαρίστησε τον άπεσταλμένο του βασιλιά, και σκέφτηκε κατόπιν:

«Τί να την κάνω εγώ την κόττα; Θα την πάω στο φούρνο πάλι για να μου δώσει ψωμιά...»

Ο φούρναρης δέχτηκε άμέσως και με μεγάλη ευχαρίστηση την ψημένη κόττα.

Την πήνε το βράδυ σ' σπίτι του, την έκοψε κομμάτια και βόηκε την κοιλιά της παραγεμισμένη με χρυσά φλουριά.

Την άλλη μέρα ξαναπέρασε ο βασιλιάς έξω από το σπίτι του ράφτη. Άκουσε όμως και πάλι να τραγουδάει το λυπητερό του τραγούδι.

Τότε μπήκε μέσα και τον ρώτησε:

—Έλαβες τον υπακλαβά και την κόττα, που σ' έστειλα;

—Τά έλαβα, βασιλιά μου και σ' ευχαριστώ.

—Τάφαγε; Σ' άρέσανε;

—Α, βασιλιά μου, δεν τα δοκίμασα!

Τα πήνα του φούρναρη κι' έκείνος μουδωσε ψωμιά για να χορτάσουν τα παιδιά μου.

Ο βασιλιάς τότε χαμογέλασε και σκέφτηκε:

«Αυτός ο άνθρωπος, κλείνει μόνος του την τύχη του!»

Και γύρισε στο παλάτι του άποφασισμένος να κάνει άλλη μιά δοκιμή.

Γέμισε, λοιπόν, ένα σακκουλάκι με χρυσά φλουριά και τ' έδωσε σε δυο εμπιστούς υπηρέτες του.

Πάστε αυτό το σακκουλάκι τους είπε, και να πάτε να το αφήσετε στη μέση του γοφυριού, πουάει δίπλα στο σπίτι του ράφτη. Ο ράφτης κάθε πρωί περνάει από εκεί και πηγαίνει στο παλάτι για να ψωνίσει. Έσεις λοιπόν, θα κοιτάτε να δώτε αν θα το πάρει.

Έτσι έγινε. Μόλις είδαν οι δυο υπηρέτες το ράφτη να βγαίνει από το σπίτι του άκουμπσαν στη μέση του γοφυριού το σακκουλάκι και κούνησαν πίσω από ένα δέντρο.

Ο ράφτης προχώρησε για να περάσει το

Χιοδμορ

Ρωτάνε το μικρό Νικέκη τί δουλειά θα κάνει όταν μεγαλώσει. Κι' εκείνος απαντάει:

—Θά πηγαίνω στα Βάρδια Πόλο, θά γεμίζω ένα καράβι πάγο και θά τον φέρνω ύστερα εδώ, να τον πουλάω το καλοκαίρι!

—Η Τιτίκα άκούσε πως βούλιαξε ένα πλοίο με μηχανή 500 ίππων. Και ρωτάει:

—Τα καμένα τα ζώα! Πνίγηκαν όλα;

—Ο Τάκης λέει εironικά στον Πέτρο:

—Νά, πως δυο δεκάρες και πήγανε ν' αγοράσουν απ' το μπακάλη λίγο μυσλό!

Κι' ο Πέτρος:

—Νά του πω πως είναι για σένα;

Στο σχολείο, Ο δάσκαλος ρωτάει τον Κωστάκη:

—Πού έγινε η τελευταία μάχη μεταξύ Άλφ-Ξάνδρου και Δαρειού;

Ο Κωστάκης, δεν ξέρει ν' απαντήσει. Κι' ένας συμμαθητής του, από πίσω το ψιθυρίζει:

—Στα Γαυγάμηλα.

—Αλλά ο Κωστάκης άκουσε μόνο τη μισή λέξη και λέει διατακτικά:

—Στά Γα-γά...

—Μήλα! Μήλα! συμπληρώνει σιγά ο συμμαθητής του.

Ο Κωστάκης χάνει τότε την όσημονή του, γυρίζει και το φωνάζει:

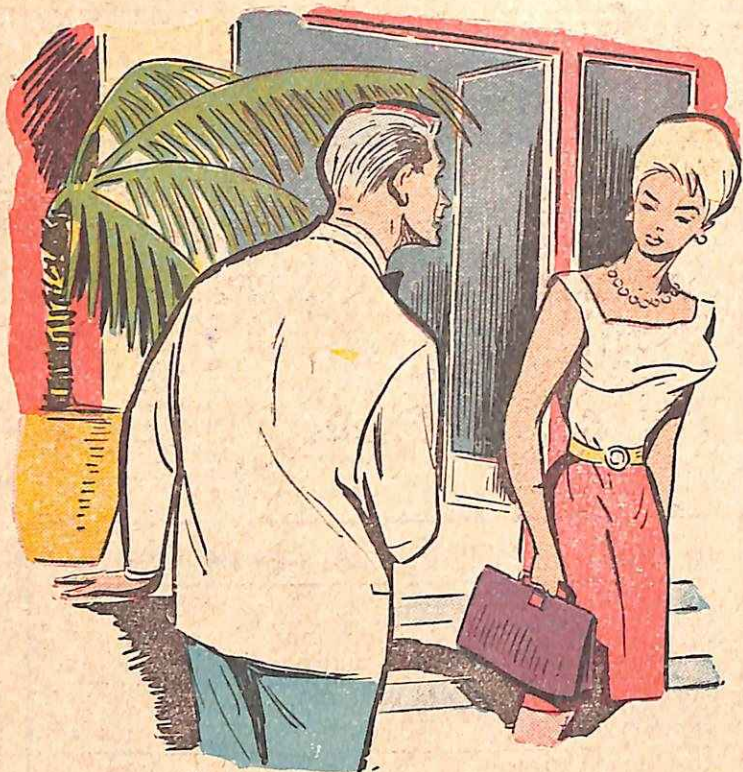
—Τί να μιλήσω, αφού δεν άκούω!...

ΑΠΟ μικρή όνειροπολοῦσα κι' ἔκα-
να σχέδια γιὰ μιὰ ὁμορφὴ ζωή.
Τὴν ἔπαινε γιὰ μιὰ ποτὴν ἑνα σπῆ-
τοι τῆς ἐπὶ τῆς ἀφῆς; Νὰ βρῇ μιὰ κα-
λὴ θῆκη κι' ἔπειτα νὰ παντρευτῇ ἕνα
πλούσιον ἀντρά.

Ὁ γάμος, ὅταν διαρρίχθηκε δακτυ-
λογράφος στὴ Γενική Τράπεζα, εἶπε
μὲ κάποια ἀπογοήτευση, πῶς σχεδὸν
ὅλοι οἱ συνάδελφοί του ἦσαν φτωχοί
κι' οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς πλου-
σίους πελάτες ἦσαν κίχλας παντρεμέ-
νοι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἦμουν καὶ
λίγο δύσκολη. Ὁ ἀντράς, πού ὀνει-
ρευόμουν ἡδέα νὰ εἶναι, ὄχι μονάχα
πλούσιος, ἀλλὰ καὶ ὁμορφῆς καὶ νῆ-
χης ἀκόμα κι' ἕνα μεγάλο δόγμα.

Ὁ μόνος ἀνυπαντρητὸς γέρος στὴ
Τράπεζα, πού μοῦκανε γλυκὰ μάτια
ἦσαν ὁ Τσάρλς Σνόνουντ, πού κέρ-
διζε τὴν ἐβδομάδα δύο λίρες παρα-
πάνω ἀπὸ μένα. Τὴν τὸν κάνω ὅ-
μως τὸν Τσάρλς, πού δὲν εἶχε τίποτ'
ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ τὰ
νεῖατά του; Γι' αὐτό, τοῦ ἔκανα τὴ
σοβαρή καὶ ποτὲ δὲν καταδέχτηκε νὰ
τοῦ δώσω ἄλλο.

Φυσικὰ, δὲν περίμενα νὰ συναντή-
σω τὴν πολυφωφὴν τύχη στὸ Σουη-
τῆ, τὸ πηκτικὸ κι' ἔρημο προ-
αίτιο τοῦ Λονδίνου, ὅπου κατοικοῦ-
σα. Ὁνειρευόμουν νὰ ταξιδέψω σὲ
μακρινὰ καὶ πλούσια χώρες. Τὸ
βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ μου θὰ
βρισκόταν κάπου στὴν Κιναίη Ἀκτὴ,
στὸ Παρίσι, στὴ Νέα Ὠρὴ, στὴ
Βενετία. Γι' αὐτό, ἐδῶ καὶ τρία
χρόνια, ἔκανα αἱματηρὲς οικονομίες
γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ταξίδι
τῶν ὀνείρων μου. Τετρακόσιες λίρες
ἦσαν τὸ ἀπόθεμά μου, μιὰ πλούσια
γκαρνταρόμπα ἀπὸ ὠραίες τουαλέτες
καὶ μερικὰ καλοδιαλεγμένα κοσμη-
ματα.



— Μπορὺ νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ σὰς δῶ αὐριο τὸ θράδυ; ρώτησε ὁ λόρ-
δος Χάστινγκς.

Ρομαντικά ὄνειρα

Ἐφυγα μὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ νε-
ους. Ἡ πρώτη χώρα, πού ἐπισκεφθή-
καμε ἦταν ἡ Γαλλία. Τὸ Παρίσι μοῦ
κανε ἐκθαμβωτικὴ ἐντύπωση. Κανείς
ὅμως δὲ μὲ πρόσεχε. Τὸ ἴδιο σχεδὸν
ἔγινε στὴ Βενετία καὶ στὴ Ρώμη. Οἱ
μέρες τοῦ ταξιδιοῦ λιγόστευαν καὶ
τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού ὀνειρεύτηκα δὲ
μοῦ εἶχε συμβῆ.

Ἀρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, ὅταν στο
Κάπρι τὰ πράγματα ἀρχίσαν ν' αἰ-
λάζουν. Ἦταν ἕνα εἰδυλλιακὸ ἀπογε-
ματὸ τοῦ Αὐγούστου. Ντόθηκε μὲ
πολλὴ προσοχὴ καὶ κατέβηκα στὸ γῶλ
τοῦ ξενοδοχείου. Ὡστερα ἀπὸ λίγο,
ἕνας ὄρατος ψηλάς ἀντράς μὲ πλη-
σίωσε, ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι μου,
ὕποκλινθη καὶ μοῦπε μ' ἐνθουσία.
σμο:

— Τὴν ὥρα ἐκπλήξι! Ἐδῶ εἶσι
λῶδη! Ἐλεῖναι, καὶ δὲν τὸδεῖρα; Ἐ-
χομε νὰ ἰδωθῶμε ἀπὸ τότε πού σὰς
συνάντησα στὸ κυνήγι τῆς Σκωτίας.

— Κάποτε λάθος, κύριε, τοῦ ἀπάν-
τησα μὲ κάποια ἀμηχανία.

— Ὡ, νὰ μὲ συγχωρεῖτε. Μοιά-
ζετε καταπληκτικὰ μὲ τὴν λαίδη...

— Ἰσως γιὰτὶ κατὰγομαι κι' ἐγὼ
ἀπὸ τὴ Σκωτία!

— Ὁραῖα! Εἰστε μιὰ καλὴ συμ-
πατριώτισσα. Ἄς γνωριστοῦμε, λοι-
πόν! Εἶμαι ὁ λόρδος Γουίντσορ Χά-
στινγκς.

— Μόδρα Μπέρν, ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, πού τοῦρρι-
ξα, ἔμεινα ἐνθουσιασμένη. Ἐξαιρετικὰ ἄν-
δρο, σκέφτηκα, εἶναι ἕνας πλούσιος ἀ-
ριστοκράτης, πού περνᾷ τὴν ἡμέρα
πὲς τοῦ στο μαγικὸ αὐτὸ νησί.

— Τὴν ὥρα κορίτσι, πού εἰσθε-
μοῦπε μὲ θαυμασμό. Θάθελα νὰ πε-
ράσω μαζί σας τὴν βραδιά μου, ἀλ-
λὰ δυστυχῶς εἶμαι καλεσμένος νὰ δεῖ-
νῶ στὴ βίλλα τοῦ κόμη Φιορεν-
τίνο. Μπορὺ νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ σὰς
δῶ αὐριο θράδυ;

— Εὐχαρίστως, τοῦ εἶπα χαμογε-
λῶντας.

Ὁραῖα! Θὰ σὰς τηλεφωνήσω.
Φίλησε τὸ χέρι μου κι' ἔφυγε. Πῆ-
γα χαρούμενη στὸ μπαρ καὶ παρῶ-
γελια νὰ μοῦ φέρου ἕνα ποτό. Κἄ-
θως ἔπαιζα μὲ τὸ κολιέ μου, εἶδα
μὲ ἐκπλήξι πῶς δὲν ἦμουν μόνη. Δὶ-
πλα μοῦ καθόταν ἕνας νεαρός ἴτα-

λος, πού ὁλοένα ἐστρωχνε τὴν κα-
ρέκλα του πρὸς τὸ μέρος μου.
— Στιορίνα! μοῦπε μὲ μελωδρα-
ματικὸ ὕφος, συγχωρεῖτε με, μα εἰ-
στε τόσο ὁμορφῇ, πού δὲ μπορὺ ν'
ἀντισταθῶ στὴ γοητεία σας. Θέλετε
νὰ χορεύουμε;

Ἐλέσσα καὶ δέχθηκα. Ἦθελα νὰ
περάσω μὲ κάποιον τὴν βραδιά μου.

Ἦταν ἕνας γέρος τριάντα χρόνων, μὲ
φλογερὰ μαύρα μάτια καὶ καστανο
μαλλιά. Μετὰ τὸν πρώτο χορὸ, γυ-
ρίσαμε στὸ τραπέζι καὶ ἐπὶ τῆς
ὀφθαλμοῦ μου συστήθηκε μὲ κάποιον
κομπάρσο.

— Μαρκήσιος Φραντζέσκο Τορνα-
μποῦνι! Καὶ σεῖς πῶς λέγεστε, ὡ-
ραία ἀγνωστή;

Ἐλέσσα μὲ τὴν καρδιά μου. Ἦ τῶ-
νη μοῦστειλε μαζεμένους τοὺς εὐγε-
νεῖς! Ποῦ νὰ τοῖσιώσω νὰ τοῦ πῶ
πῶς ἦμουν μιὰ φτωχὴ δακτυλογρά-
φος σ' ἕνα ὑποκατάστημα Τραπεζῆς
στὸ Λονδίνο; Πῆρα κι' ἐγὼ ἐπίσημο
ὕφος καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Μις Μόδρα Μπέρν. Μόνο στὸν
ἐξοχικὸ πύργο μας, στὸ Σάσσεξ.

Ὁ ἴταλός ἐνθουσιαστικῶς καὶ εἰ-
πε στὸ γκαρσόν νὰ μᾶς φέρῃ σαμ-
πάνια. Μοῦ ἐξήγησε κατόπιν πῶς ὁ
πατέρας του ἦταν ὁ πλουσιώτερος
γαιοκτήμονας τῆς Τοσκάνης. Τὰ ἀμ-
πέλια κι' οἱ ἐλαιῶνες τοῦ ἀπλώνονταν
σ' ὅλο τὸν κάμπο.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς
γνωρίσα. Σὰς προσκαλῶ νὰρῆθε στὸ
κτίμητά μου.

Ὁταν τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκα, μὲ
παρακάλεσε νὰ κάνουμε ἕνα πε-
ρίπατο στὴ φεγγαρόλουστὴ νύχτα. Μὲ
πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἀνέβηκαμε ἐνὶ
πλοκοστρωμένῳ δρομῷ, πού ὡδηγοῦ-
σε σ' ἕνα ὕψωμα. Ἦταν ὑπέρογο!

Ἡ θάλασσα ἀπλώνονταν στὰ πόδια
μας σὰν καθρέφτης. Ἀπὸ μακριὰ ἀ-
κούγαν τὸ παθητικὸ φρεσφῆνι μᾶς
νιτζίς: «Ἀμόρε! Ἀμόρε!». Σάφηνον
ὁ Φραντζέσκο μ' ἔπιασε τὴν ἀγκα-
λιά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλιά του
στὰ δικά μου μὲ τέτοια ὄρυξη, πού
παρὰ λίγο νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία
μου. Ὁπισθοχώρησα τρυμαγμένη.

— Σ' ἀγαπᾷ τελλὰ! μοῦ φώναξε
μὲ τὰ σπασμένα του ἐγγλέζικα. Ἐλε-
να νὰ φύγουμε μαζί!...

— Γιὰ πού; τοῦπα μ' ἐκπλήξι. Τέ-
τοια ὥρα δὲν ὑπάρχει πλοῖο, ἐκτός
ἀν θέλεις νὰ φύγουμε κολυμπώντας!...

— Θέλω νὰ σὰς δῶ αὐριο, μοῦπε
μὲ λαχτάρα. Θὰ πάρουμε τὸ μπάνιο
μας στὴ Μαρίνα Πίκολα κι' ὕστερα
θὰ δεῖνῶσουμε μαζί. Ποθὼ νὰ σὰς
βλέπω ὅλη μέρα, κάθε λεπτό!

— Αὐποῦμαι, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ αἰ-
ριο ἔχω μιὰ πρόσκλησι νὰ δεῖνῶσω
μ' ἕνα συμπατριώτη μου.

— Νὰ τὴν ἀκυρώσετε! φώναξε ὁ
ἴταλός.

— Δὲ μπορὺ, δυστυχῶς.

Ὁ Φραντζέσκο ἄναψε.

— Ποῦ θὰ δεῖνῶσετε; ρώτησε μὲ
ὕφος Ὁδῆλλου...

— Στὸ ἀγαπημένῳ κέντρῳ του. Δὲ
μοῦ εἶπε ποῖο εἶναι.

— Τότε νὰ συναντηθοῦμε τὸ ἀπό-
γεμα.

Μ' ἄρπαξε πάλι τὴν ἀγκαλιά του,
μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ τοῦ ἔφευγα.

Ἀρχισα νὰ κατεβαῖνω γρήγορα τὸ
δρομάκι, πού ὡδηγοῦσε στὸ ξενοδο-
χείο μου.

— Καλὴνύχτα, τοῦ φώναξα. Αὐριο
τ' ἀπόγεμα!...

Πέρασα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλο-
νιστικὲς νύχτες τῆς ζωῆς μου. Ποῖον
νὰ διαλέξω ἀπὸ τοὺς δύο; Τὴν αὐτὴ
πῆρα τὴν τελικὴ μου ἀπόφασι: Ἡ
καρδιά μου χτυποῦσε γιὰ τὸ Χά-
στινγκς. Τὸ πρῶτο σηκώθηκα στίς ἐν-
τεκα καὶ προγεμίστηκα στὸ μπαλκὼ-
νι τοῦ ξενοδοχείου. Ἦμουν τρισευσε-
χισμένη! Τὰ διενδρά μου πῆγαν νὰ
πραγματοποιήθουν!

Τὸ ἀπόγεμα κατέβηκα τὴν παρα-
λία, πού ἦταν ἔρημη. Μονάχα ὁ
Φραντζέσκο ἦταν ἐκεῖ καὶ μὲ περίμε-
νε. Κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο. Μὲ
μεγάλον μου ἐκπλήξι εἶδα ὅτι δὲν ἦ-
ταν πολὺ ὁρμητικὸς. Στὸ μελαγχολικὸν
πρόσωπό του ἦταν διάχυτὴ ἡ θάμη.

Σὲ λίγο, τὸν ἄφησα γιὰ νὰ ἐπιστα-
σθῇ γιὰ τὸ βράδυνο ραντεβὺ μου.

Ὁ λόρδος Χάστινγκς μὸς τηλεφῶ-
νησε σὲ λίγο καὶ κατέβηκα. Μοῦ φᾶ-
νησε ἀκόμη πιὸ ἐλκυστικὸς. Μιὰ πο-
λυτέλεστατη λιμουζίνα μᾶς περίμενε.

Ὁταν φτάσαμε στὴ Γαλιζία Σπη-
λιά, τὸ ἀγαπημένῳ του παραθαλά-
σιο κέντρο, πού ἔβλεπε πρὸς τὸ Σορ-
ρέντο, ἔμεινα μαγεμένη. Μὰ ὁ ἐν-
θουσιασμός μου ἔσβησε ἁφνίκα, μὲ-
λὶς εἶδα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κέντρου
τὸ μαρκήσιο Τορναμποῦνι νὰ μοῦ
ρίχνει ἀγρία βλέμματα καὶ νὰ χει-
ρονομῇ ἀπελθνικὰ. Γιὰ ν' ἀποφύ-
γανένα δυσάρεστο ἐπείσοδο, ζήτησα
συγγνώμην ἀπὸ τὸ συνοδὸ μου καὶ
πῆγα πρὸς τὸν κήπο. Ὁ Φραντζέσκο
δὲν ἀκολούθησε.

— Ἀπίστη! βρυχήθηκε, τραδῶν.
τας μὲ τὴν ἀγκαλιά του. Γιὰτὶ μὲ

προδίδεις; Εἶναι καλύτερος αὐτὸς ἀπὸ
μένα;

— Ἀφήστε με, τοῦπα ἀπελπισμένη.
Πάνω στὴν ταραχὴ μου, ἡ τᾶντα
ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐκεῖνος ἔ-
σκυψε καὶ τὴν μάζεψε. Ἐταί βρήκα
καὶρὸ νὰ φτιάξω τὰ μαλλιά καὶ τὸ
φορεμά μου.

— Τώρα πρέπει νὰ γυρίσω, τὸν
ἔκτετα. Σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ ἀκο-
λουθήστε.

— Νὰ σὰς περιμένω ἀργότερα στὸ
ξενοδοχεῖο; μὲ ρώτησε μὲ πνιγμένη
φωνή.

— Ὁχι, ὄχι. Θὰ γυρίσω πολὺ
ἀργά.

— Ὅσο ἀργά κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ θὰ
σὰς περιμένω!...

Ὁταν ξαναγύρισα στὸ τραπέζι, ὁ
λόρδος Χάστινγκς μὸς χαμογέλασε.

— Δὲν ἔξερετε, μοῦπε, πῶς εἶμαι
εὐτυχισμένος, πού σὰς γνωρίσα. Θὰ
γυρίσουμε μαζί στὴν Ἀγγλία...

— Σὰς εὐχαριστῶ...

Μὰς ἀνέβηκε ἕνα θαυμάσιο μενού
μὲ παγωμένη σαμπάνια. Σὲ λίγο, ὁ
Χάστινγκς πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι μου
στὸ δικό του καὶ μοῦπε κάπως μου-
διασμένος:

— Ἐγὼ κάτὶ πολὺ προσωπικὸ νὰ
σὰς ζητήσω.

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ.
Περίμενα νὰ μοῦ κάμῃ πρότασι γά-
μου.

— Σὰς ἀκούω, τὸν ἀπάντησα ὁλο-
κόκκινη ἀπὸ τὴν συγκίνησή μου.

— Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ
δανείσετε διακόσιες λίρες; μὲ ρώτη-
σε διακριτικὰ. Τὸ κατασπασμένο ἱτα-
λικὸ ταχυδρομεῖο μοῦ κάθυστέρει ἐδῶ
καὶ μιὰ βδομάδα τὸ πᾶν μου καὶ
βρίσκομαι χωρὶς χρήματα. Ἐλπίζω
ὡς αὐριο νὰ τὸ πάρω καὶ νὰ σὰς
τὰ ἐπιστρέψω.

— Εὐχαρίστως, τοῦ εἶπα μὲ κά-
ποια ἐκπλήξι.

Ἐθῆγα ἀπὸ τὴν τᾶντα μου τέσ-
σερα χαρτονομίσματα καὶ τοῦ τὰ ἔ-
δωσα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ἐκεῖνος
πληρώνοντας τὸ λογαριασμό... Θάρβῳ
τὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο σὰς, μόλις
φτάσῃ στὸ ταχυδρομεῖο.

Ὁταν γύρισα, κάπως ἀπογοη-
τευμένη, στὸ ξενοδοχεῖο, ἔβριξα μιὰ
κρυφὴ ματιά, μήπως δῶ τὸν Φραν-
τζέσκο, μὰ δὲν τὸν εἶδα πουνάνα.

Ἀνέβηκα στὸ δωματίό μου κι' εἶδα
μὲ κατὰπληξί πῶς τὸ κλειδί, πού εἶ-
χα στὴν τᾶντα μου, ἦταν πάνω στὴν
πόρτα. Μήπως μέσα ἀλυσισμένη. Μὲ
τὴν πρώτη ματιά πού ἔβριξα, εἶδα
μὲ φρικτὴ πᾶς ἔλειπε ἡ βαλίτσα μου.

Ἐπὶ τῆς ἔλειπε ἀπὸ τὸ κομοδίνο τὸ
μικρὸ κουτί μὲ τὰ μαργαριτάρια μου.
Φώναξα, τὸ διεύθυντὴ τοῦ ξενοδο-
χείου καὶ τοῦ ἐξήγησα τὴ συνέβαινε.

— Κυρία μου, δὲν ἔχουμε καμμία
ἐξήγησι. Γιατὶ ἀφίστε τὸ κλειδί τοῦ
δωματίου σας πάνω στὴν πόρτα; Κα-
τὰ τὴν δέκα, κατέβηκε ὁ κύριος πού
σὰς συνόδευε γιὰ τὸ βράδυ, κρα-
τῶντας μιὰ πράσινη βαλίτσα.

— Κι' ἔφυγε; ρώτησα μὲ κομμένη
ἀνάσα.

— Ναι, ὁ μαρκήσιος Τορναμποῦ-
νι πλήρωσε τὸ λογαριασμό του κι' ἔ-
φυγε.

Ὁ ἄλιτρίσιος, σκεφθῆκα, μὸς ἔ-
κλεψε τὸ κλειδί τοῦ δωματίου ἀπὸ
τὴν τᾶντα μου, τὴν ὥρα πού μιλού-
σαμε.

Κοιμήθηκα πολὺ ἀσχημα ἐκεῖνο
τὸ βράδυ καὶ ἐξηγήσα ναρὶς τὸ πρῶτο.
Μάταια περίμενα ὡς τὸ μεσημέρι νὰ
μοῦ τηλεφωνήσῃ ὁ λόρδος Χάστινγκς.
Τὸ πρῶτο ταχυδρομεῖο μοιράστηκε,
ἀλλὰ τὸ τηλεφῶνο δὲ χτύπησε. Τότε
ἀρχισα νὰ καταλαβαῖνω πῶς ἔπεσα
θύμα δύο τυχοδιωκτῶν, πού πιθανῶς
νὰ ἦταν συνέταιροι καὶ μὲ κατὰκλε-
ψαν! Ἐταί, πλήρως ἀκριβῆς τὰ ρω-
μαντικὰ δῶματα καὶ τοὺς ἐξωτικούς
τόπους!

★
Γόρσια τασκισμένη μὲ εἰσιτήρια
τρίτης θέσεως στὸ Σουητῆ, ὡς ὅταν
ῶντας τὴν μπλὲ φόρμα μου, μιὰ σγι-
σμένη μπλούζα κι' ἕνα ζευγάρὶ πα-
λὰ πέδιλα. Τὰ φορεμάτα καὶ τὰ κο-
σμημάτα μου τὰ πούλησα στὴ Νάπολι
γιὰ νὰ ἐξοικονομήσω τὰ ναῦα μου.
Τὰ διενδρά μου γκαρμντιστὴν σὰ χαρ-
τινα παλᾶτια.

Ὡστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, παντρεύ-
τηκα τὸν Τσάρλς Σνόνουντ, πού ἦ-
ταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου.
Ἐταί ἔμαθα πῶς στὴ ζωὴ δὲν κάνει
κανεὶς ὅτι θέλει αὐτός, ἀλλὰ ὅτι
θέλει ἡ μοῖρα. Ὡστόσο, δὲν παραπο-
νείμαι γιὰ τὴν τύχη μου. Ἐγὼ καὶ ὁ
Τσάρλς εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι!...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΤΑ ΟΡΚΩΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ στὴν Ἀγγλία

Μὲ μιὰ πλαστοπροσωπία μπο-
ρεῖ ν' ἀπαλλάξῃ ὁ κατηγορού-
μενος

ΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ἀποφάσεις τῶν ὀρ-
κωτῶν δικαστηρίων μας προκα-
λεσαν, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὴ
δυσφορία, ἂν ὄχι τὴν ἀγοσάκτησι,
μὴς μεγάλης μερίδος τῆς κοινῆς
γνώμης. Ἰδίως ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῆς Ἀ-
μερικανίδας, πού ἐπνίξε μὲ τόσο φρι-
χτὸ τρόπο τὰ παιδιὰ τῆς, ἔκανε πολ-
λοὺς ν' ἀναρωτηθοῦν μὴπως χρεωκό-
πησε ὁ θεσμός τῶν ἐνορκῶν καὶ πρέ-
πει πιά νὰ καταργηθῇ.

Ὡστόσο στὴ Μεγάλη Βρετανία,
πού ἔχει τὸν ἰδιωδεστέρο ἰσὺς δικα-
στικὸ μηχανισμό τοῦ κόσμου, οἱ ἐγ-
κληματικὲς ὑποθέσεις κρίνονται ἀπὸ
ὀρκωτὰ δικαστήρια. Κι' οἱ Ἀγγλοὶ,
ὄχι μόνο δὲ σκεπτόνται καθόλου ν'
ἀλλάξουν αὐτὸ τὸ σύστημα, ἀλλ' ἀ-
πεναντίας ψάχνουν νὰ βροῦν τὰ ἀ-
δύνατα σημεῖα καὶ τὶς ἐλλείψεις του,
γιὰ νὰ τὸ διορθώσουν καὶ νὰ τὸ τε-
λειοποιήσουν — μ' ὅλο πού ἔχει ζωὴ
τῶσαν αἰῶνων στὴ χώρα τους.

Τελευταίως λοιπόν, ἕνας δημοσιο-
γράφος ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀξιόπρε-
στὴ παρατήρησι: Ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ ἐκ-
πᾶ π.χ. κανεὶς ἕνα μικρὸν τσέκ
ἀπὸ μιὰ τράπεζα, πρέπει ν' ἀποδεῖ-
ξῇ τὴν ταυτότητά του, δὲν ἔχει τὴν
ἴδια ἀποχρεωσι ὅταν γίνετα ἑνορ-
κος. Ἀρκεῖ μονάχα ν' ἀπαντήσῃ «να-
ρᾶν», ὅταν, κατὰ τὴν κληρονομίαν
ἐνῶντων, ὁ ἀκούσθ τ' ὄνομά του.

Κανεὶς δὲ ζητᾷ νὰ ἐκχωρήσῃ ἂν
ἔχει πραγματικὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος!

Ἐταί ὅμως μπορεῖ καλλίστα νὰ
γίνων πλαστοπροσωπίας — ἰσὺς μάλι-
στα καὶ νὰ ἔχουν γίνει ἀρκετὲς ὡς
τώρα. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ ὀρ-
κωτῶν ἐγκλημάτων, ἕνας κατηγο-
ρουμένος γκαρμντιστὴν μπορεῖ, μὲ
λεφτά, μὲ ἀπειλὰς ἢ μὲ ἄλλο τρόπο,
νὰ πετύχῃ νὰ βάλῃ ἕνα φίλο του στὴ
θέσι ἑνὸς πραγματικῶν ἐνόρκου. Ἀ-
πολλὰ ἐκτός ἀν κάποιος ἀπ' τὸ ἀ-
κρατήριο ἐξῆρ προσωπικὰ τὸν ψευ-
δογόνο.

Ὁ παρατηρήσετε ἰσὺς ὅτι δὲν
κερδίζετε μεγάλα πράγματα ὁ κατη-
γορούμενος, μὲ τὸ νὰ ἔχῃ ἕνα μόνον
ἐνορκο δικό του. Ἀλλ' αὐτὸ μπορεῖ
νὰ τὸ πῇ μόνον ὅποιος δὲν ἔχει τὴ
Βρετανικὴν δικονομίαν. Σύμφωνα
μ' αὐτήν, οἱ ἀποφάσεις τῶν ὀρκωτῶν δι-
καστηρίων πρέπει νὰ παύωνται
παμψηφί.

Ἄν διαφωνῇ ἔστω κι' ἔ-
νας ἀπ' τοὺς ἐνόρκους, ἡ δίκη ἐπα-
ναλαμβάνεται. Κι' ἂν καὶ τὴν δευτέ-
ρη φορὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαφωνία,
σταματᾷ πιά ὁριστικὰ ἡ ποινικὴ
δικαστὶς τοῦ κατηγορουμένου.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα πόσο
μπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ ὁ κατηγορουμέ-
νος, πού δὲν καταστρέφῃ νὰ βάλῃ ἕνα
φίλο του στὴ θέσι ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἐ-
νόρκους!

Μιὰ ὅλη σωστὴ καὶ λογικὴ ὑπό-
δεξις εἶναι νὰ καταπολεμῶνται λεπτο-
μερῶς οἱ ἐνόρκοι, πρὶν ἀπὸ τὴν δίκη,
γιὰ τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ἀποχρεώ-
σεις τους — ὄχι δηλαδὴ τὰ ἡθικὰ μό-
νο, ἀλλὰ καὶ τὰ δικονομικὰ. Γιὰ τὴν
ὥρα, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου
ἀρκεῖται νὰ συστήσῃ στοὺς ἐνόρκους
νὰ δικάσουν ἐκτενέως καὶ νὰ μὴν
κάνουν λόγο σὲ κανένα γιὰ τὴν ὑπό-
θεσι, ὅσο διαρκεῖ ἡ δίκη. Κανεὶς ὅ-
μως δὲν τοὺς ἔχει π.χ. ὅτι δικαιούν-
ται νὰ ζητήσουν νὰ ἐπαεξετασθῇ ἕ-
νας



ή Νικώ σας παρουσιάζει:



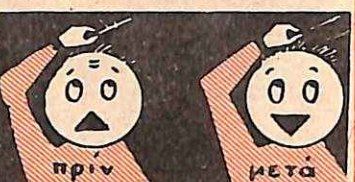
ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Κυρίες μου
 "Όσες έχετε ΔΕΚΕΔΕΣ-ΦΑΚΙ-ΔΕΣ-ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ-ΡΥΤΙΔΕΣ-ΔΙΑΣΤΟΛΗ ΠΟΡΩΝ-ΠΛΑΔΕΡΩΣΙΝ-ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΙΝ, μη σπαταλάτε άδικα τόν καιρό σας. Ένα είναι το "Ινστιτούτο που θα σας απαλλάξει ΑΜΕΣΩΣ-ΡΙΖΙΚΑ και ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Το "Επιστημονικόν" Ινστιτούτου Αισθητικής «ΧΟΛΟΥ-ΓΟΥΝΤ» Πλατεία Καπνικαρέας 8 (όπισθεν έκκλησις). Τηλ. 25-562.
 ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ



SEVENTEEN

Δεν είναι πλέον άγνωστο, πώς το κατάστημα «SEVENTEEN» — Πανεπιστημίου 64 (έντός της στοάς) κατέχει ξεχωριστό γούστο και φινέτσα στα πλεκτά του. "Ετσι και η φειγνή συλλογή του ξεπέρασε κάθε προηγούμενο στην απέραντη ποικιλία της. Θα βρείτε μπλουζές πλεκτές, υπέροχα κεντημένες στο χέρι. Πουλόδερ τελείως πρωτότυπα, ζακέτες με υπέροχα μαλλιά, ταγιέρ με πλεκτές πλισσές φούστες κλπ. κλπ. Επίσης φούστες TERY-LENE, κάλτσες και τα περιφημα σουτιέν PETER PAN. Κατάστημα «SEVENTEEN» Πανεπιστημίου 64 (έντός της στοάς).



ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μία καταπληκτική είδηση. "Η ΝΟΒΟΚΑ-Ι-ΝΟΥΧΟΣ όλοιφθ ΔΟ-ΞΑ σταματά μέσα σε 4 μέρες όριστικά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ σας άπαλλάσσει από τη ΦΑΓΟΥΡΑ, εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΔΑ και την υπερλίπωση, και δημιουργεί νέα τριχοφυία. Θεραπεία εύκολη, γρήγορη, οικονομική. Έγκριση παρά του Υπουργείου Υγείνης Ε.6.Α. 2447/12/1960. Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία και μυρσπωλεία. Φαρμακευτικά εργαστήρια «FARMA» Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, έναντι "Αγίου Διονυσίου Πειραιώς, τηλέφ. 462-573.



ΤΟΝ ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΣΠΟΤΤΟ

Κυρία μου, θα γνωρίζετε, ότι τα περιποιημένα πόδια αποτελούν κύριο σημείο κομψότητας. Θέλετε να απαλλαγείτε από τους κάλους, τις σκληρύνσεις των πελμάτων και να αποκτήσετε βελούδινη πιέρνα; Μεταχειρισθείτε ΜΟΝΟΝ το μαύρο γερμανικό σπόττο «EDIPA» και θα πεισθώτε, όπόλυτα. Πωλείται στα φαρμακεία, μυρσπωλεία, κομμωτήρια και κατάστημα νεατερισμών. Γεν. αντιπρόσωπος ΑΓΝΗ ΜΠΟΥΝ-ΤΟΥΡΗ, όδός Σατωρριάνδων 48B, 31, 5ος όροφος, τηλέφ. 522-704.



ΧΡΟΙ ΔΙΑΜΑΝΤΗ

Διαμάντια μέσα στην "Αθήνα είναι τα κατάστημα των ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ που με άβαστη αγωγή, περιποίηση και πολιτισμό σας εξυπηρετούν, σε ό,τι ζητήσετε σε πλαστικό είδος, από αυτήν τη ντουλάπα που βλέπετε έως την παραμικρότερη ανάγκη της κομμίας. Τα κατάστημα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS» — Μητροπόλεως 48, "Αγίου Κωνσταντίνου 5 — "Ομόνοια, "Ερμού 87 — Μοναστηράκι και Φωκίωνος και Μητροπόλεως γωνία, σας προσφέρουν τη μεγαλύτερη ποικιλία πλαστικών ειδών για όλες τις χρήσεις του σπιτιού.



FLEAMS-GEI

ΔΥΟ ΝΕΑ καταπληκτικά χρώματα: Το ROMA ROSE (Ρόμα-ρόζ) ένα μοντέρνο ροζ κόκκινο χρώμα που ακτινοβολεί το πρόσωπό σας. Και το PAREE PINK (Πάρε-πινκ) ένα άνοιχτο νεακό ροζ χρώμα, κατάλληλο για κάθε μοντέρνα γυναίκα. ΦΛΕ-Ι-Μ — ΓΚΛΟ κραγιόν χιλιών και Βερνίκια όνυλων ΑΜΕΡΙ-ΚΗΣ. "Ασύγκριτα σε ποιότητα, φτηνά σε τιμή. ΓΕΝ. ΑΝΤ/Α δι' όλην την Εύρώπη, ΑΘΗΝΑ, όδός Λιμπόνα 9, τηλέφ. 28-033.



PUZZER

"Όλες οι φίλες μου άπορήσανε πού βρήκα τόσο όραια πράγματα για τόν γυιό μου, την κόρη μου και για μένα κι' όλα από τό ίδιο μάλιστα κατάστημα. Δεν είναι μυστικό. Στη Ροζαρί — Καλαμιώτου 15. "Εκεί βρήκα τα πιο καλόγυστα κοστούμια, μπλουζάκια, ποδίτσες και κάτι φουστανάκια κοκλιτικά. "Αλλά και για νεαρές δεσποινίδες όραιότατα φορέματα — άναμυλ μάλλινια και υπέροχα εσώρουχα. Μία συλλογή όνειρώδης στη Ροζαρί — Καλαμιώτου 15.



ΛΟΥΣΙΟΝ ΖΑΑΡ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, τό δέρμα τού προσώπου σας δεν χρειάζεται τό αϊθέριο άγγιγμα κάποιας νεράιδας για να μείνει πάντοτε άπαλό και όρσερό... "Αρκεί ή λουσίν...
 ΖΑΑΡ !!!
 Πωλείται εις όλα τα καλά φαρμακεία και μυρσπωλεία. Γεν. "Αντισρ. Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σωκράτους 50 τηλ. 522-439.



ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΟΛΟΝΙΑ

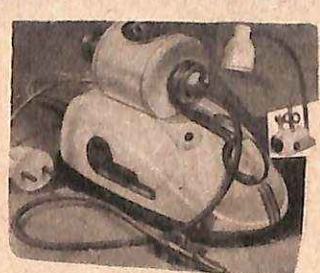
Τώρα τό φθινόπωρο, με τις άλλες τής τού καιρού, τα περισσότερα παιδιά συννοούνται και κρυολογούν. Χρειάζεται λοιπόν, μία έντριδη ή κομπρέσες, που θα τα βοηθήσουν να περάσουν χωρίς δυσάρεστες συνέπειες αυτά τα πρώτα κρυολογήματα. Προσέχτε όμως, μη χρησιμοποιήσετε για τό σκοπό αυτό, οινόπνευμα που θα προκαλέσει κοκινίλες και' έγκαύματα, στα εύαισθητα παιδικά δέρματα. Τό μόνο κατάλληλο είναι ή ειδικά παρασκευασμένη για παιδικά δέρματα κολώνια «ENFANTS».



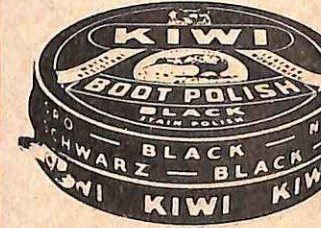
MAISON DE GANTS

Είναι τό μονασίκο για την "Αθήνα κατάστημα, που λανσάρει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν σε δερματίνες ζακέτες, ταγιέρ, φορέματα, παλτά έτοιμα και επί παραγγελία. Επίσης πλούσια συλλογή άπάντων τών γαντιών. "Όλα αυτά θα τα βρείτε με καλό γούστο και σε καλή ποιότητα στη MAISON DE GANTS τής Κας "Ελένης Λεκά και Σία, "Ερμού 44, 2ος όροφος, τηλ. 34-992.
 ΠΡΟΣΟΧΗ: "Αναλαμβάνουμε τό καθήκον των δερματίνων ζακετών και δερματίνων ειδών υπεσθύνει και με άπόλυτη έπιτυχία.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΩΣΩΝ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ



Γερμανικά «ΚΟΛΙΒΡΙ», «PROTAR», «PERFETTA», «STELLA», κ.λ.π. με βελόνια αυτόματα «UNIVERSO». Χαμηλά τιμαί. Εύκολαι και ή εκμάθησις δωρεάν. "ΑΘΗΝΑΙ: ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε. Θεμιστοκλέους 4. Στάς. ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ — ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ Π. Μελά 12.



Την ίδια φροντίδα που θέλει τό δέρμα σας, την ίδια ζητάει και τό δέρμα τών υποδημάτων σας. Προσέξτε όμως, χρησιμοποιήτε πάντοτε τό κατάλληλο βερνίκι, τό βερνίκι υποδημάτων "Αγγλίας KIWI. Τρέφει τό δέρμα τών υποδημάτων σας και τα διατηρεί πάντοτε καινούργια. Τό βερνίκι KIWI κυκλοφορεί σε πολλούς χρωματισμούς και πωλείται παντού. Προμηθευται τής Βασιλικής Αυλής.

Η ΧΗΡΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑ ΖΗΤΑΕΙ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ

Η μυθιστορηματική ζωή τού Καρόλου τής Ρουμανίας

Ο ΤΕΩΣ βασιλιάς τής Ρουμανίας Καρόλος, θα ξαναγεννηθεί στο προσκήνιο τής επικαιρότητας — όχτώ ολόκληρα χρόνια μετά — τό θάνατό του. Γιατί τρία άτομα έτοιμάζονται να καταφύγουν στα δικαστήρια διεκδικώντας την τεραστία κληρονομία του, που υπολογίζεται σε 30 εκατομμύρια λίρες στερλίνες. Οι τρεις αυτοί υποψήφιοι κληρονόμοι είναι ή χήρα τού Καρόλου Μάγδα Λουέσκο και οι δύο γυιοί του, ό τώως βασιλιάς Μιχαήλ κι' ό πρίγκιψ Κάρολος.

Η ζωή τού Καρόλου ήταν σωστό μυθιστόρημα. Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ως διάδοχος άκόμη, δι-οικούσε ένα σύνταγμα τού ρουμανικού στρατού. "Όταν όμως οι Γερμανοί εισέβαλαν στη χώρα του, τα εγκατέλειψε όλα κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του και την αγαπημένη του Ζιζί Λαμπρινού, την όμορφη κόρη ενός φίλου του αξιωματικού.

Την παντρεύτηκε στη Ρουμανία. "Αλλά οι γονείς του — ό βασιλιάς Φερδινάνδος κι' ή βασίλισσα Μαρία — άποδοκίμασαν τό γάμο του και, ένα χρόνο άργότερα, την πέσανε να εγκαταλείψει τη Ζιζί. "Ο γάμος άκυρώθηκε κι' ό Καρόλος ξαναπαντρεύτηκε με την πριγκίπισσα "Ελένη τής Ελλάδας.

Έίχε ήδη άποκτήσει ένα γυιό με τη Ζιζί κι' έκανε άλλον ένα με τη δεύτερη σύζυγό του. Αυτοί είναι τώρα ό πρίγκιψ Κάρολος κι' ό τώως βασιλιάς Μιχαήλ. Η Ζιζί πάλει σκληρά, όπου ν' αναγνωρισούν τα δικαιώματά τού παιδιού της. Οι ά γονείς της κράτησαν 37 χρόνια, και πέθανε πριν προλάβει να χαρή τη νίκη της. Τό 1937, τέσσερα χρόνια μετά τό θάνατό της, τόσο τα πορτογαλικά όσο και τα γαλλικά δικαστήρια άπεφάνθηκαν πώς τό παιδί της ήταν ό νόμιμος πρώτος γυιός τού Καρόλου και πώς τού άνηκε δικαιοματικά ό τίτλος τού πρίγκιπος Καρόλου τών Χοντζόλλερν — Συγκυβρίνγκεν.

"Αλλά, άς ξαναγεννησούμε στον έρωτάληπτο βασιλιά. Φαίνεται ότι ή πριγκίπισσα "Ελένη δε μπόρεσε να τον παρηγορήσει για τό χωρισμό της Ζιζί. Σχετίσθηκε λοιπόν, με την όμορφη και κοκκινομάλλα γυναίκα ενός Ρουμάνου όπολογαγού τη Μάγδα Λουέσκο.

Ο δεσμός τους κράτησε 30 ολόκληρα χρόνια. Στην αρχή, είχε οικειοθελώς όλη την άνώτερη ευρωπαϊκή άριστοκρατία. Τό 1925, ό Καρόλος παραιτήθηκε από τα δικαιώματά του στο θρόνο και ξαναφύγε από τη Ρουμανία αφήνοντας να τον διαδεχθή ό γυιός του Μιχαήλ.

Έγκαταστάθηκε με τη Φλενιάδα του σε μία μικρή πόλη τής "Αγγλίας. "Αλλά από την έξορση τού αυτή αρχισ τις μηχανορραφίες για να ξαναγυρίσει στο θρόνο. Η όρση τού αυτή προκάλεσε τέτοιες διπλωματικές περιπλοκές ώστε ή βρετανική κυβέρνηση τόν έδιωξε από την "Αγγλία. Για άσφάλεια μάλιστα, τόν συνόδεψαν ντετεκτίβ τής Σκότλαντ Γυάρδ ως τό Ντάβερ, όπου επιβιβάσθηκε στο πλοίο για τη Γαλλία.

Τό 1930, κατάφερε να έκθρονισή τό γυιό του — που ήταν 10 χρόνια παιδί άκόμη — και να ξαναγίνει βασιλιάς. "Απομάκρυνε άμέσως από τη χώρα τη νόμιμη γυναίκα του και πήρε κοντά του τη Μάγδα.

Τό Σεπτέμβριο τού 1940, όταν ό πόλεμος πλησίαζε πάλι τη Ρουμανία, οι σύμβουλοι τού Καρόλου τού εξήγησαν πώς ό λαός τού δεν τού είχε εμπιστοσύνη και τόν έπείσαν να ξαναφύγει. Αυτή τη φορά όμως, φόρτωσε ένα τραίνο με άρκετά πλούτη, για να μπόρεση να περάσει με κάθε πολυτέλεια την όδόσηχη ζωή του.

Έξπρε κατόπισε στην Εύρώπη. Η πίστη τού Μάγδα δεν έφινε ποτέ από τό πλευρό του. "Αφού επί 22 χρόνια όηθερε Φλενιάδα του, έγινε επί τέλους νόμιμη γυναίκα του — ή τρίτη — τό 1947 στο Ρίο Τζανέιρο.

Η αλήθεια είναι πώς τού έβειε πάντα όπόλυτη άφοσίωση. Αυτό δικάώνει σήμερα τις άπαιτήσεις που προβάλλει στην περιουσία του. Δεν είναι όμως τής ίδιας γνώμης κι' οι δύο γυιοί τού μακαρίτη. Θα δοίμε τι θα πούνε τελικά τα δικαστήρια.



Η βιταμίνη Α είναι άπαραίτητη για την καλή λειτουργία τής όράσεως. Έλλειψις βιταμίνης Α δημιουργεί διαφόρους διαταραχές, ως νυκταλωπία, ήμεραλωπία, ξηροφθαλμία κ.λ.π. Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι τό πλουσιότερο γάλα σε βιταμίνη Α.

Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA δεν είναι μόνον κουτί + γάλα + ζάχαρι, αλλά περιέχει τα κορίσματα τής σύγχρονης διαιτητικής έπιστήμης συμπυκνωμένα σ' ένα ΧΡΥΣΟ ΚΟΥΤΙ.

Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι έμπλουτισμένο με φωσφόρον, κάλιο, βιταμίνες Α, C, D, Ριμποφλαβίνη, Θειαμίνη και μεταλλικά συστατικά. Τό ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι ένα πλήρες γάλα. Τό γάλα ΣΙΣΣΥ κυκλοφορεί και σε ΕΒΑΠΟΡΕ, πλούσιο σε βιταμίνες και έγγυημένο από κάθε πλευρά.

ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τα "Ολλανδικά εργοστάσια ΣΙΣΣΥ προηγουόται ΠΑΝΤΟΤΕ σε έπιστημονικές τελειοποιήσεις και βελτιώσεις.



Καθαρίζει - άρωματίζει την τουαλέττα σας

Απλούσιαιο στην χρήση

Ρίχνοντας λίγη σκόνη ΧΑΡΠΙΚ τδ βράδυ στην τουαλέττα σας έχετε καθαριότητα, υγείαν, άρωματισμένη άτμόσφαιρα. "Απαραίτητο σε κάθε σπίτι. Καθαρίζει την τουαλέττα εκεί όπου δεν φθάνει ή βούρτσα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΧΑΡΠΙΚ

ΕΝΑΣ
ΤΥΧΕΡΟΣ

Twiv

8

ΠΡΩΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

5 МЕГАН КЕРАУ!

ΤΙ ΑΥΤΟ:

Μὴ Χάσετε τὶς πρῶτες Σειρῆς ποῦ
δίνουν εἰς τοὺς τυχεροὺς τῶν τό-
προνόμιον τοῦ ΔΙΠΛΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ
μέ τὴν συμμετοχὴν τῶν εἰς τὴν
Εἰδικὴν κλήρωσιν τῶν 8 πρῶτων
προνομιοῦχων Σειρῶν, εἰς τὴν
Γενικὴν Κλήρωσιν καὶ εἰς τὴν
κλήρωσιν ὅλων τῶν Σειρῶν, μέ τὰς
ὁποίας τουλάχιστον

22.255

ΤΥΧΕΡΟΙ ΔΑ ΜΟΙΡΑΣΔΟΥΝ

КЕРДАН:

33.500.000

**ΕΙΣ ΣΠΙΤΙΑ - ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ -
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΑ**

ΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ

**νά μὴν μείνετε χωρὶς λαχεῖα τῶν
πρώτων Σειρῶν.
Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ΕΝΑ μεγάλο τυχε-
ρὸν μὲ τὰ πέντε κέρδη, ἑκατοντά-
δες ἄλλοι τυχεροὶ τῶν 8 προνομι-
οῦχων Σειρῶν θὰ μοιρασθοῦν μι-
κρότερα κέρδη πού φθάνουν μα-
ζὶ μὲ τὰ κέρδη τοῦ 1ου**

№ 1500000 Драх.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ★ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ



και τό μέλλον βαλ



Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 19 — 25 Ὀκτωβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τα άστρα υποβοηθούν την πραγματοποίηση πολλών επιθυμιών και επιδιώξεων. ★ Η πανσέληνος σας δίνει την ευκαιρία να έχετε επαφές με πρόσωπα ενδιαφέροντα, που η γνωριμία τους θα επηρεάσει ευνοϊκά την εργασία.	★ Προσέξτε κατά τις ημέρες αυτές τη συμπεριφορά σας. Τα άστρα σας παραυνούν σε ακρότητες, τις οποίες πρέπει να αποφυγείτε. ★ Θα επιδιώξετε πιο εύκολα τη θέλησή σας με τρυφερότητα και διπλωματία.	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και πρέπει να 'αυτό' να αποφυγείτε, κάθε τι, που θα συνεβάλλει σε μία αύξηση της νευρικότητας. ★ Προσοχή κατά τις μετακινήσεις. ★ Υπάρχει κίνδυνος πτώσεως. ★ Τυχερό το 6.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ "Αν σας προτείνουν μία αλλαγή, έχετε συμφέρον να την αποδεχθείτε. Θα συνοδεύη από αίσθητη βελτίωση των οικονομικών. ★ Μία προσπάθεια θα καταλήξει σε επιτυχία και απόρροια έσοδο θα εγγράζει από δυσχερή θέση.	★ Τα άστρα και ιδιαίτερα η πανσέληνος δημιουργούν συνθήκες άκρας ευνοϊκής και ευχάριστης, για τις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Υπάρχει επίσης πιθανότητα μιας ευχάριστης αλλαγής. ★ Ταξίδι με ευχάριστη συντροφιά.	★ Η υγεία δεν πρόκειται να παρουσιάσει τις ημέρες αυτές καμία σημαντική μεταβολή. ★ Φροντίστε όμως, για να διατηρήσετε την ευεξία σας, να αερίσετε ή το-λάχιστον να μη μενεάσετε τις όρες ύπνου. ★ Τυχερό το 3.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Σας δοκιμάσετε μία απογοήτηση στον επαγγελματικό τομέα. "Ισως η απάντηση, που περιμένετε με αγωνία, να είναι αρνητική. ★ Σας περιμένει όμως μία ευχάριστη έκπληξη, που θα ε-παναφέρει την αισιοδοξία.	★ Δυσάρεστα νέα θα σας εξοργίσουν και θα σας εκνευρίσουν. Προσπαθήστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας, άλλως θα χειροτερεύετε την κατάσταση. ★ Θα μετανοήσετε, πικρά για λόγια, που θα πηξε σε στιγμές όργης.	★ Το φαγητό απαιτεί μεγάλη προσοχή, γιατί το στομάχι παρουσιάζει κατά την περίοδο αυτή μεγάλη ευαίσθητητα. ★ Αποφύγετε τους εκνευρισμούς κατά τις ώρες των γευμάτων και τρώτε σε ώριμους πάντα ώρες. ★ Τυχερό το 5.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μία μεγάλη Ικανοποίηση θα σας έρθει ταχυδρομικά. ★ Τα άστρα και ιδιαίτερα η πανσέληνος, σας βοηθούν να υπερβείτε διάφορα εμπόδια. ★ Αποφύγετε κάθε ριψοκίνδυνη ενέργεια και μη αναλάβετε νέες υποχρεώσεις.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις σας επιφύλασσαν κατά την περίοδο αυτή χαρές και Ικανοποιήσεις. ★ Συνθήκες ευνοϊκές, για να κατακτήσετε μία καρδιά, που σας φαίνεται μέχρι σήμερα άσυγκίνητη. ★ Ευχάριστο δώρο.	★ "Αν ακολουθήσετε συστηματικά την κούρα, που σας υπέδειξαν, θα σας ωφελήσει πολύ. Θα διαλέξετε την πολυφαγία και θα σας εξασφαλίσουν ένα ήρεμο ύπνο. ★ Αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων. ★ Χρώμα σας το καφέ.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η Κυριακή 22 και η Τρίτη 24 ημέρες κατάλληλες, για να επιτύχετε κάποιο επιδιωκόμενο σκοπό. Πρέπει όμως να ενεργήσετε με φρόνηση και να μη αποκαλύπτετε στους άλλους τα σχέδιά σας. ★ Απρόβλεπτο έσοδο.	★ Πιστεύετε πως δε σας αγαπούν ή πως σας αγαπούν λιγότερο, τώρα, που σας αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλη φορά. ★ "Αν αποφασίσετε να παντρευτείτε δε θα μπορούσατε να διαλέξετε πιο κατάλληλη περίοδο.	★ Η πανσέληνος αυξάνει τη λαίμαργία σας. Πρέπει όμως να προσέξετε πολύ τα θράψα, γιατί η πολυφαγία μπορεί να προκαλέσει άσθμια, που θα έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία σας. ★ Τυχερό το 11.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα παρουσιαστούν μερικές δυσχέρειες, που δεν πρέπει όμως να σας φέρουν και να σας αποθαρρύνουν. Με λίγο θάρρος και καλή θέληση δε θα δυσκολεύετε να τις υπερικήσετε. ★ Σας γίνεται ενδιαφέρουσα πρόταση.	★ Μη διασπότητε να εξωτερικεύσετε τα αισθηματικά. ★ Θα συμβεί κάτι, που θα σας κάνει ν' ανησυχήσετε. ★ Οι προστριβές φαίνεται άνοητες, Ιδιώ-διος αν σχετίζεστε με πρόσωπο του ζυγού ή του τοξότη.	★ Αύξηση της νευρικότητας θα έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στην υγεία σας. Φροντίστε να 'αυτό' να διατηρήσετε όσο το δυνατόν την ψυχραιμία σας και αποφύγετε να έρθετε σε επαφή με πρόσωπα, που συνήθως σας εκνευρίζουν.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Μπορείτε να βασιστείτε στη βοήθεια φίλων και προσώπων του περιβάλλοντος, που σας έδωσαν και κατά το παρελθόν δείγματα της συμπάθειας και των καλών τους προθέσεων. ★ Το μαργαριτάρι σας φέρνει τύχη.	★ Κάποιο πρόσωπο σας θαυμάζει και είναι πρόθυμο να σας παντρευτεί, αρκεί να του το ζητήσετε. ★ Ο χαρακτήρας και η συμπεριφορά σας προκαλούν τη συμπάθεια και το θαυμασμό. ★ Αποφύγετε τις αδέξιότητες.	★ Η υγεία δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, απαιτείται όμως μεγάλη προσοχή και προφύλαξεις, λόγω της αλλαγής του καιρού και των συχνών μεταβολών της θερμοκρασίας. ★ Πάρτε να ελσθε ένας κατ φαταλίστην ασθενή.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αποφύγετε κατά την περίοδο αυτή να πάρετε σοβαρές αποφάσεις και να επιδιώξετε αλλαγές, που θ' απαιτούσαν την ανάληψη νέων υποχρεώσεων. ★ Προσέξτε πολύ τα πρόσωπα με τα οποία θ' αποφασίσετε να συνεργαστείτε.	★ Η συνθήκη σας να κρατάτε τους άλλους σε απόσταση και να τους βλέπετε από ύψους, σας κάνει αντίπαλο και θα σας αφήσει στο τέλος χωρίς φίλους. ★ Αλλάξτε τακτική όσο είναι ακόμα καιρός.	★ Καταπολεμήστε τις διάφορες μικρογεννητικές και μη τις αφήστε να πάρουν χρονία μορφή. ★ Μη αφήνετε τη φαντασία να όργιζει και πάψτε να βρίσκετε έπαυσα σε τα συμπτώματα όλων των ασθενειών.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Οι αλλαγές σας φοβίζουν κι' όμως θα σας εξασφαλίσουν μία βελτίωση των οικονομικών και θ' απαιτήσουν εκ μέρους σας λιγότερες προσπάθειες. ★ Παρά να καταφύγετε στα δικαιώματά, είναι προτιμότερος ο συμβιβασμός.	★ Οι παντρεμένοι Ιδιώ θα δοκιμάσουν κατά τις ημέρες αυτές χαρές και ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Οι έρωτες-μένοι θα δοκιμασουν μία απογοήτευση ή θα πάρουν μία απάντηση, που θα πληγώσει τον εγωισμό τους.	★ Μπορείτε να τρώτε κατά βούλη-σιν, φροντίστε όμως οι τροφές σας να είναι πάντοτε φρέσκες και καθαρές. ★ Αν τα νεφρά σας παρουσιάζουν κάποια ευαίσθητητα, προφύλαξετε τα από το κρύο. ★ Τυχερό το 9.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Βασιστείτε περισσότερο στον εαυτό σας, παρά στην τύχη και σε ξένη βοήθεια. ★ Μη παραλείπετε να διασκεδά-ζετε ποτέ-ποτέ, άλλως θα συνεχίσει έντακτη προσπάθεια θα σας κουράσει. ★ Πιθανή αύξηση των αποδοχών.	★ Αλλαγή πολύ ευχάριστη και μά-λιν απόδοστική. Θα όφειλεται σε νέα γνωριμία, που θα προκαλέσει ενθουσια-σμό, ή σε επάνοδο προσώπου, που βρι-σκόταν από καιρό μακριά σας. ★ Έν-διαφέρον γράμμα.	★ Τα δόντια σας έχουν ανάγκη από ιδιαίτερες φροντίδες. Μία επίσκεψη στον οδοντίατρο σας γίνεται απαραίτητη, άλλως θα δοκιμάσετε δυσάρε-στες εκπλήξεις. ★ Σας χρειάζονται ε-πίσης τροφές πλούσιες σε ασβεστό-ιο.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Έξαιρετικά ενδιαφέρουσα περίο-δος από επαγγελματικής πλευράς. Πρέ-πει όμως να στρέψετε όλη την προσο-χή προς τα οικονομικά και ν' αποφύ-γετε κάθε σπατάλη ή περιττό έξοδο. ★ Εύνοια της τύχης για τους εφευρέτες.	★ Η αισθηματική σας ζωή θα πα-ρουσιάσει μία πολύ ευχάριστη αλλαγή. Πρόσωπο που εξακολουθείτε ν' αγαπάτε και που θεωρούσατε πιά χαμένο, θα ε-πανυρλη κοντά σας. ★ Σεβάτοκυρία-κο κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο.	★ Τα άστρα δημιουργούν συνθήκες ευνοϊκές για την υγεία και σας εξ-ασφαλίζουν μία ευεξία, που έχετε κα-νέ να νοιώσετε. "Αν πρόκειται να κά-νεται μία χειρουργική επέμβαση, η πε-ρίοδος αυτή είναι η πιο κατάλληλη.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θα υποχρεωθείτε να τροποποιήσε-τε ώριμα σχέδια σας. ★ Θα ήρθε τη δουλειά σας μονότονη και κουρασ-τική και θ' άρχισετε να επιδιώκετε μία αλλαγή. ★ Γρήγορα όλα θα τακτοποιη-θούν και η κατάσταση θα βελτιωθεί.	★ "Ηρεμη περίοδος από αισθημα-τικής πλευράς. "Όσοι είναι ήδη ευτυ-χημένοι θα εξακολουθήσουν να είναι, έ-νω οι άλλοι θα όρουν λίγη παρηγορία κοντά σε φιλικό πρόσωπο ή σε μία νέα γνωριμία. ★ Χρειάζεται όμοιοη.	★ Η πανσέληνος εξαφανίζει διάφο-ρες ανωμαλίες και το νευρικό σύστημα ξαναβρίσκει την απόλυτη Ισορροπία. ★ Προσέξτε πολύ το φαγητό σας, για ν' αποφύγετε διαταραχές στο πε-πτικό σύστημα.



— Μπαράξο σου, Μαρία!... Ό-
ραίο θέαμαδες το παρτί σή-
μερα!...

(Το Θ Μ. Γάλλας)